

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEX ASTER

LIGHTLARK

LANETLİ
ADANIN KALBI

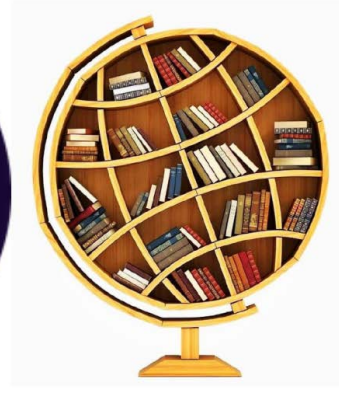
Parola

ALEX ASTER

LIGHTSARK

LANETLİ ADANIN KALBI

PAROLA YAYINLARI: 652

Roman: 211

Orijinal Eser Adı: Lightlark

Eser Adı: Lightlark - Lanetli Adanın Kalbi

Yazar: Alex Aster

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Çevirmen: Çağla Unutmazlar

Editör: Zeynep Alkanat

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04 Matbaa Sertifika

No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-48-9

1. Basım: 2023

© Alex Aster 2023

© Parola Yayınları 2023

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyen, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Bu kitabın yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

LIGHTLARK © 2022 by Alex Aster

Translation rights arranged by Jill Grinberg Literary Management, LLC. and Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı. All rights reserved.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

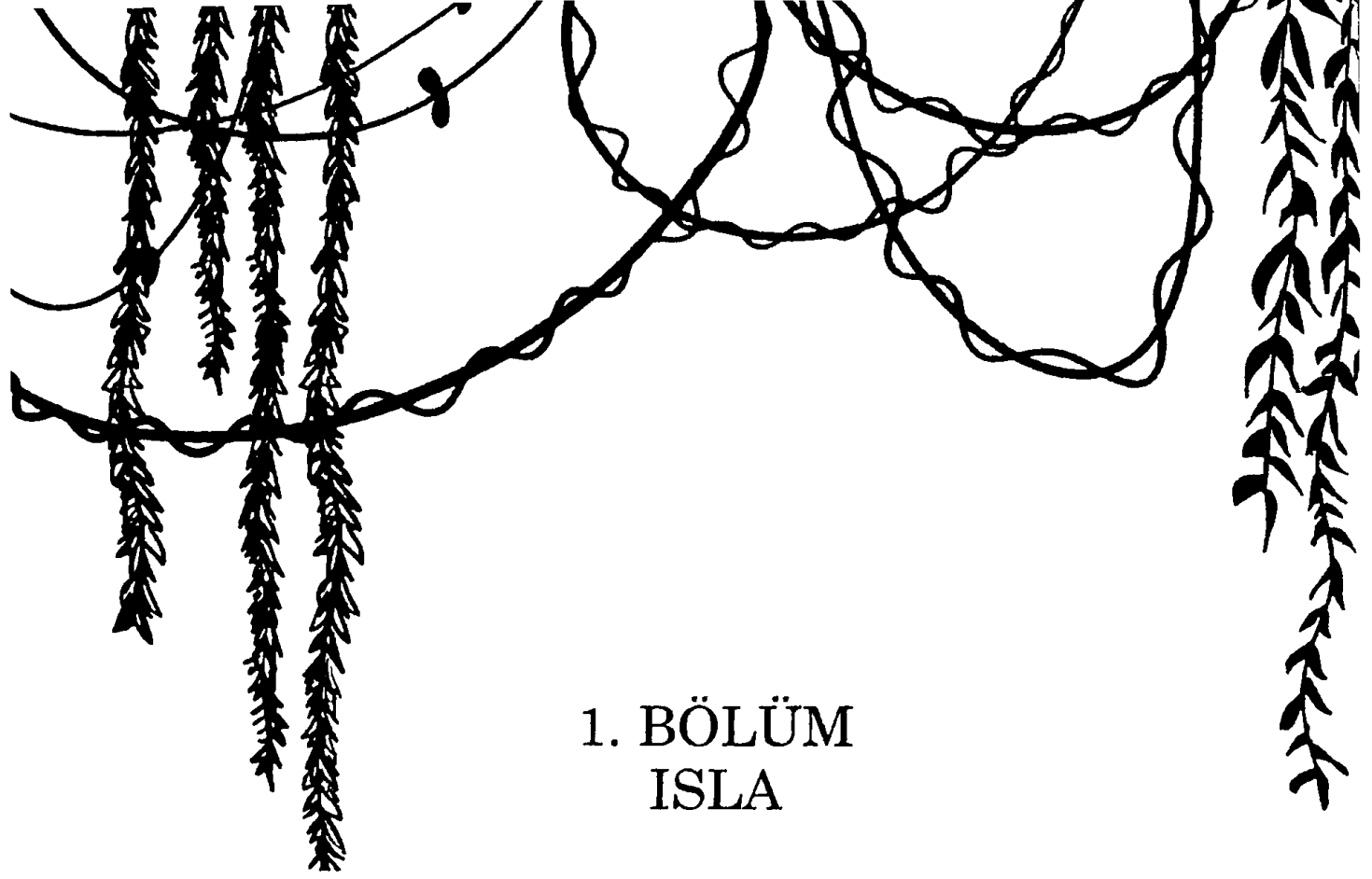
LIGHTLARK

LANETLİ ADANIN
KALBI

ÇEVİRMEN: ÇAĞLA UNUTMAZLAR

Parola

Rron'a.
Aşk hikâyemizi denesem bile yazamazdım.

1. BÖLÜM ISLA

Isla Crown sık sık yıldız birikintilerine ve uzak yerlere düşüyordu. Her zaman müsaadesiz ve görünüşe göre en kötü durumlarda.

Portallar aracılığıyla ışınlanmak beş yıldan sonra bile hâlâ kemiklerini sızlatıyordu. Yıldız esasını sıkıca tuttu. Nefesi, makyaj masasındaki nadir parfümler gibi göğsüne hap-solmuştu. Cam oda dönüyor ve kırılan renkler birbirine karışıyordu, ta ki yer çekimi onu sökülük bir ip gibi yere sabitleyene kadar.

Ve kapı açıldığında elbisesinin arkasına omurgası boyunca güvenli bir şekilde sıkıştırılmıştı.

“Saçına ne oldu?” diye çığlık attı Poppy. Terra aceleyle onun ardından geldi, belindeki bir sürü bıçak ve kılıç birbirine çarpıyordu.

Saçı, endişelerinin sonuncusuydu, yine de küf yumağına benzediğinden emindi. Yıldız asayla diyarların yeni toprakları arasında seyahat etmek Poppy’nin en sıkı örgülerini bile bozuyordu ki bu gerçekten beklenmedik bir avantajdı.

Isla aleti ustaca kullanıyormuş gibi davranmadı. Başta, yıldız birikintileri onu beklenmedik yerlere götürüyordu.

Moonling topraklarının karlı köyleri. Skyling topraklarının ferah kutlamaları. Altı diyardan hiçbirisi tarafından yerleşime açılmamış birkaç toprak. Yavaş yavaş önceden bulunduğu yere nasıl döneceğini öğrendi. Ve bu onun ustalık derecesiydi. Tek bildiği, nasıl oluyorsa bu gizemli cihaz sayesinde yüzlerce kilometreyi saniyeler içinde seyahat edebildiği idi.

Terra içini çekti, eli kılıcının kabzasından kaydı.

“Sadece birkaç gevşek tutam, Poppy.”

Poppy onu duymazlıktan geldi. Terra’nın yıllar önce Isla’ya silahları savurmayı öğrettiği şekilde tarak ve şurubumsu yaprak yağı şişesini kuşanarak koştu. Isla, efsun öğretmeninin omzunun üstünden dövüş öğretmenine sırttı ve Poppy tokaları kabaca çıkarırken haykırdı. Poppy kafasını salladı. “En baştan başlamam gerekiyor.” Tokaları dudaklarının arasına sıkıştırıp onların arasından konuştu. “Seni bir saatliğine yalnız bıraktım ve berbat hâldesin! Kapıyı bile iyice kilitlemiştim! Diyar aşkına, kendi odanda bu hâle getirebilmeyi nasıl becerdin, minik kuş?”

Kendi odan. Onun odası, kendinin değildi. Eski bir seranın kalıntısı olan camdan bir küreydi. Ama levhalar boyanmış, pencereler mühürlenmiş, bir kapı dışında hepsi kaldırılmıştı.

O, Poppy’nin ve hatta bazen Terra’nın da dediği gibi minik bir kuştu.

Kafesteki bir kuş.

Isla kafasını salladı. “Sadece bir kılıç salladım.” Poppy ve Terra onun tek ailesiydi fakat aslında aile falan değillerdi. Onunla aynı kanı taşıyan herkes uzun zaman önce ölmüştü. Yine de onlar bile yıldız asayı bilmiyordu. Eğer bilselerdi asla kullanmasına izin vermezlerdi. Asa, kafesten çıkmak için tek anahtarıydı. Ve Isla sadece kendi güvenliği için değil, diğer herkesin güvenliği için içeri hapsedilmişti.

Terra dikkatini duvara çevirmeden önce şüpheli bir şekilde onu süzdü. Duvarda, düzinelerce parıldayan kılıç, derme çatma bir ayna gibi yan yana asılı duruyordu. “Hiçbirini

yanında götürememen ne acı,” dedi parmağını kılıçlı duvar boyunca gezdirerek. Isla’ya şatonun eski dükkânındaki her türlü kılıcı vermişti. Isla onları eğitimdeki her başarı ve ustalığın ardından kazanmıştı.

Poppy ofladı. “Bu katıldığım bir Centennial kuralı. Diğer âlemlerin bizim hakkımızdaki korkunç görüşlerini yeniden teyit etmesine ihtiyacımız yok.”

Endişe, Isla’nın midesinde tıpkı fırtınada dans eden yapraklar gibi dönmeye başladı. Poppy’nin sinirini yatıştıracağını bilerek zorla gülümsedi. Gardiyanı ona her zaman yeterince gülümsemediğini söylerdi. Isla çok fazla insanla tanışmamıştı fakat tanıştığı insanlar anlaması kolaydı. Sadece dürtülerini ortaya çıkarması gerekiyordu. Herkes bir şey isterdi. Ve bazı şeyleri vermesi daha kolaydı. Yirmi yıldır öğrencisine adabı öğreten efsun öğretmenine bir gülücük ve her şeyden çok güzelliğe önem veren bir kadına iltifat gibi. “Poppy, ne kadar güzel de olsan onların tüm korkunç görüşleri doğru. *Biz canavarız.*”

Poppy son tokayı da Isla’nın saçına takarken ofladı. “Sen değilsin,” dedi anlamlı bir şekilde. Gardiyanının sözleri aşkla sarmalanmış da olsa midesini korkuyla bulandırdı.

“Hazırlar,” dedi Terra. Aynaya doğru birkaç adım attı. Isla kenarları zamanla lekelenmiş aynadan onu izledi. “Peki ya sen?”

Hayır. Ve hiçbir zaman olmayacaktı. Centennial pek çok şeydi. Bir oyun, altı diyarı kaplayan birçok laneti kırma şansı, eşsiz güç kazanma fırsatı, altı hükümdarın toplantısı, her yüzyılda sadece bir kez ortaya çıkmakla lanetlenmiş bir adada yüz gün gibi.

Ve Isla için neredeyse kesin ölüm demekti.

Hazır mısın, Isla? diyordu bir ses zihninde, alaycı ve zalim.

Korkusu sadece merakıyla dizginleniyordu. O hep, her şeyin dahası için hasret duymuştu. Daha fazla deneyim, daha fazla yer, daha fazla insan.

Gidiyor olduğu yer “Lightlark” daha fazlasından yapılmıştı. Isla, gardiyanları keşfedip mühürleyene kadar odasındaki gevşek bir levhadan ormanın içlerine doğru kaçardı. Orada, lanetlerle dolmadan önce tüm Wildlinglerin yaptığı gibi Lightlark’ta yaşamış olan yaşlı bir kadınla tanışmıştı. Diyarların çoğu kaos sonrasında yeni topraklar oluşturmak için adadan kaçmadan önce. Hikâyeleri ağaçtaki meyveler gibi tatlı ve sınırlıydı. Elleriyle güneşi kavrayabilen krallardan; denizi dans ettirebilen, bulutlarda şatolar oluşturan ve saf güçle açan çiçekler yapan beyaz saçlı kadınlardan bahsetti.

Bunlar lanetlerden önceydi.

Artık ada kendisinin bir gölgesiydi, Centennial’ın dışında ona tekneyle ve hatta büyüyle seyahat etmeyi imkânsız kılan sonsuz bir fırtınaya hapsolmuştu. Isla, bir gece yaşlı kadını ağacın dibinde uzanırken bulmuştu. Bronz teni kabuklaşma- saydı ve damarları sarmaşıklara dönmeseydi kadının uyuduğunu düşünebilirdi. Wildlingler yaşamlarında doğayı kullanır ve ölümlerinde de ona katılırlardı.

Ama yaşlı kadının ölümünde doğal hiçbir şey yoktu. Yaşı beş yüzden fazla da olsa, Lightlark’ın gücünden uzak da olsa çok genç ölmüştü. Onun ölümü pek çok ölümün ilkiydi.

Ve bu, Isla’nın suçuydu.

Terra sorusunu tekrarladı, koyu yeşil gözleri Wildling sarayını saran yaprak ve sarmaşıklarla aynı renkteydi. Isla’nın gözleriyle aynı renkte. “Hazır mısın?”

Isla, önündeki taca uzanırken parmakları titrese de başıyla onayladı. Altın tomurcuklar, yapraklar ve tıslayan bir yılanla süslenmiş basit altın bir şeritti. Uzun, koyu kahverengi saçlarını yüzünden çeken tokalara değmemeye dikkat ederek tacı başının üstüne yerleştirdi.

“Harika!” dedi Poppy. Isla’nın bunu bilmesi için bir iltifata ihtiyacı yoktu. Güzellik, Wildlingler için hem bir hediye hem de bir lanetti. Kendi annesinin ölümüne neden olan bir lanet. Bu sadece annesine bire bir benzediği gerçeğini daha da

rahatsız edici hâle getirmişti. Poppy, aynadan doğru Isla'nın gözlerine baktı ve sertçe konuştu. "Sen yeterlisin, minik kuş. Onların hepsinden daha iyisin."

Keşke bu doğru olsaydı.

Isla suratına yansıyan panik dalgasını hissedebiliyordu. Ya bu gardiyanlarını son görüşüyse? Ya odasına bir daha asla dönemezse? Elleri içgüdüyle hareket edip onlara son kez dokunmak için uzandı.

Ama o yapamadan Terra onu durduran sert bir bakış attı.

Duygusallık bencilliktir, der gibiydi bakışları.

Centennial onun hakkında değildi. Diyarını ve halkını kurtarmak hakkındaydı.

Azarlanan Isla omurgasını doğrulttu. Yavaşça kalktı, başındaki tacın yüklediği ağırlık ederinden fazlaydı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Her hükümdar Centennial'a bir planla giderdi. Terra ve Poppy kendi planlarını Isla'nın kafasına küçüklüğünden beri kakıyorlardı. "Emirlerinizi takip edeceğim."

"Güzel," dedi Terra. "Çünkü sen bizim tek umudumuzsun."

Wildling şatosu iç alandan çok dış alan sayılırdı. Koridorları köprüydü. Ağaçlar kollarını koridora uzatmıştı; dallar, elbisesini güle güle dermişçesine nazikçe okşuyordu. Isla, yanında Poppy ve Terra'yla girmesine izin verilmeyen sonsuz oda boyunca yürürken yanındaki yapraklar hışırdadı. Sarmaşıklar duvar boyunca süründü. Kuşlar gönüllerince bir içeri bir dışarı uçtu. Rüzgâr Isla'nın pelerinini dalgalandıran bir meltemle koridorlar boyunca uludu. Krallığını onurlandırmak için koyu yeşil giymişti ve kumaş kaburgalarına, beline, dizlerine yapışıp ayaklarının dibinde toplanıyordu. Pelerini incecik bir kumaştandı, geleneksel amacı olan tevâzuyu geçersiz kılacak kadar transparandı. Ve bu seçim, krallığını renk kadar temsil ediyordu.

Wildlingler vücutlarından, güzelliklerinden ve yeteneklerinden her zaman gurur duymuşlardı. Her zaman vahşice sevmiş, özgürce yaşamış ve cesurca savaşmışlardı.

Beş yüz yıl önce altı diyar (Wildling, Starling, Moonling, Skyling, Sunling ve Nightshade) lanetlendiğinde güçlü yönleri kendilerine zehrolmuştu. Her lanet eşsiz bir acımasızlığa sahipti.

Wildlinglerin laneti iki misliydi. Âşık oldukları herkesi öldürmek ve özellikle insan kalpleriyle yaşamak için lanetlenmişlerdi. Böylece tek bir bakışlarıyla baştan çıkaran şeytani güce sahip korkunç derecede güzel canavarlara dönüştüler.

Bundan beri binlerce Wildling erkeği ve kadını öldürülmüştü.

Aşk yasak olmuştu. Pervasız. Daha az çocuk doğar olmuştu ve kız çocukları diyarlarında hep daha yaygındı. Aşkın çeşitli biçimleri olsa da kurallar çiğnendiğinde erkekler daha sık öldürülüyordu ve yavaş yavaş çoğunluğu savaşçı kadınlardan oluşan küçük bir topluluk hâline gelmişlerdi. Korkulan. Nefret edilen. Az insan daha az güç anlamına geldiği için, zayıf. Centennial; lanetlerini sona erdirmek, önceki ihtişamlarına geri dönmek, çok ihtiyaç duydukları gücü yeniden kazanmak için tek şanstı. İsla onların tek şansıydı.

Sen bizim tek umudumuzsun...

Onları görmeden önce seslerini duydu. Kadim sözlerini zikrederek kılıçlarını enstrümanlar gibi birbirine vuruyorlardı. Wildling'in doğa üzerindeki kontrolü tamamen ortadaydı. Çiçekler açtı ve balkondan koridora döküldü, ayaklarına ulaşana kadar durmadı. Artarak büyüdüler, bir taç yaprak birikintisinde ikiye katlandılar ve ayak bileklerine kadar uzandılar. Efsaneye göre, bin yıl önce Wildlingler tek bir düşünceyle koca ormanları büyütebilmiş, bileklerinin bir hareketiyle dağları yerinden oynatabilmişlerdi.

Şimdi, lanetten yüzlerce yıl sonra ve adanın gücünden bir o kadar uzaktayken, yetenekleri parti numaralarından hâlliceydi.

Isla çiçeklere dikkat ederek şatonun duvarları boyunca ilerledi ve tezahürat eden yüzlerce Wildling'e baktı. Ağaçlarda büyüyen kirazlar ve böğürtlenler, tomurcuklanan kan kırmızısı çiçekler kalabalığın üzerine renkli bir yağmur gibi yağmıştı. Hayvanlar ormandan çıkıp geldiler ve yoldaşlarının yanlarına oturdular. Wildling güçleri doğaya hâkimliklerinde çeşitlilik gösteriyordu ancak genellikle hayvanlarla bağları olurdu. Terra'nın Isla ile anlaşabildiği kadar iyi konuşabildiği Shadow adında harika bir panteri vardı. Poppy'nin ise onun saçlarına yuva yapmayı seven bir sinek kuşu vardı.

Isla başını salladığında kalabalığın sesi kesildi.

"Bu seferki Centennial'da diyarımızı temsil etmekten onur duyuyorum." Isla'nın nabızı hızlandı. Kalabalığa doğru çarpıcı, umutla dolu yüzlere baktı. Bazı Wildlingler yaprak ve sarmaşıklarla örülmüş kumaş parçalarından elbiseler giyiyordu. Bazılarıysa sırtlarından aşağı sarkan kılıçları dışında hiçbir şey giymemişti. Bazıları kesinlikle yakın zamanda beslenmişti, dudakları koyu kırmızıyla lekelenmişti. Isla baktı ve titrememek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Sesinin çatlamasına engel olmak, kekelememek ve neden hükümdarlarının sık sık şatonun duvarları ardına saklandığını, görevlilerin odasına girmesinin neden yasaklandığını sorgulatmamak için uğraştı. Bu Wildlinglerden kaç tanesinin daha önce bunları başka bir hükümdardan duyduğunu düşünmemeye çalıştı. Zaten ölüm zincirinin ardından kaç tanesi hâlâ hayattaydı ki? Söz verdi çünkü halkının beklediği şey oydu. Güvence. Güç. "Lanetimizi tamamen ortadan kaldıracığıma yemin ederim."

Endişelenmekte tamamen haklıydılar. Isla'nın başarısızlığı hepsini en az bir asır daha mahkûm ederdi.

Ve şimdiden dört Centennial'da yenilmişlerdi. Isla dişlerini birbirine kenetledi ve içini görmelerini, yanlış olmasını istedikleri şeyi anlamalarını bekledi.

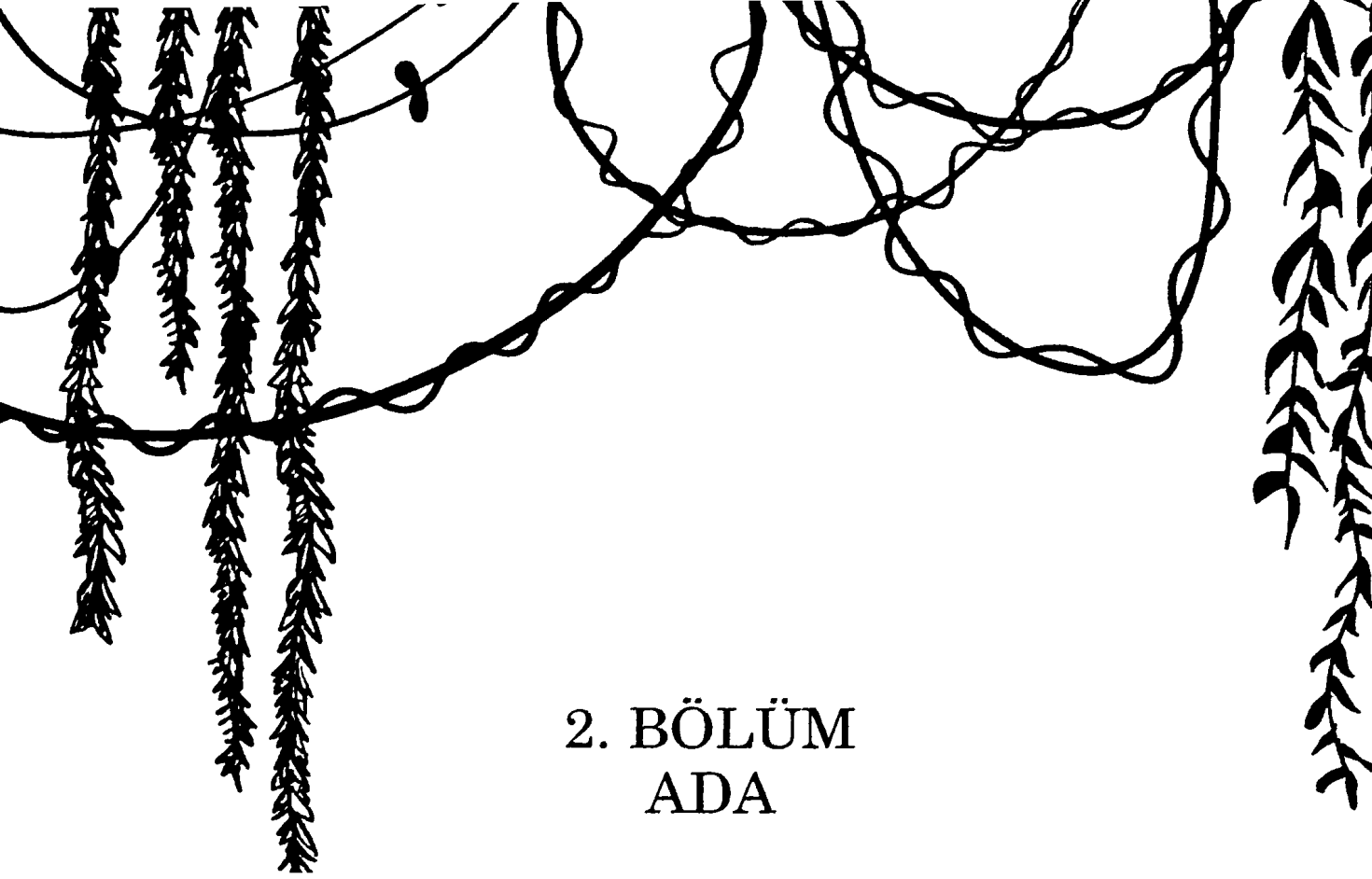
Fakat sabah havası, başların üzerine yükselen kılıçlar ve bağırışlarla tutuştu. Kuşlar ağaçların tepesinden öttü. Rüzgâr

yaprakları bir kükremeyeyle hışırdattı. Rahatlayan Isla merdivenden aşağı inerken ta yapraklara sarınıyor, kalabalık ayrılırken doğa ayaklarında tomurcuklanıyor ve antik ikiz ağaçlara doğru bir yol oluşturunuyordu.

Kökleri havaya uzamış, birbirlerine dolanmış ve büyüteç gibi yuvarlak bir kemer oluşturmıştu. Ormanın diğer tarafı ötede duruyordu, güvenli ve tanıdık. Ama o, oraya gitmiyordu. Isla yutkundu. Hayatı boyunca bu an için hazırlanmıştı. Terra'yla Poppy'nin elleri onun omzunu buldu.

Isla, her asırda sadece bir kez çalışan portala doğru yürüdü, gardiyanlarına söylediğı son sözler hâlâ aklında tazeydi: *Emirlerinizi takip edeceğim.*

Ve keşke yalan olmasaydılar.

2. BÖLÜM ADA

Geçit arkasında dalgalanarak kapandı ve tezahüratları sessizliğe boğdu. Geriye sadece Isla'nın düzensiz nefesi kalmıştı. İleriye doğru tek bir adım attı ve binlerce yıldız ve güneş gibi bir ışık onu kör etti.

Yan tarafa doğru sendeledi. Bir kol onu sabitlemek için uzandı.

“Gözlerini aç,” dedi, gece yarısı gibi karanlık ve çarpıcı bir ses.

Isla, yakın olduklarını bile fark etmemişti. Göz açıp kapayana kadar dünya sarsıldı ve sonra durdu. Bu portal seyahati onun yıldız esasını kullanmaktan daha beterdı. Ona tepeden bakan adamın yüzü gülümsüyordu. Ve nedense tanıdık gibiydi. O kadar uzundu ki kömür karası gözlerine bakabilmek için Isla'nın çenesini kaldırması gerekiyordu. Saçları, solgun alına bir mürekkep gibi dökülmüştü. Nightshade, sorgulamaya gerek yoktu. Bu da demek oluyordu ki...

“Teşekkür ederim, Grimshaw,” dedi Isla sertçe. Kimsenin sendelediğini görmemiş olmasını umarak duruşunu düzeltirdi ve etrafına baktı. Kulaklarında neredeyse Terra ve Poppynin azarlamalarını duyabiliyordu.

Ama uçurum, Isla ve Nightshade dışında boştu. Döndü ve gırtlığının gerisinden hafif bir ses çıktı.

Deniz, yüzlerce metre aşağıda öfkeyle köpürdü. Az daha çıkıntılı kayalarla buluşup daha Centennial bile başlamadan halkını kurtarma planları bitecekti.

Tüm planları bitecekti.

“Bu hoş olmazdı,” diye sırttı Nightshade hükümdarı ve zalim görünen suratında tamamen yersiz olan tek bir gamze ortaya çıktı. “Bana Grim de, Isla.”

*Grim*¹. Gururla sahiplenen ne korkunç bir kelime. Yine de ismi ona uyuyordu. Bu sırtışın altında korkunç bir şey vardı, karanlıkta canavarlaşabilecek hafif bir gölge.

“Daha önce tanışmış mıydık?” Adını bildiği için sormuyordu bunu. Bekledikleri bir şeydi. Zaten telaffuzu mükemmel de değildi, kulağa bir yılanın tıslaması gibi geliyordu. Başka bir şey vardı.

“Tanışsaydık,” dedi tebessümü solarken ve gözleri bir anlığına daldı. “Tek seferde kalmazdı.”

Isla, bakışının altında suratının sıcakladığını hissedebiliyordu. Nadir, yakından takip edilen etkileşimler veya yıldız asasıyla diğer yeni diyarlara yaptığı gizli seyahatler dışında erkeklerle fazla zaman geçirmemişti.

Özellikle de onun gibi görünen erkeklerle.

Özellikle de ondan ya da onun Wildling lanetinden korkuyor gibi durmayan erkeklerle.

Kaşlarını çattı. Nightshade korkmalıydı. Eğer bir Wildling dilerse peşinden giden birinin uçurumdan aşağı düşmesine neden olabilirdi. Yüz gün boyunca yasak olmasına rağmen büyüleme güçlerine karşı koymak imkânsızdı. Nightshade güvende olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Güvende değildi.

Her Centennial, eşsiz bir yetenek kazanma şansı olan dev
1. Korkunç, zalim, gaddar anlamlarına gelmektedir.

bir oyundu. Kehaneti gerçekleştirek lanetleri bozan kişiye, büyük ödöl olan onları döndürmek için gereken tüm gücün verileceğı söylenirdi.

Bu flörtleşmeyle onun dikkatini mi dağıtmaya çalışıyordu?

Isla ona baktı.

Ve Grim daha da sırttı.

İlginç.

Lightlark adası, lanetlenmesinden bu yana her yüzyılda bir, aşılarmayan fırtınasından kurtularak sadece yüz günlüğüne ortaya çıkıyordu. Her krallığın hükümdarları, güçlerini ve adanın kendisini bağlayan lanetleri kırmaya çalışmak için Lightlark'tan kaçtıktan sonra yerleştikleri yeni topraklardan seyahat etmeye davet edilmişti. Nightshade hariç her diyar öyleydi. Nightshadeler, lanetleri döndürme gücüne sahipti, bu da inkâr etseler de onları laneti yarattıklarına dair şüpheli hâline getirdi. Bu yıl, Lightlark kralı çaresiz kalmış gibi görünüyordu.

Nightshade'in davet edildiğı ilk Centennial'dı.

Grim onun kolunu bir kere daha tuttu. Isla itiraz edemedi onu kenara çekti. Hemen sonrasında uçurumun kenarındaki dev işaret -altı diyarın tümünü temsil eden bir nişan- altın renginde parladı ve Isla'nın daha önce durduğu yerde başka biri belirdi.

Açık mavi bir pelerin; çıplak, kopkoyu omuzlara ve kaslı kollara yerleşmeden önce rüzgârıa savruldu. Adamın gözlelerinden daha büyük kaşları, yontulmuş bir çenesi ve pembe ağzını çerçeveleyen kusursuzca şekillendirilmiş kirli sakalı vardı. Azul, Skyling'in hükümdarı. Isla, konuşabildiğı andan beri isimlerini biliyordu. Azul ve Grim beş yüz yıldan fazladır yaşıyordu. Lanetlerin oluştuğı gün hayattaydılar. Efsaneydiler, ikisiyle karşılaştırıldığında o bir hiçti.

Görünüşe göre geçen asırlar Azul ve Grim'in arkadaş

olmasına yetmemişti. Skyling, Nightshade'e ters ters başını salladı ve Grim'in gülümsemesi şeytani bir hâle büründü. Alaycı.

Azul, Isla'ya döndü ve onun eline uzanarak tamamen eğildi. "Bu Centennial'da yeni bir Wildling görmek ne güzel." Parlak gözleri onunkilerle buluştu, sonra da her biri meşe palamudu kadar büyük taşları olan yüzüklerle kaplı parmaklarını inceledi. Diğer diyarlar Wildlingleri vahşi olarak görmeyi seğse de zenginlikleri tartışılmazdı. Doğaya kontrol edebilmenin avantajları vardı. "Bulutlar adına, hiç bu kadar büyük bir elmas görmemiştim."

Isla için o sadece bir taş paręasıydı. Elbette güzeldi fakat çok özel gibi de gelmiyordu. Mücevherler, doğa üzerinde büyük bir g uygulandığında oluşurdu ve yüzyıllar boyunca ışıltılı taşlar Wildling'in yeni toprağının altında yeşerdi ve sonunda yükselip çiçekler gibi açtı. Isla'nın topraklarında bu tür değerli taşlara takılıp düşmeden yürümek zordu fakat Isla bunu yazılardan biliyordu ve kesinlikle deneyimlememişti.

En azından sadece Terra ve Poppy yle düşünüyordu. Terra her zaman, kalp tedarığının bu kadar düzenli olmasının sebebinin o ışıltılı kayalar olduğunu söylerdi. Diğer âlemlerden gelen aptal, cesur ve kötü hırsızlar, elmaslar için blgelelerine gizlice girerdi.

Isla gülümsedi. Demek ki Skyling mücevherleri seviyordu. Yüzüğü yumuşak bir hamleyle kendi elinden Azul'un en uzun parmağına kaydırıldı. "Sana benden daha çok yakışıyor."

Azul itiraf edecek gibi durdu ama etmedi.

Sanki portallardan geçmek, gelen dalga kadar przszmş gibi kolayca yanlarından başka biri geçti. Isla'ya döndü. Kaşlarını atışı çoğu insanın gülümsemesi kadar basitti. "Yani, yeni evcil hayvan bu mu?"

Isla'nın göğsünde bir kor yandı. Diğer diyarlar; kadın savaşçıları vahşi baştan çıkarıcılar, şıkları cezbeden, sonra da kalplerinden ziyafet çeken avcılar olarak görüyordu.

Ve Isla onları gerçekten suçlayamazdı. Çünkü bu gerçeğe çok yakındı.

Ama Wildlingler çok daha fazlasıydı. En azından bir zamanlar öylelerdi. Ve hâlâ olabilirlerdi.

Bir yanı, pişman olacağı bir şey söylemek istese de Isla, hükümdarın ondan sert bir karşılık vermesini beklediğini biliyordu. Isla'nın kana susamış bir canavardan fazlası olmadığını göstermek için onun içindeki canavarı çıkarmaya çalışıyordu. Bunun yerine Isla eğildi. "Seninle tanışmak bir onur, Cleo," dedi hafif bir reveransla başını sallayarak. Cleo, aralarındaki en yaşlıydı. Hatta ayrıca tüm Sunlinglere hükmeden Lightlark kralından bile daha yaşlıydı. Yaşı, tamamen pürüzsüz, genç yüzüyle çelişiyordu. Hükümdarların çoğu yüzlerce yaş büyük olsa da onlarla Isla arasındaki farkı söylemek neredeyse zordu. Neredeyse.

Cleo başka bir hakarete bulunmak yerine Isla'ya çenesini kaldırdı ve sanki adaya çıplak gelmiş gibi yeşil elbisesine alayla gülümseyerek baktı. Moonling'in kıyafetleriyle karşılaştırıldığında öyle de olabilirdi. Cleo'nun beyaz elbisesinin ay ışığı huzmelerini andıran uzun kolları, çenesine kadar uzanan yakası ve vücudunun dörtte üçünü kaplayan bir pelerini vardı. Isla'nın görebildiği kadarıyla teni o kadar açık renkliydi ki damarları beyaz bir mermer parçasının üzerindeki mavi çizgiler gibi parlıyordu. Teni, Isla'nın teninden birkaç ton açıktı ve ayrıca Isla'dan çok daha uzundu. Yüzü uzundu, elmacık kemikleri ve çenesi elmas gibi sivrice yontulmuşa benziyordu.

Nişan son kez parladı ve bir kız hafifçe sendeleyerek ileri adım attı. Uzun, düz saçlarından parıldayan elbisesine ve dirseklerine uzanan eldivenlerine kadar yıldızların gümüşüyle kaplıydı. Onlara mahcup bir şekilde gülümsedi, kalp şeklindeki yüzü genişledi ve dimdik durdu. "Sanırım en son ben geldim."

Cleo, hoşnutsuzluğunu doğrudan kıza yöneltti. Isla gibi

Starling'in hükümdarı da yeniydi. Starling'in laneti en acımasızlardan biriydi. Onların diyarında hiç kimse yirmi beş yaşın ötesini göremezdi.

Isla ileri bir adım attı ve elini uzattı. "Celeste, değil mi?"

"Merhaba, Isla," dedi Starling gülümseyerek.

"Büyüleyici," dedi Grim, Azul'un birkaç dakika önce yaptığıyla alay eder gibi bir reverans yaparak.

Skyling sadece bir anlığına kaşlarını çattı ve ardından artık Isla'nın elmasıyla parlayan parmaklarını Celeste'e uzattı. "Daha çok yeni surat. Bu Centennial'dan umutluyum."

Cleo kaşlarını kaldırdı. "O da umsa iyi olur," dedi Celeste'e doğru bakarak. "Bir dahakine burada olmayacak."

Starling'in suratı düştü. Moonling ise basitçe arkasını döndü ve beyaz pelerini hafifçe arkasında dalgalandı.

"Kendini çok özel hissetme," dedi Azul göz kırparak. "Herkes karşı bu kadar nahoştur."

Hükümdarlar saraya giden yola koyuldu ve Isla'nın kalbi beklentiyle tekledi. Onlara o kadar odaklanmıştı ki çevresindekileri gerçekten algılama şansı bulamamıştı. Yüzyılın geri kalanında, ada fırtınayla kaplıydı. Ama şimdi bulutlar dağılmıştı. Lightlark parlayan, uçurumlu bir şeydi. Kayalıkları kemik kadar beyazdı ve güneş ışığı buğulu altın tabakalar hâlinde üzerlerine yağıyordu. Adanın zemini, hâlâ orijinal güç kaynaklarından biriyle gümbürdüyor, Isla'ya uğultulu bir siren² şarkısı söylüyordu. Her adımda, her nefeste onun gücünü hissedebiliyordu. Adayı, dokunmasına asla izin verilme-
yen bir şarap gibi açgözlülükle içti. Aynı derecede bağımlılık yapıcı ve tehlikeliydi.

Poppy'nin dersleri zihninde dolaştı, kâğıt üzerindeki bilgiler artık gerçek ve kesindi. Binlerce yıl önce ada, her krallığın kendi payını alabilmesi için birkaç parçaya bölünmüştü. Nightshadeler kısa süre sonra kendi topraklarını oluşturmak
2. Şarkı söyleyerek hedeflerini ağına düşüren bir mitolojik canlı.

için adayı terk etmişti. Wildlingler lanetlerden sonra terk etmişti. Kalan parçalar ise Starlingler için Yıldız Ada, Skylingler için Gök Ada, Moonlingler için Ay Ada ve Sunlingler içinse Güneş Ada'ydı. Bir de tüm krallıkların geleneksel olarak bir araya toplandığı Ana Kara vardı. Centennial'ın merkezi orasıydı.

Aynı zamanda tarihsel olarak da Lightlark kraliyet ailesine ev sahipliği yapmıştı. Ana Kara kalesi yakınlarda belirdi, taç mücevheri gibi bir uçurumun üzerine kurulmuş, tehlikeli bir şekilde denizin üzerinde çıkıntı yapıyordu. Kendi başına bir şehir olabilecek kadar büyüktü. Sakinlerinin dışarı çıkamadığı düşünüldüğünde iyi bir şeydi.

Isla gözlerini dikmiş olmalıydı ki Celeste hemen yanında iç geçirdi. "Sence o bizi izliyor mudur?" dedi sessizce.

O. Sunling hükümdarı ve Lightlark'ın kralı. Adada hâlâ varlığını sürdüren dört diyarın her birinden gelen kana sahip olan son köken. Dört Lightlark gücünün her birini kullanabiliyordu. Ve her hâlükârda çekilmez biriydi.

Lightlark ve ötesinde aşkın bir bedeli vardı. Derinden ve gerçekten âşık olmak, sevilen kişinin yeteneklerine tam erişimini sağlayan bir bağ oluşturmak anlamına geliyordu. Bununla ne isterlerse yapabilirlerdi. Kullanmak, reddetmek. Hatta çalmak. Kaç kişinin onun sonsuz güç akışına erişmek istediğini çok iyi bilen Lightlark hükümdarı ona güvensizdi. Paranoyak. Soğuk. Isla onunla tanışmaktan çekiniyordu. Özellikle Poppy ve Terra'nın onun için yaptığı planın ilk adımını düşünüldüğünde.

Saraya tekrar baktı ve irkilme içgüdüsüne karşı koydu. Bunun yerine, çekicilik maskesini kırdı ve saraya hoş olmayan bir hareket yaptı.

Oyun resmen başlamıştı.

"Umarım."

Saray kapısında kalabalık onları bekliyordu. Starlingler, Moonlingler, Skylingler.

Beş yüz yıl önce lanetlerin olduğu gece altı hükümdarın hepsi telef oldu. Güçleri ve sorumlulukları vârislerine devre-dildi. Yeni kral dışında hepsi adanın istikrarsızlığından kaçarak adadan ve birbirlerinden yüzlerce kilometre uzakta yeni topraklar oluşturdu.

Bazı vatandaşlar Lightlark'ta kalmıştı. Bir keresinde Isla, Wildling yaşlı kadına birinin neredeyse sürekli lanetli fırtınada etkisindeki bir yerde neden kalacağını sormuştu.

Güç adanın kanında ve kemiklerindedir, demişti yaşlı kadın. Lightlark hayatımızı uzatır, bizimkinden çok daha büyük bir güce erişmemizi sağlar. Ve bundan daha fazlası, birçokları için... Lightlark evdir.

Hiç Wildling kalmamıştı. Halkından destek alamayacaktı. Yapayalnızdı.

"Merak etme," dedi derin bir ses onunla dalga geçerek. "Benim de fanlarım yok."

Kalabalık Grim'i, korku ve küçümseme karışımı bakışlarla izlerken Isla onların tepkilerini inceledi. Lightlark'ta Wildlinglere tepeden bakılıyorsa bile Nightshade'lerden düpedüz nefret ediliyor gibiydi. Terra ve Poppy'nin derslerine göre, adada hiçbir zaman tam olarak kabul görmemişlerdi. Binlerce yıl korudukları bir kale olan kendi toprakları vardı.

Nightshade ve Lightlark arasındaki savaş da yardımcı olmamıştı.

Isla, bakışlarını üzerinde hissetmesine rağmen onun gözlerine bakmadı. Sinir bozucuydu. Cildi açıklanamaz bir şekilde elektriklenmişti.

"Eminim evinde gereğinden fazla ilgi görüyorsunuzdur." Kalabalığa kibarca gülümsedi, kendine gelecek tepkileri test etti. Bazıları bu harekete temkinli bir şekilde karşılık verdi. Diğerleri, kalpleri yiyen baştan çıkarıcı kadını görünce göz-

le görülür bir şekilde irkildi. Şaşırmamıştı. Temsil ettiği her şey yasaktı. Moonling kadın, çocuğunun gözlerini kapattı ve sanki iblis savuşturuyormuş gibi havada bir hareket yaptı.

“Görüyorum,” diye kabullendi Grim. “Yine de tatmin olmadım.”

Isla onu duymazlıktan geldi. Onunla bu oyunu oynamayacaktı, artık bu her neydiyse. Onun kendi oyunu vardı.

Kalenin içi sanki içeride bir güneş patlamış ve ışıltısıyla duvarları yıkamış gibi görünüyordu. İnşa eden Sunlinglere bir övgüydü. Her şey altındandı. Uzun pencerelerden sızan yumuşak güneş ışığı; pürüzsüz, ısıldayan zeminden yansıyarak fuayeyi aydınlatıyordu. Isla sanki hâlâ dışarıdaymış gibi gözlerini kıstı. Avizenin üzerindeki halkada şiddetli bir ateş yanıyordu, kristallerin yerinde alevler yükseliyordu.

Sunling hükümdarı onları karşılamak için orada değildi. İstese de orada olamazdı ki Isla bundan şüphe duyuyordu. Sunlingler onlara güç veren şeylerden uzak durmaya zorlanarak güneş ışığının sıcaklığını hissetmemek ve günün parlaklığını görmemek üzere lanetlenmişlerdi. Lightlark’ın kralı, odasının karanlığına hapsolmuştu ve sadece geceleri yüzeye çıkabiliyordu. Isla bu konuda benzediklerini düşündü. O da içeride kapana kısılarak çok zaman geçirmişti.

Starling gümüşünün içindeki bir kadın önlerinde eğildi. Arkasındaki küçük bir grup çalışan da aynını yaptı. Her hükümdara Centennial boyunca bir görevli verilirdi. “Size odalarınıza kadar eşlik etmek bizim için bir onurdur.”

Her hükümdar şatonun tamamen farklı taraflarına yönlendirildi. Birbirlerinden uzağa. Isla bu konuda ne düşüneceğini bilemedi. Kasıtlı. Centennial’daki her detay kasıtlıydı, bunu ona Terra öğretmişti.

Genç bir Starling kızı yavaşça kenardan kenardan ona yaklaştı, tıpkı yılanı yaklaşan bir çocuk gibi. “Leydim,” dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki Isla’nın duymak için eğilmesi gerekti, bu da sadece kızı ürküttü. Isla gözlerini devir-

me içgüdüüne karşı koydu. Kız cidden fuayenin ortasında onun kalbiyle ziyafet çekeceğini mi düşünmüştü? Onun türü vahşi olabilirdi ama hayvan değillerdi. “Beni takip edin.”

“İsla,” dedi, gözle görülür bir sıkıntıyla koşarak uzaklaşan kızın ardından. İsla muhtemelen bir noktada kızın yardımına ihtiyaç duyacaktı, bu da onun sadakatini bir şekilde kazanması gerektiği anlamına geliyordu. “Bana İsla diyebilirsin.”

“Nasıl isterseniz,” diye mırıldandı kız.

İsla’yı şatonun ortasından geçen geniş bir merdivenden yukarı ve köprü gibi birbirinin üzerinden ve içinden geçen bir koridor düğümünden ileri götürdü. Ancak Wildling diyarındaki sarayının aksine, burası o derine indikçe daha da fazla içine kapanıyordu. Bu ona bir mağaradaki labirenti hatırlattı. Ya da bir hapishane. Aniden Kral’ın karanlıkta kapana kısılmış kadim bir canavar olduğunu düşündü. Şatosu olan labirentte kaybolan bir canavar. Tek bir penceresi bile olmayan bir alana ulaştılar. Koridorlar gittikçe soğudu, duvarlar kalınlaştı.

Kız antik, taş bir kapının önünde durdu. Toplayabildiği tüm gücüyle kapıyı iterek açtı. Birisi odanın tam ortasına bir ağaç dikmeyi başarmıştı, kökleri taş zemine saplanmış, al renkli tomurcukları ve İsla’nın tanıyamadığı meyveleri olan bir meşe. Sarmaşık güzelce tavanda sürünerek yatağının dayandığı, yere kadar yapraklarla kaplı duvara uzandı.

Dahası vardı. İsla oda boyunca yürüdü ve geniş, kıvrımlı ve denizin tam üzerinde çıkıntı yapan bir balkona çıktı. Tehlikeliydi. Aşağıda dalgalar çalkalandı. Şato, dağın zirvesine tünemiş, kenarından çok fazla sarkan meraklı bir çocuktü.

İsla kaşlarını çatı. “Ne kadar sağlam bu?” Balkon her an kırılabilir ya da şatonun kendisi fırtınalar sırasında uçurumdan yuvarlanabilir gibi duruyordu.

“Sanıyorum, Kral’ın kendisi kadar sağlam.”

Doğru. İsla bunu derslerinden biliyordu. Lightlark kralı sadece kendi gücünü kontrol etmekle kalmıyordu. O, gücün

kendisiydi. Eğer ona bir şey olursa tüm topraklar parçalanır ve her Lightlark diyarı düşerdi. Bu yüzden bu kadar dikkatliydi. Öldürülme korkusuyla değil, birinin o korkunç gücü çalabileceği korkusuyla.

Başka bir benzerlik daha. Isla da âşık olamazdı.

Yani, olabilirdi ama herkes bir Wildling tarafından sevimekten korkarak yaşıyordu. Lanetleri, aşkı bir ölüm hükmüne çevirmişti.

Kabul etmek gerekirse pek romantik sayılmazdı. Isla'nın kısmen kısa ve kontrollü hayatında şu ana kadar bir sorun olmamıştı. Henüz.

Beş yüz yılı aşkın bir süredir âşık olmaktan korkan bir kral ne kadar zalim olabilirdi?

Görünüşe göre yakında öğrenecekti.

"Akşam yemeği saat sekizde," dedi Starling kızı, yatağının karşısındaki şöminede zaten korkunç bir şekilde yanan ateşe kömür atmaya başlamadan önce.

"Yeterince sıcak," dedi Isla. "Kendini yorma."

Starling, çalışılmış bir şekilde kömürleri hareket ettirerek devam etti. "Kral, ateşlerin sürekli yanmaya devam etmesi için kesin emirler verdi."

Ne garip bir emir, diye düşündü Isla. Isla nedenini sormadan Starling odanın diğer tarafına geçmişti bile. Odanın kapısını hızla kapamadan önce bir kez daha eğildi.

Isla banyosunu incelemeyi bitirmek üzereyken -evdekinden bile daha genişti, içinde tur atabileceği bir küvet bile vardı- kapısı çalındı.

Tedirgin bir şekilde açtı.

Ve karşısında Celeste'i buldu.

Isla hemen kollarını Starling hükümdarına doladı. Minik bir daire çizerek zıpladılar, kucaklaştılar ve o kadar sert güldüler ki Isla koridorda yankılanmasın diye kapıyı tekmeyle kapadı.

Celeste kaşını kaldırdı. “Celeste, değil mi?” dedi, Isla’nın şok edici derece iyi ve hoş olmayan bir taklidini yaparak. Gümüş kafasını arkaya atarak güldü.

Isla’nın tebessümü soldu, yeteri kadar inanılır olup olmadığı konusunda endişelendi. “Sence anlamışlar mı...”

“Hiçbir şeyden şüphelenmiyorlar,” dedi Celeste onu bölerek. Dilini şaklattı ve uzanıp Isla’nın saçından bir tutam çekti. “Bunu keseceğini sanmıştım.”

Isla iç çekti. “Denedim ama Poppy makasa tek bir bakış atmamla az daha beni kesecek gibi oldu. Odamdaki her makasa el koydu.”

“El koymak?” Celeste kaşını kaldırdı. “Sana diyarının hükümdarı olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?” Isla keyifsizce güldü. Odasının derinliklerine ilerlemek için arkasını döndü ve Celeste’in eli direkt onun sırtına gitti. “Yanında mı getirdin?”

Aynadan onun yansımasını gördü. Omurgası boyunca bir şey belli belirsiz parlıyordu. Celeste orada olduğu için parlıyor olmalıydı. Küfretti, kimsenin fark etmemiş olmasını umarak yıldız asasını çıkardı. “Geride bırakamazdım.”

Celeste kaşlarını çatı. “Çok riskli. İyi sakla.” Haklıydı. Biri Isla’nın o büyüye sahip olduğunu öğrenirse gizli ittifakları tehlikeye girerdi.

Isla yıldız asasını beş yıl önce annesinin eşyaları arasında bulmuştu. Özgürlük için olan çaresizliği, tehlikeli bir yere ışınlanmaya olan korkusundan daha ağır basmıştı. Celeste ile karşılaşmadan önce aylarca krallıkların yeni topraklarını do-laşmıştı. İlk o zaman tanışmışlardı.

Celeste, yıldız asasının eski bir Starling yadigârı olduğunu anında anlamıştı. Isla, ölümünden önce annesinin onu nasıl ele geçirdiğine dair hiçbir şey bilmiyordu. Ve Celeste’in kendi ailesi, krallıklarındaki herkesi yirmi beş yaşında öldüren lanet sayesinde çok önce öldüğü için o da bilmiyordu.

Starlinglere ait olsa da Celeste asla ondan vermesini istememişti. Bu dostluklarının başlangıcı olmuştu. Toprakları birbirinden yüzlerce kilometre uzakta olan iki diyarın hükümdarlarının sadece bir ortak noktası vardı: İkisinin de bu Centennial'ı çaresizce kazanmaya ihtiyacı vardı.

Celeste için laneti bozmak ölüm kalım meselesiydi. Sadece onun için değil, tüm halkı için öyleydi.

Isla için işler daha da karmaşıktı. Kimse diyarlarının ne kadar küçüldüğünü fark etmemişti. Ölümden çok doğum vardı. Her yeni jenerasyonla beraber güçleri zayıflamıştı. Ormanlar küçülmüştü. Vahşi yaşam tükenmek üzereydi. Topraklarının ve halkının hızla kötüleşmesine bakılırsa bir sonraki Centennial'a hiçbir Wildling kalmayacaktı.

Isla hiçbir zaman Poppy ve Terra'nın planına katılmamıştı. Çok karmaşık, çok aşağılayıcıydı.

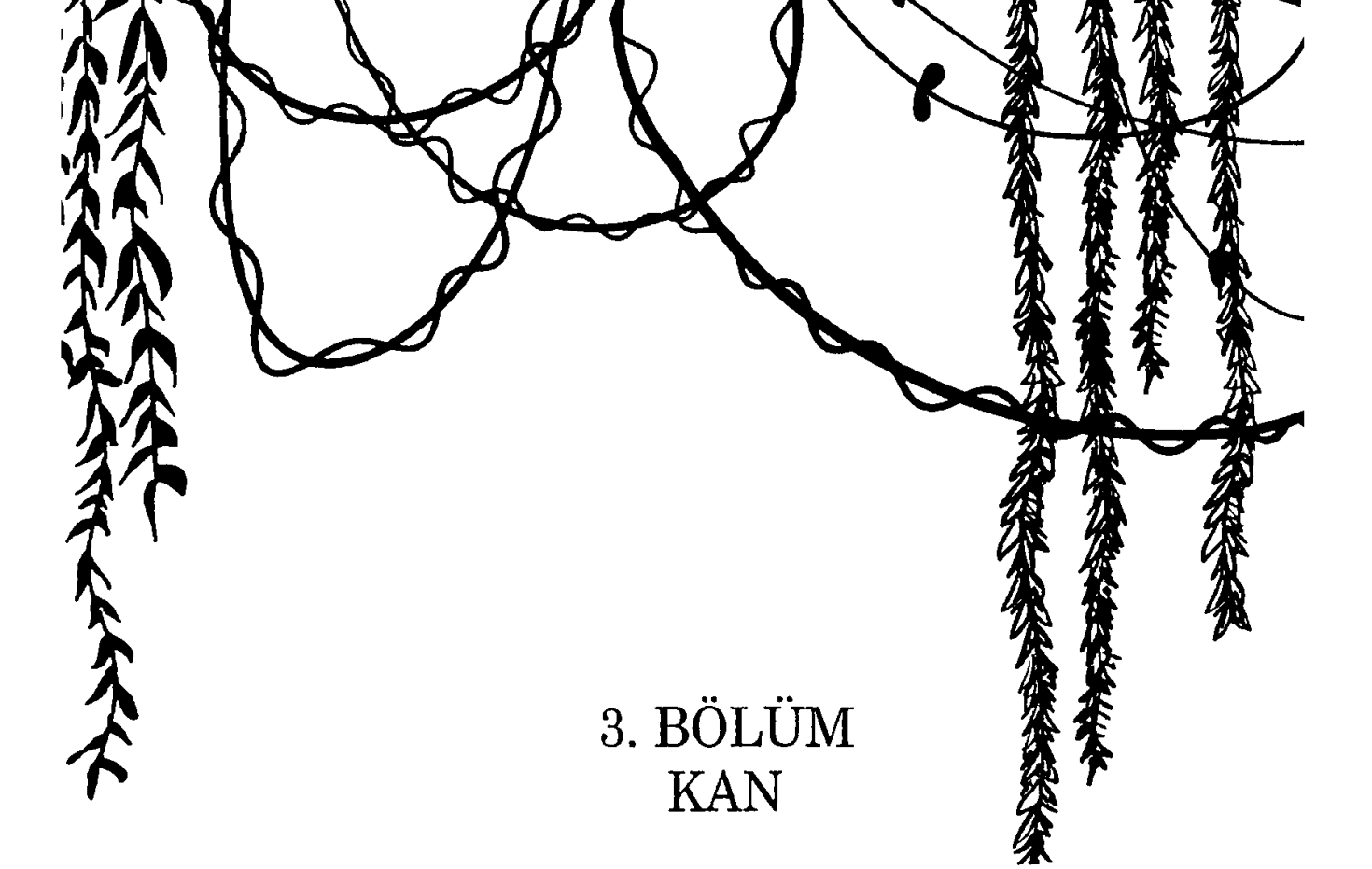
Böylece Celeste ile yeni bir strateji oluşturdu.

"Gitmeliyim," dedi arkadaşı Isla'nın odasını tamamen inceledikten sonra. "Bu arada, senin odan benimkinden güzel. Gerçi benim odam şatonun böylesine cereyanlı ve eski bir köşesinde değil."

Isla gözlerini devirdi. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Celeste kapıya giderken durup döndü ve zalim bir gülümseme takındı.

"O zaman başlasın."

3. BÖLÜM KAN

Güneş batmıştı. Isla çifte kapıyı açtığında ve çıkmakta olan aya baktığında, ufuk tarafından yarı yarıya tüketilmiş sarı bir şeydi. Hazırlanmanın tam ortasıındaydı, sadece iç çamaşırıylaydı. Tül, beyaz perdeler esintiyile geri savruldu, kollarına süründü, çıplak dizlerine ve ayak parmaklarına düştü. Balkona çıktı, ayağının altındaki taş soğumuştı. Tuzlu suyun kokusunu içine çekti.

Dikkatlice taştan korkuluğa tırmandı. Dizleri göğsündeydi. Tıpkı evindeyken ve kendi odasında yalnızken yalnız, kapana kısılmış, stresli hissettiğinde yaptığı gibi şarkı söylemeye başladı.

Şarkı söylemek bir Wildling, bir baştan çıkarıcı eylemiydi. Tıpkı kardeşleri, denizin sirenleri gibi. Isla'nın sesi; ipek, kadife ve derin hayaller gibi doğal olmayan bir şekilde güzeldi. Bunu biliyordu ve seviyordu. Sesinin okyanus kadar derin ve rüzgâr melodileri kadar yüksek olması hoşuna gidiyordu. Müziğe ihtiyacı yoktu. Altındaki deniz, yeterli bir enstrümandı ve dalgaları, sanki ona iyice bakmaya çalışıyormuş gibi adanın ürkütücü beyaz kayalıklarına kabaca çarpıyordu.

Anlamsız sözler ve melodiler söyledi, sesinin uçsuz bucaksız bir tuval üzerine çizim yapar gibi dalgalanmasına, yükselmesine ve alçalmasına izin verdi. Denize, aya, yükselen karanlığa şarkı söyledi. Wildling krallığındaki boyalı pence-relerinden göremediği her şeydi bunlar. Sonunda yüksek bir notayla bitirdi ve başka bir nefes almadan uzatabildiği kadar uzattı. Kendi kendine gülümsedi, ağzından çıkanlara her zaman şaşırdı. En karanlık düşüncelerini bile nasıl dindirdiğini görünce her zaman rahatladı.

Ve bir alkış koptu.

Isla arkasını döndü ve birkaç metre ötedeki başka bir balkonda bir adam gördü, şatonun o kadar ilerisindeydi ki fark etmemişti bile. Neredeyse iç çamaşırları içinde ve tamamen hazırlıksız yakalanan Isla'nın nefesi kesildi. Çok hızlı döndü, irkildi. Kolları iki yanında açıldı ama faydası yoktu, yer çekimi çok fazlaydı.

Direkt geriye düştü.

Nefesi göğsünden fırladı ve düşerken sessiz bir çılgılık attı, gece karanlığında sanki tutulabilecek bir şeymiş gibi yıldızlara uzanıyordu. Ama parmaklarının arasından sadece hava geçti ve düştü. Ta ki aşağıda deniz kükreyene ve başı yüzeye çarpana kadar.

Isla o kadar hızlı oturdu ki deniz suyunu kustu. Onunla boğazı yandı. Gözlerini kırıştırdı. Elinin tersiyle ağzını sildi.

Ve kendini tekrar balkonunda bir su birikintisi içinde buldu. Saçından sular süzülüyordu. İç çamaşırı üzerine yapışmıştı ve ıpsıyordu. Baş, vurduğu için acıyla zonkluyordu. Parmaklarını dikkatlice acıyan yerde gezdirirken kan görmeyi bekledi. Ama yoktu.

Tamamen hayattaydı. Olması gerektiği gibi boğulmamıştı. Onu izleyen o kişi kurtarmış olmalıydı. Sonra da balkona atmış olmalıydı, uyanıp uyanmayacağını görmeye tenezzül bile etmemişti.

Bunu kim yapardı ki?

Şaşırtıcı olan, onu oraya atması değildi.

Onu kurtarmış olmasıydı.

Lanetlerin ardından kaos çıkmıştı. Aynı gece, altı diyarın hükümdarları, lanetleri bozmanın anahtarı olacağına söz verilen bir kehanet karşılığında kendilerini feda ettiler. Terra ve Poppy, kendi atasının kurbanlara öncülük eden, ölen ilk kişi olduğunu iddia etmişti.

Doğru ya da değil; Isla, insanların kurtuluşu için kendi hayatlarından vazgeçmek için sahip olması gereken gücü asla hayal edemezdi. Altı kişinin adaya enjekte ettiği ve diyarlarına aktardığı güç, Centennial'ı mümkün kılmıştı. Her yüzyılda bir yüz gün boyunca bu fedakârlık sebebiyle altı diyara kendilerini kurtarma şansı verilmişti.

Lanetleri bozma kehaneti, yüzyıllar boyunca çeşitli şekillerde yorumlanan üç bölümden oluşuyordu. Biri açıktı. Lanetlerin ortadan kalkması için altı hükümdardan birinin ölmesi gerekiyordu. Yüzüncü yılın bu kadar riskli, korkulan ve hazırlanılan bir şey olmasının nedeni buydu ve Terra, Isla'yı yürüyebildiği zamandan beri savaşabilmesi için eğitmişti.

Isla'nın gece yarısı boğularak oluşacak ani ölümü kehanetin ilk adımını oluşturabilirdi. Ama nedense balkondaki kişi onu hayatta tutmak istemişti.

Neden?

Şatoda, Isla'yı sıçratan çanlar çalmaya başladı. Çanları saydı ve küfretti.

İlk akşam yemeği için, saçlarını karmaşık bir biçimde başının tepesinde bir saatini alan şekilde yapması gerekiyordu. Mükemmel elbiseyi seçmesi, parıldayana kadar cildine gül kokulu losyon sürmesi ve fırlatma bıçakları kadar ustalıkla kullanmayı öğrendiği araçları kullanarak makyajını hassas bir şekilde uygulaması gerekiyordu. Poppy'nin aklına kazındığı her şeyi yapması gerekiyordu.

Bunun yerine ıslak saçlarını parmaklarıyla taradı ve yerdeki suda neredeyse kaydı. Eline geçen ilk elbiseyi üzerine geçirip bir çift ipek terlik giydi ve son anda tacını kapıp kapıdan geçerken gelişigüzel bir şekilde kafasına yerleştirdi.

Ve neredeyse daha önceki Starling kıza çarpacaktı. Minik ağzı şokla açılmış ve elleri içgüdüyle havaya kalkmıştı. “Bu taraftan... Isla.”

Bir düzine koridorun ardından yemek salonunun kapıları açıldı ve herkes ona bakmak için döndü. Isla ortadan kaybolabilmek için bir Nightshade olmayı diledi. Celeste sandalyesinde arkasında yaslanıp kaşlarını kaldırdı. Azul tutuyor olduğu kadehi masaya koydu. Cleo ona öncekinden de küçümseyici bir bakış attı.

Isla aceleyle, oyunun çok ilerisinde giymesi talimatını aldığı en küstah elbiselerinden birini kapmıştı. Korsenin çizgileri görünüyordu, paneller neredeyse şeffaftı. Eteğin bacağından uyluğunun üstüne kadar uzanan bir yırtmacı vardı. Yeşil dantelden pelerini derin bir yakaya iliştirilmişti.

Grim eğleniyor gibi görünüyor ve attığı her adımda kızarmasına ve utanmasına neden olacak şekilde ona bakıyordu. Masanın başında başka biri daha vardı. Şarkı söylemesini izleyen, hem onu kurtaran hem de terk eden kişi.

Oro, Lightlark kralı ve Sunlinglerin hükümdarı. Altın gibi örülmüş saçları, kehribar rengi ve bal peteği kadar geniş gözleri vardı. Onu olduğu yere sabitleyen acımasız gözleri. Adam kaşlarını çattı ve tamamen zorunluluktan dolayı kısaca başını salladı.

Kral onu neden kurtarmıştı?

Sadece ona bu kadar küçümseyici bir şekilde bakmak için.

Soğuk bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi ve onu oraya yerleştiren kişiye lanet okuyarak onun yanındaki boş koltuğa oturdu. Isla'nın ıslak saçları koluna döküldü, teninden aşağı damladı ve bir su birikintisi içinde yanından yere düştü. Vücudu hafifçe titriyordu, donuyordu. Dayanıksız, ne-

redeyse kumaşsız bir elbise onu ısıtmak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu.

Alaycı ses geri geldi: *Hazır mısın, Isla?*

Tabii ki değildi. Centennial davetini kabul edecek kadar nasıl aptal olabilmişti? Böylesine ölümcül bir oyuna doğru-
dan girmek mi?

Altı yöneticiden birinin ölmesi gerekiyordu. En genç ve en az deneyimli olan olarak, o kişinin o olmayacağına inanmak aptallık olurdu. Ayrıca törene bir günden az bir süre kala iki kez ölme tehlikesi yaşamıştı.

Akıllıysa yıldız esasını kullanarak o gece oradan ayrılırdı. Yaşamak istiyorsa adadan, diyarından, halkından, görevinden vazgeçip bir daha arkasına bakmazdı. Lightlark'ın ötesindeki araziler ve yeni topraklar büyük ölçüde keşfedilmemişti. Hep onları merak etmişti. Onların ötesine geçmek riskli olabilirdi ama kesinlikle Centennial'dan daha tehlikeli olamazdı.

Yapamazdı. Gerçekten özgür olmayı diliyorsa yapamazdı. Laneti, en çok değer verdiği insanlarla istediği hayatı dolu dolu yaşamasına asla izin vermezdi. Terra, Poppy, Celeste.

Her şey plana uygun giderse bir daha asla sır gibi saklanması gerekmeyecekti. Olduğu kişiden utanmayacaktı. Halkını refaha kavuşturabilir ve istediği zaman Celeste'i ziyaret ederek yeni topraklara seyahat edebilirdi.

Isla, hayatının sayısız saatini diğer insanları inceleyerek, onların motivasyon kaynaklarını tahmin ederek geçirmişti.

Onunki özgürlüktü.

Oro onun su damlayan saçlarını inceledi ve gülümseme cüretinde bulundu. "Denizlerimizin karşı koyulmaz olduğunu biliyorum ama lütfen gelecekte daha erken bir saatte yüz ki geri kalanlarımızı bekletme." Hafifçe çenesini kaldırdı. Kafasında taş altın vardı ve parlaktı, çıkıntıları kan akıtabilecek kadar sivriydi. "Çok kabaca, gerçi belki de en başta benim senin krallığından beklentim fazla yüksekti."

Cleo'nun gözleri keyifle parladı. Isla'nın, yanaklarına yayıldığını hissedebildiği kızarıklığın tadını çıkardı. "Bu saatte o denizde yüzmek mi? O kesinlikle vahşi bir hayvan. Centennial boyunca bir Moonling bile böyle bir şey yapmayı düşünmezdi. Sadece bir aptal yapar bunu."

Vahşi. Hayvan. Aptal. Moonling birkaç kısa cümleyle birden fazla darbe vurabilmeyi başarmıştı.

"Kesinlikle dolunayda değil," dedi Isla yumuşak bir sesle, kendini durduramadan kelimeler ağzından dökülmüştü.

Sessizlik.

Odanın diğer tarafında bir yerlerde gümüş yemek takımları şingirdadı.

Moonlinglerin laneti, her dolunayda denizin kendi diyarlarından düzinelerce can alması, kıyıya çok yakın bulunan herkesi boğması anlamına geliyordu. Uzak ticareti neredeyse imkânsız yapmış, okyanusun yakınında yaşamayı bir tehlike hâline getirmiş ve Moonlinglerin ekonomisini tamamen felç etmişti.

Isla kelimelerinden anında pişman oldu. Cleo'nun gözlerinin tam ona hedeflenen bir ok gibi kısılması, resmen ilk düşmanını edinmiş gibi hissetmesine neden oldu.

Kimse bir şey diyemeden bir tabak Isla'nın önüne kondu. Üzerinde kanayan bir kalp duruyordu.

"Hapishanelerimizin en kötülerinden geliyor," dedi Oro yumuşak bir sesle. "Bir kadın katili."

Isla'nın ona sıcak bir şekilde gülümsemesi tüm iradesini gerektirdi. "Ne kadar nazikçe. Ancak yalnız olarak yemek yemeyi tercih ederim. Bazıları rahatsız edici buluyor." Onu yemek salonuna götüren Starling'i bulmak için etrafına bakındı. "Bunu daha sonra yemek için odama göndertebilir miyim?"

"Saçmalık," dedi Oro. Önce kalbe, sonra da Isla'ya baktı. "Ye."

Herkesin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Bir Wild-

ling ile karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. Isla dikkatlice çatal ve bıçağı aldı, ev sahibine nezaketle başını salladı ve kalpten bir parça kesti, içinden kan akarak tabağını doldurdu. Metalik kokuyu soludu.

Sonra bir lokma aldı.

Grim şarap kadehini sertçe masaya koydu. "Isla, dudaklarındaki kan sana ne kadar yakışsa da yakın arkadaşım Azul'un Wildling zevklerinden hoşlanmadığını seziyorum." Gerçekten de Skyling açıkça kibar olmaya çalışsa da hasta görünüyordu. Grim personeli işaret etti. "Lütfen bunu onun odasına gönderin."

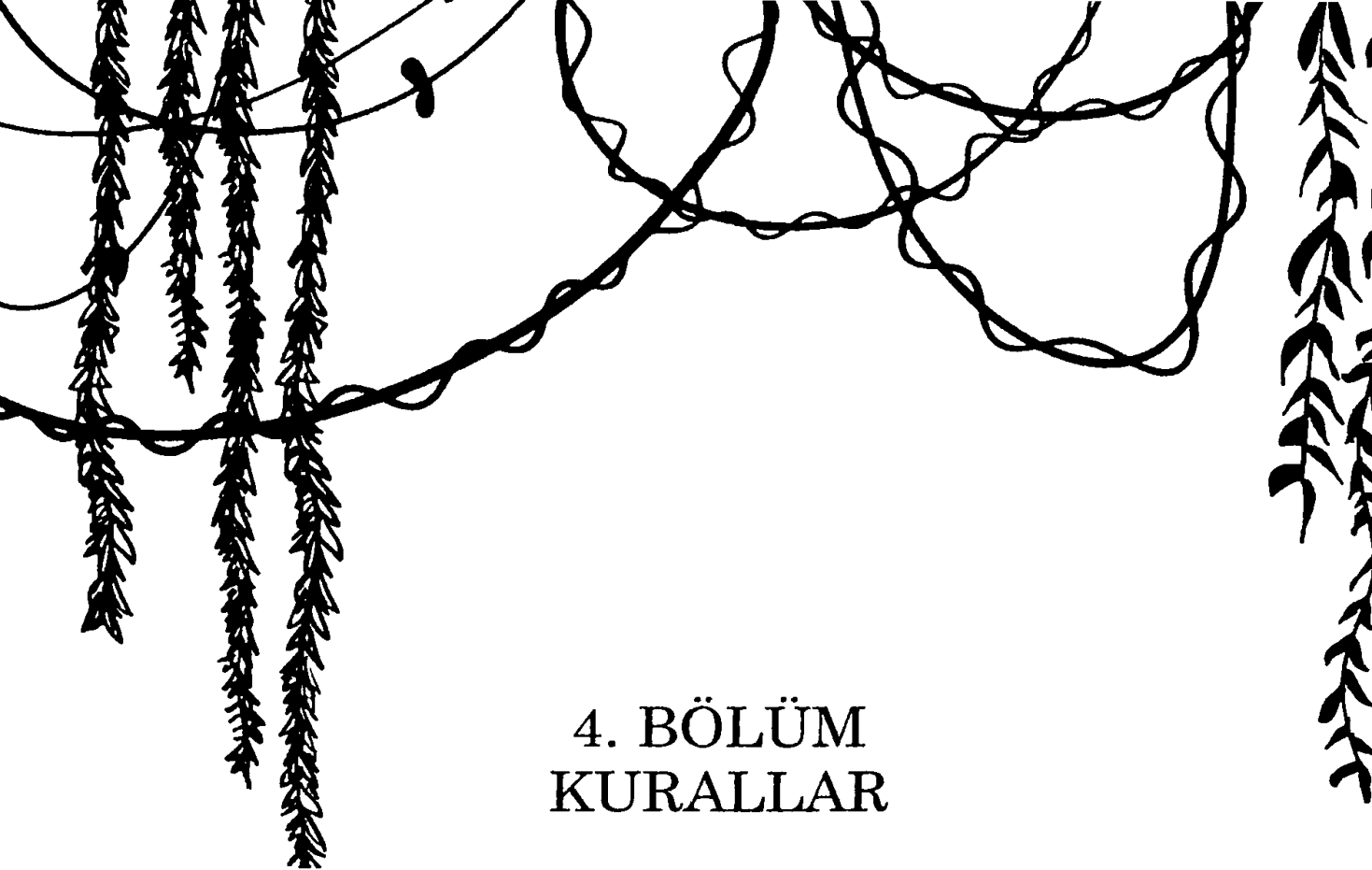
Sanki saray Oro'nun değil de kendininmiş gibi konuşmuştu. Sunling hükümdarı gözlerini kırpıştırdı ama Isla'nın tabağını alan Skyling oğlanını durdurmadı.

"Miden zayıf sanırım, Grimshaw?"

Nightshade gülümsedi, gamzesi geri dönmüştü. "Hepimizin zayıf yönleri var, Oro. Onlara güveniyorum ben."

Isla bir şekilde yemeğin geri kalanını müsaade istemeden atlattı.

Sonra geceyi kan öğürerek geçirdi.

4. BÖLÜM KURALLAR

Isla, Wildling laneti ya da gücü olmadan doğmuştu. Doğumundan itibaren diyarın sırrını keşfetmesi korkusuyla saklanıp Terra ve Poppy tarafından korunmuştu.

Suç annesinindi. En önemli Wildling kuralını çiğneyip âşık olmuştu. Sonra da o adamı öldürememişti. Terra ve Poppy hep kuralları çiğnemenin sonuçları olacağını söylerdi ve ne olursa olsun lanetler her zaman onları bulurdu. Isla'nın babası, doğumun ardından Isla'nın annesini öldürmüştü ve yavruları güçsüzdü. Bu onun kendi lanetiydi. Annesinin bir şekilde diğer laneti engellemesinin sonucuydu.

Isla'nın laneti kalp yemek ya da bir sevgiliyi öldürmek değildi ancak güçleri olmadan doğmuş bir hükümdar olmak da bir o kadar ölümcüldü.

Hükümdarların, halklarını güçlü tutmak için güçlerini topraklarına aktarmaları bekleniyordu. Lightlark'ın bu kadar enerjiyle dolup taşmasının ve krallıkların adadan kaçtıktan sonra oluşturdukları yeni diyarlarda hayatta kalmalarının nedeni buydu. Verecek gücü olmadığı için krallığı durmadan ölüyordu. Şimdiye kadar, halkı ölümler için lanetlerini ve Lightlark'tan uzakta geçirdikleri süreyi suç-

lamıştı. Ama bazıları Isla'dan şüphelenmeye başlıyordu.

Bu, onun en büyük sırrıydı. Centennial'da ölüm emri olabilecek bir sır.

Kâhinin kehanetine göre, altı yöneticiden birinin lanetleri bozması için ölmesi gerekiyordu. Ama durum bundan daha kötüydü. Bir hükümdarın gücü, halkının yaşam gücüydü. Yani, eğer biri vârissiz ölürse halkı da ölürdü.

Bunlar oyunun riskleriydi. Lanetleri bozmak, bütün bir diyarı ortadan kaldırmak anlamına geliyordu.

İlk Centennial kan banyosuna dönmüştü. Davet edilen tüm hükümdarlar birbirlerini öldürmek için yola çıkmış ve adalılarının çoğu çapraz ateşte kalmıştı. Ama diyarın başındakiler çok yetenekli ve zaten yaşlıydı. Yüz gün, hepsi canlı ve lanetlerle dokunulmamış olarak sona erdi. Gelecekte Centennial'ın düzene girmesine karar verildi.

Kurallar olmasına karar verildi.

Oro altın tahtında değil, önündeki basamaklarda duruyordu. Büyük salona girerken Isla'nın fark ettiği ilk şey buydu. Liderler, çevrelerindeki insanlara sürekli olarak otoritelerini hatırlatıyor gibiydi. Moonling yeni topraklarını ziyaret ettiği birkaç sefer boyunca, hükümdarlarına benzer şekilde oyulmuş sayısız buz heykeli görmüş, Moonlinglerin aylık aidatlarını ödediklerinden bahsettiklerini duymuş, Cleo'nun sürekli sokaklarda dolaştırıp durduğu devriyeyi görmüştü.

Kral'ın tahtına oturmakta tereddüt etmesinin bir nedeni var mıydı?

Fark ettiği bir sonraki şey, tavanda üst üste binen yarım düzine ateş avizesiydi. Parlak bir şekilde yanan dört şömine-nin alevlerini yankıladılar. Hizmetçisinin yorumunu düşündü. Kral hiçbir zaman şöminelerin sönmesini istemiyordu.

Peki ama neden?

Hükümdarlar bir çember hâlinde toplandılar ve Isla kar-

nındaki açlık sancısını görmezden gelerek dimdik durdu. Sabah erkenden mutfağa sızmıştı ama bulabildiği tek şey biraz bayat ekmek, Wildling topraklarındaki böğürtlene belli belirsiz benzeyen bir meyve ve bir bardak süttü. Yiyecek sorununa daha uzun vadeli bir çözüm gerekiyordu.

Karşısında duran Celeste iyi dinlenmiş görünüyordu, cildi canlıydı. Isla, arkadaşının o sabah ilk kez Yıldız Adası'nı ziyaret ettiğini düşündü. Belki de onu onurlandıran bir tören olmuştu.

Lightlark'ta kalan Skylingler, Starlingler ve Moonlingler, liderlerine düzenli erişimleri olmadığından kendi alt hükûmetlerini oluşturmuşlardı. Hükümdarları gözlerinde neredeyse tanrı, saygı duydukları ve her yüzyılda bir sadece birkaç ay görebildikleri figürlere dönüşmüştü. Tüm yöneticiler geleneksel olarak Centennial boyunca zamanlarının çoğunu Ana Kara'da geçirirlerdi. Ama ara sıra istisnalar olurdu.

Isla, Lightlark'ı oluşturan farklı adaların neye benzediğini her zaman merak etmişti. Arkadaşına her şeyi sormak istiyor, ne zaman isterse Celeste'in odasında olabilmek için yıldız esasını kısa mesafelerde nasıl kullanacağını bilmeyi diliyordu. Bunun yerine koridorları kullanmaları gerekecekti. Ve oyunun bu kadar erken safhalarında sık sık buluşmak büyük bir riskti.

Döndü ve yanlışlıkla kendini Cleo'nun yolunda buldu. Moonling onu çok fazla ilgiyle gözledi. Bakışlarında keskin bir parıltı vardı, avını tartan bir avcı gibi.

Isla bir gece önce yaptığı yorumun bedelini ödeyecekti. Bundan emindi.

Oro sonunda konuştu. "Centennial'ın kurallarını belirterek başlayalım."

Hava elektrik gibiydi, enerjiyle titriyordu.

"İlk kural: Bir hükümdar, ellinci güne kadar başka bir hükümdara suikast düzenleyemez veya suikast teşebbüsünde bulunamaz." Kural, Isla'yı rahatlatmıştı. Centennial'ın en az yarı-

sı boyunca, güçsüz ya da değil, güvende olacaktı. Bu yüzden o ve Celeste ellinci gündeki balodan önce adadan ayrılmayı planlıyorlardı. “Ve yirmi beşinci gün çiftler kararlaştırıldığında, bir hükümdar partnerine suikast düzenleyemez.”

İlk Centennial kaosunun ardından yüz gün daha planlı ve bölümlere ayrılmış hâle geldi. İlk yirmi beş gün, her hükümdarın ev sahipliği yaptığı, birbirinin gücünü ve hayatta kalmaya değip değmediklerini sınamak için tasarlanmış gösterilere ayrılmıştı. Her sınavın bir kazananı olurdu. En çok sınavı kazanan hükümdar, Centennial’ın geri kalanında hükümdarların kimlerle çiftlere ayrılacağına karar verecekti.

“İkinci kural: Her hükümdar, tüm Centennial etkinliklerine katılıp eşlik etmelidir.” Bu kural zararsız görünüyordu ama etkinliğin ne olduğuna bağlı olarak tehlikeliydi.

“Üçüncü kural: Katılabilmek için hiçbir hükümdarın bir vârisi olamaz.” Yani, kehanete göre ölümleri aile soylarını başarılı bir şekilde ortadan kaldırırken lanetleri de sona erdirecek, aynı zamanda da krallıklarını sonsuza dek bitirecekti.

Her hükümdar bu kuralları içeren bir Centennial davetiyesi almıştı. Onu kabul etmek bu kararları kabul etmek demekti.

Her yemin kanla mühürlenirdi.

Kral’ın bileğinin tek hareketiyle oluşturdukları dairenin ortasından alevler yükseldi. Isla, sonrasında neler olacağını biliyordu.

Poppy ona tekrar ve tekrar bunun pratiğini yaptırmıştı. Yarası dikilir fakat acıya görülebilecek bir tepki vermeyene kadar tekrar yarılırdı. Isla diğerleriyle beraber kafasındaki tacı çıkardı ve en sivri ucunu kullanarak avucu boyunca derin bir kesik oluşturdu.

İrkilmedi. Poppy gurur duyardı.

Akan kanını alevlere sunmadan önce törende uygulaması gereken başka bir bölüm daha vardı. Her hükümdarın kanı,

yeteneklerine göre özel niteliklere sahipti. Wildling kanının çiçekler açması gerekiyordu.

Isla hazırlıklıydı, çiçek yapraklarını parmaklarının arasına gizlemişti. Kanı nihayet avucundan damladığında minyatür bir gül duruyordu.

Cleo'nun kanı alevle kavrulmadan önce donup buz oldu. Grim'in kanı mürekkep karasına döndü. Celeste'in kanı kıvılcımlar saçarak parladı. Oro'nun kanı alevlere bile değmeden önce ısıt ısıt yandı.

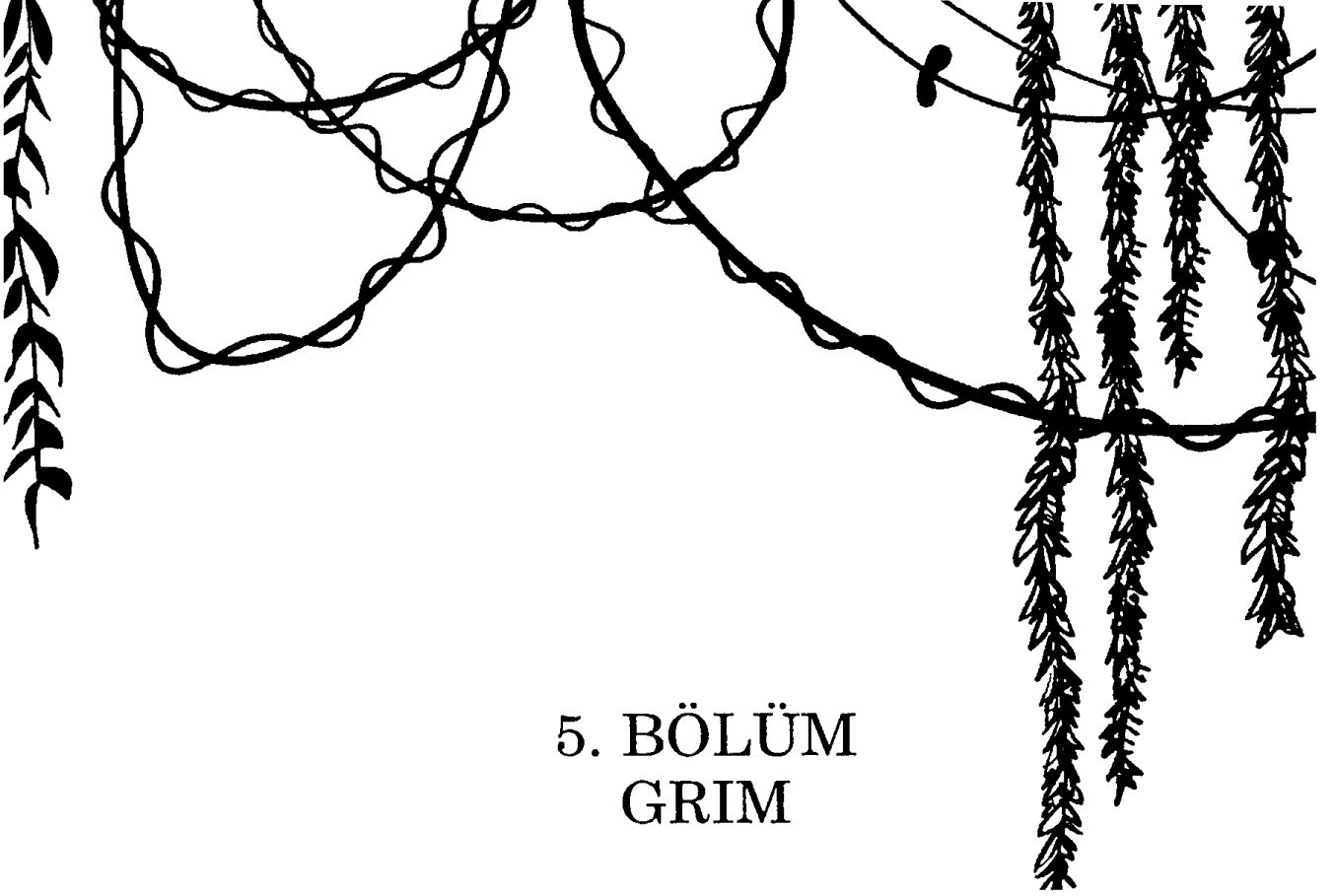
Ateş kıpkırmızı oldu, kanlarıyla lekelendi, sonra da yok oldu.

Artık kurallara bağlanmışlardı ve bozmanın sonuçları vardı.

Isla, Celeste, Grim, Cleo ve Azul için bu, Centennial'ın ödülüne ilişkin hak iddiasını kaybetmek anlamına geliyordu: Kâhinin söylediği, tüm lanetleri kırmaktan sorumlu olan kişiye verilecek eşsiz güç. Oro, bir kral ve Centennial'ın ev sahibi olarak kurallara canıyla bağlıydı.

Oro, o yüzden mi onu kurtarmıştı? Sorumluluğu mu vardı? Kaza sonucu ölümlerin kehaneti nasıl etkilediği belli değildi. Açık olan şuydu ki Lightlark kralının bir planı vardı. Ve bu muhtemelen Isla'nın hayatta olmasını içeriyordu.

En azından, ölmesini isteyene kadar.

5. BÖLÜM GRIM

Ertesi sabah Isla'nın görevlisi kapısını çaldığında hazırды.

Silahlara izin verilmezken bir sandık dolusu eşyasına izin verilmişti. Yeşil gözlerine mükemmel kavisli sürmeler çekti. Kirpikleri uzun ve hacimliydi ama daha da kıvırdı. Dolgun dudaklarına, doğal rengini aydınlatan bir nemlendirici sürdü. Teni doğal olarak bronzdu ama hayatının çok büyük bir kısmını içeride geçirdiği için kendi beğenisine göre çok solgun görünüyordu.

Bu kolayca giderilebilirdi. Artık keşfetmekte özgür olduğuna göre kendini odasına kilitlemeye hiç niyeti yoktu.

Sandığından çıkan birkaç elbise, daha çok birbirine dikilmiş kurdelelerden oluşan bir koleksiyona benziyordu. Şeffaf, açık ve o kadar pürüzsüzlerdi ki berrak görünüyorlardı. Wildling diyarında, odasının sürekli inzivasında, bol ve yumuşak giysiler giyerek paçayı sıyrabilirdi. Ama bu Centennial'dı ve Poppy bu elbiseleri bir nedenden dolayı seçmişti.

Isla'nın hepsini şömineye fırlatmak istemesine sebep olan bir neden.

O gün lale pembesi, dökümlü sırtı ve ıslakmış gibi üzerine yapışan kumaşı olan bir elbise seçti. Kişinin güç kayna-

ğının rengini giymesi bir gelenektir. Starlingler gümüş, Sunlingler altın, Skylingler açık mavi, Nightshadeler siyah ve Moonlingler de beyaz giyerdi. Doğa çok renkli olduğu için Isla, kimseninkini gölgelemediği sürece tek bir renk tonuna bağlı değildi.

Isla kapıyı çok hızlı açınca Starling kızı irkildi.

“Adın ne?” diye sordu Isla vakit kaybetmeden.

“Benim adım mı?” diye sordu kız. O kadar şaşkınlık içinde sormuştu ki Isla gülmeden edemedi.

“Bir adın olduğunu düşünüyorum,” diye dalga geçti, gülümsemesinin kendini kaba yerine iyi huylu gösterdiğini umarak.

Kız gülümsemesine hafifçe karşılık verdi. Güzel. “Tabii ki. Adım Ella, leydim.” Kız kafasını salladı. “Yani, Isla.”

Isla, insanların güvenle konuşmak üzereyken yaptıklarını izlediği gibi başını eğdi. Yıldız asası sayesinde bir arka sokakta ya da bir köyün varoşlarında birçok sırrın fısıldandığını duymuştu. Zamanla nasıl gizleneceğini, bir kalabalığa sorunsuz bir şekilde nasıl karışacağını o kadar iyi öğrenmişti ki kimse onun oraya ait olmadığını anlamıyordu.

“Topallayarak yürüdüğünü fark ettim, Ella,” dedi Isla.

Starling kızı şaşırmış görünüyordu. Kız titrek bir adım attığında Isla daha fazla beklemesi gerekip gerekmediğini veya çok açık sözlü olup olmadığını merak etti. Kızın eli içgüdüsel olarak bacağına gitti. “Benim... Kemiğim,” dedi Ella sonunda. “Bir süre önce kırıldı ve tam olarak hiç iyileşmedi.”

Isla kaşlarını çatı. “Yardım edebilecek Moonling şifacıları yok mu?” Yetenekleri efsaneviydi. Suyu kontrol etmelerinin dışında şifacılık da güçlerinden biriydi.

“Bir bedeli var,” dedi Ella zayıfça gülümseyerek. “Son zamanlarda, eğer olabilirse.” Isla ne demek istediğini merak etti ama sormadan Ella konuştu. “Ayrıca... Yirmi beşten çok uzak da değilim. Buna, buna...”

Buna değmez. Isla yüzünü buruşturdu. Celeste en yakın arkadaşı olduğu hâlde bazen onların lanetinin zalimliğini unutuyordu. Yıllardır hiçbir Starling yirmi beş yaşından fazla yaşamazdı.

“Şey,” dedi Isla, elbisesinin cebine uzanarak. “Bu yardımcı olacaktır.” Özel olarak yetiştirilmiş bitki örtüsünden yapılmış bir Wildling şifa iksiri olan macun kutusunu uzattı. Önceki gün törende kesilen avucunu iyileştirenle aynı iksirdi.

Ella, elindeki kutuya bakakaldı, ta ki Isla, Starling’in parmaklarını kabin etrafına dolayıp elini kutuyu alması için nazikçe itene kadar.

“Şimdi,” dedi Isla neşeyle. “Senden bir şeye ihtiyacım var.”

Isla, Ella’nın getirdiği terziden gelen bir davetle, düzenli yemek tedarikini ayarlamak için pazara doğru yola çıktı. Altı gösteriden herhangi birine katılmadan önce yeni giysilere ihtiyacı vardı. Tahsis edilen bagaja konabilecek çok kıyafet vardı, bu yüzden her Centennial’da tüm hükümdarlara özel bir gardırop hediye edilirdi.

Bugün Isla’nın randevusu vardı.

Poppy’nin sesini kulaklarında duydu.

Elbiselerin senin zırhın, mücevherlerinse senin silahların. Onlar bir baştan çıkarıcının araçlarıydı.

Bu, koruyucusunun onu eğittiği roldeki planın ilk adımıydı ki Isla’nın bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Güçleri olmayabilirdi ama bu onun güçsüz olduğu anlamına gelmiyordu.

İçlerine karışabilirdi. Dinler, saklanır, strateji uygulardı. Onun ve Celeste’in planının gerektirdiği tüm becerilerdi bunlar.

Ella, Isla’yı Ana Kara’nın merkezindeki terzinin çalıştığı çarşıya götürmek için ısrar etmişti. Wildling yaşlı ka-

dın, hikâyelerinde oradan güneşe bakan bir çiçek gibi geceleri çiçek açan büyüleyici bir yer olarak bahsetmişti.

Isla yalnız gitmekte ısrar etmişti. Bu ona adanın bu kısmını yakından incelemek, adalıları olabildiğince uzun süre fark edilmeden uzaktan izlemek için iyi bir fırsat olacaktı.

İki kelimeyle planı camdan aşağı atılmıştı.

“Erken kalkmışsın.” *Grim*.

Isla yutkundu, arkasını dönerken birden elbisesinin kumaşının vücudunu ne kadar sıkı sardığının farkına vardı.

Onu birkaç santim ötesinde buldu.

Isla tökezledi. Sesini bulması birkaç saniyesini aldı. “Sen de öyle.”

Grim bir omzunu kaldırdı ve Isla göz temasını sürdürmek için boynunu yukarı kaldırmak zorunda kalırken ona baktı. “Dışarıda olabileceğim herhangi bir zamandan yararlanmayı seviyorum.”

Doğru. Onun laneti, Oro’nunkinin tam tersiydi. Nightshadeler gecenin enerjisini ve sakinliğini hissedemezdi. Eskiden geceleri olmalarına ve karanlıkta yaşamayı seçmelerine rağmen her şey beş yüz yıl önce değişmişti.

“Ve çarşıda bir işim var.”

“Benim de öyle,” dedi Isla.

Grim sırtıttı. “Güzel. Yalnız yürümekten nefret ederim.”

Gardiyanlar girişte dikiliyorlardı ve Grim geçerken bariz bir şekilde gerildiler. Isla, Nightshadeler hakkında duyduğu tüm kötü şeyleri düşünmemeye çalıştı. Onun hakkındaki tüm kötü şeyleri. Denedi ama yapamadı ve çenesini dik tutuyor olsa da dizlerinin bağı çözülüyor gibiydi.

Terra her zaman onların en tehlikeli diyar olduğunu söylediler. Diğer herkes ışıktan güç alırken Nightshadeler karanlıktan alırdı. Kaybolma, kâbuslar döndürme, duvarlardan geçme, karanlığı kuşanabilme gibi yetenekleri olduğuna dair söylentiler dolanıyordu.

Grimshaw'ın bir itibarı vardı. Lanetlerden yüzyıllar önceden beri Lightlark ile Nightshade arasında bir savaş vardı. O, en korkunç savaşçı olmalıydı. Söylentilere göre savaşın sonuna doğru pelerini hep düşmanlarının kanıyla ıpsıslak olurdu. Bu da Isla'nın akşam yemeğinde kalp yemesindeki rahatsızlığını daha da kafa karıştırıcı hâle getiriyordu.

Grim'in yeteneğine rağmen Lightlark savaşı kazandı ve bir antlaşma yapıldı. Bir süreliğine tüm diyarlar arasında barış vardı.

Ardından lanetler oluştu ve çoğu kişi bunu Nightshade'in intikam için yaptığından emindi.

Isla ne düşüneceğini bilmiyordu. Nightshade lanetleri yüzünden büyük kayıp vermişti. Diyarlarının lideri, Grimshaw'ın babası kehanet için ölmüştü. Oğlu, vâris sahibi olmanın normal olduğu bir zamanda hemen iktidara gelmişti. Artık izin verilmiyordu. Hükümdarlar Centennial'a kendi diyarlarının riski altında katılırlardı.

Isla neden adada olduğunu biliyordu. Grim'in sebepleri daha gizemliydi. Diyar hükümdarlarının Isla'dan daha çok ölmesini istediği biri varsa o da Grim'di. Centennial boyunca müttefik bulamazdı. Söz verilen ödülü kazanmak, gerçek ortaklıklar olmadan neredeyse imkânsız olurdu. Öyleyse neden katılmıştı, neden risk almıştı?

Ne istiyordu?

Onu incelerken Grim'in keskin suratında bilmiş bir sırıtış hâkim oldu. Siyah saçları altında, sayfa boyunca uzanan bir mürekkep gibi pürüzsüzdü. "Kötü adam olup olmadığımı mı karar veriyorsun?"

Isla gözlerini kıstı. "Sen benim..."

"Aklını mı okudum?" Kafası nazikçe iki yana sallandı. "Aslında hayır. Duygu geçişlerini okuyabiliyorum. Korku. Sinir." Dudağı yarım bir tebessüme kalktı. "Merak."

Isla'nın bir sonraki nefesi, ciğerinde taşlar birikmişçesine

dengesizdi. O bir sahtekârdı, kurt sürüsünün içinde güçsüz bir hükümdardı. Bir Wildling hükümdarı rolünü oynamakta, cepheyi korumakta yetenekliydi ama duygularını kontrol etmesi çok daha zordu. Onun etrafında duygularını yönetmeyi öğrenmeseydi onun bu gücü oyununu bozabilirdi.

Zihinsel güçler Nightshadeler arasında yaygındı. Bu onları tehlikeli yapan şeylerden biriydi. Hükümdarların genellikle ek bir yeteneği daha olurdu. Nesiller sonra ortaya çıkan kan yoluyla taşınan ender güçler. Yıldızlarla, ayla, güneşle, doğayla, karanlıkla ya da gökyüzüyle bir alakaları yoktu.

Isla bunun üzerine Grim'in de onlardan birine sahip olup olmadığını merak etti.

"Şimdi de gerginsin." Durdu ve ona baktı. "Neden gerginsin?"

Gerginlik, güçlü bir Wildling hükümdarının bir Nightshade hükümdarının yanında bile hissetmemesi gereken bir şeydi.

Isla ona baktı, gözlerinin içi iki kara delik gibi karanlık ve sonsuzdu. Cesurca sorabilecek kadar kendini toparladı. "Yeteneğin var mı?"

Grim'in kafası anlayışla geriye çekildi. "Sana söylemediğim bir yeteneğim olduğundan şüphelisin. Şu an sana karşı kullandığım bir yetenek."

Saklamaya gerek yoktu. Adadaki yüz gün boyunca yalan söyleyecek, çalacak ve muhtemelen öldürecekti.

Grim olanın bir parçası değildi. Şimdilik.

Isla kafa salladı.

Grim tek omzunu kaldırdı ve yol aşağı yürümeye devam etti.

"Var. Ama bu şimdilik kendime saklayacağım bir şey." Grim ona bir bakış attı. "Yine de o akıl okuma ya da senin üstünde gizlice kullanabileceğim bir şey değil."

Tepe sona erdi, çimenler bitti ve aşağıda, iki dağın arasındaki vadide bir pazar yeri vardı.

Grim iç çekti. “Beş yüz yıldır gelmemiştim. Ve neredeyse hiçbir şey değişmemiş.” Ona döndü, gözünde bir parıltı vardı. “Kalp Yiyici, çikolata yiyebilir misin?”

Isla açlığını suratına yansıtmamaya çalıştı. “Kilomca yiyebilirim.”

Adalılar pazar yerinde dolanıyor, cepleri madenî paralarla çınliyordu. Gürültü sinir bozucuydu. Centennial ölümcül bir oyuncu. Hükümdarlar başarılı olursa içlerinden bir diyarın yok olacağını anlamıyorlar mıydı? Korkmuyorlar mıydı?

Görünüşe göre fırtınaların dışındaki güneşli yüz gün her tehlikeden daha ağır basıyordu.

Çarşı; sıkışık, her diyara göre farklı yapılmış minik evlerden oluşuyordu. Bir mağaza ters dönmüş çay bardağına benziyordu ve duvarları buzlu camdandı. Diğeri bir sekoya kadar uzun duruyordu, bacasından bir dizi fırtına bulutuna benzeyen dumanlar çıkıyordu. Bir sonraki ayaklıklar üzerinde duruyordu. Yine bir başkası da gökten sarkan bir yıldız gibi ışıltılı ve gümüşü.

Girdikleri yapı, açık maviye boyanmış bir kış süsüne benziyordu. “Skylingler en iyi tatlıları yapıyor, kabul ediyorum,” dedi Grim omzunun üzerinden, kapıyı menteşelerini bağırta-
cak kadar sert açmadan önce. Isla içeri adım attığı anda göğsünün derinliklerinde bir yerden inledi.

Çikolata; kadifemsi, fındıksı, şekerli, ipek gibi kakao.

Çikolatayı sadece Skyling köylerine yaptığı gezilerde kutlamalar sırasında tatmıştı. Skylingler parti düzenlemek için sürekli bahane arardı; fırtınalardan önce, fırtınalardan sonra, fırtınalar esnasında. Ama hiçbiri böyle değildi. Bir Skyling’i dilimlerken izlediği şekerleme sütunları gibi değildi.

Grim keyifle ona baktı.

Tezgâhın ardındaki adam onun görüntüsü karşısında solgunlaştı. Omzunun üzerinden arka odaya kaçan çalışma arkadaşına baktı. Isla’yı fark etmemişti.

Şaşırtıcı. Grim'in yanında olmak fırtınadan kısmen daha az şimşek çekmek gibiydi, tüm öfke ona gidiyordu.

Grim en güçlü hükümdarlardan biriydi ve kendisi de hiç güce sahip değildi, buna rağmen adalıların gözünde ikisi de kötü adamdı. Isla bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Başarılı olurlarsa kehaneti yerine getirmek için kimin öleceğini hükümdarlar seçecek olsa da adalıların fikirleri ve hareketleri Centennial'ın kaderini değiştirebilirdi. Yardım etmeleri veya etmemeleri özellikle de adada kendi halkından kimse olmayan Isla için ölüm ve yaşam arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Ayrıca tipik olarak altı gösteriye de şahit olmaları için davet edilirdi.

Grim kendisine nasıl baktıklarını fark etmemiş gibiydi. Veya fark etmişse bile umursamışa benzemiyor, sinir bozucu bir istekle kötü adam rolünü oynuyordu.

Gerçi hiç oynamıyor da olabilirdi.

"Her şeyden iki tane," dedi tembelce, cebinden bir avuç dolusu para çıkarıp saymaya tenezzül etmeden. Tezgâha bıraktı ve cevap beklemedi. Adamın gözüne bakmadan oturacak bir yer buldu.

Masanın küçüklüğü gülünçtü. Dizleri masaya çarpıyordu. Isla sessizce onun karşısındaki sandalyeye geçti. "Çok çikolata aldın."

Kafasını salladı. "Kilonca yiyebileceğini söyledin. Ona göre alıyorum."

Çok geçmeden dükkân sahibi masaya gümüş bir tepsi yerleştirdi. Hızlıca önce Isla'ya, ardından da Grim'e eğilip arka odadaki çalışanlarına katıldı.

Isla tek kaşını kaldırdı. "Önceki gelişinde çarşayı ateşe mi verdin?"

Grim'in dizleri onunkine çarpınca bacaklarını o kadar hızlı çekti ki Grim sırttı. "Sadece adalıların anıları uzun diyelim."

Ayrıntı soramadan önce Nightshade iki devasa parmağı arasına bir şekerleme aldı. “Önce bunu dene.”

Isla tereddütle aldı, çiğnedi ve gözleri büyüdü.

“Harika, değil mi?”

Isla sandalyesine gömülürken başını arkaya attı. Değerli zamanını çikolata tadımında harcamamalıydı. Ama Nightshade’i tanımak belki de kendine güvenmesini sağlamak yararlı olabilirdi. Gözlerini kapadı, dilindeki karameli hissetti. “Tüm bunlar bitince beni uyandır.”

Bir kahkaha. Gözleri hâlâ kapalıyken dudaklarında sert bir şey hissetti.

“Aç.”

Açtı ve Grim diline başka bir şekerleme koydu. Bu seferki orman meyvesi dolguluydu. Sert bir dış kabuğu vardı. Teklif ettiklerinin hepsini denedi. Karamelli, naneli, muzlu şekerlemeler. Acı biber tozlu pralin dışında her şey.

“O kadar acı değil,” dedi Grim, bir tanesini ağzına umursamazca atarak. Kafasını salladı. “Bir tutam acılık, dahası yok.”

“Dilimi işe yararken seviyorum, teşekkür ederim.”

Grim uzun parmaklarını birbirine geçirdi ve oluşturdukları köprüye çenesini yasladı. “Yani, kalp ve kan silip süpürürken toz biberli çikolata yemiyorsun, öyle mi?”

Gerçeğe tehlikelice yakın bir şaka. “İyi,” dedi Isla, nefesinin altından Grim’i zalimce güldürecek başka bir şey mırıldanarak.

Isla çikolatayı ağzına koydu ve anında pişman oldu. Gözleri sulandı, ağzı yandı, dili şişti. Her türlü nezaketi unutup, mutfak camlarından onlara bakan dükkân sahibini umursamadan tükürdü. Burun delikleri genişledi. “Sen...” dedi sudan aldığı, acıyı daha da kötüleştiren derin yudumlar arasında.

Grim kahkahalarla güldü, o aptal gamzesi suratında ay-

dındı. Bir şey demeye çalıştı ama sonra daha da güldü, Nightshade yetenekleriyle tezgâhın içinden basitçe geçip bir şişe süt alırken bile susmadı. Bir bardak sütü Isla'nın önüne yerleştirip konuşurken bile susmadı. "İç."

Isla sütü kafasına dikerken ona hançer gibi bakışlar attı, o kadar çaresizce içti ki çenesinden akıp elbisesine damladı. Kesinlikle kötü adamdı.

"Şeytan!" dedi kabaca.

Grim tek kaşını kaldırdı. "Tam değil." Elbisesine kaşlarını çatarak baktı. "Onu değiştirmemiz gerekecek. Terziye mi gidiyorsun şimdi?"

"Ve sen bunu nasıl biliyorsun?"

Dükkândan çıktıktan sonra cevapladı. "Bana da Lightlark terzisinin danışmanlığı teklif edildi."

"Gardırobunda fazla çeşit olmadığını düşünüyorum."

Grim; siyah tişörtüne, siyah pantolonuna, siyah botlarına ve siyah pelerinine doğru baktı. "Kendi kendime giyinebileceğimi söyledim."

Sokaklar taşa gömülmüş, hava sıcak ve güneşli olmasına rağmen yanan düzinelerce meşaleyle doluydu. Avuçlarında alevler kıvrılan Sunling gardiyanları onları yanık tutmaktan sorumlu gibi duruyordu.

Kristal camları zümrüt şeklindeki bir dükkâna ulaştılar. İçeride kumaş makaraları, kurdeleler, ipler ve iğne yığınları Wildling renklerinden bir gökkuşağı gibi uzanıyordu.

Hepsi onun içindi.

"Tadını çıkar," dedi Grim alayla ve sonra gitti.

Yok oldu. Bir an oradaydı, diğerinde gitmişti. Omurgasından aşağı bir serinlik indi.

Görünmezlik gibi bir güce sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Bir zil onun orada olduğunu duyurdu. Bileğindeki ku-

maşta iğneler duran genç Starling adam dondu. Isla gözlerinin korku ya da tiksintiyle genişlemesini bekledi.

Fakat terzi zarafetle eğildi. “Isla, Wildling hükümdarı. Bu bir lütuf. Elbisene ne oldu?” Daha cevap veremedenden adam bir elini kaldırdı. “Endişelenme. Ben dükkânımda sadece dev örümcek ipeği kullanırım. Lekelenmez, çelik kadar güçlü ve vücuda oturuşu eşsizdir.” Platforma çıkmasını işaret etti.

“Renk tercihin nedir?”

Cevap onun ağzından çıktığı gibi yüzlerce kilometre öteki Wildling diyarında olan Poppy’nin ağzından da çıkmış olabilirdi. Isla’ya ne söylemesi gerektiği öğretilmişti.

“Yeşil. Kırmızı. Morlar ve pembeler, duruma göre.”

“Tercih ettiğin kalıp?”

“Dar.”

“Uzunluk?”

“Uzun.”

Adam onu izledi. “Bu elbiseye ne kadar bağlısın?”

Elbisesine doğru baktı ve omuz silkti. “Pek değil.”

“Güzel,” dedi ve parmaklarını şıklattı. Bir anda dükkân-daki her şey havada yüzmeye başladı. Celeste sayesinde Isla bu diyarın güçlerini iyi biliyordu. Starlingler, yıldızlardan gelen enerjiyi kanalize ederek nesneleri hareket ettirirlerdi. Parmağıyla işaret etti ve zengin, kan kırmızısı bir kumaş markası odanın içinde uçtu, bir anda Isla’nın etrafını sardı. O kadar hızlıydı ki daha önce giydiğı pembenin yerini aldı ve Isla bunu ancak eski elbisesini yerde parçalar hâlinde görünce fark etti. Kırmızı kumaş nefes kesici bir şekilde beline dolandı, yüzen makas kaba çizgiler kesti, uçan iplikler ve iğneler inanılmaz bir hızda dikti. Terzi, orkestra yönetir gibi ellerini zarifçe hareket ettiriyordu. Başka bir kumaş tabakası ipeksi, tüllü bir pelerin oluşturuyordu. Etrafına ustalıkla bir korsaj yapıldı ve korsesi, nefesini emercesine sıkıca bağlanmıştı.

Saniyeler içinde yeni ve güzel bir elbisenin içindeydi.

Terziye bakmak için döndü ve dükkânda, dirseklerini dizlerine yaslamış oturan başka birini buldu.

“Buraya nasıl girdin?” dedi inanamayarak.

Grim sıkılmış görünüyordu. *Bu gerçek bir soru mu?* Dercesine kaşlarını kaldırdı.

Terzi ona baktı, diğer adalılara göre şaşırtıcı bir şekilde sakin kalmıştı ve dönüp dikkatini Isla’ya verdi.

“Nasıl hissettiriyor?”

Birçok aynadan kendine baktı. “Su gibi. Kumaş... Bir gül yaprağı kadar pürüzsüz.”

“Dev örümcek ipeği, Hükümdarım. Gardırobunuz üzerinde çalışmaya başlayacağım.”

Sesini olabildiğince alçalttı ve Grim’in olduğu tarafa bir bakış atıp konuştu. “Eğer zahmet olmazsa elbiselere ek olarak dövüşmek için daha uygun bir şeylere ihtiyacım var. Pantolon. Zırh.” Bu yönlendirme Terra’dan gelmişti. Terzi bazı notlar alırken onun ardından arka odaya ve kapısındaki kilide iyice baktı.

Terzi, sanki dua eder gibi ellerini mükemmel bir şekilde birleştirdi. Kıyafetlere çoğu insanın hükümdarlarına taptığından daha çok taptığı görülüyordu. “Memnuniyetle. Kısa süre içinde her şeyi şatoya göndereceğim.”

Isla ona teşekkür etti ve Grim’in bundan hoşlanacağını bilerek dükkândan ayrılırken ona hançer gibi bakışlar fırlattı. Çikolata paylaşmak, Nightshadeler ve onların güçleri hakkındaki bazı korkularını dindirmiş gibiydi. Bir yanı, yalnızca birkaç gündür tanıdığı hâlde bir erkeğin yanında bu kadar rahat hissetmesine şaşırmıştı. Ve belki de Grim’in istediği tam olarak buydu: gardını indirmesi.

“Daha az ürkütücü olabilir misin?” dedi Isla.

Grim’in ifadesi ciddileşti. “Eğer seni yalnız bırakmamı istersen yaparım. Söyle ve kaybolayım.”

Isla hiçbir şey demedi. Grim’in ne oynadığını ya da onu

ve oyununu kullanıp kendi avantajına çevirip çeviremeyeceğini merak etti.

Grim yürümeye başladı ve Isla yanına geçti. Adalılar, önlerinden geçerlerken ona Grim'i izledikleri kadar uzun baktılar. Gündüz yaşayan adalıların giydiği açık mavi, beyaz ve gümüş rengi kıyafetlere zıt olarak çok canlı duran kırmızı elbisesiyle göze çarptığını düşündü. Çarşıya kan sıçramış gibi.

"Yine meraklısın, Isla."

Onun bakışlarına karşılık vermedi. "Hislerimi okuma. Bu ayıp."

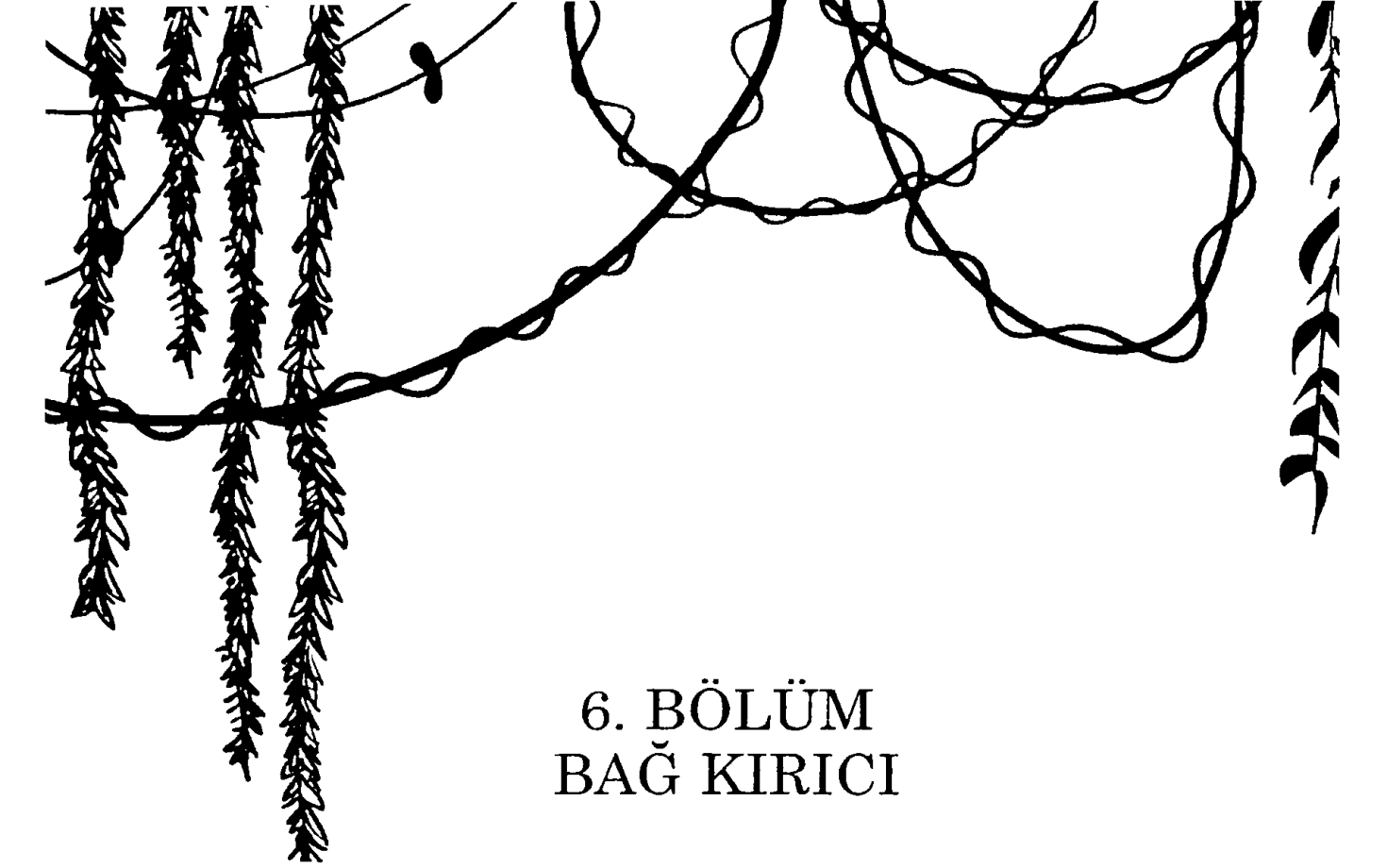
Güldü. "Engel olamıyorum ki."

Isla, ona baktı. "Ünlü, çok güçlü Nightshade hükümdarı kendi yeteneklerini kontrol edemiyor mu?"

Dudaklarının kenarı şeytanice yukarı kıvrıldı. "Ünlü? En azından artık yüceliğim hakkındaki dedikoduların Wildling diyarına bile ulaştığını biliyorum." Isla'yı süzdü ve gülümsemesi soldu. "Zırh yaptırıyor olmana sevindim," dedi cebinden bir şey çıkarırken. Bu bir altın levhaydı, Centennial davetiyesinin geldiği kâğıdın aynısıydı. "İlk benim gösterim var," dedi kartı siyah pelerinine geri koyarak. Isla ne dediğini anlamamıştı. Eğildi, dudakları tehlikeli bir şekilde onun kulağına yaklaştı. "Ayrıca bir kılıca ihtiyacın olacak."

Grim'in sözleri anlam kazandığında ve yakınlığından gelen soğukluk kaybolduğunda, o da kaybolmuştu.

Ve Isla, Nightshade hükümdarının ona neden yardım ettiğini merak ederek pazarda yalnız kaldı.

6. BÖLÜM BAĞ KIRICI

Isla silahı Celeste'e fırlattı ve o da gücünün görülmez kavrayışıyla havada yakaladı. "Bu da ne?"

"Kılıç," dedi Isla, kendisininkini sırtından çekip çıkarak, onları saraya böyle sokmuştu. "Hem de pahalı bir kılıç."

Celeste ona bir bakış attı. "Onun ne olduğunu biliyorum, Isla. Merak ettiğim şey, bu berbat şeyi neden odama getirdiğin."

Isla uzun zaman önce Starling'in silahlar konusunda aynı takdire sahip olmadığını öğrenmişti, ancak diyardı özel teknikleri ve metalleriyle silahlar yapmakla ünlüydü. Neden takdir etsin ki? Celeste'in parmaklarının ucunda enerjinin gücü vardı, odanın diğer ucundaki bir düşmanı yaralayabilirdi. Onun gözünde kılıç, demirin hantal ve suistimal edilmiş bir hâliydi.

Isla, Grim'in gösteri olarak düelloyu seçmesinin nedeninin tam olarak bu olduğunu düşündü. Eh, *düello* kelimesini kullanmamıştı ama ipuçlarına bakılırsa söylemiş de olabilirdi.

"İlk sınavımız bir düello," dedi Isla. "Bunlara ihtiyacımız olacak."

Celeste, kötü bir şey koklamışçasına burnunu kırıştırdı. "Peki, bunu sana kim söyledi?"

“Grimshaw.”

Celeste gözlerini kırptırdı. “Bu kadar zamandır onunla mıydın?”

“Hayır, sadece kısa bir süreydi. Neden?”

Celeste ona bir bakış attı. “Gerçekten mi, Isla?” Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Tehlikeli. Güvenilmez.

“Biliyorum biliyorum. Ama bu bilgiyi aldım, değil mi? Sence de o kullanışlı olmaz mı?”

Celeste kafasını kararlı bir şekilde salladı. “Hayır, Isla. Bence eğer bir şey olacaksa o seni kullanır. Bizi kullanır.”

Çarşıya olan ziyaretleri bu muydu? Zalim Nightshade hükümdarının bir stratejisi miydi sadece?

Tabii ki öyleydi. Başka türlüsüne inanmak aptallıktı.

Grim’in uyarısının doğru olup olmadığından şüphelenmeye başladı. Belki de düello ya da kılıç içeren türden bir şey değildi ve yalnızca onu öyle düşünmesi için kandırıyordu.

Kaşlarını çattı.

Celeste uzunca iç çekti. İki narin elini Isla’nın yanaklarına koyup konuştu. “Benim tatlı mı tatlı saf arkadaşım.” Bu sözleri söyleyen Celeste’ten başkası olsaydı Isla buna izin vermezdi. Ancak hemen hemen aynı yaşta olmalarına rağmen Isla, Starling’den paha biçilemez dersler öğrenmişti. Celeste, Poppy ve Terra’dan başka kimsesi yokken onu kanatları altına almıştı. “Ondan uzak duracaksın,” dedi kararlı bir şekilde, yanlış yola sapmış kardeşini uyaran bir abla gibi.

Celeste haklıydı. Grim dikkat dağıtıyordu. Onun numaralarına kanan bir aptal olmayacaktı. Özellikle de kendi annesi bir erkeğe duyduğu sevgiden dolayı ölmüşken.

Terra ve Poppy’nin ayrıntılı planının ilk aşaması, Kral’ı baştan çıkarmasıydı. Kendine âşık ederek onun gücünü çalmasıydı. Bu adım olmadan tüm stratejileri işe yaramazdı. Ve Isla diyarını kurtarmak için pek çok şey yapmaya razıydı. Ama bu onlardan biri değildi.

Şanslıydı ki arkadaşı, Isla'nın istediği her şeyi elde etmesi için başka bir yol düşünmüştü.

"Güzel. Şimdi. Sınavlara daha başlamamış olsak da bağ kırıcıyı bulmak için ne kadar önce hazırlanırsak o kadar iyi," dedi Celeste.

Bağ kırıcı. Planları oydu. Celeste, Lightlark'tan alınan el yazmalarıyla dolu bir odada, büyülü bir kutsal emanetten söz eden bir metin keşfetmişti. Bir kişiyi ve aile soyunu hapseden lanetler de dâhil olmak üzere her türlü bağı kırabilen her iki tarafı sivri uçlu dev bir cam iğne.

Ama Lightlark'ta her şeyin bir bedeli vardı.

Bağ kırıcının bedeli kandı. Bir hükümdarı bile öldürecek kadardı. Bu yüzden bildikleri kadarıyla daha önce hiç kullanılmamıştı. Celeste'in odasının zemininde bedeli kendi aralarında bölüşmeye karar verdiler.

Ve ikisini de öldürmeyeceğini umdular.

Metne göre bağ kırıcı Lightlark'taki kütüphanenin derinliklerinde saklıydı. Hangisinde olduğunu bilmiyorlardı ve her adanın kendi kütüphanesi vardı. O yüzden hepsini aramaları gerekiyordu.

Celeste önce Yıldız Adası'nınkini arayacaktı. Şanslılarsa orada olacaktı. Aksi takdirde Starling, Isla'nın kütüphanelerin geri kalanına erişmek için ihtiyaç duyacağı aracı elde etmek için büyük çaba sarf etmek zorunda kalacaktı.

Ve kısıtlı zamanlarından dolayı Isla'nın ikinci seçeneğe mecbur kalacağını varsayarak hareket etmesi gerekiyordu.

Bağ kırıcı, yalnızca kendi krallıklarının lanetlerini bozardı, gerisini değil. Kehanette vadedilen gücün ödülünü kazanamayacaklardı. Ama Isla'nın umurunda değildi. Güçsüz doğma lanetini kırarak, doğumda yoksun kaldığı Wildling yeteneğini nihayet alacaktı. Ve krallığı acılarından kurtulacaktı.

Böylece Wildling diyarına odasında saklanmaya gerek

olmadan özgürce dönebilirdi. Toprağa tekrar güç aktarıp tekrar zenginleştirebilirdi. Celeste ile dünyayı keşfetmek için yüzyıllar boyunca ölümsüz bir hükümdarın hayatına sahip olabilirdi.

İstediği her şey, bağ kırıcıyı bulmaya ve onun, kendisini ve diyarını etkileyen tüm lanetleri kırma yeteneğine bağlıydı.

“Bu gece başlayacağım,” dedi Isla.

Güneş, Ay ve Gök adalarındaki kütüphaneleri araştırabilmesi için araya karışması gerekiyordu.

Karanlık saçı, kimliğini belli edecek ilk şey olurdu. Ama hazırlıklı gelmişti. Centennial için ayrılmadan önce Popp-y’nin odasına sızmıştı. Wildling iksirleri şifa ilaçları, büyüler ve güzellik ürünleri olarak sıralanırdı. Dudakları renklendiren kremler vardı ya da yanakları veya hatta geçici bir süreliğine saçları.

Kendisi doğru renkleri karıştırmalıydı, bu da zorlayıcı olacaktı ama en azından elinde malzemeler vardı. Kıyafet de bir diğer sorundu.

Gece yarısından epey sonra şatonun dışına sızdı. Hatırlaması için yol boyunca işaretler bıraktı. Devasa tek bir vitray gözü olan manastır. Sadece birkaç gün önce geldiği nişan. Bir zamanlar Sunling huzmeleriyle çalışan bir deniz feneri olabileceğini düşünmekten hoşlandığı harabe yığını. Yılda bir izin verilen birkaç kitaptan birinde bunlarla ilgili bir şeyler okumuştı.

Terra, onun okumayı sevdiğini erken öğrenmişti. Bu yüzden kitapları teşvik olarak kullandı. Isla, antrenman sırasında yarık parmak boğumlarından veya ağrıyan kaslarından şikâyet etmezse, belirli bir dövüş tekniğinde ustalaşırsa, fırlatma yıldızlarını tam hedeflerine fırlatırsa kütüphaneye bir gezi ile ödüllendirilirdi.

Isla onlara değer verdi, en sevdiği satırları kâğıda yazdı.

Onları bir başkası karşılığında vermek zorunda kaldığında kederli hissetti.

Her seferinde tek bir kitap, dedi vasisi ona. Açgözlü olma.

Çarşının hemen yakınında durdu, şaşkınlık onu hareketsiz kılıyordu.

Güneş battıktan sonra çarşı değişmişti. Dükkânların çoğu kapalıydı, camları karanlıktı ama açık olanlar... Açıktı. Tıpkı Wildling yaşlı kadının tarif ettiği gibi.

Nasıl olduysa bazı dükkânların içi dışına çıkmış, duvarları tamamen sokağa doğru kıvrılmış, kapıları görünmüyordu ve tavanları da yelpaze gibi açılıp genişlemişti. Müşteriler barların içinde serbestçe yürüdüler ve birkaç dakika sonra ellerinde köpüklü içeceklerle dışarı çıktılar. Skylingler, geceye yayılan müziğe, davullara, gitara ve karanlığı vahşi ritmine uymaya zorlayan seslere karşı yolun ortasında dans ediyorlardı. Sunlingler, her yerde altın benekleriydi ve dışarıda olabilecekleri saatlerin tadını çıkarıyorlardı.

Çarşı canlıydı, şaşırtıcıydı ama Isla daha önceki yolları hatırlıyordu. Terzinin arka kapısına gelene kadar yanan meşaleleri takip ederek ana caddeler yerine dar sokakları seçti. Her ışık sönük, her pencere kapalıydı.

Başka giriş yolu olmadığından emin olduğunda dizlerinin üzerine çöktü ve tokalarını çıkardı. Yıldız asasıyla Skyling topraklarına yaptığı ziyaretlerde merakla bir grup hırsız takip etmişti. Tel tokalar ve kıvrılmış iğnelerle kilit açmaya çalışmalarını gölgelerin arasından izlemişti.

Daha sonra Poppy ve Terra'nın odalarına sızmak için kullanışlı bir beceri olmuştu. Kendi odasından kaçmak için de.

Kapı açıldığında aletlerini toplayıp arkada bir şey kalmasına dikkat etti. Işık açmaya cüret etmeden karanlıkta ilerledi. Bir terzi tipik olarak soyulmaya eğilimli bir yer değildi, bu nedenle gardiyanlar bu sokağa odaklanmazdı ama birinin ara sokağa girip onu pencereden görmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilirdi?

Hızlıca. Gözleri, ihtiyaç duyduğu renklere odaklandı, yani Celeste'in icabına bakacağı Starling dışındaki her Light-lark krallığının tonlarına.

Beyaz. Basit, uzun kollu ve yüksek yakalı bir Moonling elbisesi kaptı.

Açık mavi. Bir elbise ve altına giymek için pantolon aldı, pazarda birkaç Skyling'in öyle giydiğini görmüştü.

Altın.

Hiç altın yoktu. Düşününce randevusu sırasında da mağazada o rengi gördüğünü hatırlamıyordu.

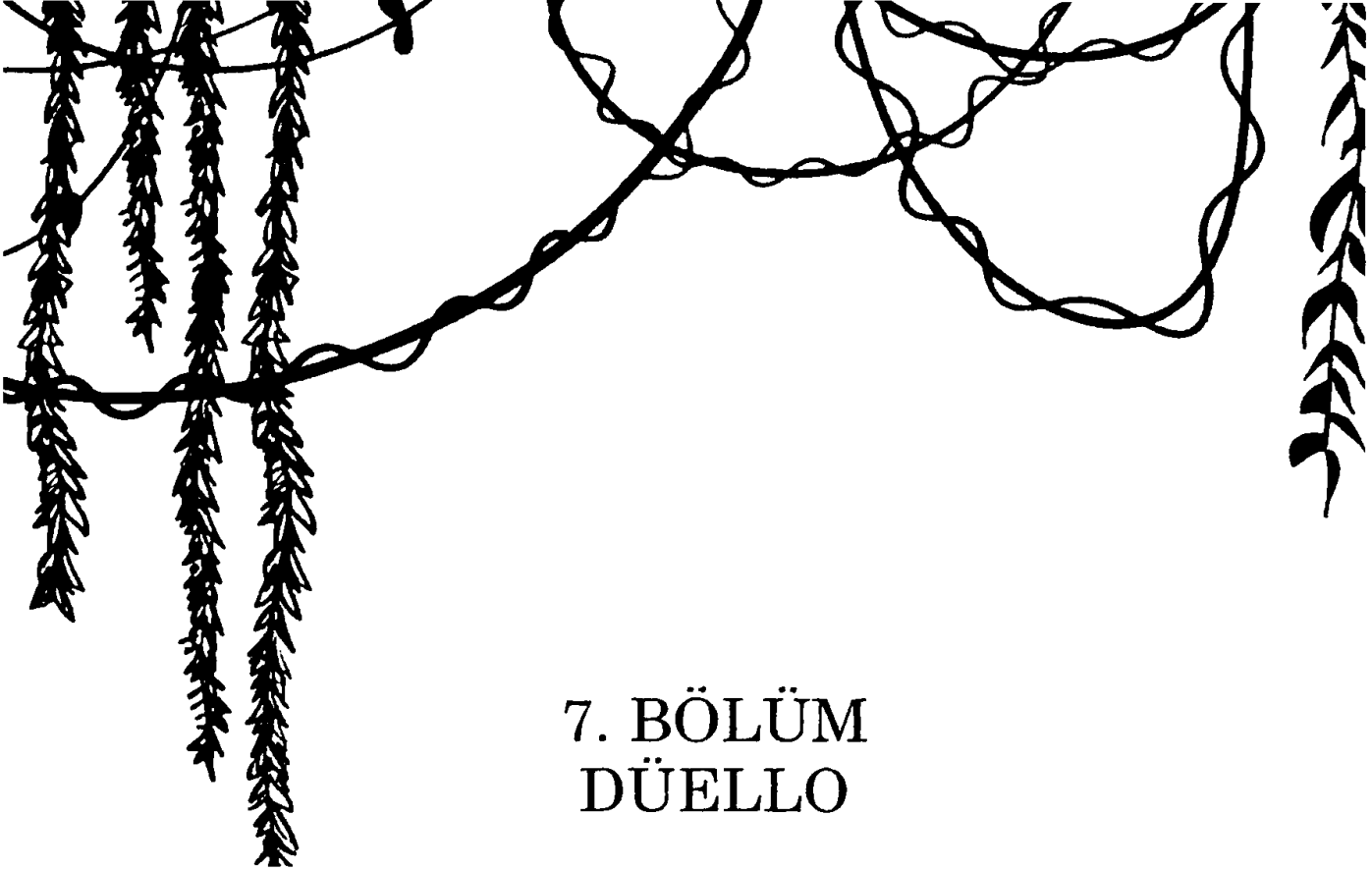
Sunlingler krallıkların geri kalanından farklı terzi mi kullanıyordu?

Neden?

Pencereden gelen bir ses yere eğilmesine neden oldu. İki arkadaş dükkâna doğru ilerliyor, neşeyle gülüyor ve bardaklarını tokuşturuyordu. Ses yapmamaya çalışarak duvara sü-ründü ve sırtını yasladı.

Adamlar uzaklaşana kadar yarım saat geçmişti. Onların ardından da Isla çıkarken kapıyı kapamaya dikkat ederek ve terzinin kilitlemeyi unuttuğunu düşünmesini umarak uzaklaştı.

Kucak dolusu ipekle şatoya döndü, bağ kırıncıya bir adım daha yakındı.

7. BÖLÜM DÜELLO

Centennial'ın beşinci gününde ilk sınav için davetiye ulaştı. Kâğıt kömürleşmişti, siyahtı ve yanıktı. Sayfaya bıçakla oyulmuş sadece birkaç kelime görünüyordu.

Düelloya hazır olun.

Isla gülümsemeden edemedi. Grim ona yardım etmişti.

Ama neden?

Etkinliğin saati en alta karalanmıştı, bir saat içindeydi. Isla, bir silah için uğraşmak yerine ideal kılıcı çoktan satın almıştı. Neredeyse kilosuzca kullanmasına yetecek kadar hafif ama doğruyu vuracak kadar keskin ve sağlam bir kılıç. Starling silah dükkânında doğru olanı seçmek saatler almıştı. Diyarın metal işçiliği gerçekten eşsizdi. Yine de evindeki kendi bıçaklarından birinin verdiği tanıdık hissi özliyordu.

Terzinin gardırobu bir gün önce ulaşmıştı. İnanılmaz bir hızla çalışmıştı. İşine olan bağlılığı Isla'yı ondan çaldığı için daha da kötü hissettirmişti.

Bağ kırıcıyı bularak onu ve diyarını kurtarıyorum, diye suçluluğa karşı koyarak ikna etti kendini Isla.

Bir elbise koyu safir mavisiydi ve yanlarında kristal şekil-

li boşluklar vardı. Biri de taze lavanta moru, göz kamaştırıcı dekolte korsajı ve dar pantolundu, beline bağlanan ve etek yanulsaması yaratan ışıltılı bir pelerinle tamamlanıyordu. Biri zümrüt yeşiliydi; dar, hafif ve onun yanaklarını kızartacak kadar transparandı. Ayrıca cebi olduğunu keşfetmişti.

Bu sınav için zırhını giydi. Ella metali kaldırırken homurdanarak birçok parçayı bağlamasına yardım etti.

Isla için ikinci bir deri gibiydi. Terra bundan emin olmuştu.

Üzerinde elli kiloluk zincir zırhla kaç kez ormanın içinde ya da bir yağmur ormanı fırtınasının ortasında terk edilmişti? Geri dönmek bir günden fazla sürerdi. Susuz, yemeksiz, kurt ulumaları ve panterlerin pıtırtilarıyla.

Kendini odasına geri sürüklerken son yarım mili her zaman yüzükoyun katediyordu, dayanmak için tırnaklarını köklere ve toprağa saplıyordu.

Karşılaştırıldığında, akıllıca yapılmış Starling kumaşı ve ince demir levhalar neredeyse ağırlıksızdı. Kullanıcısını hem vurgulayan hem de koruyan parçalar hâline getirilmişlerdi; metal omuz vatkaları, kol ve bacaklarını saran zincir zırhlar, uyluğunun üst kısmına kadar uzanan metal kaplama çizme-ler, yontulmuş bir göğüs zırhı.

“Bitti,” dedi Ella, Isla’nın kıyafeti bir araya gelince yere yığılarak.

“Teşekkür ederim,” dedi Isla, Ella’nın onun için öğlen yemeği olarak getirdiği şiş sebze ve tahıllardan ısırık almadan önce. Starling kızı, iksirin karşılığında can çekmesi olduğunu düşünerek, balkonundan gizlice atmaya düşündüğü kalplere ek normal yemekler de getiriyordu. “Her şey için.”

Ella başını eğdi ve hafifçe bacağına vurdu. Artık neredeyse düzgün yürüyordu ve kaşları bacağının ağrısından çatılmıyordu. “Teşekkür ederim,” dedi kız.

Düello, kalenin en uzak noktasında, eskiden açık olan

ama lanetlerden sonra üzeri kubbeye örtülen bir arenada yapıyordu. Bu da kalabalığın tezahüratlarının yankılanıp birbirine örülmesine, binlerce ağızdan tek bir alaycı ses oluşmasına neden oluyordu.

Hükümdarlar, denemeleriyle ilgili pek çok değişkeni kontrol ediyordu; neyi test edeceği, nerede gerçekleşeceği, önceden herhangi bir haber verilip verilmeyeceği ve buna kimin tanık olmasına izin verileceği gibi. Grim tüm adalıları davet etmişti. Bölgelere göre ayrılmış, her koltuğu doldurmuş, düzinelerce yanan meşalelerle donatılmış sıralarda oturuyorlardı. Parıldayan gümüşleri içinde Starling. Canlı mavileriyle Skyling. Tertemiz beyazları içinde Moonling. Parlatılmış altınlarıyla Sunling.

Sınavlar bir gösteriydi. Bunu biliyordu. Farklı becerileri test etmektir. İyiliği manipüle etmektir. Kimin ölmeyi hak ettiğine karar vermektir. Ya da en azından, ittifakları zorlayarak Centennial'ın gidişatını bir şekilde değiştirecek olan takımları kimin oluşturacağını belirleyecekti.

Her sınav aynı zamanda bir riskti. Öldürmek, ellinci günden sonrasına kadar yasak olsa da Isla'nın kendi atası bir sınav sırasında elini kaybetmişti. Güç kullanma yeteneğini önemli ölçüde zayıflatmış ve yüzyıl sona erdikten sonra, ertesini Centennial için daha iyi bir temsilci olsun diye çocuk sahibi olmaya zorlanmıştı.

Grim'in sesi alkışların üzerine gürledi ve odayı susturdu.

"Sınavıma hoş geldiniz," dedi bir yerden. Nerede olduğunu göremiyordu, sanki sesi her yerden aynı anda geliyordu. "Hepiniz sonsuz güçlerinizle çok tehditkârsınız ama bakalım onlarsız ne kadar dayanacaksınız?"

İlk çifti duyurdu: Azul'a karşı Oro.

Kral'ın kılıcı, paha biçilmez zırhına uyması için saf altından yapılmıştı. Isla, düellonun Kral'ı kendi halkının önünde utandıracak şekilde bitme ihtimalini düşündü ve neredeyse düşüncesi bile onu gülümsetti. Yıllarca süren eğitimi boyun-

ca Kral'ın dövüş yetenekleri hakkında hiçbir şey duymamıştı, bu da Kral'ın ağırlıklı olarak ateşine güvendiği anlamına gelirdi.

Azul'un silahı değerli mücevherlerle, safirler ve elmaslarla kaplıydı. Zırh giymiyordu ve göğsünün büyük bir kısmı açıktı. Ama ona hediye ettiği yüzüğü takmıştı. Korumaya ihtiyaç duymayacak kadar iyi miydi?

Isla'nın iki tahmini de yanlıştı.

Düello saniyeler içinde bitti. Kral o kadar hızlı vurmuştu ki az daha kaçırıyordu. Bir an kılıcının ucu arenanın çakıllarının arasındaydı, hemen ardından da Skyling'in boğazındaydı. Azul, yenilgiyi kabul ederek zarifçe gülümsedi ve eğildi. Sunlingler ayağa kalkmış onaylarcasına kükrüyor, başlarının üzerinde uzun altın renkli kumaşlar sallıyorlardı.

Onların ardından Celeste ve Cleo geldi.

Isla'nın manikürlü tırnakları, arkadaşının arenaya girişini izlerken avucuna gömüldü. Moonling yılan gibi sırtıyordu. O da zırh giymemişti ama pantolon tercih etmişti. Silahı bir buz kıracağı gibi uzun ve inceydi.

Celeste kılıcını sabit tuttu. Isla, arkadaşı için daha hafif, kapsamlı eğitim almamış birinin kolayca manevra yapabileceği bir model seçmişti. Gümüş saçları örülmüş, kafasına sıkıca yapışmıştı.

Zil çalınca Cleo hamle-

“Gergin misin, Kalp Yiyici?”

Grim'in sesi kulağındaydı. Gözlerini düellodan çekmeye cüret etmedi. Cleo, Celeste'in kolunu teğet geçmişti ve arkadaşı başarısız bir şekilde geri hamle yapmıştı.

“Bana öyle seslenme,” dedi sessizce, Celeste neredeyse Cleo'nun bıçağına takılırken yüzünü buruşturdu.

Grim tekrar konuştuğunda neredeyse kelimelerindeki sırtışı duyabiliyordu. “Yardıma için aldığım teşekkür bu mu?”

Ona huzlıca soğuk bir bakış attı ve sert bir cevap vermek için ağzını açıp...

Dondu. Grim korkunç bir savaşıydı. Kafatasından hançerler fıskırırmış gibi duran sivri uçlu bir miğfer takmıştı. Bir ucu gözlerinin arasına eğilmiş ve burnunu koruyordu. Omuzlarında kollarından aşağı inen aynı keskin metal uçlar vardı, sivri çubuklar her yerdeydi.

O bir iblisti, ölümün kendisiydi.

Yutkundu. Grim, onun boğazındaki hareketi izledi, çok dikkatli bir şekilde boynuna bakıyordu ve sanki onu orada ısırarak ister gibi neredeyse dalgın bir şekilde dişlerini gösterdi. Bu düşünceyle teni açıklanamaz bir şekilde diken diken oldu.

Hayır, bu iğrenç. Isla kendini toparlanmaya zorladı. Grim, onu ısırarak istemiyordu. Sadece kafasındaydı onlar.

Neden kafasındaydı?

Çalan zilin sesiyle dikkati tekrar arenaya döndü.

Celeste'in kılıcı yerdeydi. Cleo'nun bıçağı Starling'in kalbine pervasızca dokunuyordu.

Rahatladı. Celeste kaybetmişti ama bir önemi yoktu. Her ikisi de yeterli performans göstermeyi planlamıştı. Zayıf olarak işaretlenecek kadar kötü değildi ama ortak olarak seçilecek kadar da güçlü değildi.

En çok sınavı kazanmadıkları sürece yirmi beşinci günde kararlaştırılacak olan eşleştirmeleri kontrol edemeseler de -ki bu onları anında potansiyel elenecek rakipler yapardı- kim kazanırsa kendilerini eşleştireceği gerçeğine güveniyorlardı. En genç, en tecrübesiz yöneticiler bir arada. Maçların geri kalanı için zayıf halkaları kolay av olarak birbirine bağlamanın en akıllıca seçim olacağını düşündüler.

Kendine fazla dikkat çekme, diye uyarmıştı Celeste.

"Bizim sıramız, Kalp Yiyici," dedi Grim yanından geçip, alana girmeden önce.

Ah.

Nasıl olduysa onunla düello yapacağını fark etmemişti. Celeste'in mücadelesi dikkatini fazla dağıtmıştı.

Grim'i arenanın ortasında kalçasından daha kalın bir kılıç için arkasına uzanmasını izlerken tek bir kasını bile kıpırdatmadı.

Birdenbire boğazı çok kurumuştı. Grim eşleşmeleri yapmıştı. Bu onun gösterisiydi. Onu, kendisiyle bir araya getirmesinin bir nedeni olmalıydı.

Kafasında bir teori oluştu, parçalar bir araya geldi. Halkı olmayan tek hükümdar onlardı. En nefret edilen iki kişi. Kasıtlı olarak ona karşı üstünlüğünü göstermek için mi onunla eşleşmişti? Daha ilk sınavdan itibaren adanın onun yerine kendisini desteklediğinden emin olmak için miydi?

Celeste haklıydı. Ona güvenemezdi.

"Git," diye fısıldadı arkadaşı aniden yanında.

Doğru. Isla bacakları beş dakika öncesinden daha titrek hâlde ilerledi. Kimse alkışlamadı. Isla'nın kılıcı uzun botlarının metal kaplamasına çarptığında çınlaması sessizlikte yayıldı, alışılmadık bir şekilde kendini kötü hissetti.

Kendine gel, dedi eğitimini düşünerek. Terra'yı düşünerek.

Nightshade arkasından bir şeyler çeviriyor olabilirdi. Yapabileceği tek şey, planın daha başlamadan engellenmesini sağlamaktı.

Dengeli bir nefesle kılıcını çekti ve dik durdu. Uykuya dalmak ya da nefes almak kadar doğaldı. Gücün fısıltısına sahipmiş gibi hissettiği tek andı. Bir yanı hâlâ saklanmak istiyordu. Ama Isla bir silahı nasıl tutacağını tüy kaleminden tutmaktan daha iyi bilirdi.

Zil yüksek sesle çaldı.

İlk Grim saldırdı.

Isla rüzgâr kadar hızlı bir şekilde yana doğru döndü.

Grim'in kılıcı havayla buluştu. Isla topuğunun üzerinde dönerek onun göğsünü hedef aldı.

Grim çok hızlıydı. Darbeden sıyrıldı, sonra tekrar vurdu ancak kılıcı onunkiyile buluştu. Kolu bir an için Grim'in gücünden titredi. Çabucak dengesini geri kazandı ve kılıcını onunkine doğru kaydırды, metal metale çarparak yüzünü buruşturdu ve odayı yararak geçti.

Isla'nın kılıcından zar zor geriye doğru kaçarken gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Gördün mü? Belki de farklı bir rakip seçmeliydin, diye düşündü.

"Kendine güveniyorsun, Kalp Yiyici," diye mırıldandı Grim. Ardından ilerledi ve onun darbesini engelledi. Tekrar denedi ve tekrar çelikle buluştu. Birkaç tökezletici, baş döndürücü saniye boyunca kılıçları tekrar tekrar buluştu, çarpıştı, sıyırdı. Her nasılsa tekrar kulağındaydı. "Söyle bana, kaybettiğinde nasıl hissedeceksin?"

Isla yutkundu ve döndü, sonra eğildi. Nightshade boynuna doğru hedef alırken burun deliklerinden hava fışkırdı. Ve zar zor ıskaladı. *Çok yakındı.*

Yukarı ve ileri doğru fırladı, bir kolu tamamen uzanmış, diğeri ise arkasında sımsıkı duruyordu. Adımları bir karahindiba kadar hafif ama aynı zamanda kılıcının çeliği kadar güçlüydü. Onun bir parçasıydı, beşinci uzvu ve güzel, parlak bir şeydi. Ritmini, akışını, dansını bulurken her hareketi bir öncekinden daha hızlıydı. Yalın ayakmış gibi odayı, elektrikmiş gibi havayı hissetti. Grim'i arenanın aşağısına, duvarına yani yukarılarda oturan kalabalığa doğru iterken gırtlığından bir hırıltı geldi.

Odaklanırken Grim'in ağzı düz çizgi şeklindeydi, şakağından aşağı bir ter damlasının döküldüğüne yemin edebirdi.

"Şaşırmış hissediyorsun, Grim," dedi Isla, sesi derin ve hırıltılıydı.

Grim'in gözleri ateşliydi, artık parıltı yoktu.

Isla sırtıttı, daha fazla güç toplamak için bir girdap gibi hızla döndü ve bir kobra gibi vurdu, o kadar sertti ki Grim az da olsa tökezledi. Tek ihtiyacı olan buydu. Bir savaşçı çılgınlığıyla yerden sıçradı ve tam önüne düşerek Grim'i duvara yaptırdı. Kılıcı, onun boğazındaydı. Grim'in kılıcı yere düştü. Tam yüzüne doğru nefes alıp veriyordu. Grim sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Herkes unutuyor gibi görünüyor ama," dedi Isla, kafasını kaldırması gerekse de bakışlarını ayırmadan. İkisi de nefes nefeseydi, göğüsleri her solukta kalkıyordu. "Wildlingler en üstün savaşçılardır." Isla'nın gücü olmayabilirdi. Bu sebepten hayatı boyunca kafesteki bir kuş gibi hapsolmuş olabilirdi. Ama tüm hükümdarlar kadar iyi dövüşebilirdi, Terra bundan emin olmuştu. Kılıcı boğazından çekti.

Alkışlanıyordu.

Yüzlerce kişinin bulunduğu odadaki tek tezahürat olan ses karşısında sersemleyen Isla hızla döndü.

Kral. Onu alkışlıyordu.

Yine.

Kendisinden nefret etmesini bekleyerek Nightshade hükümdarına döndü. Ama o sırtıyordu, gözleri zevk gibi bir şeyle doluydu.

Isla onu yendiği için mutluydu.

Bu da hiç mantıklı değildi.

Ona bakan gözleri, onu okumak ister gibi kısıldı. Hiç kimsenin motivasyonu bu kadar gizemli olmamıştı.

Grim ne istiyordu?

Nasıl bir oyun oynuyordu?

Krallarının teşvikiyle kalabalıktan birkaç alkış sesi duyuldu; ardından herkes tezahürat yapana, onun zaferini ve iki kötülükten daha azının diğerinin üstesinden gelmesini kutlayana kadar orman yangını gibi yayıldı.

Hâlâ kafası karışık olan Isla, kenara gittiğinde endişeli bir Celeste buldu. Arkadaşı diğer yöneticilerin önünde hiçbir şey söyleyemezdi ama Isla kendini çok fazla öne çıkardığını biliyordu. İş çöğunlukla fark edilmeden geçmekti, böylece eşleştirileceklerini umuyorlardı.

Adalılar ve hükümdarlar onu şimdi kesinlikle fark ediyordu.

Ardından kendi çiftlerinin kazananları olan Oro ve Cleo düello yaptı. Moonling etkileyici bir şov sergiledi. Yine de bir dakikadan kısa süre içinde Kral kazandı. Ama bunu, Cleo kolundan aşağı bir kesik atmadan yapamadı. Teni yüzülerek açıldı. Cızırdayan kan arenayı lekeledi. Bir sonraki düelloya geçmeden önce kendini iyileştirmek için bir hamle yapmadı.

Isla'nın bir parçası Moonling'in, Kral'ı yaralamaya nasıl cüret ettiğini merak etti. Tedirgin bir enerji arenada dönüyor gibiydi, muhtemelen birkaç adalı da aynı şeyi düşünüyordu.

Oro ringden çıkmaya zahmet bile etmedi. Dik durdu, yere sapladığı kılıcının kabzasına ellerini yasladı. Hâlâ kan akıyordu. Ona, son rakibine bakıyordu. Bakışları boştu. Duygusuzdu.

Isla arenaya doğru ilerlerken cansız bakışlarından utanıp kaçmadı. Bu sefer onun için hiç alkış yoktu. Kalabalığın sadakati, dalga kadar hızlı ve tahmin edilebilir bir şekilde değişmişti.

Bir yerlerde zil çaldı.

Sonra bir kılıç önündeki havayı ikiye yarıdı. Isla zamanında kaçmayı başardı ama Kral'ın ilk hamlesinin kuvveti kemiklerinde yankılandı. Onun şiddetini dişlerinde hissetti. Duruşunu derinleştirip darbeyi yutarken ve onun ilerlemesini engellerken ağzından bir inilti kaçtı.

Oro itmeye devam etti ve Isla'nın bir ayağı kayarak duruşunu bozdu. Onu bir hamle yapmaya, savunmasız kalmaya zorluyordu. Onun aptal olduğunu mu düşünüyordu? Diğer

elini de kılıcının kabzasına götürdü ve itebildiği kadar hızlı itti. Kral, tam da onun tahmin ettiğini yaparak aynı şiddetle baskılamıştı. Ve Isla son anda dönerek onun öne doğru tökezlemesini sağladı. Isla'nın adımları hızlıydı, bunu biliyordu. Onun avantajıydı. Ama Oro daha güçlüydü. Yaralı olsa bile.

Kendini toparlayamadan Kral'ın kılıcı onunkiyle buluştu ve Isla çoğunlukla savunma yapıp vuruşlarından kaçarak ona ayak uydurmaya çalıştı. Oro kuvvetli olduğunu biliyordu, planı Isla'nın hamle yapamamasını sağlayarak savunmayla gücünü bitirip yormaktı. Ta ki kolları pes edene kadar.

Isla neredeyse gülümseyecekti.

Oro, Terra'nın Isla'yı on iki yaşındayken yerden elli metre yukarıda bir ağaç dalında beş saat boyunca asılı bıraktığını bilmiyordu.

Düşersen bacakların kırılır, demişti. İyileşirler ama yaralanırsan yeni topraklar gezisine gidemezsin.

Kendi topraklarını gezmeyi yıllardır iple çekiyordu.

İlk saat çok da fena değildi. Bir süredir eğitilmişti. Kolları güçlüydü.

Üçüncü saatle beraber çığlık atıyordu.

Dördüncü saatte sesi tükendi.

Beşinci saatteyse omuzları yerlerinden çıktı.

Asla bırakmadı.

Ama geziye gitmesine izin verilmedi. Çığlık attığı için bir cezaydı.

Acıyı bir ilaçmış gibi alırsın, demişti Terra onun gözyaşlarına karşılık. Gülümsemeyle yutarsın.

İlaçsız bir şekilde Isla'nın omzunu geri takmıştı. Bu da başka bir dersti.

Kral onu yorabilecek kişi olamazdı. Yine de yorabileceğini düşünmesi kendi yararınaydı. Hareketlerini hafifçe yavaş-

lattı ve bileğini biraz büktü. Kılıcını, duruşunu değiştirmeye çalışan biri gibi tuttu.

Oro, zayıfladığını hissedip hızlandı. Isla bir adım geri attı. Sonra bir adım daha, bu sefer biraz tökezleyerek. Oro, son ve sert hamlesini yaptı.

Ve Isla sakladığı gücü açığa çıkardı.

Kral onun vuruşunun kuvveti karşısında hazırlıksız yakalandı. Kılıcı onun sayesinde sarsıldı. Şansını arttırmak için her yeri hedef aldı. Oro savunmaya geçmek zorunda kalmıştı, odaklanırken kaşları birleşti.

Isla kazanacaktı.

Kılıcı bir yılanla dönüştü, tacındaki yılan canlanmış, öldürmek için saldırıyor gibiydi. Art arda atıldı, neredeyse kalbine ulaşıyordu. Neredeyse boynunu sıyrıyordu.

İleri atıldı, bitirici hamleyi yapmak üzereydi.

Duraksadı.

Kral'ın ardında duran Celeste, hatırlamasını sağlamıştı. Sınavı kazanması gerekmiyordu. Plan bu değildi.

Özgür olmak istemez misin? dedi kafasındaki bir ses. Bu onurundan daha önemliydi. Kazanmaktan da. Hatta her şeyden.

Son anda Isla, Oro'nun kolayca savuşturabilmesi için aşağı hedef aldı. Oro savuştururken Isla kabzadaki elinin tutuşunu hafifletti. Böylece hamleyi yaptığında kendi kılıcı stadyum boyunca uçtu.

Alkışlar patladı. Sadece Sunlingler değil, tüm Lightlark diyarı ayaktaydı. Krallarını onurlandırıyorlardı.

Ama Oro sadece Isla'yı izledi, gözleri kısıktı.

Biliyordu.

Nasıl olduysa kazanmasına izin verdiğini biliyordu.

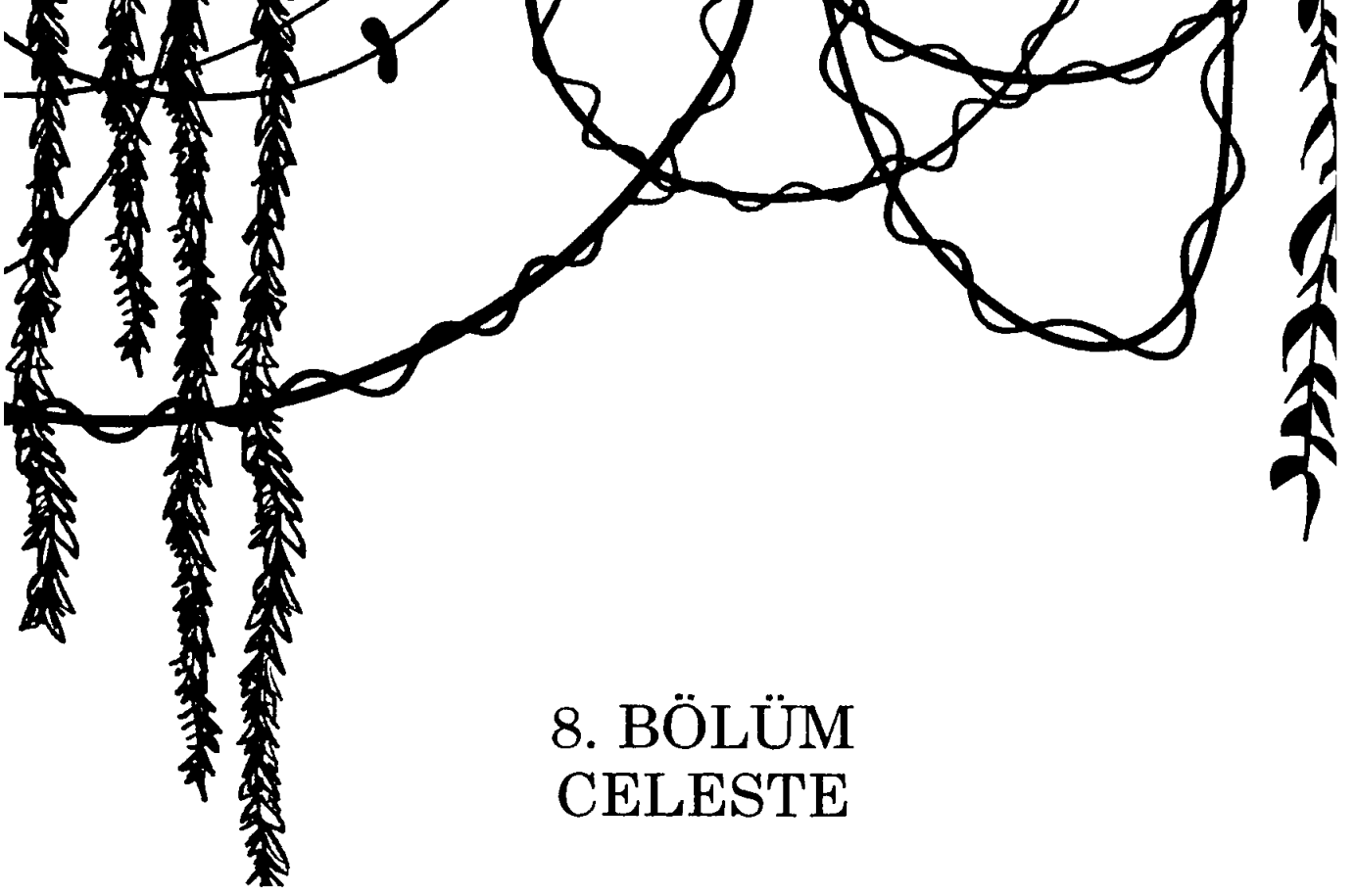
Sonunda Oro'nun kılıcının ucu gönülsüzce karnından kalbine doğru kaydı. Sonra da ortadan kalktı. Ama

Kral'ın bakışları acımasızdı, onu çok yakından inceliyordu.

Isla bakışı altında büzüldü, eğildi, yenilginin farkına vardı.

Oro gösterinin galibi olarak taçlandırılırken kenara çekildi.

Isla'nın gözleri bir daha onunkilerle buluşmadı. Ama artık onun cansız değil, alevler kadar acımasız bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

8. BÖLÜM CELESTE

Isla, Celeste ile ilk tanıştığında rahatladığını hissetmişti. Hayatı boyunca diğer diyarların hükümdarlarını öğrenmişti. Dört tanesi korkutucu derecede yaşlı, yetenekli ve lanetler oluştuğunda hayattaydı. Kendini kehanet için feda eden hükümdarların vârisleriydiler. Isla, ne kadar sıkı eğitilirse eğitilsin onlar kadar olamazdı. Onlar, onun kâbuslarının yıldızlarıydı; Centennial davetiyesi ulaşmadan önce bile rüyalarında hepsi tarafından defalarca kez öldürülüyordu.

Starling bir gizemdi. Isla gibi gençti. Avantajsızdı çünkü lanetlerinden dolayı Terra ve Poppy gibi kendisini yönlendirecek yaşlı ve bilge birileri yoktu.

Yine de Starlingler güçlüydü.

O senin düşmanın, derdi Terra. Bir haberci uzun zaman önce koruyucularına Starling hükümdarlarının sonuncusunun bir kız olduğunu açıklamıştı. Biriniz kaybedecek.

Terra onu en genç iki kişi olarak onlardan birinin kehaneti yerine getirmek için kurban edileceğine ikna etmişti. İkisinden sadece biri yaşayabilirdi.

O sen olmalısın.

Böylece Isla yanlışlıkla yıldız asayla Starling hükümnda-

rının kalesine girdiğinde ve kız ona bakıp gülümsediğinde göğsünden bir ağırlık kalktı.

“Sanırım yıldız asa sana ihtiyacım olduğunu biliyordu,” demişti Isla yıllar sonraki gizli buluşmalarında.

“Ve benim de sana ihtiyacım olduğunu,” diye yanıtladı Celeste onun elini sıkıca tutarak.

Düşman değil.

Arkadaş.

Kardeş. Bu kelime aralarındaki bağı daha iyi anlatıyordu, yalnız hayatında asla hazırlanamayacağı bir ilişkiydi. Celeste’i herkesten çok seviyordu. Gardiyanlarından bile fazla.

Tanıştıktan üç yıl sonra Starling’e sırrını anlatmak doğal gelmişti. Ona olan sevgisinden dolayı dürüst davranmıştı.

“Eğer artık benimle olmak istemezsen anlarım,” demişti Isla. “Gerçekten, Celeste. Anlarım.”

İkisi de ağlarken Celeste onu sıkıca tutmuştu. Isla’nın güçsüzlüğünün her şeyi karıştırdığını biliyorlardı. Centennial sırasında diğer hükümdarların anlayabileceğini ve kehanet için Isla’yı kurban edebileceklerini biliyorlardı.

“Hayır,” diye fısıldadı uzun bir süre sonra Starling, Isla’nın omzuna doğru. “Biz beraberiz. Her zaman.” Onun yanaklarını avuçlarına alıp Isla’nın gözlerinin içine baktı ve söz verdi. “Seni koruyacağım. Biz Centennial’dan çıkıp beraber olacağımız uzun hayatımıza ilerleyeceğiz.”

Bu yüzden Isla dinlemişti ya da denemişti. Celeste onunla ortaklık kurarak hem kendini hem de krallığını büyük bir tehlikeye sokmuştu.

Ve Isla bunu şimdiden mahvetmiş olabilirdi.

“Özür dilerim,” dedi Celeste’in odasının zeminine bakarak. Gece yarısını geçmişti, böylece kimse fısıltılarını duyamazdı. Birbirlerini çok az görüyorlardı çünkü birbirlerinin odasında görülmeleri gizli planlarının sonu olurdu.

Ama bu gece Isla risk almıştı.

Celeste kafasını salladı. İç çekti. Sırf ellerini meşgul etmek için gümüş saçlarını örüyordu. Arkadaşı stresliyken kendi dikkatini dağıtırdı. Centennial'dan önce Celeste stresliyken saatlerce durmadan örtü örmüştü, ta ki Isla şişlerini saklayana kadar. "Olanı değiştiremeyiz," dedi basitçe.

Sessizlik yayıldı ve bu, Isla'yı hep rahatsız ederdi. Bahaneler saydı. "Ama yani Grim'e mi kaybetmeliydim? Yapamazdım. Onun istediği de buydu." Kaybettiğindeki sırtış tersini ima etse de... Onun ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Celeste ona bir bakış attı. "Kendini hedefe çevirmemen gerekiyordu."

Isla neden gözlerini devirdiğini bilmiyordu ama devirdi, aniden sinir olmuştu.

Ve bunun ardından Starling ayağa kalktı. Enerji, odada çıtırdadı; bu da sinirlendiğinin kesin bir göstergesiydi. "Uzun vadeli düşünmen gerek," dedi keskince, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Adalılar izliyordu. Tüm hükümdarlar izliyordu. *Sen Grimshaw'ı yendin*. Neredeyse Kral'ı yeniyordun. Düşman edinmek mi istiyorsun, Isla? Diğer hükümdarların kurtulmak isteyeceği biri mi olmak istiyorsun?"

Isla başka yöne baktı. "Tabii ki hayır."

"O zaman dinlemelisin. Bir planımız var. Sınavları dikkat çekmeden bitirmek. Bizi zaten görüyor oldukları gibi genç, deneyimsiz hükümdarlar olmak ki sınavların galibi bizi eşleştirsin. Bu, ortaklığımızı kimseden saklamadan bağ kırııcıyı aramamızı sağlar." Isla, Celeste'in sesi çatladığında şaşırdı. Starling'in ağladığına çok az rastlamıştı. "Bu benim seninle dikkat çekmeden vakit geçirmemi sağlar. Seni korumamı sağlar." Gümüş bir yaş yanağından aşağı aktı. Anında utanan Isla, arkadaşına doğru ilerlerken Celeste titrek bir nefes aldı. "Dinlemezsen seni koruyamam."

Isla kollarını Celeste'e sarıp yakınlaştı.

Doğrusu şuydu ki eğer Starling hükümdarı sadece hayatta kalıp diyarını kurtarmak isteseydi Isla'yı ortada bırakırdı.

Sonuçta sırrını biliyordu. Herkesle paylaşmak gayet kolaydı. Bir hükümdarın kurbanı seçeceği zaman geldiğinde o kişinin kendi yerine Wildling olacağını garantilerdi.

Ama yapmamıştı. Çünkü onlar kardeşti.

Celeste hak ettiğinden daha iyi bir arkadaştı.

“zr dilerim,” dedi Isla. “Söz veriyorum, planı düşüneceğim. Söz veriyorum, dinleyeceğim.”

Sonra Celeste, Isla’ya Yıldız Adası’nın kütüphanesini araştırdığını söyledi. “Orada değildi.” dedi arkadaşı.

Bir kütüphane listelerinden silinmişti. Bir umutsuzluk parçası Isla’nın midesinde gezindi. Eğer bağ kırıcı bir Starling yadigârı çıksaydı işleri çok daha kolay olurdu.

“Sırada eldivenler var,” dedi Celeste.

Isla’nın başı kalktı. Celeste’in gözleriyle buluştu.

“Bana yle bakma,” dedi sessizce. “Sanki sırada bunun olduğunu bilmiyordun.” çenesini eğdi. “Sanki senin planın değildi.”

Tabii ki de planın sıradaki kısmının ne olduğunu biliyordu. Bağ kırıcı Yıldız Adası’nda değilse diğer adaların koleksiyonlarının korunan kısımlarına girmek için bir yola ihtiyaçları olacaktı.

Eldivenler içeri girebilmeleri için hayati önem taşıyordu. Bu büyülü aksesuar türü, yeni diyarlarda bile iyi biliniyordu; bir diyarın gücünü az da olsa kullandırabilen eldivenlerdi bunlar. Isla, Centennial boyunca kendisine yardımcı olabileceklerine inanarak onları saplantılı bir şekilde araştırmıştı. Tek yapması gereken, Poppy’nin ya da Terra’nın doğayı kullanma becerisini biraz yakalamak ve onları rol yapmak için kullanmaktı.

Ne yazık ki eldivenlere ulaşmak tehlikeliydi. Denilenlere göre yüzülmüş insan derisinden yapılmışlardı. Sadece yeni topraklardaki karanlık marketler böyle bir şey satmaya cüret edebilirdi ve Isla neredeyse hepsini aramıştı.

Çok nadirlerdi. Sıkça üretilmiyorlardı. Üretmek genelde çıkan sonuca değmiyordu. Barındırdıkları güç çok azdı. Mantıksızdı. En azından biri eldivenlere çok spesifik bir sebep belirleyene kadar... Isla eldivenleri kütüphaneden çıkış için son çare olarak önermişti.

"Hasta gibi görünüyorsun, Isla," dedi Celeste kaşlarını çatarak.

Isla yutkundu. "Nasıl bulacaksın?"

Arkadaşı onu izledi. İç çekti. "Cevabını bilmek istemediğin sorular sorma."

Belki de hasta olurdu. "Eğer yenilerini yapman gerekirse hapishaneye git. Bir katil seç, korkunç birini."

Celeste, Isla'nın omzunu acıtacak şekilde tutup onu kendine getirdi ve sabitledi. "Bu planın bendeki kısmı. Kendininkine odaklan."

Doğru. Onunki. Isla diğer kütüphaneleri araştırmak için gönüllü olmuştu. Eldivenlere sahip olduklarında onun rolü tam anlamıyla başlayacaktı. "Benim rolümden bahsetmişken..." dedi Isla. Sunling kıyafetleri alamadığına dair kötü haberini verecekti.

Celeste'in kaşları çatıldı. "Bu garip." Dudaklarını büzdü. "Gerçi, Yıldız Adası'ndaki soylular bana son Centennial'dan beri garip şeyler olup durduğunu söylemişti. Sunling kendini diğer diyarlardan hiç olmadığı kadar uzaklaştırmış. Genellikle kendi adalarında kalıyorlar."

"Bunun ardındaki Kral mı sence?"

Celeste kaşlarını çattı. "Emin değilim. Ama ona hiç güvenmiyorum."

Isla da güvenmiyordu. İlk gün onu kurtarmış olsa bile. Düellolarının ardından Oro'nun da ona güvenmediğine emindi.

"Sadece o değil," dedi Celeste ve Isla kendini başka bir zorluğa hazırladı. "Moonlingler de garip davranıyor. Soylu-

larımın dediğine göre köprülerinde her gün ve hatta *tüm gün* muhafızlar varmış.”

Isla küfretti. Girişinde muhafızlar bulunurken nasıl Ay Ada’ya sızıp kütüphanesini arayabilirdi ki?

Girmesine izin vardı ama şüphesiz, hareketleri Cleo’ya bildirilirdi. O da hemen şüphelenirdi.

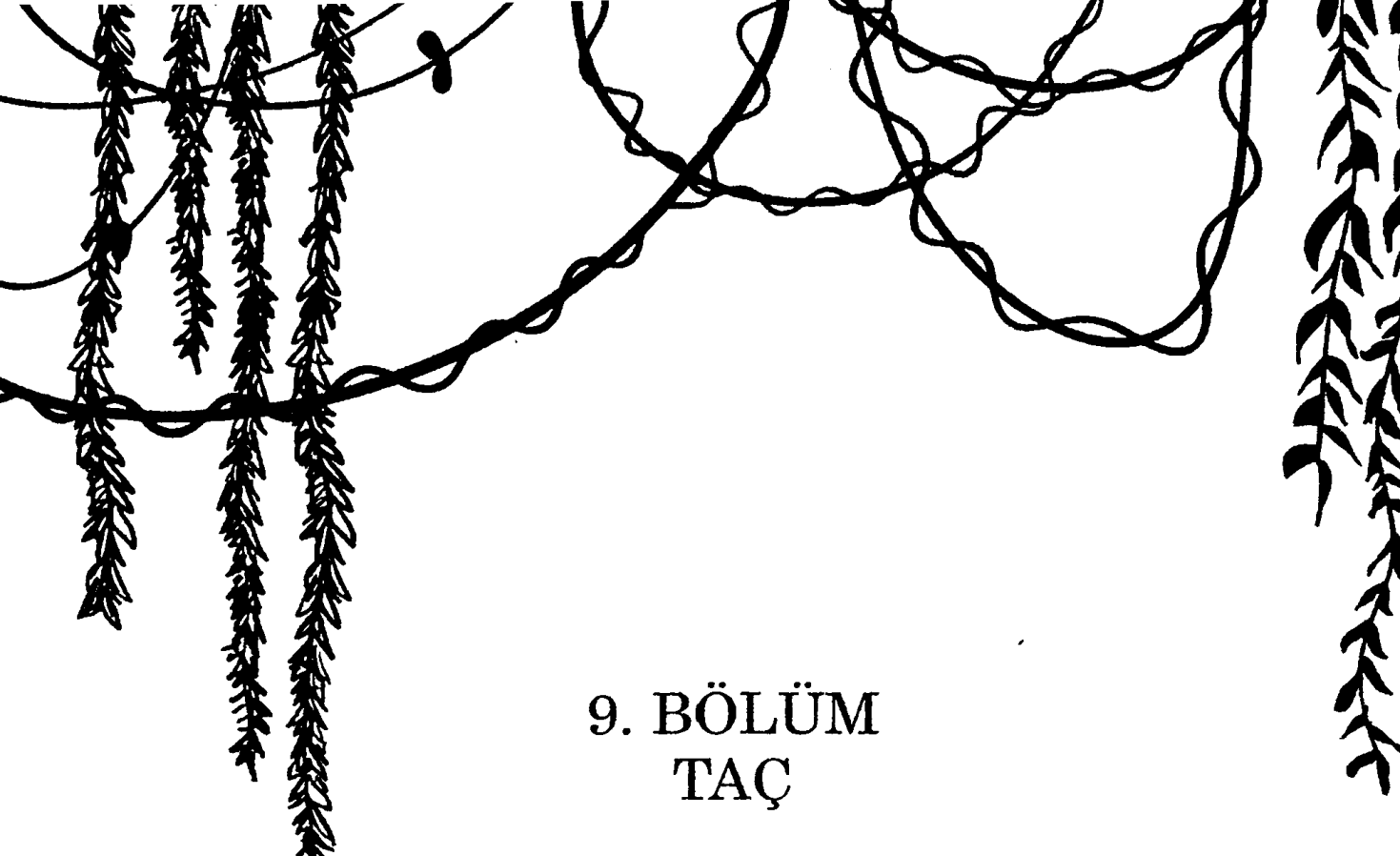
“Kontrol ettin mi?” diye sordu Isla.

Celeste kafa salladı. Arkadaşı hep titiz davranırdı. “Ada’nın o kısmında yürüyüşe çıktım ve bunu doğruladım. Hemen önde iki muhafız içeri giren herkesi kontrol ediyor.”

İki Moonling onları ve planlarını engelleyemezdi.

“Bir yol bulurum,” dedi Isla, düellodaki şovundan sonra yardım etmeye istekli bir şekilde.

Ve bunun da tutamayacağı başka bir söz olmadığını umdu.

9. BÖLÜM TAÇ

Neyse ki hükümdarlar her öğünü birlikte yemiyorlardı.

Bazı geceler Celeste, Azul, Cleo ve Oro adalarında yiyordu. Diğerleri de odalarında ayrı ayrı yiyordu. Toplu akşam yemekleri davetiyeyle yapılıyor ve garip oluyordu. Özellikle de önünde boş bir tabakla oturduğundan dolayı Isla için garipti. Sekiz gün önceki ilk yemeklerinden beri Kral onun odasında yemek yeme talebini yerine getirmişti. Wildlinglerin hayatta kalmak için ayda yalnızca bir veya iki kalbe ihtiyacı vardı ancak her hafta kalp getirilecek ve hızla gizlice imha edilecekti.

Cleo'nun sürekli hakaretleri de yemekleri rahatsız edici yapıyordu. Moonling, ilk yemekte Isla aptalca karşılık verdiğinden beri ona olan hoşnutsuzluğunu gizlemiyordu. Isla o andan beri pişmanlık duyuyordu, özellikle de Celeste'in gözleriyle buluşup neden radara girmemesi gerektiğini hatırladığında.

Dikkat çekmemek. Fark edilmemek.

Isla aniden durmadan önce bu toplu yemeklerden biri için yemek salonuna girmek üzereydi. İçeride çok fazla ses vardı. Düzinelerce.

Kapı başkası tarafından açılıp her Lightlark diyarının soylularıyla dolu odayı ortaya çıkardı. Birçoğu korku ve merak dolu bakışlarla onu izlemek için döndü. Elmasta kusur arayan bir mücevherci gibi dikkatle onu inceliyorlardı.

Poppy'nin tüm öğretileri tekrar aklında dolandı.

Sırtını dik tut.

Çeneni kaldır.

Omuzlarını indir.

Önüne bak, onlara aldırış etme.

Parmaklarını iki yanında rahatça sallandır.

Bu açıkça bir sınavdı. Bunu her kim planlamışsa sadece Lightlark'ın soylularını davet etmeye karar vermişti. Öncesinde bir davetiye ulaşmamıştı. Centennial'da sık sık sürprizler olurdu. *Her şey için hazırlıklı olmalısın*, demişti Terra.

Sınavlar hükümdarların birbirlerini ölçmesi ve kimin zayıf olduğuna karar vermesi için bir fırsattı. Ve özellikle de Centennial'ın devamı boyunca kehanet üzerinde çalışacak çiftleri seçme gücünü elde etmek için bir fırsattı.

Isla bunun nasıl bir sınav olabileceğini anlamak için kafasını zorladı. Gardiyanları ona birkaç eski Centennial sınavında söz etmişti. Bazıları diğerlerinden daha ayrıntılıydı. Görevler. Vahşi bir hayvanı evcilleştirmek ve hatta scavenger hunt³. Fiziksel güç, strateji ya da akıl testleri.

Etrafında hiçbir ipucu yoktu. Görebildiği tek şey, kadehler ve kristal tabaklarla hazırlanmış masalardı. Gerçekten de akşam yemeğine benziyordu. Endişeleri biraz hafifledi. Belki de bu sadece soyluların davet edildiği basit bir yemektir.

İlk sınav sırasında onu uzaktan görmüşlerdi. Ve dikkatlerini çektiği açıktı. Bazıları elbisesinin vücudunu sardığı kısımlara fazla uzun baktı. Diğerleri, sanki Isla kıyafetlerini

3. Oyunları kişisel yaratıcılığın ortaya çıktığı çok eğlenceli hem kişisel hem de takım çalışması bakımından oyuncuları geliştiren çok eğlenceli etkinliklerdendir. Bu oyunda katılımcılardan bireysel veya grup olarak listelenmiş malzemeleri, bir görevi yerine getirerek veya fotoğrafını çekerek (satın almadan) bulmaları istenir.

çıkarmaya veya alevler içinde kalmaya hazırlanıyormuş gibi onu izliyordu. Birkaçı da geri çekildi, gözleri onun ağzında ve sanki pençe görmeyi bekler gibi parmaklarında geziniyordu. O bir baştan çıkarıcıydı. Kolayca baştan çıkardığı avlarının kalpleriyle varlığını sürdüren bir canavardı.

Onu bildiklerini sanıyorlardı.

Hiçbir şey bilmiyorlardı.

Birkaç kişi, Grim onun yanında birden kendini görülür yapınca şaşırды. Grim'in bakışları değişmedi. Onu daha önce izlemeyenler de artık kesinlikle ona bakıyordu. Baştan çıkarıcı ve karanlığın hükümdarı. Kazanan ikili.

"Grim," dedi Isla kısaca, onun bakışlarından kaçınırken. Kendine onun hakkında hiçbir şey bilmediğini ve aslında kim olduğunu bilmediğini hatırlattı.

"Kalp Yiyici," diye fısıldadı sadece onun duyabilmesi için. Gözleri aşağı kaydı ve yeni kırmızı elbisesinin her santimini inceledi. İki ince askı. Basit bir ipek parçasından oluşan korsaj. Elbisenin daha fazla kumaş parçasına dönüşmeden önce vücuduna yapışıp sıkıca sardığı beli. Nadiren, sadece biraz daha örtünmeye ihtiyaç duyduğunda giydiği elbisesiyle aynı renkteki dirseklerine uzanan eldivenleri.

Utanmadan hevesle baktı, sanki her santimini ezberlemek önemliymiş gibi. Hiç bu kadar derinlemesine incelenmemişti.

Amacı onu utandırmak mıydı?

Ya da baştan çıkarıcıyı baştan çıkarmak mı istiyordu?

Koyu renk gözleri onunkilerle buluşurken daha da karar-mışa benziyordu. "Hangisinden daha çok zevk aldığımı bilmiyorum. Seni bir kılıç kavrarken görmek mi yoksa elbisenin seni kavrayışını görmek mi?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Nightshade ölü ve Isla da Centennial'ın ilk kuralını kırmış olurdu. Grim'in dudakları onun bakışı karşısında şeytani bir gülümseme oluşturdu.

Isla ona doğru cesurca bir adım attı. Hâlâ Grim'in hangi oyunu oynadığından emin değildi ama karşılık vermesinden hoşlandığını biliyordu.

"Ve ben de en çok neyden zevk aldığımı bilmiyorum. Kılıcımın boğazında olduğu anı hatırlamak mı yoksa kalbinin tabağında nasıl görüneceğini düşünmek mi?"

Grim'in kara gözleri hoşnutlukla aydınlandı. "Dikkat et, Kalp Yiyici," diye fısıldadı ona çok yakın dururken. "Her an onu sana verebilirim."

Son birkaç dakikadır odada sadece o ve Grim varmış gibi hissediyordu. Alkış onu tekrar kalabalığın arasına getirdi. Isla dönüp Azul'un, diğer hükümdarlarla dolu masanın başına kurulduğunu gördü. "Hoş geldiniz," dedi Azul. "Eğer yerlerinize oturabilirseniz başlayacağız."

Isla, Nightshade ile arasına mesafe koyabilmek için bir bahanesi olduğuna sevinerek hızla masaya ilerledi. Fakat geri kalan iki koltuk yan yanaydı. Mükemmel. Yemek düzinelerce görevli tarafından getiriliyor olsa da bunun ayrıntılı bir akşam yemeği etkinliği yerine bir sınav olduğu açıktı. Zihninde ihtimaller dolanmaya başladı. Tetikteydi, her ayrıntıyı inceliyor, karşılaşılabileceği her türlü denemeye zihinsel olarak hazırlanıyordu. Soylular yerlerine yerleşti. Isla, hepsi parlak kumaşlardan yapılmış takımları ve elbiseleri inceledi. Terzi önceki aylarda epey meşgul olmalıydı. Isla, terzinin iki kayıp parçasını fark edip etmediğini merak etti.

Dükkânda yüzlerce kıyafet vardı. Her gün envanter tutmak neredeyse imkânsız olmalıydı. Fakat terzi işine oldukça bağlı gözüküyordu. Belki de fark etmişti. Hırsızlığı ihbar eder miydi acaba? Aynı sabah dükkânında bulunan Wildling'in suçlu olduğundan şüphelenir miydi?

"Başlayalım," dedi Azul içtenlikle ve genişçe gülümseyerek. Skyling hükümdarı en mükemmel ve parlak dişlere sahipti. Bu gece yanları üçgen kesimli bir cüppe giymişti, koyu tenine boyanmış işaretleri yani onun tanımadığı sembollerle-

ri açığa çıkarıyordu. Bazı Wildlingler, eğitimlerinden veya onurlu başarılarından sonra kendilerine iğneler ve boyalarla dövme yapardı. Isla'ya asla izin verilmedi. Poppy, vücudunun yalnızca ona ait olmadığını söyledi. Tüm diyara aitti. O diyarın temsilcisi ve yaşam çizgisiydi. Çok yanlış doğmuş olsa bile.

“Bu gece, lanetlerimizi kırmayı başarmamızı sağlayacak muazzam yetenekleri kutlamak istiyorum,” dedi Azul. “Diyar hükümdarları, bizi güçlerinizi sergileyerek onurlandırır mısınız?”

Isla, dalgın dalgın uzandığı elindeki su kadehini neredeyse düşürüyordu. Grim'in gözleri onun kadehindeydi. Parmakları gövdede titriyordu, bardağının içindeki su dalgalanıyordu. Dizlerinin bağının çözölmeyeceğini düşünseydi, odadan koşarak uzaklaşabilirdi.

Sergileyecek hiçbir gücü yoktu.

Grim, ışıkları kesebilirdi. Onu ortadan kaldırabilir ya da en azından dikkatleri dağıtabilirdi. Isla istese yapardı. Eline kaos oluşturma şansı geçmesini severdi. Ve niyeti belirsiz olsa da ona daha önce yardım etmişti.

Ama sonra nedenini açıklaması gerekirdi. Yutkundu, risklerini ölçtü.

Isla bir şey diyemeden Azul konuştu. “Grim. Asırlardır adamızda Nightshade ağırlamadık.” Sesi gergin ve güvensizdi. “İlk sen başlar mısın?”

Grim birkaç saniye yerinde kaldı ve Isla, Skyling hükümdarını umursamasa ne olur diye düşündü. Sonunda ayağa kalktı. Avuçlarını açtı. Oda değişti. Aniden her sandalyenin yanında duran yüz tane Grim vardı. Hepsi de sırtıyordu. Tavan açıldı, zemin ayrıldı, büyük kaya parçaları kafalarına doğru düşerken çığlıklar havayı deldi. Her şey yok oldu. Oda normale döndü. Gösterisi onu hiç zorlamamış gibi sıkılmış görünen tek bir Grim kalmıştı.

Oda sessizdi. Biri bir bardak düşürdü. Nightshadelerin

zihin kabiliyetleri vardı, Isla biliyordu. Ama bu daha fazlaydı, büyük ölçüde bir illüzyondur. Bu yetenek savaşta ne kadar tehlikeli olurdu?

Ya da şimdi, bu oyunda?

Isla, Oro'ya baktı. Oro, sanki gösterisi bir tehditmişçesine Grim'e sert gözlerle bakıyordu. Tam olarak neler yapabileceğinin bir beyanıydı.

"Cleo, istersen sen devam et," dedi Azul, daha az bir heyecanla.

Isla'nın bir şey bulması gerekiyordu. Hızlıca.

Terra ve Poppy onu bu ihtimal için hazırlamıştı. Ancak karmaşık planları, onun çoktan Kral'a yaklaşmış olmasına ve Kral'ın kişisel koleksiyonunda olduğu varsayılan büyülerden birini, çoğalabilen ve sonsuza kadar yaşayabilen bir yaban çiçeğini çalmış olmasına bağlıydı. Onu bir an önce alması için özel talimatları vardı. Kendi ve Celeste'in planı lehine, tamamen unutmuş olduğu bir şeydi.

O ilk akşam yemeğinden beri Kral'la doğrudan konuşmamıştı bile, ondan olabildiğince uzak durmuştu. Belki de fazla uzak durmuştu, koruyucularının stratejisinin ilk küçük düşürücü adımına bariz bir şekilde meydan okumuştur.

Şimdi ne yapmalıydı?

Sırrını sadece tüm soylulara değil, hem de tüm hükümdarlara mı itiraf edecekti?

Saat, ellinci gün gece yarısını vurduğunda kendini ölmüş saysa da olurdu. Celeste bile onu tüm hükümdarlardan koruyamazdı. O kadarını kabullenmişti.

Celeste. Isla sonunda açıkça bir süredir dikkatini çekmeye çalışan Starling hükümdarına baktı. İfadesi gergindi, gözleri endişeyle açılmıştı. Isla bir yükü. Her zaman dikkat edilmesine ve ilgilenilmesine ihtiyaç duyuluyordu. Nedenini bilmiyordu ama kolayca gülümsedi ve çenesini hafifçe, *endişelenme, bir planım var*, dercesine salladı. Asla kendi planı olmamasına

rağmen. O sadece başkalarının stratejilerine uymuştu. Asla kendi değil. Tam olarak değil.

Cleo şimdi masalarının önündeydi. Kolları dramatik bir şekilde kalktı. Her kadehten odanın ortasına kan kırmızısı şarap fışkırdı. Sanki vahşi bir hayvanı okşuyormuş gibi ellerini hareket ettirdi ve şarabın içinden üç sıra dişi olan kocaman bir köpek balığı çıktı. Kalabalığa doğru koştu, gökten düşerken korkunç çenesi ayrıldı ama Cleo'ya ulaşamadan elini yumruk yaptı ve köpek balığı donarak buza dönüştü.

Dişleri leylak rengi buz sarkıtları hâline geldi ve Moonling'in çevresinde mükemmel bir daire çizerek zeminin derinliklerine indi. Gerisi baş döndürücü bir buhar hâline geldi. Alkışlar odada yankılandı, soylular kadehlerinin artık boş olmasına zerre kadar üzölmüş görünmüyorlardı. Cleo masaya geri dönerken çok kendini beğenmiş görünüyordu.

"Celeste?"

Starling yavaşça kalktı, omuzları gergindi. Isla arkadaşının gergin olmadığını biliyordu, en azından kendi gösterisi için değildi. Dikkatle öne doğru yürürken avize alevleri altındaki saçları parladı. Celeste bir parmağını havaya kaldırdı.

Oda patladı. Her köşeden havai fişekler patlıyor, minyatür kayan yıldızlar gibi gümüşi kıvılcımlar yağıyordu. Çığlık atıp kükrediler, odanın içinde uçarak duvarlara çarparak gümüşi beneklere dönüştüler.

Kalabalık cıvıldadı, bazıları konfeti gibi düşen ve masaları parıltıyla kaplayan yıldız tozuna dokunmak için uzandı. Bir kısmı Isla'nın saçına düştü. Çok güzeldi.

İsminin söylenmesini bekleyen Isla'nın midesi bulandı. Bir plana, bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı.

"Sanırım benim sıram," dedi Azul gülümseyerek.

Skyling zarafetle durdu, pelerini kendi oluşturduğu bir esintiyle arkasında kıvrıldı. Bileğini tavana doğru döndürdü ve hava dalgalanmaya başladı. Pamuk şeker gibi üç bulut be-

lirdi, köşeleri birbirine değene kadar genişledi ve genişledi. Fırtına bulutları kararıp ışık parlamalarıyla aydınlandılar. Bulutlar sakinleşip parşömen gibi beyazlaşmadan önce gök gürültüsü odada yankılandı. Seyirciler, kafalarına doğru süzülen bulutlara hayretle baktı. Parmakları tam içlerinden geçti. Bulutlar masalarına vardığında Isla bile eldivenli elini kaldırdı, midesinde korku kaynarken gülümsemek için büyük çaba sarf etti.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Yardıma ihtiyacı vardı.

Azul derin bir nefes aldı ve öyle kuvvetli üfledi ki herkesin saçları geriye savruldu, pelerinleri sandalyelerinin arkasında çatırdadı. Ve bulutlar artık yoktu.

Skyling ona doğru dönüp sırttı.

Artık şüphe yoktu.

Azul onun adını söylerken Isla'nın kalbi davul gibi atıyordu.

Güçsüz, güçsüz, güçsüz. Kelime bir ilahiydi, bir alaydı, kafasında o kadar yüksek sesliydi ki başka kimsenin bunu nasıl duyamayacağını merak etti.

Diğer tüm hükümdarların gösterileriyle karşılaştırıldığında kendini elmaslar arasındaki bir kömür parçası kadar işe yaramaz ve önemsiz hissediyordu. Ama yine de birkaç hafta daha bağ kırıncıyı bulana kadar rol yapması gerekiyordu.

Celeste ona yardım edemezdi. Koruyucuları ona yardım edemezdi. Grim ona yardım edemezdi.

Kendi gücünü kendi bulmalıydı.

Isla ayağa kalktı, üzerinde sahne ışığı gibi gözler hissediyordu. Soylular fısıldadı, iyi pudralanmış yüzlerinde tiksinti ve korku barizdi. Dudaklarını birbirine bastırdı, planı hâlâ kafasında kabaca yapılmış bir yapboz gibiydi, elbisesinin altında dizleri titremesine rağmen kendinden emin görünmeye çalışarak gülümsedi.

“Kralım? Gösterimde bana yardımcı olur musunuz?”

Oro gözlerini kırptırdı. Şimdi, onun neredeyse her zaman cansız olan gözlerinde pek çok şey okuyordu. Merak. Sinir. Belki de hatta endişe. Hepsi bir anda kayboldu. Ayağa kalkıp elini uzattığında ifadesizdi.

Ona bu kadar kuşkulu göründükten sonra düellolarının ardından onun dikkatini çekmesi aptalcaydı. Ancak cesur olmak, herkesin onu ve yeteneklerini sorgulamasına neden olmadan bu gösteriyi atlatmasının tek yoluydu.

Kral'ı masanın önüne götürdü, elini çok sıkı kavramıştı, bu gerginliğinin bir işaretiydi. "Orada dur," diye emretti. Sonra, Kral'a emir vermesindeki küstahlığına öfkelenen, tabaklarındaki kırmızı et kadar onun başarısızlığa uğramasına da aç olan yüzlere bakmamaya çalışarak odanın karşı tarafına yürüdü.

Yavaşça, parmaklarını titretmemeye çalışarak yüzüklerini çıkardı ve en yakın masaya yani önüne yığılmış zenginlik karşısında nefesi kesilen Sunling'in önüne koydu. Eldivenlerini çıkardı ve bir tanesini elinde sımsıkı tuttu. Diğer eliyle saçından bir toka çıkardı. Normal bir toka değildi. Aksesuar olarak kamufle edilmiş bir fırlatma yıldızıydı.

Oda sessizdi, bu yüzden Cleo konuştuğunda sesi yankılandı. "Yemeklere *silahlı* geldiğini bilmiyordum, Wildling."

Isla, soğuk metali avucunun içine alırken hafifçe çenesini kaldırdı. "Ben her zaman silahlıyım."

Yakınındaki birinin yutkunuşunu duyduğuna yemin edebilirdi. Metrelerce ötede duran Oro kıpırdamadı. Fırlatma yıldızını dişlerinin arasına alırken bakışlarını ondan ayırmadı. Ve eldivenini gözlerinin üzerine bağladı. Kalabalığın nefesi kesildi ama o artık yüz ifadelerini göremiyordu. Koyu kırmızı kumaşın arkasında hiçbir şey göremedi. Yıldızı dudaklarının arasından alıp parmaklarının arasında tuttu, ölümcül sivrilikteki kenarları tenine batıyordu.

Isla, zihninde Terra'nın öğretileri dönerken nefes aldı.

Düz dur, evlat.

Kolayca rahatsız olma.

Sen bir savaşçısın.

Bırak, senden korksunlar.

Bırak, vahşi olmanın ne demek olduğunu görsünler.

Yıldız uçtu. Isla, yıldız hedefi bulduğunda birbirine çarpan metallerin karıştırılmaz çınlamasını duydu. Kumaşı gözlerinden kaldırdı ve Lightlark kralı Oro'nun hâlâ yerinde olduğunu, bakışlarının ona değil, kafasından düşen altın taca dönük olduğunu görünce sırtımdan edemedi.

Zemine yerleşmeden önce sessiz odada yüksek sesli ta-kırtısı yankılandı. Isla yüzüklerini unutarak Oro'nun yanına gitti. Sonunda gözleri onunkilerle buluştu. O anda onu okuyamadı ve okumaya da çalışmadı. Bunun yerine eğildi ve tacını aldı.

"Bunu düşürdün," diye fısıldadı tacını verip, yerine oturmadan önce.

Gösterisinde bir damla güç bile kullanmamıştı. Ama cüretine şaşırdıkları için kimse onu sorgulamadı. Öfkeliydiler.

Isla sadece bir saniyeliğine odadaki en güçlü hükümdar gibi hissetti.

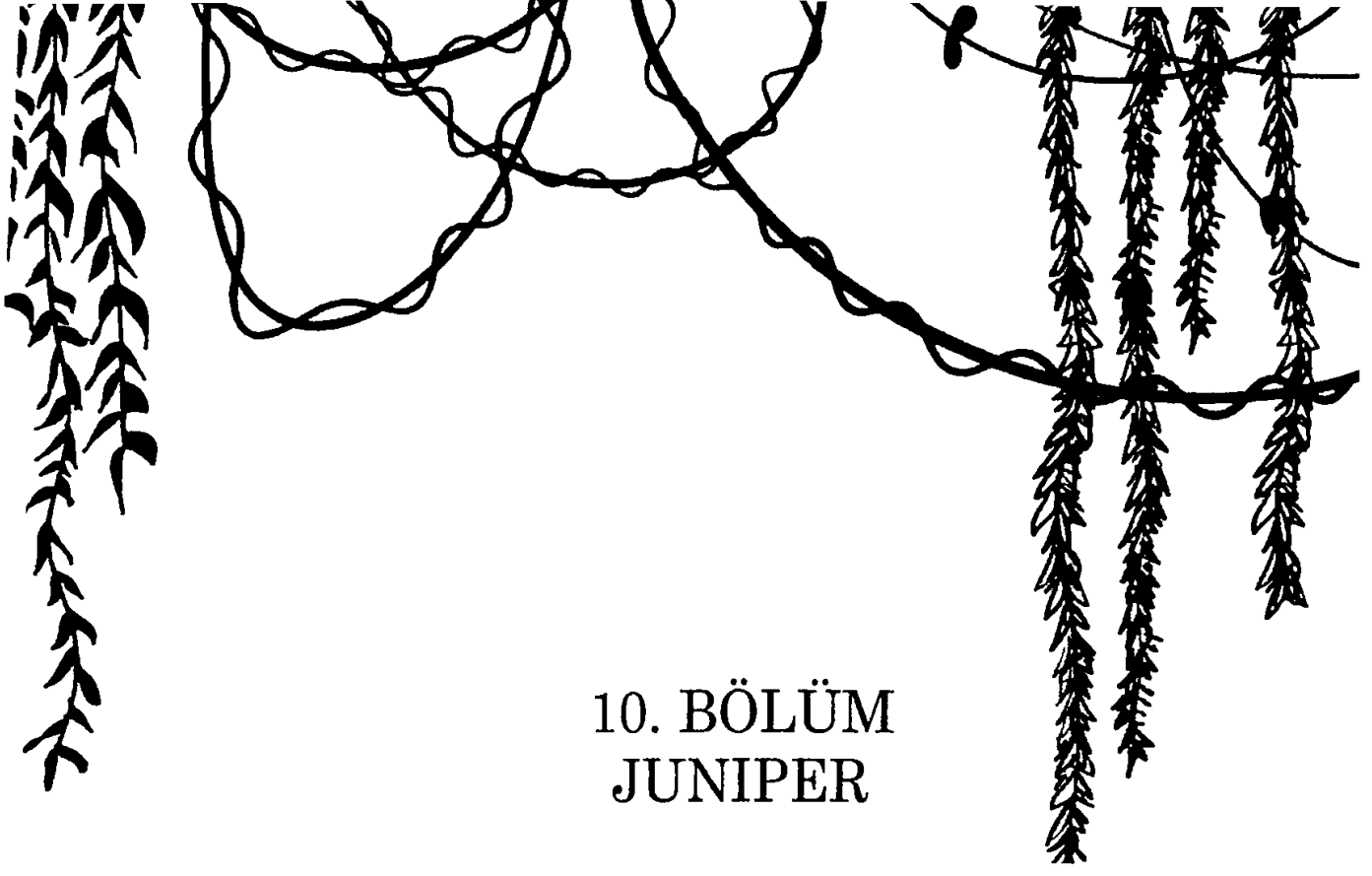
Gösteri yapan son hükümdar Oro'ydu. Isla, ateş ve elinden fışkıran bir cehennem bekledi. Bunun yerine Kral ayağa kalktı ve avuçlarını masaya yerleştirdi. Ve taş, altına döndü. Dalgalar hâlinde oldu. Metal mermeri yakaladı, sonra yandan aşağı damladı ve zemini boğdu. Saniyeler içinde her şey yaldızlıydı.

İmkânsız bir güçtü. Binlerce yıl önce, Starlinglerin elmas yapabileceği söylenirdi. Wildlingler zümrütleri ve yakutları avuçlarında çiçekler gibi büyütebilirdi. Sunlingler kadehleri altına çevirebilirdi. Tam bir güç hâkimiyeti anlamına gelirdi. Acaba bir insanı altına döndürebilir miydi? Onları yaldızlayarak öldürebilir miydi?

Hükümdarlar, denemelerinin nasıl değerlendirileceğine

kendileri karar verirdi. Azul, soyluların kendi krallıkları için oy kullanamayacakları uyarısıyla kazanan için oy vereceklerini duyurdu. Sanki bu uyarı oylamayı adil kılıyormuş gibi.

Kral'ın tekrar kazanmış olması sürpriz değildi. Isla, hepsini suskun bırakan bir gösteriyle bunu hak ettiğini kabul etmek zorundaydı. Sunling soyluları bile şoke olmuş görünüyordu. Açıkça Oro'nun bu gücü daha önce kullandığını hiç görmemişlerdi. Bu da Isla'nın Kral'ın başka neleri sır olarak sakladığını merak etmesine neden oldu.

10. BÖLÜM JUNIPER

Gece tuz kokuyordu. Rüzgâr; denizin kokusunu, kayalıkların ve ağaçların üzerinden, çarşının eteklerinde Isla'nın çömeldiği yere kadar üfledi.

Isla, camdan kalesine hapsolmuşken çok özel bir devamlılık göstermeyi öğrenmişti. Azul'un sınavından itibaren tam beş gün geçmişti. Celeste eldivenleri bulmakla meşguldü. Başka sınav duyurusu yapılmamıştı. Böylece Isla planlarındaki kendi kısmına odaklandı. Neredeyse her gece çarşmayı ziyaret edip izledi ve bekledi.

Gündüzleri sanat eserlerinin satıldığı, ancak gece yarısından sonra gizli bir geneleve dönüşen vitrine müdavim olan soyluları biliyordu. Arka girişi olan dükkânları ve tam olarak saat kaçta kapandıklarını biliyordu. Müzik grubunun o gece için bitirmeden önce çaldığı şarkıların sayısını (her zaman on dört) saydı ve eve gitmeden önce bara giden üyeleri not etti.

Önemli bilgileri, Sunlingler yükselen güneşle alevler içinde kalmasınlar diye ortadan kaybolduklarında topladı. Günün ilk pembeliği ufku kapladığında ve pazar yerinde kalanlardan tek bir kişi bile onu fark edemeyecek kadar sar-

hoş olduğunda arka sokaklarda dikkatli bir şekilde yürürdü. Dinlerdi.

Barmeni böyle öğrenmişti.

Adam tertemiz, ütülü, açık mavi pantolonunun cebinde sakladığı bir anahtarla gece yarısı kapısını kilitledi. Kilidinin şingirtisinde garip bir ritim vardı, deliğe sokabilmesi için beş kez denemesi gerekti.

Arkasına döndü ve irkildi. Isla sallanan bir tabureye oturdu, ellerini önünde kavuşturdu. Yer alkol kokuyordu. Keskin, saf, konsantre likör. Poppy ve Terra sayesinde bir yudum bile içmemişti ama kokuyu iyi biliyordu.

Kafan zaten karışık, demişlerdi. Daha da karışmasına gerek yok.

“İşin revaçta gibi,” dedi Isla masalara atılmış düzinelerce boş bardağı, coşkulu bir geceden arta kalanları işaret ederek.

Barmen, garip şekillendirilmiş bıyığını yukarı kıvırtacak şekilde sırttı. “Eh, yıllar pek de iyi davranmadı. Ama kötü zamanlar iş için iyidir.”

Isla ne tacını ne de daha canlı olan renklerini giyiyordu ama barmen onun gözlerine baktı. “Kim olduğumu biliyor-sun o zaman,” dedi Isla.

Barın diğer tarafına doğru ilerlerken Skyling’in bakışları ona sabitlenmişti. Bir şişenin mantarını açtı, doğrudan bir bardağa döktü ve bal renkli sıvıdan bir yudum aldı, gözlerini ondan hiç ayırmadı. “Elbette biliyorum, Wildling. Asıl soru şu ki: Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Isla sayısız adalının bara girip iyi zaman geçirmek için olamayacak kadar hızla ve ellerinde içki olmadan çıktıklarını görmüştü. Bazılarını takip etmişti, yanlarından geçmişti, ceplerinde yeni hiçbir şey yoktu. Bu da demek oluyordu ki barmen alkolden başka bir şey satıyordu. Görünmez ama paha biçilmez bir şey. Sokaklarda dedikodusu vardı fakat tasdik etmişti.

“Sen adalıkların bilgi için geldiği kişisin.”

Skyling düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Sonunda içkisini bıraktı ve eğildi. “Juniper, hizmetinizdeyim.”

“Fiyatın ne?” diye sordu. Hazırlıklı gelmişti. Cevabını beklemeden tezgâhtaki geniş madenî para yığınının hemen yanına avuç dolusu değerli taş bıraktı. Doğru bilgi için gereken neyse ödemeye hazırdı.

Juniper tezgâha baktı ve sıırttı. “Başka tür bir ödeme kabul ediyorum.”

Nefesi kesildi. Ne ima ediyordu?

Gerildiğini görmüş olacaktı ki ekledi. “Sırlarla pazarlık ederim, canım.”

“Sırlar?”

Juniper onayladı. “Bana kendininkini verirsin, ben de sana istediğin bilgiyi sağlamaktan memnuniyet duyarım.”

Sırlardan bahsetmek kanını dondurdu. Onun sırları ölüm demekti. Duruşunu düzelitti. “Benim sırrım yok,” dedi sakince.

Juniper sadece gülümsedi. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Isla yutkundu. *Tam olarak ne bilmek istiyordu?*

Göğsünde bir panik yükselip boğazına kadar uzandı. Bir yanı kaçmak istedi. Ama Ay Adası’nın kütüphanesine girmek için bilgiye ihtiyacı vardı. Düzenli bir nefes aldı ve kendini durduramadan konuştu. “İlk sınav sırasında Kral’ın kazanmasına izin verdim. Onu yenebilirdim ama yapmadım.”

Juniper sanki sır onu canlandırmış gibi derin bir nefes aldı ve konuştu. “Bu yeterli olur. Bilmeyi dilediğin şey nedir, Hükümdar?”

Isla, fısıltıyla söylediklerini barmene duyurabilmek için eğildi. “Ay Adası muhafızlarına görünmeden nasıl geçebilirim?”

Bir parmağını dudağına götürdü ve düşündü. “Moonling lanetinin en güçlü olduğu zamanda, dolunayda muhafız olmuyor. Tüm Moonlingler şatolarının güvenliğine çekiliyor.”

Güzel. “Bir sonraki dolunay ne zaman?”

Juniper, onun bir sonraki cevabını tahmin etmiş gibi anında cevapladı. “Centennial’ın yirminci gününde.”

Bir hafta içindeydi. Kafasını salladı. “Teşekkürler.” Bir tarafı kalan diğer kütüphaneleri de sormak istiyordu. Nerede olduklarını ve içeri nasıl girebileceğini. Ama planlarının daha fazla kısmında barmene güvenemezdi. Güvenmek aptallık olurdu. Tehlikeliydi.

Isla gitmek için döndü.

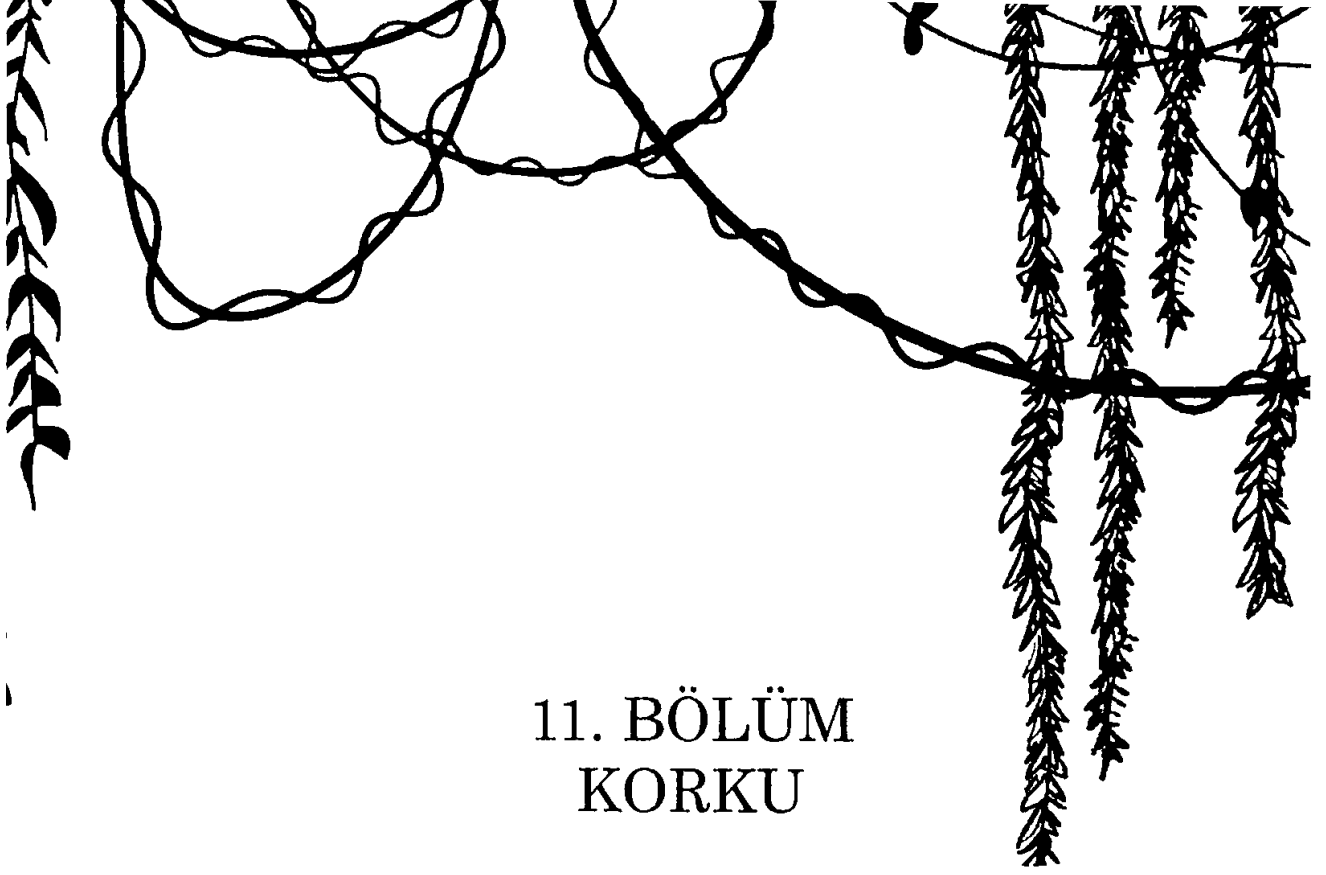
“Ah, bu arada Wildling,” dedi Juniper ve durdu. Parmaklarını tezgâha vuruyordu.

“Terzide kıyafet eksilmiş. Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorsundur, değil mi?”

Isla’nın midesi bulandı. Ama suratı hiçbir şey belli etmedi. Poppy’nin eğitimleri duygularının suratına ulaşmamasını sağlamıştı.

Bu bir oyundu. Hepsi için. Adalıların hayatları da riskteydi. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Kendine kimseye güvenmemeyi hatırlatması gerekiyordu. Özellikle de Juniper’e.

Isla sıırttı. “Başka zaman için bir sır,” dedi arka kapıdan çıkıp gitmeden önce.

11. BÖLÜM KORKU

Terzi kıyafetlerin eksildiğini biliyordu. Hükümdarlardan herhangi biri soygunu öğrenip, şüphelenmeden önce bağ kırıcıyı bulmak onlar için her zamankinden daha önemliydi.

Bir problem vardı. Celeste'in sınavı bitmeden kütüphaneleri aramaya başlayamazdı. Onlara, Isla'nın bağ kırıcıyı bulması için ihtiyaç duyduğu son şeyi sağlayacaktı.

Neyse ki Starling'in Oro'dan gelen parlak altın mektubu hemen ertesi sabah ulaştı. Bir hükümdar, mektubu aldıktan sonraki iki gün içinde olduğu sürece, duruşmalarının yapılacağı zamanı seçme hakkına sahipti.

Celeste kendininkini hemen düzenlemeyi seçti.

Ella, Isla'nın kapısını çaldığında, sanki bir sonraki deneme için mükemmel kıyafetleri giymemiş gibi acele etmeden cevap verdi. Son birkaç saattir kafasında senaryolar döndürmemiş gibi. Sanki tesadüfen yemeğinin erken teslim edilmesini istememiş gibi.

Verilen kâğıt parlak gümüşlendi. Kelimeler Celeste'in kusesuz el yazısından çıkmıştı.

Korku sınavı, yazıyordu.

Konum: Cam Salonu

Zaman: Şimdi

Isla, Ella'yı Ana Kara kalesi boyunca takip etti. Yüzlerce yıldır neredeyse hiç dokunulmamış, eski görünen bu kanada daha önce hiç gitmemişti.

Duvarlar resimlerle kaplıydı. Portreler. Sunling liderleri. Oro'dan önceki olması gereken kişiyi, kardeşi Kral Egan'ı gördü. Kendini lanetlerin gecesinde feda etmeden önce asırlarca hüküm sürmüştü. Aynı altın saçlara sahiplerdi. Kaşlarının duruşu benzerdi. Buna rağmen Kral Egan'ın canlı gözleri vardı. İçlerinde neşe parıltısı bulunuyordu. Kardeşininkilerle alakası yoktu. Isla, Oro'nun hep böyle olup olmadığını merak etti. Yoksa beş yüz yıllık lanet mi Kral'ı etkilemişti?

Cam Salon'un üzeri buzla kaplıydı, güneş ışığı kısılmıştı ve Sunlingler için bir koruma sağlayacak şekilde seyreltilmişti. Oro'nun, panjurları tekrar kapatmayı unutmanın sabahları ölüm anlamına geleceğini bildiği hâlde geceleri panjurları açıp açmadığını merak etti.

Sonra onu kurtardığı zamanı hatırladı. Güneş batır batmaz balkondaydı, sanki güneş ışığına birkaç santim ve dakikalarca yaklaşmak için çaresizmiş gibi.

Acımasız bir lanet.

Hepsi çok zalimceydi.

Celeste çoktan oradaydı ve bir grup Starling asiliyle konuşuyordu. Arkadaşının pelerini muhteşemdi, gösterisi için özel olarak dikilmişti. Her nasılsa, Starling diyarında bir terzi o kadar ince, o kadar yarı saydam bir ipek yapmayı başarmıştı ki neredeyse camı andırıyordu. Kenarlarına kristalimsi ve ışıltılı, hafif gümüş rengi yıldızlar dikilmişti. Isla kendini arkadaşına gülümsemekten hatta ona bakmaktan alıkoydu.

Kral da oradaydı. Kendi soyluları, danışmanları ve altın manşetlerle kolyeler takan, kralları tarafından yaldızlanmış

heykeller gibi altınla süslenmiş zengin adalılarla çevriliydi.

Cleo, onu muhafız gibi takip eden maiyetiyle birlikte içeri girdi. Azul bir grupta güldü ve onlarla tebaasıyla konuşan bir liderden çok arkadaş gibi etkileşim kurdu.

Isla yalnızdı. Etrafı kimseyle çevrili değildi. Ella bile diğer görevlilerle birlikte kanatlarda beklemek için yanından ayrılmıştı. Grim de yalnızdı. Kendine yakın asilleri hamam böcekleri gibi kaçırtarak odanın karşısında belirdi.

Kara gözleri, onunkilerle buluştu ve Isla gözlerinde anlayış buldu. İkisi de yalnızdı. Bu yüzden mi ona yardım etmişti? Bunun nasıl hissettirdiğini bildiği için miydi?

Hayır. Grim onun düşmanıydı. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi Celeste. Uzun ve saklanmış bir şeyin yanında duruyordu. Örtüyle kapatılmış bir heykele benziyordu.

Ama değildi.

“Benim denemem bir korku testi. Kendi korkusunu ilk yenen kazanacak.” Saniyeleri sayan gümüş bir kum saati odanın ortasında duruyordu.

Denemeler dikkatle planlanırdı. Bazıları düzenleyen hükümdarın üstünlüğünü sergilemek için seçilirdi. Bazıları belirli bir rakibin zayıflığını göstermek için seçilirdi. Bazılarının bunun gibi daha gizemli bir amacı vardı.

Celeste gümüş eldivenli eliyle örtüyü çekti ve uzun bir aynayı açığa çıkardı. Bu eski bir Starling yadigârıydı ve hükümdar kendi diyarından getirmişti. Isla bir yılı aşkın bir süre Celeste’in odasının köşesinde bir hayalet gibi durarak onu izlemişti. Her kişi tarafından yalnızca bir kez kullanılabilirdi, bu yüzden Isla pratik yapamamıştı. Ama en büyük korkusunun ne olacağından neredeyse emindi.

“Kim başlamak ister?” diye sordu Celeste.

Korku belki de bir hükümdarın en büyük zayıflığıydı.

Korktukları şey diyarlarının sonunu getirebilirdi. Güzel bir sınavdı. Ama Celeste onu bu sebepten seçmemiştir.

Kral öne çıktı. Avucunu aynaya yasladığı anda cam, bardaktaki su gibi dalgalandı. Ayna aniden durgunlaştı. Kral da öyle. Kral, dakikalarca kimsenin göremediği bir yolculuğa çıktı. Oro aynaya boş boş bakıyordu, eli hâlâ aynaya yaslanıyordu ve kaşları ara sıra birleşiyordu.

Herkes korkardı. Isla, Kral'ın en çok neyden korktuğunu merak etti. Celeste'in dediğine göre, kişi en büyük korkusunu yenene kadar aynaya hapsolurdu. Birileri içerisinde sonsuza kadar sıkışabilirdi. Pek çok kişi bu yadigârı kullanırken ölmüştü.

Oro duruşunu düzleştirdi, büyü bozuldu. Kral'ın eli serbest kalmıştı. Korkusunu yenmişti. Sadece üç dakikasını almıştı.

Isla yutkundü. Kral beş yüz yıldır hayattaydı.

Kalabalığı saatlerce bekletse ne olurdu? Bu onun ve yeteneklerinin hakkında ne gösterirdi? Centennial'da hayatta kalmak için değersiz olduğunu mu? Ya hiç yenemezse ve ayna onu hapsederse?

Isla, yadigârı kullanmalarının planları için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ama yine de arkadaşının başka bir deneme seçmiş olmasını diledi.

Sıradaki Azul'du. Onunki beş dakika sürdü. Kral'dan uzun sürmüştü ama çok da fazla değildi.

Isla, o aynadan çıktığında gülümsemesinin eskiye göre daha boş olduğunu fark etmeden edemedi. İfadesinde bir şey farklıydı. Ne görmüştü? Hangi korkuyu görmek zorunda kalmıştı?

Isla'nın avuçları terlemeye başladı, pelerinine silip derin bir nefes aldı. *Kendine gel.*

Isla, Cleo solgun elini aynaya değdirdiği anda bir şeylerin değişeceğini biliyordu. Cam önceki kadar oynamadı. Gözleri

kapandı ve tamamen dondu, hükümdar buza döndü. Gözleri geri açıldığında daha iki dakika bile olmamıştı. Kalabalıktan şaşırta dolu sesler geldi. Cleo, Kral'ı bile yenmişti. Bir dakikadan fazlaydı.

Isla'nın dişleri birbirine sürtündü. Moonling kalpsiz olmalıydı. Ya da korkusuz. İkisi de bir düşmanda olabilecek tehlikeli özelliklerdi.

Grim üç dakikanın biraz altında bitirdi.

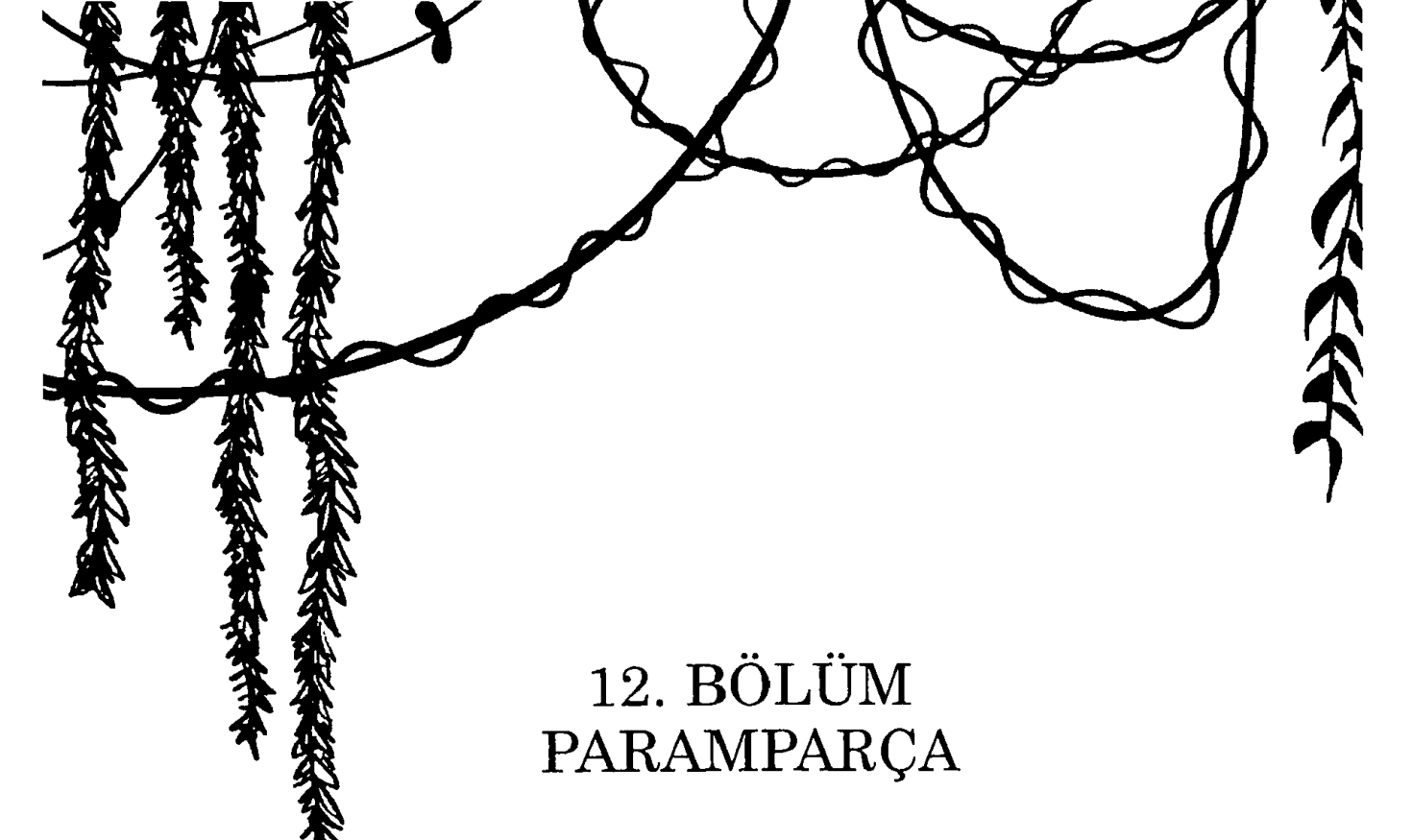
Celeste'inki beş dakika sürdü.

Artık Isla'nın sırasıydı.

Yüksek objeye doğru ilerlerken oda sessizdi. Topuk sesleri etrafta yankılandı. Dizleri, uzun olduğuna şükrettiği elbisenin ardında titredi.

Isla kendini aynaya uzanırken buldu. Parmakları aynaya değmeden önce hafifçe titredi. Sonra bir şey onu camdan içeri çekti.

✦

12. BÖLÜM PARAMPARÇA

Isla, aynadan içeri kristal bir dünyaya çekildi.

Bu denemeyi beklediği aylar boyunca en büyük korkusuna karar vermişti: krallığını yüzüstü bırakmak.

Kendini; cansız Wildling bedenleri, yanmış ormanlar, ayaklarının dibinde ölü uzanan Poppy ve Terra'yı görmeye hazırlamıştı. Ama şimdi ne bedenler vardı ne alevler ne de ölen vahşi yaşam. Sadece bir oda vardı. Wildling diyarındaki kendi odası.

Odadan ayrılmadan hemen önceki hâline benziyordu. Temiz. Düzgün. Kılıç duvarı ona bir taraftan merhaba dercesine parlıyordu.

İki haftadır yabancılarla çevrelenmiş olduğundan tanıdık bir yere, sırlarla yönetilen o değişik topraklara dönmekten rahatlık duyacağını düşünmüştü. Ama hissettiği tek şey korkuydu.

Eğer yenilirse döneceği yer burasıydı. Kısa, lanetlenmiş, güçsüz, ölümlü hayatının geri kalanını orada geçirecekti. Diyar bir sonraki Centennial için daha iyi bir temsilciye ihtiyaç duyacaktı, bu yüzden çocuk sahibi olmaya zorlanacaktı.

Korunmaya devam edecekti.

Kütüphaneden her seferinde yalnızca bir kitap.

Halkına yapacağı uzaktan ziyaretler, tabii eğer ziyaret diye bir şey olursa.

Bu cam duvarlardan ve kendisinden daha iyisini bilen Wildlinglerin onun için vereceği kararlar.

Yıldız asayla yapılacak gizli seyahatler.

Hatta antrenmana sebep kalmadığından antrenman bile yapmamak.

Ölmeye devam edecek insan ve ormanlar, soyu tükenen çiçekler, asla âşık olamayan ve diğer diyarların inandığı gibi giderek canavara dönüşecek olan, hayatta kalmak için öldürmek zorunda olan Wildlingler.

Hayır!

Böyle bir hayatı kabullenemezdi. Lightlark tehlikeliydi ama harikalarla doluydu. Ve artık özgürlüğü tattığına göre tekrar cam kutusuna kilitlenip kalamazdı.

Hayatında hiç istemediği kadar fazla şey istiyordu.

Isla, önündeki pencerelerden kendi yansımasını izledi. Sanki düşünceleri tarafından teşvik edilmiş gibi, yansıması kendi özgür iradesiyle hareket etmeye başladı.

Yansıma odanın etrafında dolanırken izledi. Yatağa uzandı. Tek bir kitap okudu. Tekrar ve tekrar. Yansıma hızlandı, hareketleri bulanıklaştı ve günler çok hızlı ilerledi. Sanki zaman kendi kendine devrilmiş gibi, tekrar ve tekrar. Bu sefer, yansıması kitap okumak yerine sayfaları yırttı. Pencereden dışarı bakmak yerine onlara vurdu. Saçlarını örmek yerine çekiştirdi. Parkeleri bir şey arar gibi teker teker zorladı, parmakları kanadı. *Yıldız asayı mı arıyordu? Gardiyanları onu bulup yok mu etmişti?* Yıllar saniyeler içinde uçup gitmiş gibiydi ve sonunda bedeni zayıflarken, saçları dökülürken, ruhu göğsünden dışarı fırlarken, zaman geçmeye devam ederken yansıması odanın ortasında durdu. Gözleri cansızlaştı.

Kendini böyle göremezdi. Boş. Tüm iyi yönleri kayboldu. Isla rahatlatmak için yansımasına bir el uzattı.

Ve aniden kendine bakıyordu.

Kalbi çok hızlı atıyordu.

Başarısız olursa kaderi böyle mi olacaktı? Dönüşeceği şey bu muydu? Kendisinin bir kabuğu mu?

Bir tutsak mı?

Bir şey yalpaladı, çığlık attı.

Oda küçüldü.

Isla ortaya yaklaşırken irkildi. Nasılsa duvarlar oynadı ve zemin silindi.

Küçüldü.

Camlar küçüldükçe sarsıldı. Parfümler makyaj masasından düşüp fayanslara çarptı, makyaj malzemelerinden arta kalanlar da onlara katıldı, renkler akıyor, parlak tozlar bulutlar oluşturuyordu.

Küçüldü.

Isla'nın kalp atışı uyarı niteliğinde kulaklarında çınladı. Parmakları titriyordu ve alnından aşağı ter damlıyordu. Oda onu tamamen yutacak, camını tenine bastıracak, onu ve yansımasını bir kılacaktı.

Daha da küçüldü.

Tavan büküldü, onu neredeyse olduğu yere saplayacaktı. Duvarlar birbirine katlandı, küçüldü ve küçüldü.

Yatağı yok olmuştu, eşyaları karmakarışık ve oda hâlâ küçülüp etrafında büzülüyordu.

Bu onun kaderiydi. Yansıma ona bunu söylemişti.

Sonsuza kadar odasına hapsolacaktı.

Paylaşmak için fazla utanç verici bir sır.

Dayanmak için fazla acı verici bir lanet.

Oda çatırtadı ve yok olan, kapanan her şeyin hareketiyle Isla'nın kemikleri titredi.

Hayır!

Reddetti.

İsla yıllardır çabalarının boşa çıkması, bu odanın ve içinde bulunduğu şartların kurbanı olması için çalışmamıştı.

Ne kadar şeye sahip olmadığını bile bilmiyordu. Şimdi dünyada ne kadar çok şey olduğunu gördüğü için hepsini istiyordu.

Her şeyi istiyordu.

Oraya dönmeyecekti. Ya lanetini bozardı ya da bozmaya çalışırken ölürdü.

Kaderini durdurmak için harekete geçmeden kalan duvarlar üzerine düşmeye başladı, yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Oda paramparça olurken, milyonlarca cam parçasının ısı- rıkları vücudunda bir takımyıldız oluşturunuyordu. Önünden çekilemeden önce, devasa bir cam onu kırılmadan ezdi. Nefesi göğsünden koptu. Dünya siyah ve sessizdi. Yüzü cama o kadar yakındı ki nefes alamıyordu.

Sonsuza kadar aynanın içinde mi kalacaktı? Yansımadaki kıza mı katılmıştı?

Ayağını, bacağını, tüm uzuvlarını oynatmaya çalıştı ve sonunda parmaklarını hissetti. Sadece tek eli duvar tarafından ezilmemişti.

Bana bir şans verin, dedi kırık kemiklerine. Bana bir şans verin ve asla ona dönüşmeyeceğimizden emin olayım.

Bir bıçak derisini tereyağı gibi kesene kadar parmakları çaresizce körlemesine aradı. Enkazın altında sırttı. Kılıçlarından biriydi. Kabzasını tuttu.

Ve kendisini ezen camı kırdı.

İsla soluk soluğa kaldı.

Tekrar salondaydı.

Ayna tekrar durgunlaşmıştı. Sarsılmış yansıması ona baktı. Bu sefer kendine göre hareket etmedi.

Isla elini çekti, avucu buz gibiydi.

Alkış yoktu. Geri adım atarken kimseden ses çıkmadı ve deneme bitmiş oldu. Cleo kazanan oldu. Isla, sadece ayna ve Celeste kalana kadar salonda durdu.

“Ne kadar?” diye sordu sonunda Isla. Diğerlerinin daha uzun olduğundan emindi. Kalabalık bu yüzden aniden gitmişti. Bu yüzden kimse ona bakmamıştı, bu yüzden Celeste ona başını sallamamış, burnuna dokunmamış ya da birbirleriyle gizlice konuşmak için olan ince numaralarından herhangi birini yapmamıştı.

Celeste kaşlarını çatı. “Altı dakika,” dedi basitçe. “Neden kum saatine bakmadın?”

Altı dakika. Fena değildi.

Isla, Celeste’in sorusunu cevaplama zahmetine girmemişti çünkü bakmaya korktuğunu ve gergin olduğunu itiraf etmek istemiyordu.

Aynada korkusuyla yüzleşmiş olabilirdi ama daha önce hiç bu kadar korkmamıştı. En büyük korkusunun gerçekleştiğini görmüştü. Artık onun gerçekleşmesini engellemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Ve belki de onu en çok bu korkuttu.

Starling hükümdarı aynanın etrafında dönüyor ve dikkatlice bakıyordu. Celeste parmaklarını birleştirip gülümserken Isla ileriden izliyordu. “İşe yaradı.”

Isla duruşunu düzleştirdi. “Nereden biliyorsun?”

Celeste parmaklarını şıklattı ve ışıltılar salonu aydınlattı. Aynanın camında el izleri parıldadı. Her hükümdarın izi ve özü yadigâr tarafından depolanmıştı.

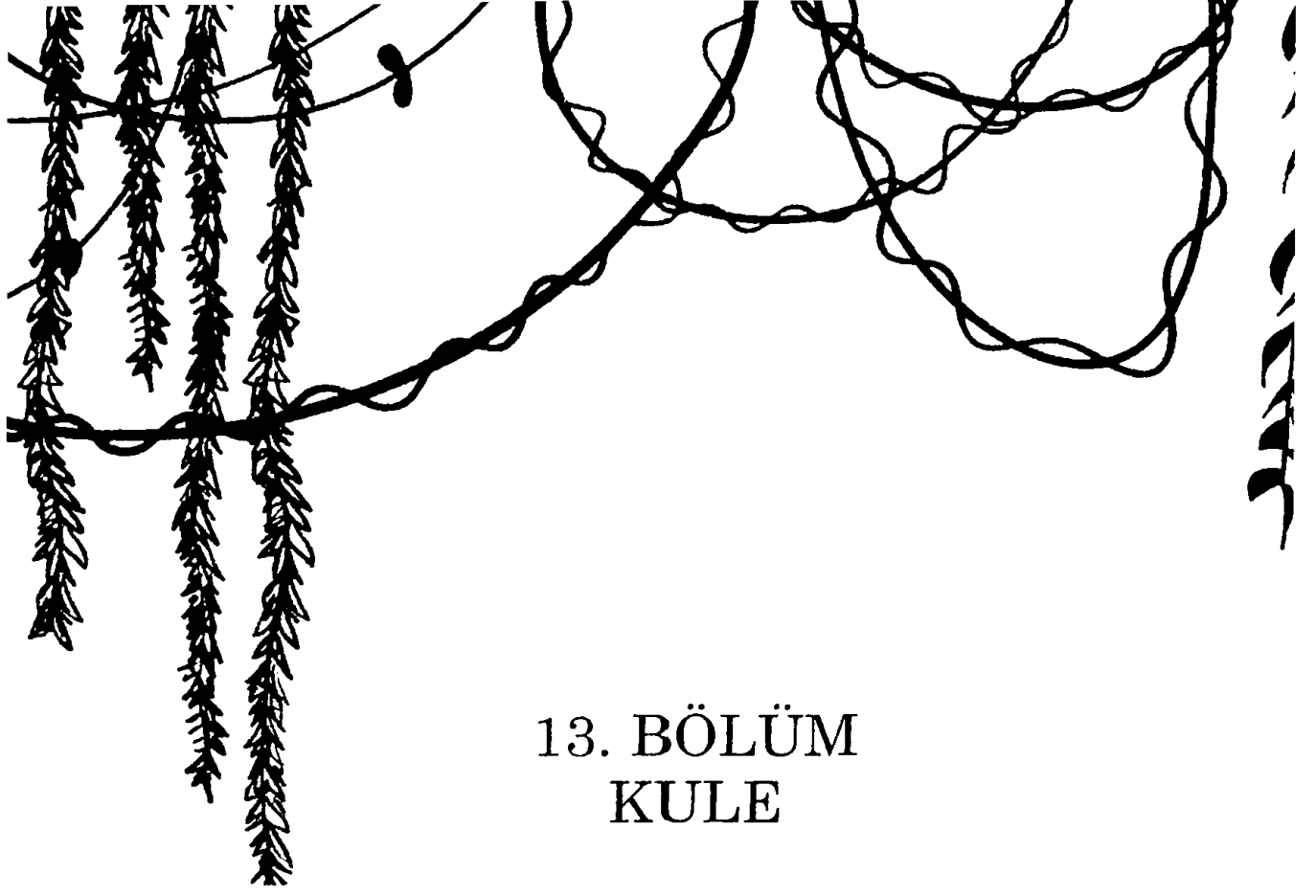
Starling cebinden bir çift eldiven çıkardı. O kadar inceydi ki yarı saydam görünüyordu. Isla neredeyse öğürüyordu. O yapmıştı. Planlarının kendisine düşen kısmını tamamlamıştı.

Isla ağzını açtı, Celeste’in Lightlark’ta bir yerlerde karanlık bir pazarda gerçekten bir çift eldiven bulup bulmadığını sormaya hazırdı. Ya da alternatif olarak...

Celeste ona daha iyisini düşünmesini sağlayan bir bakış attı. Kaşlarını çatarak odaklanan Starling, yavaşça yeni eldivenleri taktı. Derisinden aşağı kayarken kırış kırış sesleriyle hem kâğıt gibi hem de kösele gibiydiler. Isla yüzünü buruşturdu. Tamamen giydiğinde Celeste parmakla izlerini dikkatlice her bir el izine bastırdı ve eldivenlere işlemesine izin verdi. Starling aynasının hükümdarlardan aldığı daha sonra kullanılmak üzere emiyordu. Önemsiz bir miktardı. Savaşta kullanmak veya anlamlı bir gösteri yapmak için yeterli değildi.

Ancak Lightlark'taki kitaplıkların korunan, her diyarın en değerli kalıntılarının bulunduğu bir bölümü vardı. Her biri, yalnızca bir hükümdarın ve özlerinin girmesine izin veren büyülerle korunuyordu.

Bu eldivenleri giyerek Isla'nın erişim izni olacaktı. Artık bağ kırıncıyı kütüphanelerde aramaya başlamak için ihtiyacı olan her şeye sahipti.

13. BÖLÜM KULE

Sonraki gece Celeste aralarında duran eşyalara bakıp kaşlarını çatı. “Hepsi bu kadar mı cidden?”

“Evet.” Ya da en azından Isla iksir yapmak için bunlara ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Centennial’ın on beşinci günüydü. Isla bağ kırıcı için bir sonraki kütüphaneyi aramaya sabırsızlanıyordu. Yıldız Adası’nda değildi ama belki de şanslı çıkarlardı ve Gök Adası’nın koleksiyonunda bulurdu. Eğer bulamazsa Ay Adası’na girebilmek için dolunaya kadar beklemesi gerekirdi. Ve hâlâ Güneş Adası’na fark edilmeden girmek için bir planı yoktu.

Pozitif kalmayı denedi. Bağ kırıcıyı pekâlâ o gece de bulabilirdi. Sonra onu kullanabilir ve soylarındaki lanetten kurtulabilirlerdi. Isla doğumda reddedilen Wildling güçlerine sahip olurdu. Wildling diyarı da sevdiklerini öldürmek ya da kalp yiyerek hayatta kalmak zorunda olmazdı. Celeste ve diğer tüm Starlingler de yirmi altıncı doğum günlerini görebilirdi.

Bağ kırıcı ikisinin de özgürlüğü için çok önemliydi. Ve şimdi de özgürlüklerini almak için bir saç boyasına güveniyorlardı.

Isla yırtık parşömen parçasını aralarında tuttu. Bu alternatif plan için Poppy'den yardım isteyemezdi. Bu yüzden koruyucusunun kitaplarının birinden bir sayfa almış, Wildlinglere özgü bazı malzemeleri okumuş ve en iyisini ummuştı.

Listeyi son kez okudu.

"Gül suyu."

Tamam. Poppy'nin makyaj masasından bir şişe almıştı.

"Dişbudak yaprağı ekstresi."

Dişbudak yaprağını ancak ormanda yaptığı son dakika keşif gezisi sırasında bulabilmişti ve bunun da işe yarayacağını ummuştı.

"Sürekli değişen lalenin toprağı."

Tamam. Poppy'nin koleksiyonundan biraz almıştı. Büyü-
lü çiçek, yalnızca büyük-büyük-büyükannesinin onu doğru-
dan adanın toprağından alıp diktiğı Wildling yeni toprakları-
nın kıyısında büyürdü. Lightlark'ın çiçeklerinin çoğı, adaları
gibi bir tür ekosistem yaratmaya çalışarak lanetlerin ardından
oraya nakledilmişti.

Ve çoğı da Isla doğduğundan beri ölmüştü.

Küçük kesedeki toprağın bir kısmını Ella'nın kendisine
güya çay için getirdiğı sıcak su dolu tencereye döktü. Son ola-
rak, saçının dönüşmesini istediğı rengin bir kısmına ihtiyacı
vardı. Azul'un kendi saçı koyu olmasına rağmen birçok Sky-
ling'in saçları kendi krallıklarının rengindeydi. Belki moday-
dı belki de güç kaynaklarını onurlandırmanın bir yoluydu ya
da belki doğaldı, tıpkı Celeste'in kendi gümüş rengi saçları
gibi. Bilmiyordu. Tek bildiğı, uyum sağlaması gerektiğıydi ve
bu, en göze çarpmayan renk demekti.

Tarif, gereken renkteki bir çiçek yaprağı gerektiriyordu,
ancak Wildling'de hiç yoktu. Bunun yerine çaldığı elbisenin
etek ucunu dikkatlice yırttı ve kumaşı iksire attı. Biraz ka-
bardı, kıvam aldı. Isla ve Celeste püre kıvamına gelmesini
izledi.

Starling dikkatlice tencereye baktı. “Böyle mi görünmesi gerekiyor?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Isla. Midesinde endişe yükseldi. O sadece başka bir hükümdarın adasına gizlice girmiyordu. Başka bir âlemin kimliğine bürünüyordu. Centennial kurallarının hiçbirisi buna karşı çıkmıyordu ama yine de tehlikeliydi. Kimse onu tanıyamazdı. Onu ve planlarını anında tehlikeye atardı. Büyülü boyanın işe yaraması gerekiyordu.

“Soğudu,” dedi Celeste. Eldivenli parmaklarını karışıma daldırmıştı.

Kâseyi lavaboya taşıdılar ve Isla küvete oturup arkadaşı uzun kahverengi saçlarına açık kahve boyayı sürdü. Celeste sessizce, parmaklarına dikkat ederek boyayı kafasına ovdu ve uçlara kadar indi.

“Nasıl duruyor?” diye sordu Isla saçlarının çoğu kaplanmış gibi hissettiğinde.

Celeste bir şey demedi. Arkadaşının surat ifadesine bakmak için arkasına döndü. Dudaklarının kenarında bir gülümseme buldu.

“Ne?”

Celeste sonunda güldü. “Sadece... Farklı gözüküyorsun ama güzel. Renk neredeyse aynı.”

“Neredeyse?”

Celeste endişesini giderdi. “Ay ışığında kimse fark edemez ve kimse bu saatte kütüphanede olmaz.”

Isla inledi. Doğru gitmesi gereken, kontrolünün dışında pek çok unsur vardı.

Karışım, sürekli değişen lale sayesinde büyülüydü. O olmadan boya koyu saçlarına hızla ya da etkili bir şekilde renk vermezdi. Yine de mavi sadece birkaç saat dayanabilirdi.

Arkadaşı lekeli eldivenleri çıkarıp onun ellerini sıkıca tuttu. “İşe yarayacak. Bunu hep yapıyorsun.”

Isla kuşkucu bir bakış attı. "Sürekli baş diyarların adalarına mı sızıyorum?"

"Hayır. Ama diğer diyarların yeni topraklarına sürekli sızıyorsun. Çalıntı kıyafetler giyiyorsun. Başka hükümdarların halkından gibi davranıyorsun. Yıldız asanı kullanarak yapıyorsun."

Bu doğrudu ama farklıydı.

Bu Centennial'dı.

"Gölge gibi hareket ediyorsun," diye devam etti Celeste. "Bir general gibi strateji kuruyorsun. Her yere karışabilirsin. Seni gördüm."

Arkadaşı haklıydı. Yıllarını farkında olmadan bağ kırıcıyı bulmak için gereken yetenekleri edinerek harcamıştı.

Isla saçındaki boyayı yıkadı, taradı ve gideceği yere ulaştığında saçının kurumuş olmasını umdu.

"Doğru," dedi Isla yansımasına bakıp, daha önce giymeye izni olmayan renkle değişik hissederek. "Şimdiye kadar bir hırsız ve bir yalancı oldum." İç çekti. "Sırada sahtekâr olmak var."

Gök Ada köprüsüne ulaşmak sadece beş dakikasını aldı. Bir zamanlar ada bütündü. Ardından binlerce yıl önce her diyar kendisine ait adaya sahip olsun diye parçalara ayrıldı. Tüm adalar, azıcık bile sabit görünmeyen halat ve tahtalarla Ana Kara'ya bağlanmıştı. Rüzgâr her plakanın arasında olan geniş boşluklardan geçti. Tüm köprü sarkaç gibi ileri geri sallandı. Isla aşağı yukarı altmış metre olması gereken yere baktı; aşağı yukarı çalkalanan su, onu kaynatmaya hazır bir çorba gibiydi.

"Hayır," dedi basitçe, kelime dudaklarının arasından karanlık geceye kaçmıştı.

Büyülü köprüler hakkında bir şeyler okumuştı. Geleneksel olarak herkesin ziyaret etmek istediği herhangi bir adaya girmesine izin verilse de bazı krallıkların siyasi kargaşa sırasında erişimi kısıtladığı biliniyordu. Azul veya Lightlark

merkezli Skyling hükûmeti, kendi bölgeleri dışındakilerin geçmesine izin verilmemesine karar verdiyse, köprü çökerek onu onlarca metre aşağıya savururdu.

Olası değildi ama imkânsız da değildi. Düşerse kimse onun çığlıklarını duymazdı. Daha da kötüsü, biri duysa bile ondan geriye kurtarılacak hiçbir şey kalmazdı.

Tüm diyarı, o köprüden düşecek kadar aptal olduğundan anında yok olurdu. Büyük bir riskti.

Isla geri adım attı. Birinin göğsüne çarptı. Durdu, kendini çığlık atmamaya zorlayarak arkasına döndü ve ellerini özür diler gibi kaldırdı. Uzun, çilli bir Skyling adamı, elinde koca bir bardak içecek gözleri yarı kapalı bir şekilde dikiliyordu.

“Geçiyor musun?” dedi adam neşeyle.

Sanki her şey normalmişçesine ona bakıyordu. Saçını sorgulamadı. Kıyafetlerine ya da suratına onu tanımış gibi bakmadı.

Sonra bakışları kısıldı ve Isla, Wildling hükümdarı Isla Crown’un Gök Ada’ya girmeye çalıştığını tüm Lightlark’a haykırmak üzere olup olmadığını merak ederek donakaldı. Ardından onun kimliğini yapboz parçaları gibi bir araya getirdiğinden değil, birkaç saniye boyunca cevap vermeden ağzı açık durduğu için ona tuhaf bir şekilde baktığını fark etti.

Isla zorla gülümsemeye çalışarak, “Evet, elbette,” demeyi başardı.

Adam geri gülümsedi. Gözleri sanki, *O hâlde karşıdan karşıya geçecek misin?* der gibiydi.

Artık başka seçeneği yoktu. Isla bir adım attı, en azından onlarca metre aşağı düşerse birinin onun kaderine şahit olacağını bildiğinden dolayı rahatlık parıltısı hissetti.

Ayağını sabit bir kalas karşıladı. Rahatlamayı bacaklarının arkasında hissetti. Yolun geri kalanı sallantılıydı ve en az yarım düzine mide bulandırıcı duyguyla doluydu ama diğer tarafa tek parça hâlinde ulaştı.

Durup girdiği dünyaya baktı. Gök Ada havada süzülen bir şehirdi. Yüksekte dolanan devasa kaya parçaları birbirlerine köprülerle bağlıydı, bir bileklikteki boncuklara benziyorlardı.

Şelaleler, yükselen dağ sıralarından hemen aşağı dökülüyordu. Üçgen tabanları ve kökleri çok aşağılara, neredeyse yere kadar uzanıyordu. En büyük yüzen parçanın üzerinde, bulutların o kadar yukarısına fırlayan kuleleri olan bir saray oturuyordu ki göğün kendisini delmiş olmalıydı.

Yüzen şehrin altındaki zemin çok aşağıydı, Isla denizin dibinde yürüyen ve merakla yüzeye bakan biri gibi hissetti. Poppy ona bir zamanlar Skylinglerin uçabildiklerini öğretmişti. Lanetleri onları sonsuza dek yere bağlamadan önce.

Artık uçabilen tek kişi Oro'ydu. Bir köken olarak, Lightlark âlemlerinin tüm güçlerine sahipti. Ama lanetlerine değildi. Ailesi uzun zaman önce krallığı sahiplendikleri için sadece Sunling'in lanetine sahipti.

İlkinin altına inşa edilen ikinci şehir, bir dağın her santimini kaplıyordu. Zirvesinde, en yakın yüzen kayanın en dibine ulaşacak kadar yüksek bir kule duruyordu. Isla, uçan şehre bu şekilde mi girildiğini ve kimin girmesine izin verildiğini merak etti. Dağın eteğinde nane ve bira kokan bir pazar yeri vardı. Çoğunlukla bira.

Birisi en yakın bardan yuvarlanarak sokağa düştü, yüzü parlak pembeydi ve bir kusmuk birikintisinden zar zor kurtuldu.

Skylingler kutlama doğalarıyla tanınırdı. Bir yanı, başkalarına cesaret verdiğini bilerek en yakın bara koşup ilk içkisini içmek istedi. Ancak dikkatinin dağılmasını veya olumsuz bir etkiyi göze alamazdı. Bu akşam olmazdı.

Celeste, soluk tenli ve sesinin fazla yumuşaklığından zar zor duyulan Skylingli bir çocuk olan görevli aracılığıyla kütüphanenin yerini öğrenmişti. Eskiden yukarıda yer aldığı söyleniyordu ama şimdi büyük dağın eteğindeki yeni Gök Ada kalesindeki bir kuleye geçmişti.

Isla, saraya gizlice girmenin en iyi yolunu merak etmişti

ama Skylinglerin diğ er diyarlar kadar gösterişçi veya parano-
yak olmadığı ortaya  ıktı. Kale kapıları açıktı ve soylulardan
diğ er adalılara kadar tüm insanları içeri buyur ediyordu. Hiç-
bir koruma yoktu.

Gecenin bu geç saatinde koridorlarda gezen sadece bir-
kaç ziyaretçi vardı. Bir  ift el ele yürüyor ve köpüklü bir i e-
cek paylaşıyordu. Bir grup ergen sadece r zg rı yönlendirme
güçlerini kullanarak birbirine top atıyordu.

Diyarın insanların liderlerinden farkı yoktu. Mutlu.
Neşeli.

Centennial'da iki haftadan fazla bir süre geçmişti, bu yüz-
den biraz sinir bozucuydu. Tedirgin değiller miydi? Onun
bilmediği bir şey mi biliyorlardı? Azul'un bu Centennial için
halkıyla paylaştığı bir planı mı vardı?

Isla sarayın doğu tarafına ilerledi. Dikkatle inceledi. Her
asırda sadece birkaç aylığına geri dönen bir hükümdarın evi
olduğu için şaşırtıcı derecede bakımlıydı. Ana Kara kalesin-
den küçüktü ve maviye boyanmıştı. Tavanları devasa, uçsuz
bucaksız bir gökyüzünü andırarak şekilde tasarlanmıştı ve
oldukça yüksekti. Rüzgâr koridorlarda, açık bırakılmış çeşitli
pencerelerden geçerken ıslık çalıyordu.

Serbest. Havadar. Aydınlık.

Kuleyi bulmak zor değildi. Birkaç kuleden biriydi ve i e-
risini gösteren kilitlenmemiş camdan kapıları vardı.

Kitaplar. Daire şeklinde d ne d ne yuvarlak bir tavan
penceresine çıkıyordu. Bomboştu. Celeste haklıydı. Bu saatte
kimse okumakla ilgilenmiyor gibiydi. şimdi sadece korunan
bölümü bulması gerekiyordu.

Alanı inceledi ve kaşlarını çattı. Gizli arka odalar yoktu.
Kütüphanedeki her şey teşhirdeydi, duvarlara raflar yerleşti-
rilmişti. Isla kendini kitaplara çok dikkatli bakmamaya zorla-
yarak sarmal yoldan ilerledi. Başlıklarından herhangi birini
görse, oturup okuma isteğine karşı koyabilece inden emin
değildi.

Lanetler bozulunca okumak için bolca vaktin olacak, dedi kendine. Bağ kırıcıyı kullandıktan sonra, Wildling krallığındaki kütüphaneyi yağmalama ve isterse her kitabı yalayıp yutma özgürlüğüne sahip olacaktı.

Sadece onu bulması gerekiyordu.

Kule aşağıda görüldüğünden daha uzundu, zirveye ulaşmak birkaç dakikasını aldı. Ulaştığında kaşlarını çatı. Gizli bölüm yoktu. Tırabzanlara tutunarak elli metre aşağıya baktı. Kütüphane boştu. Sinirli çığlıklarıyla doldurmamak için kendini zor tuttu. Ama bu kadar kolay pes etmek için saçlarını boyamamış, kıyafetler çalmamış ve başka bir diyara ayak basmamıştı.

Her adanın kütüphanesi gizli bir kısma sahipti. Buradaki saklı olmalıydı. Isla duvara yaklaştı ve dikkatlice dokundu, nazıkçe tıklattı. Sağlamdı, kitaplar kulenin içinin neredeyse her santimini kaplıyordu. Aralarında hava vardı. Saklı bir oda yoktu.

Ama eğer...

Tavan penceresine baktı. Parmaklarının ucuna çıkarsa yetişebilirdi. Eldivenleri cebinden dikkatle alırken midesi bulandı. Dikkatli olmazsa yırtılacak kadar kaba ve ince hissettiriyorlardı. Neyden yapıldığını, kim olduklarını düşünmemeye çalıştı.

Hayır. Akşam yemeğini öğürmemek için aklını görevde tutması gerekiyordu.

Celeste'in haklı olduğunu ve Azul'un özünün gerçekten de kumaşa işlenmiş olduğunu umarak onları giydi ve eldivenli avucunu cama bastırdı. Gözlerinin önünde açılan zarif bir çift metal merdivenle birlikte aralandı.

Isla'nın sırtışı ilkeldi, saf tatmindir. Bir hükümdarın sırrını ortaya çıkarmıştı. Bunu tek başına çözmüştü. Hem de güçsüz, genç bir hükümdar olarak.

Kutlamaya zaman yoktu. Terra zihninde onu azarlıyordu.

Isla, bir beceride ustalaştıktan veya koruyucusunu etkisiz hâle getirmeyi başardıktan sonra ne zaman sevinse cezalandırılırdı.

Zaman sadece bir anlığına durabilir, dedi Isla bir keresinde.

Senin için değil. Doğduğun andan itibaren zaman akmaya başladı, diye karşılık vermişti Terra. Centennial için hazırlanmadan geçirilen her saniye israftı. Diyarını korumaktan ve savunmaktan başka bir şey istemek bencillikti. Hayatı hiçbir zaman kendinin olmamıştı.

Bağ kırıcıyla olabilirdi.

Isla merdivene adım attı. Tavan penceresi, ay ışığıyla yıkanmış minik camdan bir odaya açılan kapıydı. Bir yığın antik parşömen vardı. Bulutlar ve gökyüzü birbirine karışmış gibi bir renkteydi ve tepesinde süt renginde değerli taş olan bir asa gördü. Örgülü bir kılıç vardı, birbirine dolanmış iki metal levha, âşıklar gibi birbirine kenetleniyordu.

Ama büyük boy cam iğne yoktu.

Bağ kırıcı yoktu.

Hayal kırıklığı onu pervasızlaştırdı. Isla, Ana Kara şatosuna normal önlemlerini almadan girdi. Kimsenin etrafta olmadığından emin olmak için gölgelerde beklemedi. Adımlarını yavaşlatarak gizlemeye çalışmadı. Her zaman boş olan koridorları seçip yolunu uzatmadı. Hep boşlardı çünkü eski olduklarından taştaki delikler ay ışığının ve soğuk cereyanın sızmasına izin veriyordu ve korkunç şöminelerden yoktu.

Tek istediği; olabildiğince hızlı bir şekilde odasına gidip saçındaki boyayı yıkamak, açık mavi kıyafetleri yırtmak ve gecenin kalanı boyunca uyumaktı.

Hızlıca ana koridorun köşesini döndüğünde artık çok geçti. Cleo onu çoktan görmüştü. Isla anında oradan kayboldu. Nereye gittiğini bilmeden kalbi hızla çarparken, Moonling'in suratına dikkatlice bakıp bakmadığını düşünerek dümdüz ilerledi. Karanlıktı. Koridorun diğer tarafındaydı.

Hayır, onun o olduğunu anlayacak kadar görmüş olamazdı. Ama kesinlikle onu şüphelendirmeye yetmişti. Saniyeler sonra Isla arkasında adım sesleri duydu. Onu takip ediyordu.

Sadece birkaç uzun adımda Moonling ona yetişip açık mavi saçlı ve Skyling kıyafetleri içindeki kızın başka bir hükümdar olduğunu tasdikleyebilirdi.

Bir düzenbaz.

Bu keşif çok fazla soru oluşturur, sırları riske girerdi. Isla terlemeye başladı, nefes nefeseydi. Cleo, Isla'yı bir köşeye sıkıştırmadan asla geri çekilmezdi. Adımları çok yakınındaydı. Başka bir köşe geldi ve Isla döndü, aralarındaki birkaç saniyelik uzaklığı kullanıp tüm hızıyla ilerledi. Koştı, koştu ve tekrar bir köşeyi döndü. Sert bir şeye çarptı. Zihni gözlerinin arkasında dönüyordu. Eğer iki güçlü el belinden yakalamasaydı geri düşecekti.

Grim.

Arkasındaki ayak sesleri son duvarda yankılandı. Tek bir dönüşle Moonling hükümdarı ikisini birden bulacaktı. Nightshade hükümdarı ona baktı, kaşları şaşkınlıkla birleşti. Renkli saçlarını ve kıyafetlerini fark etmişti, ifadesinde bir soru vardı. Açıklamaya zaman yoktu.

"Lütfen," dedi onun kollarını tutup, sesinin çatlamasından nefret ederek.

Grim, Isla'nın ne istediğini biliyor gibi görünüyordu. Çünkü Cleo köşeyi dönmeden Grim, Isla'yı göğsüne yasladı ve ikisi de ortadan kayboldu.

Moonling hükümdarı boş bulduğu koridorun girişinde donup kaldı. Isla çok korkuyor olmasaydı Cleo'nun suratındaki şok ifadesiyle keyiflenebilirdi.

Isla titriyordu. Cleo sadece yarım metre uzağındaydı. Eğer Moonling onu fark ederse Celeste'in planları ve yardımları boşa gidecekti. Ve sadece Isla dikkat etmeyecek kadar ap-

tal olduğu içindi. Sadece ilk denemede bağ kırıcıyı bulamadığından üzgün olduğu içindi.

Moonling onlara doğru bir adım attı. Grim, gölge kadar sessiz bir şekilde Isla'yı sanki o hiç kilo etmiyormuşçasına kaldırıp odanın kenarına kaydırıldı. Kaba taş duvar sırtına battı. Grim onu koruyordu. Onun nefesini alnında hissedebiliyordu.

Isla, hissedebileceği başka şeyler üzerine odaklanmama-ya çalıştı. Belini sımsıkı kavrayışı, ondan yayılan soğuk, çalın-tı giysisinin ince kumaşını yakıp kavuruyordu. Omurgasını yalayan soğuk gece gibi kemiklerinde yeşeriyordu.

Korkudan dolayı, dedi kendine. Fark edilme korkusundan. Başka bir sebebi yok.

Moonling geldiği yolu geri dönmeden önce koridor boyunca yürüdü. Grim, adımları duyulamayacak kadar uzaklaşana kadar kendilerini görünür yapmadı.

Ve Isla onun yakınlığı karşısında şoke oldu. Duvara yaslanmıştı ve adam ona yukarıdan bakıyordu, başı o kadar aşağı eğildi ki burnu neredeyse onunkini sıyracaktı.

Grim ona doğru baktı. "Diyar değiştirmeye mi karar verdin, Kalp Yiyici?" dedi uzanıp, renkli saç tutamını parmakları arasına alırken. "Eğer öyleyse Nightshade'i de düşünebilirsin. Tatlılar veya yaratıcı içecekler söz konusu olduğunda Skyling ile rekabet edemeyiz, ancak peşinde olduğunuz şey çapkınlıksa..." Karanlık bakışları keyifle parladı. "En ünlü olduğumuz şey, zevki kapsamlıca keşfetmemiz."

Ne ima ediyordu? Elleri hâlâ belindeydi, parmakları kaburgalarına karşı uzanıyordu. Titrek bir nefes aldı. Sonra kaşlarını çatarak onu uzaklaştırdı. "İlgilenmiyorum say!"

Ama Grim geri adım atarken sadece sırttı.

Elbette. İblis onun duygularını, şaşırtıcı derecede nazik dokunuşunu düşünürken midesinde biriken ısıyı hissedebiliyordu. Dudaklarının zevk kelimesinde kıvrılışı...

Hayır! Onun nesi vardı? Wildling'i her zaman birine karşı hisler beslemeye başlayacak kadar pervasız bulmuştu. İlişkiyi ölümle bittiği hâlde riske atarlardı.

Isla'nın yaptıkları da *tüm diyarı* riske atardı. Özgürlük istiyordu. Kendisinin ve halkının lanetini kırmak istiyordu. Hepsi buydu. Dahası yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi Isla basitçe.

Sonra yapabildiği kadar hızlı bir şekilde koridordan uzaklaştı.

14. BÖLÜM AZUL

Isla'nın davetiyesi sonraki sabah ulaştı. Sıradaki onun denemesiydi. Nightshade tüm gece rüyalarına musallat olmuştu. Koridordaki kısa karşılaşmaları onu kabul ettiğinden çok daha fazla etkilemişti.

Grim, sırf o istedi diye onu görünmez yapmıştı. Ona yardım etmesi için hiçbir nedeni yoktu. O olmasaydı Cleo onu keşfedecek ve Isla'nın tüm planları bir gecede altüst olacaktı. Buna pişman olacağını biliyordu. Celeste öğrenirse arkadaşlıklarını ciddi bir şekilde gözden geçirebilirdi.

Aptalca ve tehlikeliydi ama Isla, Nightshade'i aramaya koyuldu.

Son on altı gün boyunca yaptığı düzenli gözetlemeler sayesinde artık tüm hükümdarların alışkanlıklarını biliyordu. Azul her zaman insanlarıyla birlikteydi ve şaşırtıcı bir şekilde sahil boyunca yürüyerek vakit geçiriyordu. Cleo her zaman bir kol mesafesinde tuttuğu soylularla çevriliydi ve adasını diğer yöneticilerden çok daha fazla ziyaret ediyordu. Oro neredeyse her gece şatodan ayrılıyordu ve hâlâ onu takip edecek cesareti bulamamıştı.

Grim'in hareketleri gizemliydi çünkü genellikle görün-

mezdi ve bir yerden bir yere fark edilmeden seyahat ediyordu. Yine de birkaç kez onu öğleden sonra pazar yerindeki bir bara girerken yakalamıştı. Gideceği yer orasıydı.

Adı söylendiğinde neredeyse çarşıdaydı. Isla döndü ve orada başka bir hükümdar buldu.

Azul.

Kanı dondu. Önceki gece onun adasında olduğunu biliyor muydu? Onu biri mi görmüştü? *Grim ona söylemiş miydi?* Arkadaşa benzemiyorlardı ama Centennial boyunca ortaklıkları saklamak kolaydı. Celeste ve Isla bunun baş örneği idi.

Eğer dikkati dağınık olmasa onun yaklaştığını duyardı. Çalışılmış bir gülümseme takındı. "Ne hoş bir sürpriz!" Ses tonu o kadar içtendi ki Isla ne zaman çok iyi bir yalancıya dönüştüğünü merak etti.

"Bence de," dedi onunla aynı ifadeyi takınarak. "Seni Ana Kara'nın bu tarafına getiren nedir, Hükümdar?"

Isla, elleri gibi sesinin de titrememesi için elinden gelenin en iyisini yaptı. Ellerini arkasında birleştirdi. "Kale kasvetleniyordu. Ben de biraz keşif yapayım, dedim."

Azul'un sırtışı gözlerine ulaşmadan genişledi. Bakışları istiflediği mücevherler kadar soğuk kaldı. Gök Ada'da sandığı kadar ihtiyatlı davranmamış olabilir miydi? Ya da belki de ona karşı temkinliydi. Neden olmasın? Isla da ona karşı dikkatliydi.

"Eğer görmek istediğin Ana Kara ise... Seni en büyük harikalarından birine götürmeme izin ver."

Bir gün önce halkından biri kılığına girdiğini biliyor olabilen bir hükümdarla hiçbir yere gitmek istemiyordu. Şanslı karşılaşmaları çok büyük bir tesadüftü. Biliyor olmalıydı.

Teklifini reddetmek ondan daha da şüphe duymasına neden olacaktı. "Ne kadar cömertsin."

Ana Kara'yı çevreleyen sıradağlara doğru ilerlediler.

Kaya bazı yerlerde kahverengi ve kırmızıydı, bazı yerlerde mermerdi.

“Adanın tadını çıkarıyor musun?” diye sordu, sanki Centennial bir tatılmış ve Isla’nın tek yaşama şansı değilmiş gibi.

Tabii ki o bunu bilemezdi. Bir Wildling hükümdarının neredeyse ölümsüz olması gerekiyordu.

“Cazibesini anlayabiliyorum ama keşfedecek çok şeyim var.” Saklayacak çok şeyi varken başkalarının konuşmasına izin vermenin daha iyi olduğunu öğrenmişti. Zaten çoğu insan kendi hakkında konuşmayı severdi. “Peki, senin beşinci Centennial’ın nasıl?”

Neşesizce güldü. Isla, gülüşünün garip olduğunu düşündü. Belki de acı. “Biraz... İlginç.” Dudaklarını büzdü. “Duyduğuna eminim, ilk Centennial tam bir kâbustu. Neredeyse savaştan bile kötüydü. İkincisiyle kurallar ve biraz düzen geldi. Planlarımız vardı. Stratejilerimiz. Ama ortaklık yoktu. İlk seferin ardından ve iyi bir sebepten birbirimize güvenmiyorduk.”

Sesi kısıldı ve Isla gözlerinde bir şeyin parladığını gördü.

Acı mıydı?

“Üçüncü daha iyiydi. Gruplara bölündüğümüz ilk zamandı. Lanetleri kırmaya, kehanetin tüm kısımlarını anlamaya çok yakın olduğumuza inandık. Yanıldık tabii ki. Dördüncüde çoğu kişi umudunu kaybetti. Cleo katılmadı bile. Bunu biliyor muydun?”

Isla onayladı ama kesinlikle bilmiyordu. Katılmayan hiçbir hükümdar büyük ödülde hak sahibi değildi. Ve birisi bir çözüm bulursa katılmayanların lanetleri kırılmayacaktı. Cleo neden uzak dursun ki? Daha da önemlisi bu yıl neden dönmüştü?

Korku kemiklerinde dans ediyordu ve Isla herkesin bildiği ama onun bilmediği bir şey olduğu hissine kapıldı.

“O olmadan bile gerçekten yapabileceğimizi düşündük.”

Kafasını salladı. "Lanetler çok şeyi mahvetti. Ama yaptığı en kötü şeylerden biri, krallıklarımızı daha da parçalamak oldu. Daha önce bir olmaya çok yakındık."

Isla bunu Poppy'nin tarih derslerinden biliyordu. Gök Ada'ya sızmasını içermeyen herhangi bir şey konuşmaktan memnundu.

"Kral Egan bu yüzden başka bir hükümdarla evleniyordu, değil mi? Diyarları tekrar birleştirmeyi denemek için."

Isla, Kral'ın alışılmadık bir şekilde kendi krallığının dışında aşk için evlenmeye karar verip vermediğini merak ederdi. Poppy, Kral Egan ve Aurora'nın hikâyesini kesinlikle böyle anlatmıştı. Farklılıklarına rağmen aşkı bulan bir Sunling ve bir Starling. Koruyucusunun aşktan uyarıcı bir hikâye olarak bahsetmediği tek zamandı.

"Kısmen." Azul iç çekti. "Şimdi beşincideyiz." Omzunun üzerinden gözlerinde acımayla ona baktı. "Ve korkarım altıncıya katılmak istediğimden emin değilim."

Isla onun koyu ses tonu karşısında yutkundu. Bu bir uyarı mıydı? Tipik neşeli mizacına rağmen bu Centennial sonuncu olacaksa onu öldürmekten çekinmediğini mi söylüyordu?

Isla umutsuzca konuyu değiştirmeye çalıştı. "Asillerinle yakın mısınız?"

Gök Ada şaşırtıcı bir şekilde iyi bakılmıştı. Asiller, hükümdarlarının yokluğunda iyi iş çıkarıyor gibiydi.

Azul kaşlarını çatı. "Skyling asilleri yok." Anlamamış gibi duruyor olmalıydı ki devam etti. "Ben hüküm sürmeye başladığımdan beri demokrasimiz var. Daha küçük etkinliklere davet edilen Skylingler seçilmiş yetkililerdir. Tüm büyük kararlar, halkımın oylarıyla alınır."

Isla gözlerini kırptırdı. "Yani seni hükümdar olarak istemediklerine karar verirlerse..."

Azul onayladı. "Geri çekilirim. Centennial ve güçlerimizin nesilden nesile aktarılma şekli söz konusu olduğunda bu

kesinlikle işleri karmaşıktı. Hükümdarlığımdan memnun oldukları için şanslıyım."

Bir diyarın bu şekilde yönetildiğini hiç duymamıştı. Onun sözlerini düşünürken Azul'u onu izlerken buldu.

Onu süzüyordu.

Ne arıyordu?

Tuhaf görünen ama yürüyüş yapacak kadar özel olmayan bir dağın eteğinde durmuşlardı. Azul ona pek çok şey anlatmıştı, Centennial sırasında başka bir diyar hükümdarının bu kadar açık sözlü olmasını beklemeyeceği şeylerdi. Paylaşmış olduğu bilgiyi kullanacak kadar uzun yaşayamayacağını bildiği için miydi?

Ellinci güne bir aydan biraz daha uzun bir süre vardı. Isla gerildi, Skyling'in onu kuralları çiğnemediğinden öldürmek için saatleri sayıp saymadığını merak etti. Belki de halkı, tüm kehaneti gerçekleştirme zamanı geldiğinde ölen kişinin onun olmasını isteyerek oylarını çoktan kullanmıştı.

Azul yukarı doğru baktı. Isla ihtiyatla onun bakışlarını takip etti ve üzerlerinde, gökyüzüne doğru kazılmış tüneller olduğunu gördü. Gözlerini kısarsa dağın ötesindeki parlak maviyi görebiliyordu. Taşa mükemmel bir şekilde yan yana oyulmuş yedi tane vardı.

"Çocukken buraya arkadaşlarımla gelirdim," dedi gülümseyerek. Bu sefer gülümseme gözlerine ulaşmıştı. "Zaman tutarak tünellerden olabildiğince hızlı uçardık. Bunu bir oyun hâline getirdik."

En son uçtuğundan beri beş yüz yıl geçmişti. Grim'in geceyi ve Oro'nun gündüzü özlediği kadar özlemiş görünüyordu.

Azul ona döndü. "Bugünlerde başka bir kullanımı var." Bacaklarını açtı ve yumruğunu havaya savurdu.

Isla içgüdüsel olarak geri çekildi ve bir hava parçasının tünelden geçişini izledi. Bir saniye sonra o hava güzel bir ses çıkardı.

“Bir enstrüman!” dedi Isla yüksek sesle, bu sefer neşesi gerçektir.

Cevap olarak tüm tünellere arka arkaya hava gönderdi, rüzgâr gibi hızlıydı. Öğleden sonrayı bir müzik kırıp geçti. Isla tınıya uygun bir şekilde mırıldandı, çok mutluydu. Dağ bir enstrümandı, buna inanamıyordu. Azul, müzik üstüne müzik çalarak onu şımarttı, havası asla zayıflamadı. Gözlerindeki ihtiyat yavaş yavaş kayboldu. Sadece sınırlı bir dikkat dağıtma için de olsa Azul’la karşılaştığına mutlu oldu.

Azul, Isla’ya Ana Kara kalesine kadar eşlik ettiğinde neredeyse alaca karanlıktı. Grim çarşıdan çoktan ayrılmış olmalıydı. Onu barda bulmak yerine odasına gitmesi gerekiyordu.

Birkaç gün önce tüm hükümdarların odasını öğrenmişti. Ella’ya diğer hükümdarların nerede kaldığını sorabilirdi. Bu onu saatlerce araştırmadan kurtarırdı. Ancak Isla, planlarının herhangi bir parçasını bir araya getirmesinler diye, kimsenin neye ihtiyacı olduğu hakkında çok fazla şey bilmesine izin vermeyerek, isteklerini yaymanın daha güvenli olduğunu hissetti. Hükümdarları şatoda fark edilmeden takip etmek zordu, bu yüzden Lightlark tarafından atanan yardımcılarını izlemişti.

Grim’in odasının şatonun diğer tarafında ve diğer tüm hükümdarlara herkesten uzak olduğunu da böylece biliyordu.

Isla olası sonuçları bilerek kararını çoktan vermişti. Neyi riske attığını bilerek. Ne olursa olsun buraya gelmişti. Kapısının önünde duruyordu ama duraksadı, eli taşın birkaç santim ötesindeydi. Cesaretini kaybedemedi kapı açıldı.

Grim kaşları havada bir şekilde ona bakıyordu.

“Kaçtığım için özür dilerim,” dedi Isla. Grim, ona yardım ettikten sonra gerçekten kabaca olmuştu. “Sana tekrar teşekkür etmeye geldim. Ve yaptığın şeyin karşılığında teşekkür için sana bir şey sunmaya geldim.”

Sunmaktan bahsedildiğinde suratına bir sırıtış egemen oldu. “Ya?” dedi, sesi nasıl olduysa daha da derinleşerek.

O tarz bir şey sunmak değil, der gibi ona baktı. Utanması yoktu. Herkese karşı mı böyleydi? Flört etmeye karar verdiği en son kişi o muydu? Planının bir parçası olmalıydı. Bu da yapmak üzere olduğu şeyi daha da aptalca hâle getiriyordu.

Gözleri sinsice parladı.

“Sıradaki benim denemem,” dedi Isla, kelimeler fikrini değiştirmeden hızla çıktı. “Yarın. Hazırlık gerektiriyor.”

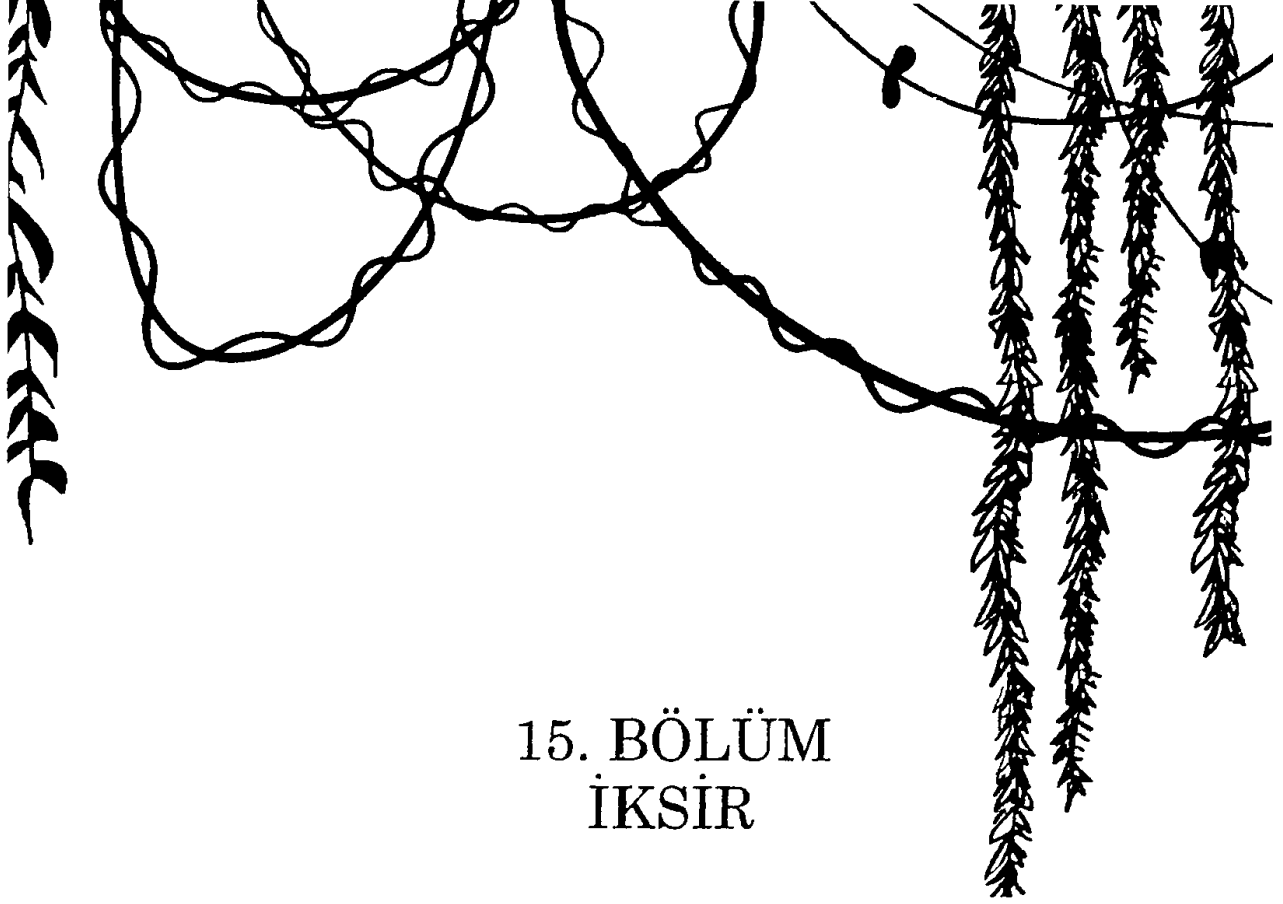
Grim’in suratı şaşırtıcı bir şekilde ciddileşti. “Kalp Yiyici, bunu yapman gerekmi-”

Hayır. Yapmalıydı. Grim onu Skyling kıyafetleriyle gördüğünden beri sırlarından birini biliyordu. Cleo’dan kurtulabilsin diye onu görünmez yaparak yardım etmişti. Ona borçluydu ve bundan hoşlanmamıştı. Ona bu bilgiyi verecekti ve ödeşeceklerdi.

“Lightlark’ın geleceği için yarattığı değerli bir şeyi göstererek diyarının değerini ortaya koymalısın.”

Nightshade bakışlarını çekmedi. Sırıtmadı. Teşekkür etmedi. Basitçe kafa salladı. Isla da kafa sallayarak karşılık verdi.

Isla o gece uyumak yerine tavana bakarak, kendini mezar götürecek bir hata yapıp yapmadığını düşündü.

15. BÖLÜM İKSİR

Isla onlara bir saat vermişti.

Belli sebeplerden dolayı hükümdarların yeteneklerine odaklanan bir deneme yerine diyarların yeteneklerini test eden bir deneme yapmak istemişti. Halkı adada olmayabilirdi ama bu, Lightlark'a kana susamış lanetlerinden fazlası olduklarını göstermek için bir şanstı.

Gardiyanları denemesinin daha farklı bir şey olmasını istemişti. Stratejilerini ilerletmek için bir fırsattı.

Isla onları, halkının öldürdükleri kadar iyileştirebileceklerini de göstermenin diğer yöneticilere Wildlinglerin değerini fark ettireceğine ikna etmişti, özellikle de sadece yok eden Nightshade'e oranla. Gösteriyle ilgili Grim'i uyarması, bu stratejinin bir kısmını geçersiz kıldı. Her şey karışmıştı.

Tekrar arenadaydılar. Isla mümkün olduğunca çok adalının yeni topraklarından getirdiği şeyi görmesini istemişti. Denemesini ihtiyatlı bir dinleyici kitlesine çoktan duyurmuştu. Sesi şaşırtıcı bir şekilde pürüzsüzdü, endişeden eser yoktu.

Kurallar da açıklanmıştı. İzleyiciler, adanın geleceğini güvence altına almak için hangi diyarın yeteneklerinin en yararlı olduğuna oy verecekti. Isla, bunun Wildling'e adil bir şans

vereceğine dair hiçbir yanılsamaya kapılmasa da hiç kimse kendi hükümdarı için oy kullanamazdı. O kazanamayacaktı. Ama buna ihtiyacı yoktu. Kalabalığın bilmesi gereken tek şey, Wildlinglerin kötü, baştan çıkarıcı kadınlardan daha fazlası olduğuydu.

Hükümdarlar kenarlarda durdu. Isla, testi bilmeyenler için bir saatin yeterli olup olmadığını merak etti. İsimlerini duymayı beklerlerken ifadeleri hiçbir şey göstermiyordu.

“Azul.”

Hükümdar, arkasında gösteriye yardım eden diğer Skylinglerle beraber arenanın ortasına geçti. “Krallığımız rüzgâr kullanan bir iletişim biçimi üzerinde çalışıyor. Daha kolay iletişim, daha fazla verimlilik ve kolaylaştırılmış süreçler anlamına gelir. Partilere daha hızlı davet edilir.”

Kalabalık güldü. Azul kesinlikle kendini nasıl sunacağını biliyordu. Isla, bir gün önce Skyling’in hükûmeti hakkında söylediklerini düşündü. Halkı ona tapıyor gibiydi. Onlara seçim hakkı verdiği için miydi? Özgürlüğün önemini herkesten çok o anlayabilirdi.

Pelerininin iç cebinden bir parşömen parçası çıkarıp üzerine bir mesaj yazdı. Sonra dikkatlice kare şeklinde katlayıp havalandırdı ve güçleriyle arena boyunca uçurup Isla’nın ellerine kondurdu. Tüm gözler onun üzerindeydi. Kâğıdı açtı ve hükümdarın karaladığı kelimeleri okudu: *Tabii ki müziğimiz de var.*

Isla gülümsemesine engel olamadı.

“Bu daha büyük bir ölçüde tekrarlanabilir,” diye ekledi Azul. Kendisine katılan diğer Skylinglere işaret verdi. Parşömen yığınları taşıyorlardı. Hiçbir uyarıda bulunmadan hepsini havaya fırlattılar. Gözlerinin önünde her bir sayfa düzgün bir şekilde katlandı, sonra birbiri ardına Skylinglerin gökyüzünde oluşturduğu, mesajların alıcılarına doğru yol olarak kullanması için rüzgâr akıntılarıyla yola çıktı. Kitle iletişimi için gerçek bir altyapıydı.

Büyük bir gösteriydi. Lightlark üzerinde kesinlikle etki yaratacak bir yenilikti. Kalabalık da kesinlikle öyle düşünüyordu gibiydi. Isla, Azul'un dağıttığı kâğıtlarda yazanları merak etti. Belki de Skyling'in bundan sonra çarşıda düzenleyeceği partiye bir daviteyeydi.

"Cleo."

Isla, hazırlanmak için yetmeyen zamanın hükümdarı telaşlandırmış olmasını umdu. Moonling'i deneme için zorla hazırlanırken hayal etmek neredeyse gülümsemesine neden oluyordu.

Arenanın ortasına ilerlerken sadece güven saçıyordu. Yardımcısı yoktu, ekipmanı ya da görülebilir herhangi bir şeyi yoktu.

Cleo'nun kelimeleri basitti. "Gemilerimiz var. Geçtiğimiz iki asırda çok ama çok gemi ürettik."

Bu kadardı.

Moonling yerine geri döndü ve Isla göğsünde bir miktar öfke hissetti. Kalabalığın sessiz kalıp kalmayacağını merak etti. Kafası karışmıştı. Diğer hükümdarlar onun gösterisinin basitliğine karşı çıkar mıydı?

Kimse çıkmadı. Moonlingler, Cleo'nun gelişigüzel bir şekilde tarif ettiği filoyu yapmak için onlarca yıl harcadıklarını doğrulamak yerine alkışladılar. Yalan söylüyor olabilirdi ama Oro inanmışa benziyordu. Gemileri hiç bilmiyormuş gibi görünüyordu.

İlginç. Celeste haklıydı. Bazı Lightlark diyarları arasında gerilim kaynıyordu.

Moonlingler ölümcül dolunay kendilerine musallat olurken bir donanma mantıklı olmasa da lanet sonrası bir dünyada faydalı olabilirdi. Gemiler, krallıkları bir kez daha tek bir yerde birleştirmek için binlerce Moonling, Starling, Wildling ve Skyling'i Lightlark'a geri getirmek için kullanılabilirdi. Adanın ötesindeki uzak diyarları ve krallıkların

yeni topraklarını keşfedebilirlerdi. Savaş için de kullanılabilirlerdi.

“Celeste,” dedi Isla, arkadaşının adını söyleyiş biçiminin diğerlerinden farklı olup olmadığını merak ederek. Bir kişinin adını binlerce kez söylemek, ağızdan farklı çıkmasını sağlar mı diye düşündü.

Starling tabii ki de hazırlıklıydı. Bir düzine kişi ona katıldı.

“Benim krallığım, yalnızca kendi gücümüzü kullanarak aletler ve silahlar üretmenin bir yolunu geliştiriyor,” dedi, halkına işaret ederek başlamalarını istedi.

Kalabalık, enerjilerini nasıl bir araya getirdiklerini ve gözlerinin önünde saniyeler içinde bir kılıç oluşturacak kadar nasıl yoğunlaştırdıklarını hayretle izledi. Enerjiyi metale çevirmişlerdi, neredeyse Oro’nun masayı altına çevirmesi gibi.

Neredeyse.

Bu, bir düzine Starling ve çok çaba gerektirmişti. Bir kılıç için. Kral muhtemelen herkesi tek bir nefeste yaldızlayabilirdi. Celeste bitmiş kılıcı eline aldı ve katılan tüm Starlinglerin sonsuz tezahüratları arasında kaldırdı.

Isla gülümsemek, arkadaşına bir şeyler söylemek istedi. Ama tek yaptığı bir sonraki ismi söylemek oldu.

“Oro.”

Kral yerini alırken onunla göz göze gelmedi. Ona hep küçümsemeyle bakmıştı. Şimdi, muhtemelen onun düelloyu kazanmasına izin verdiğini bildiğinden ve onu Azul’un gösterisi için bir destek olarak kullandığından, Isla’yı dikkate almadığı anlaşılıyordu.

“Adanın tamamına ışık ve ısı yaymanın ek yollarını bulduk.”

Oro parmağını kıvrırarak önünde bir ateş yaktı. Sonra elini tamamen içine daldırdı ve parmakları açık bir şekilde tekrar hızla dışarı çıkardı. Alevler dağıldı, ateş sıçrayan boya gibi odanın içinde uçtu. Çığlıklar duyuldu, bazı adalılar

güçlerini kullanarak kendilerini korudular. Ancak alevler düzinelerce küre tarafından kontrol altına alınmıştı. Zararsız bir şekilde ellere ve kucaklara indiler.

“Orijinal alev yandığı sürece sönmeyecekler.”

Kalenin içindeki sonsuz ocaklar, Ana Kara’daki meşaleler ve bu gösteri, Kral’ın her yerde alev bulunduğundan emin olma takıntısı vardı. Onun yönetimini ya da diyarını temsil ettikleri için miydi?

Oro elini kıvırmadan önce kalabalığa ateş kürelerini incelemeleri için birkaç dakika daha izin verdi. Onları havaya fırlattılar, sıcaklıklarına hayran kaldılar, arenayı aydınlatan yüzlerce ateş böceği gibilerdi. Işıklar, tıpkı kendisinin söylediği gibi büzüştü ve söndü. Oro’nun yaptığı her şeyi alkışlar takip ediyor gibiydi ve bu gösteride de durum farklı değildi.

“Grimshaw.” Isla’nın söylediği sıradaki isimdi.

Nightshade hafifçe sürtünerek yanından geçti. Hafif dokunuşuyla kolundan aşağı bir soğuk dalgası indi.

Kendini toplaması gerekiyordu.

Kalabalık sessizdi. Ama Nightshade’in kendilerine göstereceği şey için açıkça meraklılardı. Kendi kalelerini oluşturdıklarından beri diyarı bir sırdı. Savaş sırasında düşmandılar. Bir barış anlaşmasıyla bile onun türüne hiç güvenilmiyordu. Isla, birçoğunun hâlâ lanetlerden Grim’in halkının sorumlu olduğuna inandığını düşündü.

Ve belki de öyleydi.

Grim arenanın ortasında durdu. Meraklı yüzlere baktı ve ona net bir şekilde bakabilmeleri için herkesle yüzleşmek üzere döndü.

“Krallığının size sunacak verimli bir şeyi yok.”

Ve gitti.

Sessizlik. Fısıltılar.

Isla suratının ısındığını hissetti. Öfkeyle mi? Şaşkınlıkla mı? Gösterisine hazırlanması için ona gereğinden fazla za-

man vermişti. Arkadaşının arkasından yapmıştı bunu. Ve o bununla alay etmişti. Bilerek eli boş gelmişti.

Neden?

Nightshade, gölgelerle bütünleşmeden önce kanatlara geri dönerken ona doğru yürüyerek, "Sıra sende, Kalp Yiyici," diyecek cürette bulunmuştu.

İblis. Canavar.

Doğruldu. Onu sinirlendirmesine izin vermeyecekti. Kesinlikle peşinde olduğu şey buydu. Isla, sırasına hazırlanırken kendini adını duyurma zahmetine girmede. İhtiyacı olan bir şey vardı.

Kral'dan.

"Bana bir ateş yakar mısın?" diye sordu.

Kral bir an için kaşlarını çatarak Isla'ya baktı. Onu görmezden gelip gelmeyeceğini merak etti ve başka bir Sun-ling'den yardım istemek zorunda kalırdı. Sanki yapacaklarmış gibi.

Sonra bileğinin en ufak bir hareketiyle arenanın ortasında bir ateş sütunu belirdi.

"Teşekkür ederim!" dedi Isla sertçe.

Oluşan alevlere doğru yürümeden önce Oro başını sallamadı, hatta ilgilenmedi bile.

Bütün gözler onun üzerindeydi. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi ama bakışları, hepsi ona dönük binlerce bıçak gibiydi. Isla cebinden kalp şeklinde cam küçük bir şişe çıkardı. İçinde kan gibi koyu ve kırmızı bir sıvı vardı.

"Wildlingler ileri şifa ilaçları geliştirdiler," dedi kabı herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırarak.

Şimdi, sadece gücünü göstermesi gerekiyordu. Isla daha önce yarım düzine hazırlıkta yaptığı gibi cesaretini kaybetmeden derin bir nefes aldı. Ve tüm kolunu alevlere soktu. Bağırışlar. Korku çığlıkları. Isla'nın derisi kömürleşip erirken kalabalık dehşet içinde nefesini tuttu.

Acı kendisini tek lokmada yutmakla tehdit etse de hareket etmedi. Kolu ateşte titriyordu. Diğer eli o kadar sıkı kıvrılmıştı ki tırnakları avucunun içinde kana bulanmıştı.

Biraz daha.

Gözlerinde yaşlar birikti ve akmamalarını isteyerek başını kaldırdı. Seyirciye muzaffer görünmüş olmalıydı. Acısız. Değildi. Daha fazla dayanamayarak dizlerinin üzerine çöküp hepsinin önünde yumurta gibi kırılmadan kolunu çekti.

Deri kıvrımlar hâlinde sıyrılmıştı, geriye sadece kızgın kırmızı kalmıştı. Bakmak, koklamak mide bulandırıcıydı. Midesi bulandı, az daha öğürecekti. Şişenin tıpasını dişleriyle çıkardı, dudağı kontrolsüzce titriyordu. Sonra sıvının her damlasını yanıklara döktü. Onun ve diğer herkesin gözleri önünde cilt sakinleşti. Kendini tekrar ördü. Kolu birkaç dakika önce olduğu gibi görünene kadar geri döndü.

Ateşten eser yoktu. Acı geçmemişti, geçmeye yakın bile değildi ama başını eğip gösterisinin bittiğini işaret ederken acıyı yüzünden uzak tuttu. Kimse alkışlamadı. Ama buna ihtiyaçları yoktu. Isla yüzlerindeki merakı görebiliyordu.

Moonlingler, Lightlark'ta su kullanarak iyileştirebilecek tek kişiydi. Celeste'in soylularından ve Ella'dan aldığı istihbarata bakılırsa da adada becerilerini nadirleştirmeye başlamışlardı. Çok fazla fiyat biçiyor ve giderek daha az iyileştiriyorlardı. Neredeyse adanın geri kalanının daha zayıf olmasını istiyorlardı.

Isla, onların yaptıklarını başka birinin de yapabileceğini kanıtlamıştı. Belki daha da iyisini. Bunun Cleo'nun ondan daha çok nefret etmesine neden olacağını biliyordu.

Sonunda Azul kazandı.

Bazıları kararın adil olmadığını söyleyebilirdi ama oyun da adil değildi.

16. BÖLÜM GÖLGELER

O gece Isla'nın cildi hâlâ acıyordu. Elbisenin ince askısını kolundan aşağı indirirken irkildi ve kendine başka bir elbise giymediği için küfretti. Sırada fermuar vardı. Bulunduğu yerden dolayı iki eli de kullanmak gerekiyordu.

“Üstünü çıkarmakta yardıma ihtiyacın varsa hizmetlerimi sunmama izin ver, Kalp Yiyici.”

Duyduğu derin ses karşısında zıplayıp arkasını döndü. Grim gölgeler arasındaki bir sandalyede neredeyse tamamen gizlenmiş şekilde oturuyordu. Öne eğildi, dirsekleri dizindeydi, gözleri Isla'nın artık açıkta olan omuzlarında ve sallanan askıda dolanıyordu.

Acıyan koluyla askıyı düzleştirdiğinde inledi, ağrı dalgası gözlerinin arkasında şimşekler çaktırdı. Wildling iksiri onu iyileştirmiş olabilirdi fakat henüz acıları geçirecek kadar geliştirilmemişti. Ya acıyı dindirir ya da iyileştirirdi, ikisi birden değil. Tabii ki bunu adalıların bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden Isla'nın hiç irkilmemesi çok önemliydi. Kimsenin acısını görmesine asla izin vermemişti. Bu yüzden Terra ve Poppy ona tekrar tekrar, mükemmelleştirene kadar pratik yaptırmıştı.

“Buraya nasıl girdin?” diye sordu Isla, sesi istediğinden daha inceydi.

Grim çok kabaydı. Çok akıl çeliciydi. Bundan nefret ettiğini iddia etmiş olabilirdi. Ama nefret etmemişti.

Onun sözlerinin itici olduğunu düşünmediği için kendinden nefret etti.

Grim kafasını salladı. “Duvarlardan.”

Tabii ya. Isla onun denemesini hatırladı. Öfke, acısının yerini aldı. “Güzel! O zaman sanırım duvarlardan doğru çıkabilirsin de!” dedi bir duvarı işaret ederek.

Grim ayağa kalktı. Isla yutkundu. Boyu hep şaşırtıcıydı. Uzunluğu. Ondan yayılan görünmez güç dalgaları.

“Kabul edeceğim,” dedi muzip bir gülümseme dudaklarının kenarında belirirken. Ona bir adım yaklaştı. “Senin odadaki zamanımızı böyle geçireceğimizi hayal etmemiştim.”

Isla kaşlarını çatı. Ona ters ters baktı. İkisi de yeterli karşılık olmadı. Her ikisi de onun hissedebildiğini bildiği çiçeklenen duygularla dengelendi. Onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

“Denememle alay ettin, iblis!” dedi neden kızdığını unutmamak için. “Sana sınavı söyledim. Hazırlanma zamanı verdim.”

Açıklanamaz acısı, ifadesinden yansımış olmalıydı ki gözleri yumuşadı. “Kalp Yiyici,” derken sesi şaşırtıcı derecede nazikti. “Şimdiye tahmin edeceğine sanmıştım ama açıklayayım. Centennial’ı kazanmakla ilgilenmiyorum. Ya da ortaklıklar kurmakla. Ya da direkt bu oyunu oynamakla.”

Sözleri onun üzerine çökerken sessizlik oldu. Yalan söylüyor olabilirdi. Ama o, her zaman kelimelerden çok hareketlere odaklanırdı. Onlar motivasyonları daha doğru belirtirdi. Ve Grim’in sözleri hareketlerine uyuyordu. Başka hükümdarlarla ortaklık kurmaya çalışmamıştı. Hiçbir denemeyi ciddiye almamıştı.

Suratının kafa karışıklığıyla değiştiğini hissetti. “O zaman neden buradasın?” dedi sonunda onun hakkında olan bir sorusunu dillendirerek. Grim, ona her yaklaştığında zihninde tekrar ve tekrar yankılanan o soru. Nightshade cevaplamadı. Bu yüzden Isla ona doğru bir adım atıp aralarındaki boşluğu kapadı. Herkes bir şey isterdi. Herkesin motivasyonları vardı. Beşinci Centennial başladığından beri onunkini ortaya çıkarmaya çalışıp yapamıyordu. Bakışları birleşti, bir cevap talep ediyordu. “Ne istiyorsun?”

Grim ona baktı, Isla onun ifadesinin üzgünleştiğine yemin edebilirdi. Ama bir saniye sonra muzip gülümseme geri döndü. “Ne istediğimin açık olduğunu düşünüyorum,” dedi bir parmağını Isla’nın kavrulmuş kolundan aşağı gezdirerek.

Isla kendini acıya hazırladı ama acı gelmedi. Sanki nasılsa Grim onun acısını gizliyor gibiydi. Teni soğuktu. Yatıştırıcıydı. Yanığa karşı buzdu. Yine de geri adım attı.

“Centennial’a benim için gelmedin,” dedi Isla cevapsız kurtulmasını reddederek.

“Hayır,” dedi basitçe. “Gelmedim.”

“O zaman neden?”

Kaşlarını çattı. “Lightlark’ın nasıl kurulduğunu biliyor musun, Kalp Yiyici?” diye sordu.

Isla’nın elleri yumruk şeklini aldı. Onun sorusundan kaçtığını hissetmekten kendini alamadı ama ortadan kaybolmak yerine konuşuyor olmasını tercih etti, bu yüzden ona uydu. Belki yine de ondan yararlı bilgiler alırdı. “Oro’nun atası, Origin Horus Rey tarafından kuruldu.”

“O bir yalan. Ada iki kişi tarafından kuruldu. Sadece Horus değil, aynı zamanda Cronan Malvere.”

Isla’nın kaşları birleşti.

“Benim kendi atam.”

Isla sadece binlerce yıl önce Lightlark’ı Horus Rey’in

oluşturduğunu duymuştu. Nightshadeler adada hoş görül-müyordu ve kendilerine ait adaları bile yoktu artık.

“Lightlark iki kurucunun da tahmin edemeyeceği kadar güçlü hâle geldi. Bu iki adamı da açgözlü yaptı. Arkadaşı ar-kadaşa kırdırdı. Sonu düelloda bitti ve Cronan kaybettiğinde tüm Nightshadeler Lightlark kadar güçlü olamayan kendile-rine ait toprak oluşturmaya gittiler.”

Karanlık gözleri Isla’nınkileri buldu. Ve Isla istese de ken-dini bakışlarını çekemezken buldu.

“Sunling gücü olduğu kadar Nightshade gücü de burayı oluşturdu. Babam hakkımız olan toprakta tekrar kontrol ka-zanmanın zamanı olduğuna inandı.”

Nightshade ve Lightlark arasındaki savaşın sebebi buy-du. Grim’in önceki Centenniallara neden davet edilmediğini düşünmeye gerek yoktu. Isla, Oro’nun nasıl evini gasbeden ve akrabalarını öldüren kişiyi ağırlayabildiğini merak etti. Kral lanetleri bitirmek için fazlasıyla çaresiz olmalıydı.

Neden? Ne saklıyordu?

“Peki, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Isla, sesi bir fı-sıltıdan çok az fazlaydı ama yine de fazla sesli hissediyordu.

Grim dişlerini birbirine sürttü. “Babama barış antlaşma-sını imzalamasını söyledim. Çok insan kaybettik. Eğer barışa karar vermeseydik her şeyi kaybedecektik. Anlaşmanın bir parçası olarak Lightlark’ta yaşamaya gönderildim. Eğer Ni-ghtshadeler barışı bozarsa babamın tek vârisini öldürebileceklerinin bir uyarısıydı. Yirmi yıl burada yaşadım ta ki...”

Ta ki... Devamını söylememişti ama Isla o kısmı iyi bili-yordu. Ta ki lanetler yapılana ve her diyarın hükümdarları tek bir korkunç gecede kendilerini feda edene kadar. Ta ki yeni hükümdarlar ve halklarının çoğu adadan ve onu yutacak fır-tınadan kaçana kadar.

Isla sonraki soruyu sormaktan korktu. Ama sorması gere-kiyordu. “Grim, lanetleri sen mi oluşturdu?”

Grim ona baktı, tam anlamıyla baktı. "Eğer ben yaptıysam bir daha benimle konuşur muydun?"

Geri çekildi, gerilmişti. Burun delikleri açıldı. Cevabını hızlı verdi. "Hayır. Lanetler halkımdan sayısız insan öldürdü. Bizi canavarlara döndürdü." Sesi kalınlaştı. "İki ebeveynimin ölmesinin sebebi de bu."

Grim'in gözlerinden üzüntü gibi bir şey geçti. "Lanetler benim de ailemi öldürdü." Kafası eğildi ve bakışlarını çekmedi. "Hayır Isla, o lanetleri ben oluşturmam."

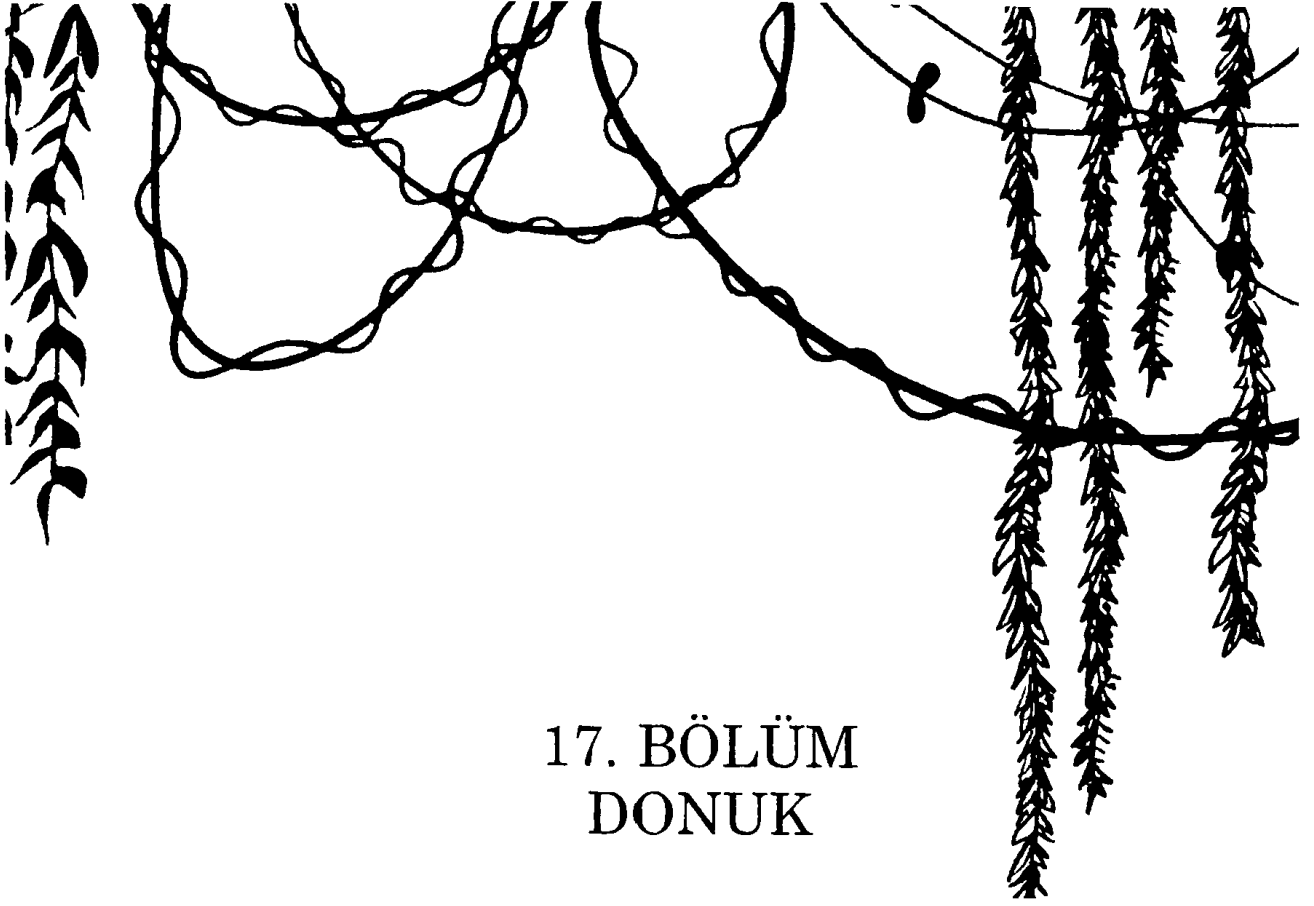
Diğer hükümdarlar güvenmenin aptalca olduğunu biliyordu. Ama Grim'in acısı gerçektir. Ve kendisinin acısının yansımaysdı.

"O zaman neden buradasın?" diye sordu. "İntikam için mi? Lightlark'ı tekrar istila etmek için mi?" Zihninde başka bir düşünce oluştu. "Lanetlerin bozulmadığından emin olmak için mi?"

Grim tek kaşını kaldırdı. "Sen neden buradasın, Kalp Yiyici? Neyin peşindesin?"

Vücudu hareketsiz kaldı. Ağzı söylenmeye hazır yalanlarla doldu ama Grim sırttı. Endişesini ve tereddüdünü hissetmişti. Doğruyu söylemediğini anlardı. Isla bakışlarını çekmedi ama bir şey de demedi.

Nightshade sadece kafasını salladı. "Biliyor musun?" dedi geldiği duvara doğru ilerlerken. "Çok fazla soru soruyorsun, Kalp Yiyici." Onu baştan aşağı süzüp, koluna bakınca kaşlarını çatı. Sanki acısını hissedebiliyordu. "Özellikle de kendisinin fazla sırrı olan birine göre."

17. BÖLÜM DONUK

Isla ertesi günü kolu buzla sarılı bir şekilde geçirdi. Ella bir kova buzlu mutfaktan getirip düzenli olarak değiştirirken hiç soru sormamıştı. Yanıklar hâlâ ağrıyordu. Ama önceki kadar çok değildi. Buzu Wildling iksirleriyle değiştirdi. Cilt ne kadar hızlı iyileşirse o kadar az kendisinden bir tabaka kesilmiş gibi hissedirdi.

Daha sonra, geçmeyen acı ve belki de Nightshade hakkındaki aynı derecede rahatsız edici düşünceleri onu huzursuzlandırdı. Bir türlü gelmeyen uykuyu bulmaya çalışmak yerine, tipik gözetlemesini yaparak koridorları arşınladı. İşte o zaman şatonun arenayı bulunduran kanadının etrafındaki kargaşayı fark etti.

Bir deneme için hazırlıyorlardı. Düzinelerce adalı dolanıp emirler veriyordu. Denemenin ne olacağını anlamak için yaklaşabileceği kadar çok yaklaştı. Ama çok fazla insan vardı. Çok geçmeden kolu yeniden acıyla alevlendi ve buz istedi.

Yine de çabaları tamamen boş çıkmamıştı. Koridorlarda dolananların çoğu beyaz giyyordu. Moonlingler.

Ella, yirmi dört saat sonra gecenin yarısında kapısını çal-

dığında hiç şaşırmamıştı. Teni hâlâ yanıyordu ama önceki kadar sert değildi. Deneme hazırlığı sinyallerini gördükten sonra kremlerini iki katına çıkarıp, ağızdan başka iksirler alarak iyileşme sürecini hızlandırmaya çalışmıştı. Yine de daha çok vakti olacağını sanmıştı. Sadece Cleo kadar zalim biri dene-
mesini gece yarısı olarak planlardı.

“Bir arzu testi,” dedi Moonling hükümdarı, ellerini dua edercesine kavuşturarak. Bir su yolları labirentine dönüşmüş olan arenanın ortasında duruyordu. Hükümdarların her biri, çevresindeki noktalarında durdu. Koridorlara daldıklarında, labirentin sınırlarını oluşturan buzdan duvarlar sayesinde artık birbirlerini göremeyeceklerdi.

Uyarı yoktu. Üst değiştirmek için zaman da yoktu. Isla bu yüzden stadyumun dönüştüğü dondurucu kar küresinin içinde, sadece bir kolsuz bluz ve minicik şortla duruyordu. Suda donacağına emindi. Hükümdarların geri kalanı tipik pelerinleri ve ayrıntılı kıyafetleri içinde değildi. Ama pijamalı da değillerdi. Her nasılsa suya uygun giysiler giymeyi başarmışlardı. Güçlerindeki bir şey bunu yapmalarına izin mi veriyordu? Yoksa Isla kan ter içinde Ella’yı şato boyunca takip ederken onlar üst değişme zamanı konusunda ısrar mı etmişlerdi?

“Bir hükümdar kendi diyarının iyiliği için kalplerinin bencil isteklerini reddetmelidir. Labirente kendi kalbinizin rehberliğinde olacaksınız. Kazanan isteklerine göre değil, ilk kimin ulaşacağına göre belirlenecek. Kendi âleminin iyiliğinin ötesinde bir şeyi arzulamaktan daha kötüsü, ne istediğinizden hiç emin olamamaktır.”

Kral birkaç adım ötesinde duruyor ve suya kişisel bir sorunları varmış gibi bakıyordu. Şık pijamalar giymiyordu. Altın rengi bir pantolon ve şimdi dikkatle bileklerini kıvırdığı bir gömlek giymişti. Elindeki deri parçası hafifçe şişmişti ve bir kızarıklık oluşuyordu.

“Giselroot, iğrenç şey!” dedi sessizce, neredeyse kendi kendine.

Oro sertleşti. Sanki şeritte yan yana olduklarını ilk kez fark ediyormuş gibi ona baktı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Isla omuz silkti. “Elbette. Beş uçlu bitki mi? Yeşil noktalar? Sarı tomurcuklar?”

Oro yavaşça başını salladı.

“Giselroot. Zehirli. Kızarıklığa ve kötü rüyalara neden olur.”

Isla’ya gözlerini kırptırdı.

“Pekâlâ, kötü rüyalar, gardiyanlarımın beni onlardan uzak tutmak için kullandıkları bir taktik olabilir.” Giselroot, penceresinin gevşek camının hemen dışındaki ormanda büyümüşü. Poppy ve Terra onu mühürledikten sonra, Isla’yı odasından başka bir çıkış yolu bulmasın diye bitkiye karşı uyarmışlardı. “Bunu süt, salça, bal, söğüt kabuğu, ezilmiş kül ve ezilmiş dut ile iksir yaparak tedavi edebilirsin.”

Oro konuşmadan önce sanki söylemesi çok zormuşçasına dudaklarını birbirine bastırdı. “Teşekkür ederim.”

Isla gözlerini kıstı. “Giselroot sadece ormanın derinliklerinde yetişir, ağaçların birbirine değecek kadar yakın olduğu yerlerde. Diyarlar aşkına, öyle bir yerde ne yapıyordun?” Ses tonu, *Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?* diyordu.

Oro ona garip bir bakış attı. Isla da ona karşılık verdi.

Uyarısı olmadan bir zil çaldı.

Su, tenini delen binlerce iğne gibiydi. Başta soğuk, hassas koluna iyi gelmişti. Ama hızla keskinleşti ve daha da acıtır hâle geldi. Hızla hava için nefes aldı, göğsü bir buz bloğu gibiydi ve parmakları hissizleşmişti.

Yüzlerce adalı onu yukarıdan selamladı, bağıırıyor, zayıflığından zevk alıyor, onunla alay ediyor, hükümdarları için tezahürat yapıyorlardı.

Devam et, dedi kafasındaki bir ses vücudu sudan çıkmak için çılgık atsa da. Isla kesinlikle Wildling gibi hiç kış görme-yen bir diyardan geldiği için avantajlıydı

Ama daha önce elementlerde test edilmişti. Terra bazı denemelerin sert hava koşulları içerebileceğini biliyordu. Isla on yedi yaşındayken gözleri bağlanıp kasırga sırasında ormanın ortasına bırakılmıştı. Kumaşı gözlerinden çıkardığı sırada gardiyanları çoktan yok olmuştu. Ağaçlar rüzgârdan garip şekillerde eğilmişti; derisine yapışan kir, yapraklar ve böcekler çoktan ayak bileklerini kemirmeye başlamıştı.

Ormanlar kontrol etmeyi bilmeyen kişiler için ölümcüldü. Bu yüzden Kral'ın ormanda gezinti seçimi şaşırtıcıydı.

Eve dönmesi üç gününü almıştı. O süre boyunca bozuk su içmişti ve hurma yapraklarından aceleyle yapılmış bir tente altında titrerken kafasındaki ateş bir çan gibi defalarca çınlıyordu. Orada kalırsa öleceğini bildiğinden hayatta kalma derslerini hatırlayıp kendini yürümeye zorladı. Kendi yaptığı ok, yay ve hep bacağına bağlı olan hançerini kullanarak yemek için avlandı. Sis içinde parmaklarını kesti ve silahlarına kan bulaştı, sanki çoktan ölmüş gibi etini yiyen daha da fazla böceğe çağrı yapmıştı.

Wildling kalesinin dışında yere yığıldığında o kadar hastaydı ki en iyi şifacılarının onu sağlığına kavuşturması haftalar sürdü.

Beni öldürebilirdin, konuşabildiğinde ağzından çıkan ilk kelimelerdi ve Terra'ya yönlendirilmişti.

Gardiyanı sadece gülümsemişti.

Ölümden korkmamanın tek yolu onunla tanışmaktır.

Isla ölümün nasıl hissettirdiğini biliyordu. Bu o değildi. Bu yüzden iğneler daha derine batmasına rağmen kemiklerine inene kadar kendini itmeye devam etti, tüm vücudu soğuğa yenik düştü.

İleride, labirentte bir ayırım vardı. Isla bir yöne doğru ha-

fif bir çekim hissettiğinde hangi yolu seçeceğini düşündü. Ardından diğerinde çekim hissetti. Durdu, derin bir nefes almak için başını eğdi.

Bir yol ev gibi hissettirdi: Poppy ve Terra. Halkı.

Diğeri daha fazlası gibiydi.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyordu ama duygular çok güçlüydü. Sarhoş edici. Şaşırtıcı. Cleo'nun sözleri zihninde yankılanıyordu. Kalbinin ona yol göstermesi gerekiyordu. Neden bu kadar kararsızdı?

Suda ilerledikçe zaman dondu. Birkaç an mı geçmişti? Yoksa dakikalar mı? Ya da daha fazlası mı?

Kendine gel, dedi zihnindeki bir ses.

Özgürlük istiyordu, orası kesindi. Ama bu istediği tek şey miydi?

Bir yerden ıslık duyuldu ve onu düşüncelerinden kurtardı. Labirentin sonuna varan ilk hükümdar belli olmuştu. Isla çok gerideydi. Seçim yapma zamanıydı. Kalbini dinleme zamanıydı. Bir yön seçti ve yüzdü, canlandı, göğsü buzla doluydu, hava almak için her yutkunduğunda ağzından beyaz tüyler çıkıyordu. Saçları kalın, donmuş tellere ayrılmıştı; giysileri onu sıcak tutacak hiçbir şey yapmıyordu. Cildi çok sertti, kasları suyun amansız soğuşunda esnemek için savaşıyordu.

Sadece biraz daha, bundan kötüsünü yaşadığını bilerek vücuduna yalvardı. Bunun için eğitim almıştı.

Önce ciğerleri kapanmaya başladı, bir şekilde ağzına kaçan suyla boğuldu.

Başka bir dönüş.

Labirent onun etrafında kapanıyor gibiydi. Hava almak için her yükseldiğinde kalabalık daha da bulanıklaşıyordu. Onların tezahüratları daha uzaktaydı.

Artık hareket ediyor muydu? Kollarını hissetmiyordu. Her şey daha da soğudu. Ciğerleri kasıldı. Gözleri bir kez

daha yanıp sönmeye çalıştı ve tek gördüğü ışıktı, geri çekildi. Batıyordu.

Deneme onu öldürürse kehanetin bir kısmının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak etti. Belki de Moonling hükümdarı, kuralları çiğnemek zorunda kalmadan daha zayıf yöneticilerden birini öldürebileceğini bildiği için bu deneme-yi seçmişti. En azından bu senaryoda Celeste yaşayacaktı.

Ama halkı değildi.

Terra ve Poppy değildi.

Bu ölüm değildi. Bu ölüm fazla sessizdi. Uykuya dalmak gibiydi.

Hayatın verebileceği her şeyi istiyordu. Güçleri olan bir hükümdarın uzun hayatı, Lightlark'ı keşfetmek, Celeste ile ömür boyu arkadaşlık hatta belki de aşk. Başkalarını yargılamasını sağlayan o şey. Kendi annesi de dâhil. Hep pervasızca bulduğu o şey. Kendi diyarını kurtarmaktan ve lanetleri kırmaktan öte olan bu bencilce şeyleri istiyordu, o kadar güçlü istiyordu ki...

Yavaşça yumruk hâlindeki parmakları açıldı. Gırtlığının arkasından bir inleme sesi geldi ve gözlerini kapalı tutma dürtüsüne direnerek uzuvlarını hayata döndürdü. Sanki onunla kalbindeki her şey arasında duran tek şeymişçesine buz gibi suyu pençeledi.

Görüşü gidip geliyordu ama labirentin sonunu hissediyordu. Orada bekleyen parıldayan buz tabletini tuttu ve kalan tüm gücüyle kendini sudan dışarı çekti. Isla levhada ne yazdığını görmedi, kalabalığı duymadı. Tek hissettiği, vücudunu kaplayan sıcak bir şeydi. Ella. Starling sırtına bir havlu örttü. Titriyordu, görüşü gidip geliyordu. "Lütfen, beni odama götür," demeyi başardı.

Isla, Ella'ya ağrı kesiciden çok daha fazlasını borçlu olduğunu düşündü, görevlisi kalabalığın tezahüratları ve kazanan Cleo'nun taç giymesi sırasında onu stadyumdan dışarı çıkarırken. Moonling, açıkça diğerlerine karşı üstünlüğünü

göstermek için bu denemeyi seçmişti. Cleo'nun artık Kral'la berabere kalmasından endişelenebilirdi. Ella ufak tefekti ama görüldüğünden daha güçlüydü, boş şatoda ağır ağır ilerlerken Isla'yı tutuyordu. Su arkalarında birikintiler bırakıyordu. Ciğerleri ağrıyordu, göğsünde iki kova buz var gibiydi.

"Banyoyu hazırlayacağım," dedi Ella sonunda odasına ulaştıklarında. "Ve çay getireceğim." Hızla Isla'nın odasından çıktı.

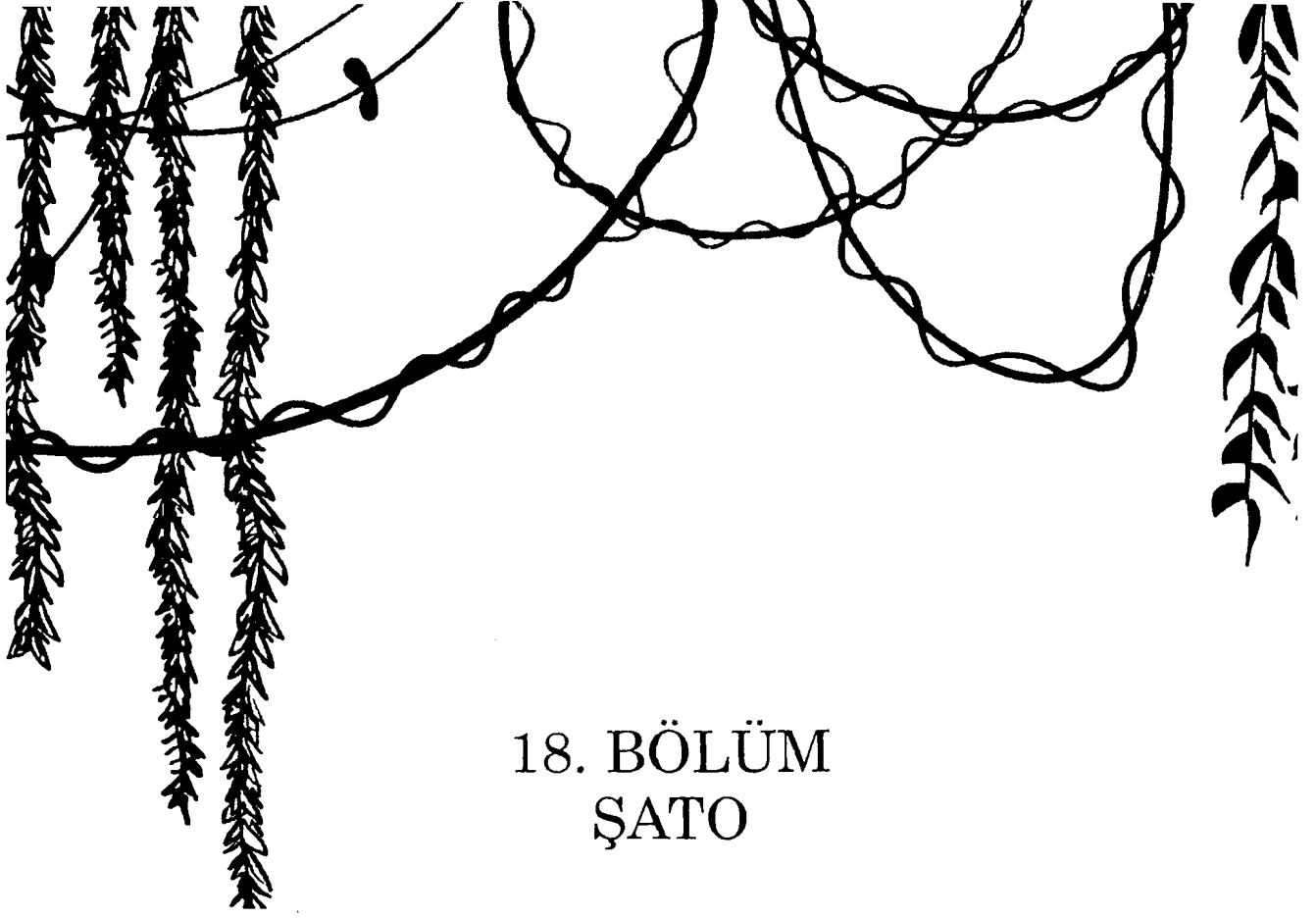
Isla'nın şuuru bir açılıp bir kapanıyordu. Vücudu hissizleşmişti. Zihni tamamen göreviyle doluydu. Bağ kırıcıyı bulması gerekiyordu.

Uzun zaman boyunca kendi arzularını görmezden gelmişti. Geriye itmişti. Gardiyanlarının uyarıları hep aklındaydı. Hayatının sadece ona ait olmadığını söylerlerdi. Diyarını kurtarmak dışındaki her şeyin bencilce olduğunu öğretirlerdi.

Şimdi, kendine daha fazla yalan söyleyemezdi. Çok ama çok fazla şey istiyordu. Ve onlara sahip olmak için korkunç şeyler yapmaya razıydı. Sadece kendi için değildi. Kendi arzuları halkını öncesinden de iyi anlamasını sağlamıştı. İstedikleri şeye sahip olmayı hak ediyorlardı. Aynı zamanda Ella da dâhil olmak üzere Celeste'in halkı da.

Söz veriyorum, sesli söylemiş olabilirdi ya da belki de kelimeler ağzına hiç ulaşmamıştı. Ella banyoya girmesine yardım etti, sıcak su donmuş derisini haşladı, çığlık atmasına neden oldu. Acısını gizleyemeyecek kadar sersemlemişti. Bağ kırıcıyı bulacağım. Lanetleri kıracağım.

Kendimi kırmak anlamına gelse bile.

18. BÖLÜM ŞATO

Isla ölümün eşiğinde hissederek uyandı. Göğsünün ortasında amansız bir soğuk vardı. Bütün gün yatakta kaldı, et suyu içti. Ella ateşi besledi. Çay getirmeye devam etti. Sıcak banyolar hazırladı. Gece, Isla sadece biraz daha iyi hissediyordu.

Celeste, Yıldız Ada'dan temin ettiği özel bir Starling çorbasını getirerek ziyaret etme riskini göze aldı. "Senin yerine ben gideyim," dedi onu görür görmez.

Isla da ölümün eşiğine gelmiş gibi gözüktüğünü biliyordu. Kendini yataktan iterken ağzından bir inilti kaçtı. Başını salladı. Centennial'ın yirminci günüydü. Bu gece dolunay vardı. Keşfedilmemiş Ay Adası'na gitmek için tek şansı. "Alınma Cel ama benim gibi hareket edemiyorsun."

Arkadaşı iç çekti. "Biliyorum ama..."

Isla tekrar kafasını salladı ve Starling'in sözünü kesti. "Yakalanırsan her şey biter, riske atamayız."

Celeste kaşlarını çattı. "Seni riske atabilir miyiz?" diye sordu anlamlı bir şekilde.

Isla onun endişesini geçiştirdi. Saç boyasını yeniden formüle ederken kollarını esnetti. "Ben iyiyim," diye yalan söyle-

di. Celeste bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Ancak başka seçenekleri olmadığını Isla kadar iyi biliyordu.

Kolunun ağrısını, her nefeste hissettiği soğuğu ve dinlenme ihtiyacını bastırırken, istediği her şey aklındaydı. Bağ kırıcıyı bulma ihtiyaçlarının yanında bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

Juniper adadaki en güvenilir ya da en güvenilmez bar-mendi, Isla hâlâ emin değildi. Ama verdiği bilgi doğruduydu. O gece köprüde muhafız yoktu.

Moonling laneti, her dolunayda denizin Moonling kanını araması anlamına geliyordu. Gemiler yüz metrelik dalgalarla ikiye bölünmüş, kızlar canavarca dalgalanmalarla uçurumlardan yuvarlanmıştı. Deniz onları yutup sakınlemişti.

Bu gece, yırtıcıydı. Bütün ada boştu. O kadar sessizdi ki Isla suların hakkını isteyen ölüm gibi şatonun uçurumlarına çarptığını, tekrar tekrar bir kapıyı çaldığını duyabiliyordu.

Ay Adası buz, su ve camla kaplı bir süstü. Isla daha köprüden indiği ilk andan itibaren göğsünde ayazı, soğuğu pişmanlık gibi hissetti. Onu yöneten hükümdar kadar sertti.

Ve ayrıca, bir o kadar da güzel.

Ay Adası boyunca kıvrılan pınarlar ve ince nehirler, su kullanan Moonlinglerin güçlerine sürekli erişmelerini sağlıyordu. Buzdan saray yukarıda tünemiş, onu ay kadar yakından izliyordu. Patikalar sedeften oyulmuş; kolları kıvrılmış deniz canlılarını, balık kuyruklu kadınları ve hiçlik üzerinde yüzen gemileri betimleyen mermer heykellerle sıralanmıştı. Hiçbir yerde koruma yoktu. Ne yazık ki hepsinin saklandığı yere doğru gidiyordu.

Celeste, Moonling kütüphanesinin şatonun derinliklerinde olduğunu öğrenmişti. Isla da oraya gidiyordu.

Saçları Wildling iksiriyle beyaza boyanmıştı. Uygun elbiseyi giyiyordu. Ama bir şey ona Moonling olmanın bundan

çok daha fazlası anlamına geldiğini söylüyordu ve eğer muhafızlardan biri ona bir bakış atarsa onun bir sahtekâr olduğunu hemen anlardı. Dolunay sırasında dışarıda olmak, onun kimliğinin en büyük belirtisiydi. Bu gece hiçbir Moonling şatonun dışında hayatta kalamazdı. Bu yüzden Isla'nın hayalet gibi hareket edip fark edilmeden içeri girmesi gerekiyordu. Gölgelere gizlendi, birileri yukarıdan izliyor olabilirdi.

Kale, beyaz kayalardan oluşan bir tepenin üzerindeydi. Bahçelerden kale girişine kadar ince, açık bir yol vardı. İzlemesi kolaydı. Isla'nın tespit edilmeden kullanması imkânsızdı.

Başka bir giriş görmeyi umarak dağın çevresini dolaştı. Kaya aşılmazdı, sarayın tam alt katında, yirmi metre yükseklikteki bir pencere dışında. Camında parmaklık yoktu. Bu onun giriş yoluydu.

Isla kendini hazırladı. Avuçları gerginlikten ıslanmıştı, bu yüzden kireçli kaya boyunca avuçlarını gezdirdi, ellerini bu maddeyle kapladı. Uçurum neredeyse düzdü ama cepler vardı. En küçük delikleri, görünmez girintileri fark etmek üzere eğitilmişti.

Elleri ilk iki yerini buldu, tutunacak zar zor birkaç santim vardı. Sonra homurdanarak kendini yukarı çekti. Tırmanışın ilk birkaç anı hiç çok kötü olmazdı. Yer o kadar da uzak değildi. Yanlış bir hamlede baştan başlayabilirdi.

On metre yukarıda işler daha tehlikeli hâle geldi. İvmesini kaybetmemek ve korkuya zaman ayırmamak için hızlı hareket etti, tıpkı ilacı tadına bakamayacak kadar hızlı yutmak gibi.

Terra'nın derslerinden biriydi. Gardiyanı, ormanda zahmetsizce koşan, ağaçlara kolaylıkla tırmanan maymunları ona izletmişti. Her hareketlerini planlamıyorlardı. Kolları veya kuyrukları için her zaman tutunacakları bir şey olacağını bilerek sallanıyorlardı.

Kasların hareketleri öğrenene kadar tırman, aklını bunun dışın-

da tut, demişti Terra. Ve Isla ağaca, uçuruma, duvara tekrar ve tekrar tırmandı. Tekrar. Tekrar.

Elleri buna alışmıştı. Taşta oluklar arayarak kendi başlarına hareket ettiler. Onları bulmak. Yukarı çıkmak. Yukarı. Ve daha yukarı. Başka bir hareket. Bir eli hafif bir yükseltiye kilitlendi. Diğer parmakları yerini bulabilmek için etrafı yokladı. Ama ilk defa kaya pürüzsüzdü. Tutunacak bir şey yoktu.

Daha yüksek. Daha yükseğe bakması gerekecekti. Kolu gösterdiği çabayla titrerken diğer eline tutacak başka bir yer bulmak için kendini yukarı çekti. Hâlâ hassas olan cildi hareketle acı içinde çığlık atarken ağlamasını zar zor bastırdı.

Hiçbir şey.

Tanudık olmayan bir kaya yüzüne tırmanmanın sorunu buydu. Hiçbir garanti yoktu. Yine de her zaman bir şeyler vardı. Kalkmanın bir yolu vardı.

Parmakları terlemeye başlamıştı. Kayanın ucundaki kavraması daha az güvenilir olmuştu. Hem donuyor hem de çok sıcak hissediyordu. Ateşi mi vardı? Hasta mıydı? Hayır. Sadece zayıftı. Kolunun derisi hâlâ biraz hassastı. Göğsündeki soğuk yoğunlaşmıştı. Diğer eli için bir an önce yer bulması gerekiyordu.

Daha yüksek.

Isla, sessiz kalma çabalarına rağmen, kolunu kendini daha da yükseğe kaldırmaya zorlarken gerginlikle homurdandı. Ancak o zaman kayada hafif bir oyuk buldu. Parmaklarını acıyla çukura sokmadan ve ağırlığını tekrar dağıtmadan önce bir an bile kaybetmedi. Zor dayanmıştı.

Pencere sadece birkaç metre yukarıdaydı. Sığılabileceği kadar büyük ve hatta pervazı destek alabileceği kadar genişti. Isla bir sonraki hamlesini yaptı. Ve tam eli başka bir tutuşa kilitlenmek üzereyken tüm ağırlığını tutan yükselti gevşedi.

Düştü.

Bu yükseklikte bacaklarını kırabilirdi. Ya da nasıl indiği-

ne bağı olarak kaburgalarını kırabilirdi. Ya da omurgasını. Her durumda fark edilecekti. Kale surlarının hemen dışında kırık bir yığın hâlinde bulunacaktı.

Bağ kırıcı olmayacaktı.

Her şeyden çok istediği bir gelecek olmayacaktı, gördükçe ve deneyimledikçe her gün değişen o gelecek.

Hayır!

Kas hafızası o kadar hızlıydı ki Isla kolyesinin arkasını açtı, gerdanlık gibi görünmesi için yapılmıştı, toka yerine keskin uçlu bir hançer bulunuyordu. Gizli bıçağını tüm gücüyle kayaya sapladı. Düşüşü durdu. Neredeyse.

Bir an sonra bıçak pes etti. O zamana kadar yeni el yerleşimlerini buldu. Şimdi pencereden altı metre aşağıdaydı. Ama yaşıyordu. Tek parça hâlindeydi. Midesi ters yüz edilmiş gibi hissediyordu, kalbi uçuruma karşı çarpıyordu.

Kutlamak için zaman yoktu. Isla soğuğa rağmen ensesini yalayan terle pencereye kadar yol aldı. Denizden, adrenalinden ya da vücudundan, hangisi olduğundan emin değildi; bu kadar fazla çaba göstermeye hazır olmadığı konusunda uyarıda bulunan kükremeler hâlâ kulaklarını dolduruyordu.

Dakikalar sonra kendini çıkıntıdan yukarı çekti, merhametle kilidi açılmış pencereyi kaldırdı ve kendini sürükleyerek içeri soktu.

Ay Adası kalesi sessizdi. Her santimi beyaz mermerden yontulmuştu ve lacivert damarlar içinden nehirler gibi geçiyordu. Isla'ya Cleo'yu hatırlattı. Lekesiz. Yaşlanmayan.

Bunda rahatsız edici bir şey vardı. Geç olmuştu. Moonlingler kale içindeki odalarına çekilmiş olmalılardı. Celeste, lanetlerden bu yana çoğunun saraya taşındığını, adada aylık dalgalanmalardan kaçabilecek kadar yüksek tek bina olduğunu söylemişti.

Isla içeride bile bukleler hâlinde sakinlerine doğru umutsuzca yükselen denizin hırıltısını duyabiliyordu. Çoğu uyuy-

yor olmalıydı. Ya da belki kurallar vardı. Cleo gücünü kullanmaktan zevk alıyor gibiydi. Zorunlu sokağa çıkma yasağı olabilirdi. Veya kalenin kısıtlı alanları vardı.

Bir labirentti. Isla nereye gittiğini bilmiyordu, sadece kütüphanenin şatonun en arkasında ve denize bakan konumda olduğunu biliyordu. Böylece daha derine gitti.

Koridorda ara sıra ayak sesleri ve ardından emirler duyuluyordu. Muhafızlar, belirli koridorlarda devriye geziyordu. Çok fazlalardı. Adanın diğer bölgelerinde gördüğünden çok, çok daha fazlası. Şimdi düşününce, Gök Ada'da hiç muhafız yoktu. Ana Kara'da da çarşıdaki meşaleleri yakanlar dışında pek kimse yoktu.

Cleo neyin peşindeydi?

Isla, kütüphanenin bu kadar sıkı bir şekilde izlenmediğini umuyordu. Kısıtlı bölüm Cleo'nun dokunuşunu gerektiriyordu. Ama sarayın içine girdikçe daha çok şey işitiyordu. Duvarlardan gelen fısıltılar. Kullanılan suyun uğultusu. Buza dönen suyun tiz çıtırtısı.

Zindanlara mı yakındı? Yoksa gardiyanlar sadece pratik mi yapıyordu?

Ne için?

Yanında beyaz bir parıltı vardı ve bulabildiği en yakın odaya daldı. Boştu. Yoldan geçenin onu görmemiş olmasını umdu, kendisini iliklerine kadar ürperten dört taş duvardan birine yaslanarak. Birkaç dakika sadece sessizlik oldu. Sonra sesler duydu.

"Bu koridorda devriye geziyor muydun?" Bir adam.

"Hayır." Bir kadın.

"Lazlo geziyor muydu?"

"Neden?" dedi hayır diye homurdanan kadın.

Bir saniye geçti. "Birini gördüm."

"Burada mı?"

Isla dondu. Onu fark etmişti.

Adam ve kadın artık koridordan aşağı yürüyorlardı, çizmelerinin mermerin üzerinde şingırdayan porselenimsi tıkrılarını net bir şekilde duyabiliyordu. Her adım onları kendisine yaklaştırıyordu.

“Lejyonu nasıl geçebilirler ki?” dedi kadın.

Lejyon mu?

Cleo bir ordu kuruyordu. Neden? Ne planlıyordu?

Isla’nın merak edecek fazla zamanı yoktu. Çünkü bir an sonra saklandığı odanın kapısı hızla açıldı.

19. BÖLÜM SU ALTI

Isla, gardiyanlara buz bıçaklarına uzanmaları veya kemerlerindeki küçük şişelerde tuttukları suyu kullanmaları için zaman tanımadı. Daha onlar yardım için bağırmadan onları altı farklı yerden, Terra'nın ona hedef almayı öğrettiği özel noktalardan vurmuştu. Kasları gevşedi. Kafalarının arkasına iyi birer darbe indirdi ve yere yığılıp bayıldılar. Bir damla kan yoktu.

Terra gurur duyardı.

Hareket etmeyi bıraktığında nefes nefeseydi. Tırmanış, dövüş, çok fazla enerji harcamıştı. Bırakın başka bir hükümdarın topraklarının derinliklerinde olmayı, yatak dışında bile olmamalıydı. Artık çok geçti. O, buradaydı. Ve işler çoktan kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Olabildiğince sessizce ve toplayabildiği tüm güçle onları odanın içlerine sürükledi, kapıyı arkalarından kapattı ve koridorda koştu. Ya uyanıp yardım isteyeceklerdi veya biri onların kaybolduğunu anlayacaktı ya da başka biri onu durdurup yardım çağıracaktı.

Gölge olma zamanının geçtiği açıktı. Şimdi sadece kütüp-

haneye girmesi gerekiyordu. Hızla zayıflayan bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı olmalıydı.

Sonraki koridor boştu ama bir diğerinde dört tane gardiyan vardı, tıpkı bir dükkânda gördüğü fındıkkıranlar gibi duvara yaslanmış, çeneleri yukarı, buzdan kılıçları göğüslerinde duruyorlardı. Adımlarının sesiyle canlanıp ona döndüler.

Gitme vakti, diye düşündü başka bir köşeyi dönüp, doğru yön olmasını umarak.

Çizmeler arkasında yüksek sesle yankılandı, daha fazla muhafız takibe katıldıkça sesler artıyordu. Isla elinden geldiğince hızlı koştu, beyaz elbisesi arkasında bir buhar bulutu gibi kıvrılıyordu. Göğsü her nefeste sesler çıkarıyordu. Kemikleri ve kasları ağrıyordu.

Koridorlar sonsuzdu. Isla yanlış bir yöne sapmış olduğunu düşünmeden edemedi. Daha fazla uzağa gidemeyecek gibiydi. Belki de uzaklaşıyordu. Belki de gardiyanlardan kaçmak için verdiği mücadelede kafası karışmıştı. Belki...

Sonra duydu. Deniz, eskisinden daha gürültülüydü, gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Sıkı tutuşuyla kalenin duvarlarını sallayan bir canavardı.

Kütüphane yakın olmalıydı.

Kolunun, göğsünün ve başının acısını hissetti, sanki üçü sohbet ediyormuş gibiydi, yüzünü buruşturarak denizin sesine doğru ilerledi. Şatoya girdikçe tavanlardaki avizeler daha çok sallanıyor, soluk kristaller birbirine çarparak şingirdiyordu. Daha fazla sanat eseri çivilerinde sallanıyordu. Moonling laneti acımasızdı.

Kalenin uçurumdan okyanusun bekleyen ağzına düşmesi için daha kaç döngü olmalıydı? Deniz, tüm sarayı ve sakinlerini bir çırpıda ele geçirerek çabalarının karşılığını ne zaman alacaktı?

Gardiyanlardan daha hızlı, yere yığılmadan elinden gel-

diğince hızlı koşarken, *bu gece değil*, diye umuyordu. Ta ki bir duvara çarpmak üzere kalana kadar.

Çıkmaz bir yoldu. Başka koridor yoktu. Başka dönülecek köşe yoktu. Kapı yoktu. Sadece bir duvar vardı. Ellerini kalçalarına koyarak eğildi ve öksürmeye başladı, göğsündeki soğukluk boğazına tırmanıyordu. Dizleri titriyordu. Arkasındaki adımlar izdihama dönüşmüştü ve yaklaşıyorlardı. Birkaç saniye sonra etrafını saracaklardı.

Okyanus öfkeyle saraya karşı bir hamle daha yaptı. Dışarıya bu kadar yakinken, darbeyi kemiklerinde hissetmeyi, denizin doğrudan önündeki taşa çarpmasını bekliyordu. Ama kendini darbeye hazırlarken dalga çarptı ve önündeki kaya olması gerektiği kadar sallanmadı. Bu da bu duvarın arkasında başka bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Muhafızlar köşeyi döner dönmez Isla elinden geldiğince hızlı bir şekilde Celeste'in eldivenlerini giydi ve tuğlalara bastırdı. Taşlar dönmeye başladı ve kendi kendini bozan bir puzzle gibi kapının kilidini açtı. Kapı açıldı. Ve kendini içeri itti, sonra arkasından kapanmasını umarak kapıyı çarptı.

Diğer taraftaki muhafızlar, ekibin daha fazlasını uyaran bir ses seline kapıldılar. *Belki de lejyonu.*

“Davetsiz misafir!” dendiğini duydu. “Kütüphanede!”

İçeride mahsur kalmıştı. Köşeye sıkışmıştı. Ama en azından artık onu bulduğunu kesin olarak biliyordu.

Isla donmuş bir kitaplık bulmak için döndü. Mükemmel. Sanki yeterince üşümemiş gibi. Her kitap buzdan duvarlara hapsolmüştü. Levha üstüne levha sıralar oluşturunuyordu, bütün oda parşömen ve buzla kaplıydı. Cleo'nun belirli bir bölüm yerine tüm kütüphaneyi kısıtlayacağından şüphelenmeliydi.

Gardiyanlar duvarı yıkmaya çalışırken dışarıdan patlama sesleri geldi.

Kaybedecek zaman yoktu. Koştı, buzlu sıraların arasından

geçerken buz tutmuş mermer zeminde neredeyse kayıyordu. Köşeyi dönerken ayakları kaydı. Ve korkunç bir dalgayla burun buruna geldi. Kaleyi temellerinden sarsacak gibi görünen bir kuvvetle cam kapılara çarptı. Son anda buzla kaplı bir rafı tutmasaydı yere düşecekti.

Kapılar, şimdi kuduz bir ağız gibi deniz köpüğüyle dolup taşan, kıvrılan beyaz bir balkona açılıyordu. Cam kapıların kırılmamış olması bir mucizeydi. Bir şekilde büyü ile güçlendirilmiş olmalıydı.

Büyü.

Yadigârlar neredeydi? Tek gördüğü kitaplardı.

“İçeride!”

“Hükümdarı çağırın!”

Hükümdar? Isla yutkundu. Cleo’nun Ana Kara kalesinde uyuması gerekiyordu. Özellikle ilk yirmi beş gün en çok orada vakit geçirmek bir gelenektir.

Acele etmesi gerekiyordu. Gözleri kütüphanenin her santimini görmek için bakındı. Tek katlıydı. Hiçbir şey. Görebildiği kadarıyla sadece buzun içindeki kitaplar vardı. Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydı.

Ön raflara daha yakından bakmaya hazır olan Isla hızla döndü ve başka bir ezici dalga onu öne doğru savurdu. Bu sefer yere çarptı. Kafasını cama çarptığında korkunç bir çatırtı sesi geldi. Bir an için sadece kör edici bir beyazlık vardı. Görüşünün geri gelmesi için gözlerini kırıştırdı ve vücuduna kaybedecek zaman olmadığını, acıya teslim olacak zaman olmadığını söyledi. Yanağı neredeyse yere yapışacaktı. Kafasını kaldırırken zihni dönüyordu ve kendini düzeltmeden önce dünya sarsıldı. Ayağa kalkmaya çalışırken kolları titriyordu.

İşte o zaman gördü.

Zemin buz tutmuştu. Vücut ısısı ortalığı o kadar ısıtmıştı ki buz zemin açıldı ve altında ikinci bir kütüphane ortaya çıktı. Su. Düzinelerce kutsal emanet suda muhafaza ediliyor-

du, zincirlenmiş hâlde ve zeminin altında süzülüyorlardı.

Kumaşı doğal olmayan bir şekilde hareket eden, bir o yana bir bu yana sallanan bir pelerin.

Kar tanesi şeklinde ucu olan bir ok.

Kristal hançerler.

Kilitli kitaplar.

Kolları kadar uzun anahtarlar.

Bağ kırıcı yoktu.

Büyük boy bir cam iğneye benzeyen hiçbir şey yoktu.

Titreyen bacaklarının üzerinde durup, yana doğru tökezlediğinde ve bir buz bloğuna yaslanmak zorunda kaldığında hayal kırıklığı hızla öfkeye dönüştü. Yanağından aşağı sıcak bir şey damladı. Gözyaşları? Ağlıyordu ve bunun farkında değil miydi?

Kırmızıya dönmüş titreyen elini kaldırdı. Kan yoktu. Isla öne çıktı ve neredeyse düşüyordu. Diğer ayağı hareket etti ama dizinin bağı çözüldü.

İlk olarak ağırlı, yanmış kolu. Ardından Moonling'in gösterisinin etkileri. Şimdi, bu kafa travması.

Çok fazlaydı.

Isla, kendisini kırmak anlamına gelse bile lanetini kıracağına yemin etmişti. Belki de sözünü biraz farklı bir şekilde ifade etmeliydi.

Patlama sesleri odada yankılanıyordu ama balkondan ya da denizden gelmiyorlardı. Hayır, girdiği duvardan geliyorlardı.

"Bütün lejyon burada!" diye bağırdı diğer taraftan biri. "Hükümdar yolda. Köşeye sıkıştın. Kaçacak yerin yok. Çıkış yolu yok."

Isla sırttı. Haklıydı. Kaçacak hiçbir yer kalmamıştı.

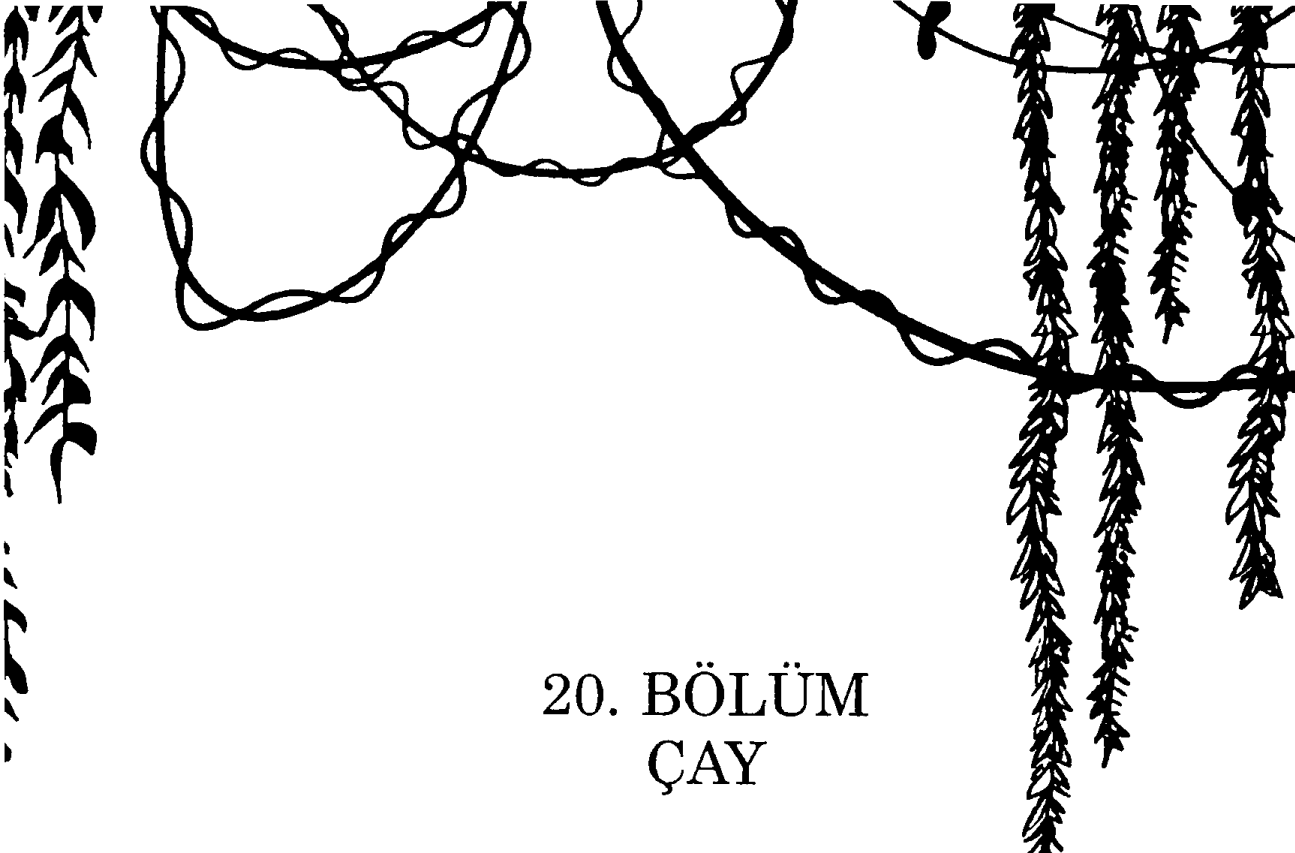
Çıkış yok muydu?

Bunda yanılıyordu.

“İyi ki geldiğim şekilde dönmeyi hiç düşünmemişim,” dedi kendi kendine. Sırtındaki yıldız asayı almak için sağlam koluyla uzandığı sırada vücudunun her kısmı ağrıdı.

Kısa mesafelerde ya da daha önce bulunmadığı yerlerde nasıl kullanacağını bilmiyordu. Ama Ana Kara’daki şato ikisi de değildi.

Portala girdiği sırada duvar yıkıldı.

20. BÖLÜM ÇAY

İki tam gün boyunca uyudu. Sadece yemek ve et suyu yudumlamak için uyandı ve sonra tekrar uykuya daldı. Değişik rüyalar gördü. Bazılarında Grim vardı. Ondan parçalar. Kendisinden. İkisinden.

Yirmi üçüncü günde Ella ikinci çayı haberleriyle geldiğinde, Isla kalkma zamanının geldiğini biliyordu. Tacındaki yılanın derisini atışı gibi acıyı ve zayıflığı salmak için.

Bağ kırıcı; Yıldız Ada, Gök Ada ya da Ay Ada kütüphanelerinde değildi. Bu da geriye tek bir yer bırakıyordu.

Güneş Ada.

Kral'ın kendi toprağı. Bağ kırıcı kadar güçlü bir yadigârın orada tutulması mantıklıydı. Ama Isla'nın altın kıyafet bulma imkânı yoktu. Çok az saç boyası kalmıştı. Ve öncesinden daha fazla problem vardı.

Cleo gardiyanlarına birinin saldırdığını, kütüphaneye girdiğini, iz bırakmadan ayrıldığını biliyordu. Anında Isla'dan şüphelenmiş olmalıydı. İlk akşam yemeğinden beri bakışları üzerindeydi. Saldırıya uğrayan gardiyanlardan sağlanan fiziksel tespit, şüphelerini doğrulayabilirdi. Cleo'nun o olduğuna dair kanıtı yoktu. Ama biliyordu. Biliyor olmalıydı.

Kafasındaki yara Wildling iksiri sayesinde neredeyse iyileşmişti. Beyaz boya saçlarından çıkmıştı. Moonling kıyafetlerini ateşe atmıştı. Yine de Isla çay salonuna girerken, üç gece önce nerede olduğu vücuduna yazılıymış gibi hissediyordu.

Bir zamanlar çok güzel olmalıydı. Şimdi, her birkaç metrede bir dev kavisler olan pencereler, eski bir evdeki aynalar gibi kalın kumaşlarla kaplıydı. Evdeki odası gibi. Kubbeli cam tavan, güneş ışığını dışarıda tutacak şekilde boyanmıştı. Tek ışık, Kral'ın denemede sergilediği, tehlikeli bir şekilde tepelerinde yüzen yüzlerce ateş küresinden geliyordu. Mermer sütunlar, Oro'nun içeri girmelerine izin verdiği takdirde muhafızların yapabileceği şekilde odayı çevreliyordu. Ancak Kral'ın muhafızlara ihtiyacı yoktu. Diyarın yöneticilerine karşı bile. Hepsinin toplamından daha güçlüydü.

Isla, Oro içeri girdiğinde gücünün oda boyunca titreştiğini hissetti. Sonra Cleo içeri geçti ve gözleri anında Isla'nın kilerle kenetlendi. İfadesi bir şey belli etmedi. Ama Isla'nın avuçları terlemeye başladı. Bir görevli, Isla'yı oturacağı yere götürene kadar bakışlarını koparmamak için kendini zorladı. Moonling hükümdarı biliyordu. Isla kemiklerinde hissetti.

Cleo tehlikeli bir düşmandı. Ordu kuran bir düşmandı. Ne için? Diğer hükümdarlar onun savaş için hazırlıyor gibi durduğu gemileri ve lejyonu olduğunu biliyor muydu?

Tüm yöneticiler oturduktan sonra büyük kapılardan pırıl pırıl porselen tepsiler taşıyan hizmetkârlar akın etti. Masanın etrafında bir kez döndüler, sonra aniden durdular, hareketleri mükemmel bir koreografiye sahipti. Her sandalyenin arkasında bir Skyling, bir Moonling ve bir Starling duruyordu.

Oro başını salladı.

Starlingler ellerini kaldırdılar ve küçük tabaklar bir telaş içinde uçarak dikkatle masanın üzerine kondu, hemen ardından da çay fincanları takırtıyla üzerlerine düştü. Isla'nın önünde toplam üç bardak duruyordu. Süslü bir şekilde de-

kore edilmiş çaydanlıklar masanın yukarısında sıvıyla dolu bir şekilde havada asılı duruyordu. Su bükten Moonlingler ellerini kaldırdı ve hiç şüphesiz Sunlinglerin ısıttığı buharı tüten çay, Starlinglerin sabit bir şekilde tuttuğu süzgeçlerden küçük şelaleler gibi döküldü, zengin kırmızı sıvı ilk kupasına döküldü. İkinci fincanı ballı altınla dolmadan önce çaydanlıklar doğruldu ve bir daire çizerek hareket etti. Üçüncü çay koyu safir mavisiydi.

Starlingler tekrar kollarını kaldırdılar ve her bir bardağa küp şeker, ardından bal ve krema damlaları düştü. Çayın her çeşidi kendi muamelesini gördü. Mavi çay bir dilim limon, kırmızılı nane yaprağı; altın ise şekerlenmiş portakal kabuğuyla süslendi. Sonunda Skylingler bileklerinin bir hareketiyle içeceklerin üzerine hafif bir esinti göndererek onları serinletti.

Grim içini çekti. "Sanırım çaydan nefret ettiğimi söylemenin sırası değil."

Oro onu duymazdan gelerek, "Afiyet olsun," dedi.

Isla çayı çok severdi. Daha iyi bir durumda olsa gülümseyebilirdi. Wildlingler demlendiğinde en leziz içecekleri ortaya çıkaran zengin baharatları, yaprakları ve otları toplamakta ustaydı.

Önce kırmızıya uzandı. Krema damlası onu yıldız çiçeği pembesine çevirmişti. Kendini yanan sıvıya hazırlayarak bardağı tereddütle dudaklarına götürdü. Ama Skylingler çayı mükemmel bir şekilde ılındırmıştı, derin bir yudum aldı ve neredeyse inliyordu. Tadı acı olmayan böğürtlen ve ağır olmayan bal gibiydi. Gözleri titreyerek kapanmıştı ve onları ancak çay fincanı boşaldığında açtı. Fincanı indirdi ve Oro'nun onu izlediğini gördü.

"Wildling çayıyla yarışabilir mi?" diye sordu Oro.

"Kesinlikle içilebilir," dedi Isla düz bir sesle. Sonra ikinci bardağa uzandı.

Cleo onu inceledi. Çok dikkatliydi. "Wildlingler çaylarını

nasıl içer?" diye sordu keskin gözleri parlayarak. "Bir damla kanla mı?"

Isla ikinci ayı yavaşça yudumladı. Bu altın olanda karamel tadı vardı. "Ayrıca düşmanlarımızın kafataslarından içeriz," dedi kararlı bir ses tonuyla ve iyi huylu bir şekilde gülümseyerek, sanki Moonling'in sözleri artık kesin bir düşmanın değil de bir arkadaşın şakasıymış gibi.

aylarını içerlerken birkaç dakikalık gürültü ve sonra sessizlik oldu. Isla ilk fincanını bitirdi ve içine baktı, dibe yapışan yapraklarda garip bir desen fark etti. Bir sonrakinde de benzer bir şey vardı.   nc s n  bitirdiğinde kanı donmuştu.

Oro ayağa kalkarak, "Sınavıma hoş geldiniz," dedi.

Odayı gerginlik doldurdu. G  dalgalandı.

Sınav? Ama etrafta hiç adalı yoktu.

Gerçi, diye düşündü. *O bir kural değildi.* Sadece gelenektir. Denemelerinde kendi başarılarını göstermek için çoğu hükümdarın seçtiği bir şeydi. Kral'ın işaret parmağı bir fincanın kenarlarında gezindi. "Bu normal bir çay değil," diye devam etti, sesinin tonu düzenliydi. "Bu bir doğruluk ayı."

Isla durdu. Korku omurgasından aşağı yayılıyordu.

"En büyük sırrınız yapraklarda yazılı."

Fincanlarına bakma riskini göze aldı. Ve onun en büyük sırrının dikkatli bir yazıyla üçünün üzerinde yazılı olduğunu gördü.

Benim gücüm yok.

Dehşetin suratına yansımamasını sağlamak eğitiminin her damlasını kullanmasını gerektirmişti. Sakin kaldı ama içinde kaçmak için çaresiz bir fırtına vardı.

Tenini dikenlere eviren panikten uzaklaşmak için diğer hükümdarları inceledi. Cleo her zamankinden daha solgundu. Azul kaşlarını çatmıştı. Grim, tüm odayı Oro'nun k l yle kaplamaya hazır görünüyordu. Celeste, gözleri bir mesajla kocaman açılmış hâlde ona doğru nadir, riskli bir bakış fırlattı.

Sensin, der gibiydi. Elbette. Starling'in en büyük sırrı, Isla için sakladığı sırdı.

Bakışının aciliyeti, *koş*, dedi.

Isla herhangi bir hamle düşünmeden Kral ilk fincanını aldı ve konuştu. "Sırrını kim paylaşırsa denememi kazanır."

Celeste bardaklarını yere atıp kendini sınavın dışında bırakırken çatırtılar duyuldu. Bir anlığına anlamlı anlamlı Isla'ya baktı ve kalbi güm güm atmaya başladı. Celeste hak ettiğinden daha iyi bir arkadaşı.

Ardından Azul da kırdı.

Isla, bir an daha kaybetmeden kendisininkini yere itti ve onların bin parçaya ayrılmasını izledi, sırrı kırık parçalar arasında kayboldu.

Grim, gözleri Kral'a dikiliyken fincanlarını birer birer yere bıraktı. Isla onun hiç bu kadar canı gözüktüğünü görmemişti. Hakkında uyarılar duyduğu acımasız hükümdar, ünlü Nightshade katiline dönüşmüştü. İfadesinde işkence vaatleri ve karanlık vardı.

Görünmeyen gücünün kuvveti etrafa saçıldı, yakıcı soğuk dalgaları odayı kapladı. Bir an için kemiklerinin içi boş, ölü gibiydi. Kesin olan şuydu: Grim'in bir sırrı vardı. Ve açığa çıkması fikri bile bu kadar öfkeye neden olduysa, Isla bunun ne olduğunu bilmekten korkuyordu.

Sadece Oro ve Cleo kalmıştı. Bu son denemeydi. Düello-yu ve güç gösterisini Kral kazanmıştı. Cleo hem kendi hem de Celeste'in sınavını kazanmıştı. Berabereydiler.

Bunu kim kazanırsa yöneticilerin ekiplerine karar verecekti. İlk kural nedeniyle karar önemliydi. Bir hükümdar, ekip olduğu kişiyi öldüremezdi. Seçim; ittifakları zorlayacak, kehanetin geri kalanının anlamını araştırmalarına rehberlik edecek ve Centennial'ın geri kalanını şekillendirecekti. Belki de kimin öldürülmek üzere hedef alınacağını belirleyecekti.

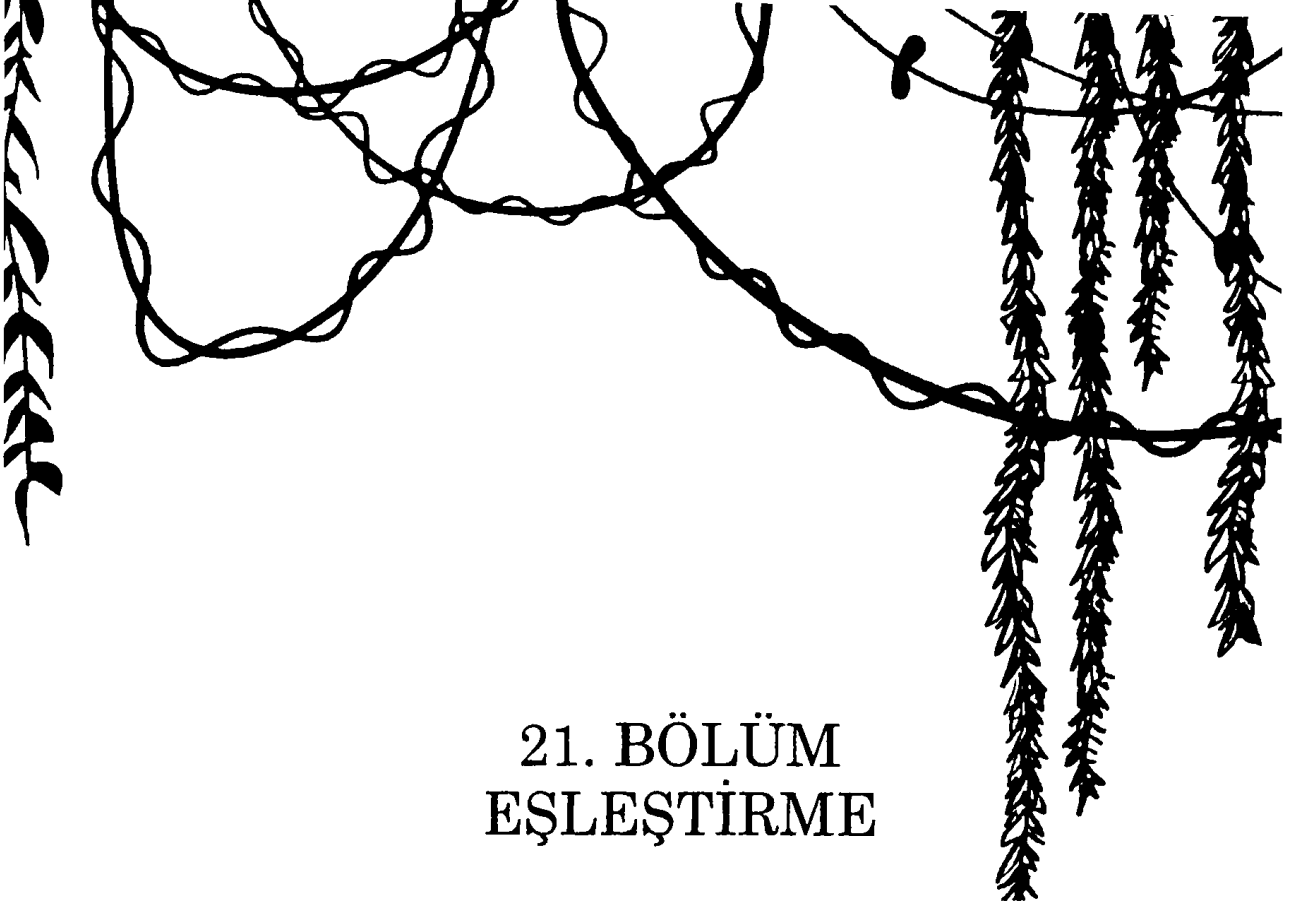
Oro'nun bakışları, Moonling'e bakıp sırrını açıklaması

için onu cesaretlendirirken amansızdı. Ve bir an için Isla onun yapabileceğini düşündü. Ama Cleo camı yere gönderdi. Kral sınavları resmen kazanmıştı. İlk kupasına bakıp, “Ben,” derken gözleri cansızdı.

Yere düşmesine izin verdi.

İkinci. “Yakında.”

Üçüncüde kafasını kaldırdı ve Isla’nın gözlerine baktı. Kaşlarını biraz çattı, sanki rahatsız olmuş gibiydi. Ama en büyük sırrının son kelimesini okurken bakışlarını çekmedi: “Öleceğim.”

21. BÖLÜM EŞLEŞTİRME

Kral ölüyordu. Bu ne anlama geliyordu? İtirafı üzerine kaos patlak verdi ama odadan dışarı çıkmadan önce başka bir şey söylemedi. Zaferini alıyordu.

Bu hepsini etkileyen bir sırdı.

Oro'nun yaşam gücü adanunkiyle doğrudan ilişkiliydi. Bu, Lightlark'ın risk altında olduğu anlamına mı geliyordu?

Oro onların en güçlüsüydü. Starling, Skyling, Moonling ve Sunling'in birleştiği bir kökendi. *Eğer ölüyorsa...*

Geri kalanların ne umudu vardı?

Isla, gece yarısını çok geçe kapısının hafifçe vurulduğunu duydu. Celeste. Starling sanki bir hayalet görmüş gibi aceleyle içeri girdi.

"Ucuz yırttık!" dedi sadece.

Isla fincanında yazan kelimeleri hatırlayınca midesi bulandı. Celeste'inkilerin neredeyse aynı olduğunu hayal etti.

"Biliyorum." Kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim. Beni bu şekilde korumana gerek yoktu ama teşekkür ederim."

Celeste sanki önemli değilmiş gibi elini salladı. Ama önemliydi. Isla'nın arkadaşına kendi adına katlanmakta ol-

duğu riskin bedelini ödeyebilmesinin tek yolu bağ kırııcıyı bulmaktı.

“Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?” diye sordu.

Starling, Kral’ın itirafını kastettiğini hemen anlamış gibiydi. Omuz silkti. “Emin değilim. Ama bu adadan kurtulabilmemiz için acele edip bağ kırııcıyı bulmamız için yeterli bir sebep.”

O haklıydı. Lanetlerden kurtulduklarında Lightlark’tan da kurtulabilirlerdi. Kral’ın ölümü onları veya krallıklarını etkilemeyecekti. Ancak zaten sınırlı olan zaman çizelgelerini aceleye getiren daha fazla faktör vardı. Ve planlarını karmaşıktırıyordu.

Celeste’e Ay Adası şatosundaki feci gösteriden ve Cleo’nun Isla’nın zorla içeri girdiğine dair neredeyse kesin bilgisinden bahsetti. Celeste, elleri kıvılcımlarla kaplı hâlde Isla’nın odasında yürüdü. Duyguları sık sık onları tetikliyordu, bu da her zaman eldiven takmasının bir nedeniydi. Enerjisini kontrol altında tutmak için.

“Güneş Ada kütüphanesi hakkında bilgi almak için elimden geleni yapacağım,” dedi uzun bir zaman sonra. Isla başını salladı ama bu onların en büyük sorunlarını çözmeyecekti. Altın kıyafetler olmadan Sunling topraklarına nasıl gizlice girecekti? Celeste sonunda volta atmayı bıraktı ve avuçlarını birbirine kenetleyerek kıvılcımların kurdeleler gibi uçup yere değmeden kaybolmasını sağladı. “İki gün içinde takımlar belirleniyor. Oro umarım bizi eşleştirir. O zaman gizlice çalışmak zorunda kalmayacağız. Güneş Adası’na fark edilmeden gitmenin bir yolunu bulacağız.”

Isla arkadaşını sorgulamak istemiyordu, özellikle de Cleo’yu kendisinden şüphelendirerek her şeyi karmaşık hâle getirmişken. Ancak şüphesini dile getirmekten kendini alamadı. “Ya birlikte eşleşmezsek?”

Celeste kaşlarını çatı. Hâlâ enerjiyle titreyen zarif avucunu Isla’nın yanağına koydu. “Senin ne kadar harika olduğunu

biliyorum, benim zeki arkadaşım. Ama yapmazlar. Kral seni seçmeyecek. Ya da beni.”

Isla onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

“Şimdi,” dedi Celeste. “Hepsi kötü haber değil, değil mi? Bağ kırıcının şu anda Güneş Ada kütüphanesinde olduğunu kesin olarak biliyoruz. Seni içeri sokacağız. Bağ kırıcıyı bulacaksın. Onu kullanacağız. Lanetlerimizi bozacağız. Gücünü alacaksın. Krallıklarımız özgür kalacak. Bir hafta içinde adadan çıkmış oluruz. En fazla iki hafta.” Böyle söyleyince kulağa kolay geliyordu. Ama Isla artık Lightlark’ta hiçbir şeyin kolay olmadığını biliyordu.

Centennial’ın yirmi beşinci gününde, eşleştirme töreni için taht odasına gittiler.

“Kral.” Azul’un ses tonu sakindi ama gözleri aciliyetle parlıyordu. “Sırrını açıklayacak mısın?”

Bu sefer Kral, sanki diğerlerine konumunu hatırlatıyormuş gibi tahtına oturdu. Sözde ölüyor olsa bile. Oro’nun tacı, yukarıdaki alevlerin ışığı altında parıldadı. Kaşlarını çattı. Hükümdarların geri kalanı sessizdi, Azul’un yardımcı olacak şekilde kelimelere döktüğü şeyi açıkça merak ediyorlardı.

Sonunda Kral konuştu. “Geçen Centennial’dan beri ada sürekli olarak zayıflıyor. Yaşlılar öldü. Binlerce yıldır ayakta duran binalar şimdi harabe. En eski yaratıklarımız yok oldu.” Tahtın kenarlarını o kadar güçlü kavradı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. “Lanetler. Yüzyıllardır adadan uzakta yaşayan hükümdarlar. Binlerce giden insanımız. Hepsi Lightlark’a zarar verdi. Ve *bana*.”

Isla kendi krallığını düşündü. Aynı şeyler olmuştu. Toprağa çok az güç aktarıldığının ve yeterli yeteneğin kullanılmadığının tüm işaretleri.

Oro tahtından kalktı. Her birine baktı, gözleri her zaman-

ki gibi boştu. “Korkarım bu Centennial lanetlerimizi bozmak için bir şans değil. Korkarım bu bizim son şansımız.”

Oda sessizdi. Isla hangisinden olduğunu bilmesine de öfkeden, korkudan ya da temkinlilikten yükselen güç salonu doldurdu.

Azul tekrar konuştu. “Öldüğünü nereden biliyorsun?”

Bununla birlikte Kral yenini kaldırdı. Dirseğinden başlayarak altın teni grileşmeye başlamıştı. Neredeyse mavi görünüyordu. “Yayılıyor. Tahmin ettiğimden daha hızlı...” Çenesi kilitlendi. “Gücümün ve rolümün bir parçası adayı sıcak ve aydınlık tutmaktı, sonsuz fırtına sırasında bile.” Kaşlarını çattı. “Bu güç artık zayıfladı. Geçtiğimiz asır tarihimizin en soğuğu oldu. Bu hayvanların ve bitkilerin ölümüne sebep oluyor. Etkisini azaltmaya çalışıyorum ama yakında durduramayacağım.”

Bu yüzden bütün ocakların yanık kalmasını emretmişti. Bu yüzden Ana Kara’da bu kadar çok meşale ve kalenin neredeyse her odasında ateş vardı. Hepsi Kral’ın zayıflığını maskeliyordu.

Merdivenlerden indi ve onların seviyesine geldi. “Umarım kehaneti anlayıp yerine getirmenin neden her zamankinden daha önemli olduğunu şimdi anlıyorsunuzdur.”

Kral duvarı işaret etti. Kelimeler taşta büyük, ateşle kaplanmış harflerle oyulmaya başlandı. Kâhinin bilmecesi, Isla’ya yıllar önce öğretilmiş olan bilmeceydi. Lanetleri kırmanın anahtarı.

Sadece birleşmek lanetleri geri çevirebilir.

Sadece altı kişiden biri kazandıktan sonra,

Asıl suç tekrar işlendiğinde,

Ve bir hüküm çizgisi sona erdiğinde,

Tarih ancak o zaman düzelebilir.

“Sadece birleşmek lanetleri geri çevirebilir,” diye okudu Oro. “Bu yüzden kehaneti yerine getirmek için gruplara ay-

rılıyor. Ve çözmeye çalışıyoruz. İlk kuralı hatırlatayım. Bir hükümdarın partnerini öldürmesi yasaktır.”

Isla kehanetle pek ilgilenmiyordu. Celeste ile olan planı onu gerektirmiyordu. Yine de duvardaki kelimeleri okuyup aklından fikirler geçiyormuş gibi rol yaptı. Belki de iksirini kıyafetleri boyamak için değiştirip kendi elbiselerinden birini altın yapabilirdi. İşe yaramazdı. Ayrıca tüm bir kumaşı boyamayı geç, saçını boyamaya yetecek kadar iksir bile anca vardı. Çarşıda bir Sunling soyup kıyafetlerini alabilirdi. Isla bu fikir karşısında yüzünü buruşturdu. Berbat. Ayrıca Sunling, suçu hemen rapor edecek ve Oro, birinin onun adasına gizlice girmek istediğini anlayacaktı.

Isla, kehanete ilgi duyuyormuş numarası yapmaya ve Güneş Ada kütüphanesine gizlice girme girişimini planlamaya o kadar odaklanmıştı ki adının söylendiğini irkileceği kadar yüksek sesle tekrarlanana dek fark etmedi.

“Isla,” diyordu Kral.

İfadesi, daha önce ne söylediği veya kendisine bir soru sorulup sorulmadığı hakkında hiçbir fikri olmadığını ele vermiş olmalıydı ki Kral ona öfkeli bir bakış attı.

“Seçtiğim ortak,” diye tekrarladı Kral dişlerinin arasından, ağzından çıkan her kelimededen açıkça nefret ediyordu.

Oda bulanıklaştı. Grim’in yanındayken duygularını kontrol etmeyi ya da ifadesini kontrol altında tutmayı unuttu. Ağzı açık kalmış olabilirdi. Yanlılıkla Celeste’e korkulu bir bakış atmış da olabilirdi.

“Isla’dır.”

22. BÖLÜM ANLAŞMA

Bu kötüydü. Tehlikeliydi. Celeste ile eşleşmesi gerekiyordu. Planları vardı. Bu da her şeyi karmaşıklaştıran başka bir etmendi. Diyarlar aşkına, Kral neden onunla eşleşmek istesindi ki?

Isla'nın istediği son şey, Lightlark hükümdarıyla vakit geçirmeye zorlanmaktı. Sadece çekilmez biri olduğu için değildi, aynı zamanda kehanete göre lanetleri kırma yolu bulmak için güçlerini kullanması gerekeceği içindi.

Sahip olmadığı güçleri.

Eğer daha fazla zaman geçirirlerse onun güçsüzlüğünü hissedebilir miydi? Grim hissetmemişti. Ama Oro, Lightlark kralıydı ve yetenekleri sonsuzdu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Beyin fırtınası yapmak için Celeste'in kapısını çalmasını bekledi.

Celeste. Arkadaşı mümkün olan en kötü hükümdarla eşleşmişti. Cleo. Bir korku sancısı hissetti. Her şey çok yanlış gitmişti. Kral yüzündendi.

Saatler sonra kapısı çalındı. Starling gelene kadar dikkatini dağıtmak için her şeyi yapmıştı. Sanki günün yorgunluğunu üstünden atabilir gibi düş almıştı. En rahat kıyafetlerini yanı

Wildling diyarından ayrılmadan önce valizine gizlice koyduğu, Poppy'nin geceleri giymesine izin verdiği büyük beden, uzun kollu bir tişört ve tişört kadar yumuşak tayt giymişti.

Sonunda Celeste, diye düşündü kapıyı açarken.

Ama o Celeste değildi.

Oro'nun kaşları Isla'yı gördüğünde hafifçe kalktı. Makyajsız suratı, kafasının üzerindeki topuzu ve beş beden büyük tişörtüyle kendisinin tamamen farklı birine benzediğini düşündü. Sinir olmamış olsaydı Kral'ın kendisini Wildling baştan çıkarıcısı maskesi olmadan gördüğü için endişelenebilirdi.

Isla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Normalde hükümdarları gece yarısı ziyaret mi edersin?"

Oro omzunun üstünden odaya bakmadan önce donuk bakışlarına karşılık verdi. "Girebilir miyim?"

Göğsü daraldı. Odasında sırrını açığa çıkarabilecek bir sürü şey vardı. Yıldız asası. İksirlere olan güveni. Ama hayır diyemezdi. Bu onu sadece şüphelendirirdi. "Sanırım."

Onu arayacağını tahmin etmiş olmalıydı. Her ne sebeple olursa olsun onunla eşleşmeye karar vermişti. Isla, çok uzun kalırsa salondaki herkesin endişeli kalp atışlarını duyacağından korkarak, odasına koşarak mümkün olan en kısa sürede gitmişti.

Yanından geçti ve odasının hâline kaşlarını çattı. O kadar da dağınık değildi. Mobilyaların üzerine saçılmış hâlde kaldıramadığı birkaç elbise ve komodinin üzerinde çay fincanları vardı. Ama ne? Kral'ın odası mükemmel miydi?

Isla kapıyı kapattı ve uzaklaşmadı. "Evet?" dedi düz bir şekilde.

Oro dikkatlice elbiselerinden birini aldı, yatağın üzerine koydu ve daha önce elbisenin bulunduğu sandalyeye oturup sanki kendi odasıymış gibi arkasına yaslandı. Isla öyle olduğunu sandı.

“Bir anlaşma yapmak istiyorum,” derken parmakları koltuğun kıvrımlı kenarlarında geziniyordu.

Isla bir an için gardıroptaki gizli yerinden yıldız esasını alıp uzak bir yere ışınlanmayı düşündü. Çok kolay olurdu. Her nasılsa, kendini çok dik durmaya zorladı ve “Ya? Ne teklif ediyorsun?” diye sordu.

Zaten eşleşmişlerdi. Bunun üzerine neden bir anlaşma yapmak istediğini anlamadı ama konuşmasına izin vermenin en iyisi olacağına karar verdi. Belki sonunda bazı cevaplar alırdı.

Oro uzun parmaklarını birbirine kenetledi. “Lanetler hakkında yarım asırdır üzerinde çalıştığım bir teorim var. Ve senin bana yardım edebileceğine inanıyorum.”

Isla gülmek ve ihtiyacı olan güçse başka birine sorması gerektiğini söylemek istedi. Elinden geldiğince bahane uydurmak istiyordu.

“Doğa hakkında bilgiye ihtiyacım var. Açıkça sahip olduğun bir şey.”

Demek bu yüzden onu ilk gün kurtarmıştı. Bu yüzden onunla eşleşmişti. Bir şeye ihtiyacı vardı. “Anlaşma nedir?”

“Elbette, kehanetin bilmecesinin sondan ikinci mısrasının farkındasın. Lanetlerin bozulması için krallıklarımızdan birinin düşmesi gerekiyor.” Isla başını salladı. “Biz bir çift olduğumuz için sana zarar veremem. Ve eğer aradığımı bulmama yardım edersen, seni diğer hükümdarlardan da korumak için elimden geleni yaparım.”

Korumak?

Korunmaya ihtiyacı olduğu açık olsa da bu kelimedenden nefret ediyordu. İhtiyaç duymuyor olmayı diledi.

Ayrıca elinden geleni mi?

Isla ona solgun bir bakış attı. Filtrelenmemiş düşünceleri ortaya çıktı. Neden diğer herkesle oynadığı oyunu oynayarak, bir rol yaparak ve sadece duymak istediklerini söyleyerek

kendini sıksın ki? Ona her baktığında tek duyduğu, gardiyanlarının kafasındaki planın ilk adımıydı. Onu baştan çıkarmak. Güçlerini çalmak.

Onu bu kadar küçük mü görüyorlardı? Kral, onu korumasına ihtiyacı olduğunu düşünecek kadar küçük mü görüyordu?

“Beni korumak mı istiyorsun? Ölüyor olduğunu sanıyordum.”

Oro’nun gözleri ateş gibi kızardı. Isla, Kral’ın ona ihtiyacı olmasa ya da kurallara uymak zorunda olmasaydı, tek bir bakışıyla onu alev alev yakacağını hayal etti.

“Anlaştık mı, anlaşılmadık mı, Wildling?”

Son kelimeyi dilini yakmış gibi tükürdü. Isla sırtıttı. “Seni iğrendiriyorum, değil mi?” Ona doğru bir adım attı. “Kalp yemem mi?” diye sordu, Kral’ın kaşları daha da çatılırken Isla’nın zevki kabarıyordu. “Ya da elbiseler?” Merhametli numarası yaptı. “Sözde teorin konusunda sana yardım edebilecek tek kişinin seni bu kadar tiksindirmesi ne kadar yazık.”

Oro ayağa kalktı. Sorusuna cevap vermedi ama yüzünde net bir şekilde görebiliyordu. Ondan ve onun türünden tiksiniyordu.

“Zamanımı harcıyorsun!” dedi dişlerinin arasından. “Bir anlaşmamız var mı, yok mu?”

Isla bir an düşündü. Kral’ın teorisinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Onun umursadığı şey, önerilen bu ittifakın ona ihtiyaç duyduğu bir şeyi sunmasıydı. Güneş Ada kütüphanesine girmek için sahip olabileceği en yakın şanstı. Isla planına uymak zorunda değildi. Sadece Kral’ın, Isla’nın uyacağına inanması yeterliydi.

Yine de...

Oro’nun stratejisi işe yararsa iyi bir yedek plan olabilirdi. Bu yüzden Celeste’in güvenliğini de sağlaması gerekiyordu. Ama açıkça sorarsa Oro ittifaklarından şüphelenirdi.

“Güvende kalacak ikinci bir diyara karar verebilirsem anlaşmamız olur.”

Oro kaşlarını daha da çatmayı başardı. “Aklında biri var mı?” diye sordu.

Isla tarafsız bir şekilde omuz silkti. “Lanetleri bozmana yardım ediyorsam, en azından kurtarılmayı hak eden başka bir diyar belirlemeliyim.” Gülümsemesi kedi gibiydi. “Ve madem bana ihtiyacın var, öyle görünüyor ki müzakere için yer var.”

Oro’nun çenesi gerildi. Herhangi bir muhalefet beklemiyor gibiydi. Çan sesleri duyuldu, neredeyse Isla’yı zıplatarak saati işaret ediyordu. Artık gece yarısıydı. Çanlar durduğunda Oro konuştu. “İyi. Yani, anlaştık mı?”

Kendi başına karar vermek iyi hissettirmişti. Bir yedek plan oluşturmak. Hayatı boyunca başkalarını dinlemişti. Korumacıları. Celeste. Akıllarında sadece onun çıkarları olsa da bu seçimi yapmak özgür hissettirdi.

“Anlaştık,” dedi Isla kararlı bir şekilde, kendini neyin içine soktuğunu merak ederek.

“İyi.”

Isla, bu toplantının bitmesi için sabırsızlanarak kapısına doğru yürüdü. “Ne zaman başlayacağız?”

Kral onu planladığı gibi takip etmedi. “Şimdi.”

“Şimdi?” Sesi fazla panikliydi. Ama güçsüzlüğüne bir bahane bulması ve hazırlanması için zamana ihtiyacı vardı.

“Bu bir problem mi?” diye sordu Oro gözlerini kısarak.

Isla ona ters ters baktı. “Eh, uyuma planım vardı.” Uyukudan bahsetmişken bu kadar yakından, Kral’ın gözlerinin altında mor hilaller olduğunu görebiliyordu. Kral hiç uyuyor muydu? Oro yerinden kıpırdamadı ya da sözlerine tepki göstermedi. “İyi. Sadece giyinmeme izin ver,” dedi Isla ve yeni elbiselerinden birine uzandı. “Dışarı çıkarsan...”

Oro, diğerleri kadar parlak ve dekolte olan seçtiği elbiseye kaşlarını çatı. “Bunu giyemezsin.”

Centennial için hazırlanıyor olduğu zamanlar Isla, Kral'la karşılaşmaktan korkmuştu. Onun huzurunda sinip sinmeyeceğini ya da güçsüzlüğünü hissedip onu bir an önce öldürüp ldrmeyeceğini merak etmişti. şimdi, Oro'ya ve kaşlarını atışına bakan Isla, asıl sorununun onu boğma dürtüsünü kontrol etmek olduğunu fark etti.

“şimdi bana nasıl giyineceğimi de mi söylüyorsun?” diye sordu.

Oro yavaşça gözlerini kırpıştırdı, rahatsız olmuştu. “Birlikte yaptığımız geziler sırasında kimse senin Wildling hükümdarı olduğunu bilmemeli.”

Isla gerildi. “Neden?”

“Lightlark senden hoşlanmıyor.”

Hadi ya? Yine de Isla kaşlarını çattı. “Pardon?”

“Adadaki bazı eski yaratıklar, Lightlark'ın en derinlerinde hâlâ yaşayanlar, Wildlinglerin onları beş yüz yıl önce terk ettiğine inanıyor. Seni hissederlerse veya topraklarına yakın olduğuna dair söylentiler duyarlarsa saldırırlar. Bu da sadece kan dökülmesine ve çabalarımıza gereğinden fazla dikkat çekilmesine neden olur.”

Wildlinglerin sevilmediğini biliyordu ama bu sebebi hiç duymamıştı. *Terk etmek?* Kana susamış Wildlingler adadan fiilen kaçmıştı. Ya da en azından ona hep öğretilen buydu. “Yani, farklı giyinmemi mi istiyorsun?”

“Sadece bu değil.” Oro ona doğru bir adım attı ve sesini alçalttı. “Yeteneklerini hissedemiyorum, Wildling.”

Isla'nın midesi bulandı, geri çekilmek zorunda kaldı.

“Onları gizlediğini anlayabiliyorum,” diye devam etti bir an bile kaçırmadan. “Biz adalardayken bunu yapmaya devam etmeni rica ediyorum.”

Isla gözlerini kırpıştırdı. Tekrar. “Yani, glerimi kullanmamı istemiyorsun?” Dşecekmiş gibi hissetti. Bu iyi bir şeydi. *Harika bir şey.*

Şanslıydı. Isla hem minnettar hem de endişeliydi. Şans tehlikeliydi. Çünkü her ender iksir gibi o da elbet bitecekti.

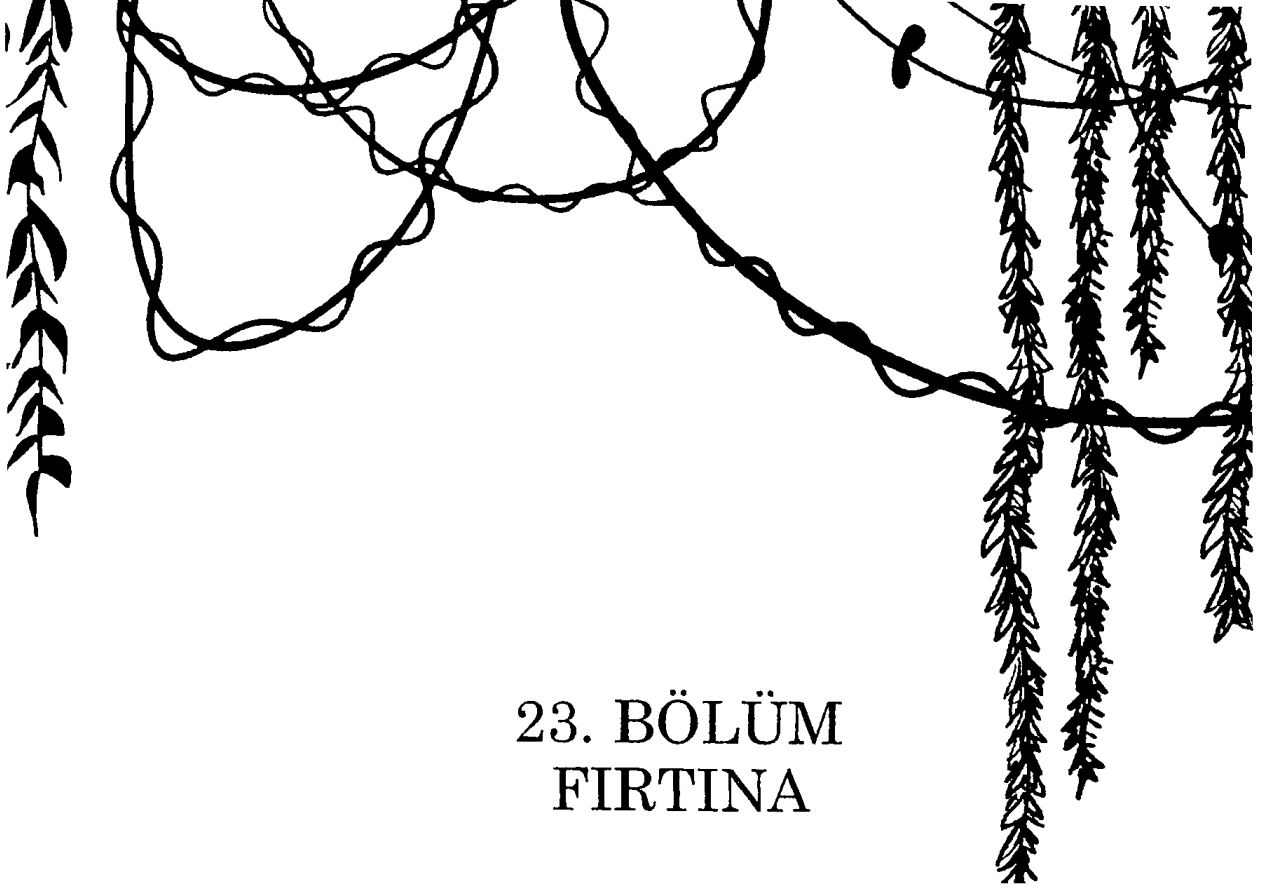
Oro onayladı. “Kullanırsan o kadim yaratıklar sana hemen çekilecek.”

Isla, bu gizemli antik yaratıkları merak etti. Ve neden Li-ghrtlark kralı bile onlardan kaçınmak istiyordu? Acı çekiyor ve rahatsız hissediyormuş gibi yaptı. Hatta kızgın. “İyi!”

“Güzel.” Kral üzerindeki giysilere baktı ve konuştu. “Bu yeterli olur.”

“Bunlar pijama...”

Oro sadece göz kırptı. Isla birlikte geçirdikleri zamanın bir an önce bitmesini istiyordu. Bu yüzden omuz silkti, hızla saçlarını ördü ve tacı olmadan oradan ayrıldı.

23. BÖLÜM FIRTINA

Oro, sadece gece çıkabilen bir gündüz kralı olarak karanlığa kolaylıkla adım attı. Isla, şatosunun dışında olmanın, gün ışığında her şeyin nasıl görüldüğünü hatırlamanın ona acı verip vermediğini merak etti. Ya da alışmış mıydı? Beş yüz yıl uzun bir zamandı. Hızına yetişmeye çalışırken ona hiçbir şey sormadı.

Isla çarşıya ya da onun ötesindeki adalardan birine gideceklerini sandı. Ancak vadiye varamadan keskin bir şekilde sola döndü.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Isla.

Oro tek kelime etmeden birkaç adım attı. Ana Kara’nın yeşil tepelerinde, gecenin tadını çıkaran adalılardan uzakta devam ettiler. Herhangi bir patikadan uzakta.

“Beni görmezden mi geleceksin?”

Bir yanı sessiz kalmak istiyordu. Bu eşleşmeden istediğini aldığı sürece onu nereye götürdüğü gerçekten önemli değildi, değil mi? Ama küçümsemesi saygısızlığa dönüşmüştü.

Oro yürümeye devam etti ve Isla onun gece esintisiyle hafifçe süzülen altın peleriniyi iyi bir şekilde gördü. Isla durdu ve kollarını kavuşturdu. Durduğu an Oro da durdu. Yavaşça

arkasını dönmeden önce sırtı gerildi. Ağzını açtı ama Isla onu yendi.

“Benden bunu giymemi istemen,” dedi, at sürmek için çok büyük olan tişörtünü ve taytını işaret ederek. “Ve bunu takmamamı istemen!” Uzanıp Oro’nun tacına hafifçe vurdu, metal cevap olarak şingirdadı. Tırnağı da acı içindeydi ama yüzünü buruşturmaya cüret etmedi. “Bu benim de aynı zamanda bir diyarın hükümdarı olmadığım anlamına gelmez. Bana saygılı davranacaksın, *Kral!*” Son kelimeyi zehirmiş gibi tükürdü.

Poppy, Lightlark’ın kralıyla böyle konuşmaya cüret ettiğini duysa ölürdü. Özellikle de koruyucusunun ona yapmasını emrettiği şeye göre. Ama kendini filtrelemekten, duygularını bastırmaktan, herkese duymak istediklerini söylemekten bıkmıştı. Bu ona ne kazandırmıştı?

Cleo şimdi kesinlikle onu öldürmek istiyordu. Bağ kırıcıyı henüz bulamamışlardı. Eşleşmeler tam bir faciaya dönüşmüştü.

Oro ona ters ters baktı. Hayır, onun ses tonundan ya da tacın biraz sallanmasından hoşlanmamıştı. “Fırtınaya gidiyoruz!” dedi sertçe ve arkasını dönüp yoluna devam etti.

Fırtına? Ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama en azından bir yanıt almış olmaktan memnun hâlde onu tekrar takip etti.

Sahile doğru yürüyorlardı. Azul’un sık sık ziyaret etmeyi sevdiğini bildiği yere. Hava tuz tadı vermeye başladı. Saçları geriye savruldu, örgüsü çılgınca uçtu.

Wildling topraklarında rüzgâr fısıldardı. Şarkılar söylerdi, dedikodular yayar ve saat çanları gibi tiz melodiler çalardı. Terra ve Poppy kapıyı mühürlemeden önce, Isla bazen rüzgârın söylediklerinin bir kısmını yakalamak umuduyla gün boyunca odasının gevşek camını açık tutmuştu.

Rüzgâr, âşık olma hatasını yapmış olan Wildlinglerin kalp kırıklığından söz ediyordu. Bıçak gibi keskin tırnaklarla

yenen ve parçalanen kalpler. Doğrudan Lightlark'tan geldiği söylenen tohumlardan doğan, ağaçların kendileri kadar eski görünen hikâyelerini anlatıyordu.

Wildling yeni toprakları sadece beş yüz yıl önce kurulmuştu. ancak temeli çok eskiydi. Adadan ve onun lanetli fırtınasından kaçtıktan sonra, yüz Wildling'in yeni topraklarını oluşturmak için güçlerini kuru, verimsiz toprağa bırakarak kendilerini feda ettikleri söylenirdi.

Kanlarından çiçekler açmış, ormanlar birkaç hafta içinde büyümüş ve yeni toprak onların kemiklerinden doğmuştu. En azından rüzgâr öyle demişti. Isla bunu oldukça dramatik bulmuştu. Bazen cevap verirdi. Sır söylerdi. Sisli camdan küresine hapsolmuştu ve düşüncelerini rüzgâra söylüyordu. O asla cevap vermedi. Bir kez bile. Ama Isla dinlediğini umuyordu.

Bir başka dik yokuşa daha ulaştılar. Baldırları gerilmeye başladı. Kral'ın onu neden Ana Kara'nın bu kısmına götürdüğünden emin değildi. Görülecek ne vardı ki? Okyanus? Sonra fark etti. Bir şey sahili yutmuştu.

Bir fırtına dindi.

Mürekkep lekelerini andıran kara bulutlar kumsalın üzerinde gökyüzünü lekeliyordu. Keskin bir enerjiyle parıldayan bıçaklar onlardan çıkıp kuma inerken gümüş şimşekler çakıyordu. Yakınlarda bir ateş lülesi havada asılı duruyor, alevleri zamana takılıp kalıyordu. Bulutların arasındaki boşluklardan mora çalan ay ışığı huzmeleri gibi uzun su tabakaları devasa ve ölümcül hâlde sızıyordu.

Deniz bir battaniye gibi geri çekilmiş ve yükseğe yığılmıştı. Bir kule kadar yüksek bir dalga zirve yapmış ama asla yıkılmamıştı. Buzda olmasa da donmuştu. Isla, içinde akan, köpüren suyu görebiliyordu. Bekliyordu. Uzun bir deniz tabanını açıkta bırakmıştı. Parıldayan taşlar ve uzun süredir kayıp olan antik ıvır zıvırlar, deniz kabuklarının yanı sıra kumu kaplıyordu.

Bu, adadaki geçici olarak bastırılan lanetti. Büyülü fırtına. Azul'un her zaman ziyaret ettiği yer burası mıydı?

Onu ileri çağıran fısıltılar vardı. Fırtına güçle nabız gibi atıyordu. Yakından görmek istedi. Fırtınaya en yakın uçurum paramparça oldu. Bir kısmı düşerek yarım düzine kaya adası arasında altmış metrelik boşluklar bırakmıştı. Bazıları alelacele yapılmış köprülerle birbirine bağlanmıştı. Kalaslar o kadar uzaktaydı ki bir sonraki adıma geçmektense arasına düşmek daha kolay görünüyordu. Adalara giden köprülerin güvenli görünmesini sağlamışlardı.

Kral birine doğru bir adım attı.

"Hayır," dedi Isla basitçe.

Oro ona bakmak için döndü. "Hayır?" diye sordu, sanki onu yanlış duymuş gibi.

Isla onun gözlerine bakmadı ama ona tiksinti gibi bir şeyle baktığını tahmin edebiliyordu. Kral içini çekti. Isla, sanki onun hayal kırıklığı içinde parmaklarını şakağına bastırmış gibi bir hareket parıltısı gördü.

"Sabit bir köprü. Ama herhangi bir şekilde düşersen seni tabii ki kurtarırım."

Isla döndü ve ona dik dik baktı. "*Beni kurtarırsın? İlk gün yaptığın gibi mi?*"

Oro kasıldı. Sonra onun bakışına karşılık verdi. "*Evet, seni ilk gün kurtardığım gibi.*"

Isla kahkaha attı. "Suya düştüm! Ve beni, uyanıp uyanmadığımı bekleme zahmetine bile girmeden, atılmış bir çöp gibi balkondaki su birikintisinin içinde bıraktın!"

Oro onunla alay etti. "Ben sana ulaşmadan önce suya çarpmış olabilirsin ama aynı zamanda seni iyileştirmeseydim uyanamayacağın bir yara vardı kafanda."

Isla kafasının nasıl zonkladığını ve kan olmadığını hatırladı. Doğruldu. "Az önce bana neredeyse çok geç olana kadar ulaşmadığınızı itiraf ettin. Bu yüzden bu köprüyü geçmemin

tek yolu, sıkı sıkıya yanımda olman. Yani ben düşersem sen de düşersin."

Oro ona sanki kendisi kenara itebilirmiş gibi baktı. "Pekâlâ!" dedi dişlerinin arasından ve kabaca onun kolunu tuttu. Isla tereddüt edemedi ikisini de köprüye sürükledi.

Isla nefes almadı. Rüzgâr çatlaklardan esiyor, bacaklarını ürpertiyordu. Birdenbire altlarında çılgınca hareket eden ince tahta kalaslar kadar sertleşmişlerdi.

"Çabuk!" diye fısıldadı Isla gözlerini kapatarak. Balkondan denize dalmanın nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışarak bir ayağını diğerinin önüne attı. Nefesi göğsünden nasıl da yırtılmıştı. Nasıl da...

"Artık gözlerini açabilirsin," dedi Oro, sanki onu yakmış gibi onun kolunu bırakarak.

Isla, sağlam bir zemin hissettiği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Dediğini yaptı ve etrafına bakındı. Zirvesi dar olan ama tepenin geri kalanını aşağıya doğru birleştiren bir dağ parçasına ulaşmışlardı. Buradan kayarsa, uçurumun bir çatlağına düşmeden önce yalnızca on metre kadar düşerdi. İrkildi. Bu kulağa adanın kenarından düşmekten daha iyi gelmiyordu.

Fırtına, donmuş dansıyla onlara doğru kıvrılmış, dokunabilecek kadar yakın görünüyordu. Uçurumda duyabildiği fısıltılar şimdi daha yüksekti. Neredeyse ısrarcıydı.

Oro, birkaç adım ötede, kuyu gibi mükemmel yuvarlak bir delikte durmuştu. Isla karanlıkta dibini göremiyordu. Bil-diği kadarıyla dağın tamamen içinden geçiyordu.

"Önce ben gideceğim," dedi Oro onun yanından. "Sonra sen."

Kara deliğe doğru bir adım atmaya çalıştı ve Isla onun dirseğini tuttu. *İlk mi? İçeri mi atlıyorlardı?*

"Bir şey olacak mı? Düşüşümü yumuşatmak için?"

"E herhâlde."

Isla deliğe baktı ve gözlerini kısıtı. Göz kapaklarının arkası kadar karanlıktı. Hiçbir şey göremiyorsa bu, düşüşün uzun olacağı anlamına geliyordu. Düşüş ölümcül olabilirdi.

“Sen... Emin misin?”

Oro içini çekti. “Yükseklik korkusu, düşme korkusu, köprü korkusu... Korkularının bir listesini yapalım mı, Wildling?”

Isla ona ters ters baktı. Bunların üç değil, tek bir korku olarak sınıflandırıldığını belirtmek yerine başıyla deliği işaret etti. “Devam et, Kral.”

Öne doğru bir adım atıp tamamen düşerken bakışlarını ayırmadı. Isla gergindi. Şimdi sıra ona gelmişti. Bir santim kıpırdamadı. Oro uçabilirdi, hiçbir düşüş ölümcül olamazdı. Bir düşüşten sağ çıkmak için milyonlarca yolu vardı. Isla’nın hiç yoktu. Tek sahip olduğu, iyi olacağına dair sözlerdi. Hayatı onun dürüstlüğüne bağlıydı. Denemesi bir göstergeyse gurur duyduğu bir şeydi. Yine de bu şekilde ölürse Oro teknik olarak kuralları çiğniyor olmazdı.

Bu ondan kurtulmanın kolay bir yolu muydu?

Celeste ve Grim dışındaki tüm hükümdarlar bu işin içinde miydi?

Saniyeler geçti. Fırtınadan gelen fısıltılar şiddetlendi. Daha ısrarcıydı. Korkmuştu. Terra onu ölümden korkmaması için eğitmiş olsa da korktu. Ama en çok korktuğu şey bu değildi. En büyük korkusu, Celeste’in denemesinde karşılaştığı korkuydu, yaşayamamak. Hayalini kurduğu her şeyi yapmadan bir odaya sonsuza kadar hapsolmak.

Bağ kırıcıyı bulmaya çok yaklaşmışlardı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Oro planlarının ayrılmaz bir parçası olmuştu. Güneş Ada kütüphanesine girmenin anahtarı oydu. Cesaretini kaybetmeden önce derin bir nefes aldı.

Ve atladı.

Dünyalar arasında yuvarlanmak gibiydi, uçurumdan

düşmekten ya da ışınlanmaktan çok daha kötüydü. Delik ancak bir vücut için yeterince büyüktü ve neredeyse hiç hava yoktu. Misk duvarlar, küf kokusu ve onun çığlıkları dışında hiçbir şey yoktu. Sesi gırtlığını acıyla tırmalıyordu, gözleri o kadar sımsıkı kapalıydı ki başı zonkluyor, ağrıyordu.

Isla yutulmuştu. Daha soğuğu kaldıramadan dondurucu su onu binlerce ağız gibi ısırdı. İki güçlü kol onu dışarı, soğuk taşın üzerine çekti. Isla elinden geldiğince büyük bir güçle onu itti ve yeri kavradı. Nefes nefese kalmak ve öksürerek su çıkarmak arasında gidip geliyordu. Nefesi yavaşladığında saçlarının arasından yukarı baktı ve Oro'nun tamamen kurumuş bir şekilde orada durduğunu gördü. Kaşlarını çatıyordu.

"Yeterince uzun sürdü."

Isla hemen ayağa kalktı, bir saniyeden kısa bir süre içinde onun önündeydi. Ellerini yumruk yaptı, geri çekildi ve savurdu. Ama sıırıslılandı, başı dönüyordu ve Kral çok hızlıydı. Oro onun iki bileğini de sıkıca kavradı. "Bütün bunlar bir testti, değil mi?" diye bağırdı Isla. Dişleri birbirine çarpıyordu. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi görmek istedin!"

Güvenmeyen Kral, her zaman herkesin gücünün peşinde olduğunu düşünen paranoyak hükümdar. İkiyüzlülüktü. Kimseye güvenmediği hâlde onun kendisine güvenmesini istiyordu.

Oro durdu. Ve bu yeterli bir cevaptı.

"Biliyordum!" Isla onun tutuşuna karşı savaştı ama elleri bileklerini fazlasıyla sarmış zincirler gibiydi. Keşke bir kılıç, bir hançer ya da sivri uçlu küpelerinden başka herhangi bir şey getirseydi ki bu istediği kadar zarar vermezdi. Isla ayaklarının dibine tükürdü ve onun hakkında ne düşündüğünü belli etmesini umdu.

Oro'nun kaşları daha da çatıldı. "İyi dinle, Wildling. Benden hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil. Ama birlikte çalışacaksa bana güvenmen gerek."

Isla ona dişlerini gösterdi. "Bana ne aradığını bile söylemezsen sana nasıl güvenebilirim?"

Kral bir an onu düşündü. Ellerini düşürdü. Sonra onu şaşkına çeviren bir şey söyledi.

"Sana söylediklerimi Grim'le paylaşacak mısın?"

Ne? Bunu ona neden soruyor olsundu ki? Onun ve Nightshade'in birlikte çalıştığını mı düşünüyordu? Nightshade sürekli Isla'yı arıyordu. *Çıkarması kolay bir sonuç*, diye düşündü.

Isla, Grim'in ona yakın olmak ister gibi bir tavır takınmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti. Başkalarının ittifak kurduklarını düşünmeleri için miydi?

"Hayır."

Oro ona inanmış gibiydi çünkü söylediği bir sonraki şey, "Lightlark'ın kalbini arıyorum," oldu.

Isla tek kaşını kaldırdı. "Neyini?"

"Güç kaynağı. Onun yaşam gücü."

Isla başını ona doğru eğdi. "O sen... Değil misin?"

Oro ona garip bir bakış attı. "Hayır. Bir şeyiysem kanalıyım. Lightlark ile olan kan bağım beni ona bağlıyor. Bu bağ sayesinde gücü yönlendirebiliyorum."

"Ama ölürsen Lightlark da ölür."

"Gücü aktarılamazsa veya dengesizse, ada çökecek. Onun kalbi olduğum için değil, inşa ettiğimiz her şey, olduğumuz her şey kanalize ettiğim güce bağlı olduğu için."

"Ah. Yani... Gerçek bir kalbi mi var?"

"Evet ama senin yediğin tarzdakilere benzemiyor."

İlginç.

"Öyleyse neye benziyor?"

Kral başını salladı. Çoktan rahatsız olmuştu. Isla'ya, onun için yalnızca belirlenmiş bir miktar sabrı ve birkaç kelimesi varmış gibi geliyordu ve ikisi de çoktan tükenmişti. "Bilmiyorum. Her çiçek açtığında farklı görünüyor."

Çiçek açmak? Daha bir sürü sorusu vardı. Neden kalbi arıyordu? Kehanete nasıl bile uyuyordu? Onu bulmasına yardım edebileceğini nasıl düşünüyordu? Ama başka bir şey söyleyemeden Oro tekrar konuşmaya başladı.

“Evet, Wildling. Bu bir güven testiydi. Ama buraya bir amaç için geldik.”

Isla ilk kez indiği yere baktı. Dağın ortasında bir vahaydı. Bu imkânsızdı. İçine düştüğü derenin ötesinde, sanki kaya verimliymiş gibi mağaranın tabanında büyüyen yüzlerce bitki duruyordu. Mağara buz gibiydi. Yüzünden aşağı damlayan suyun soğuşundan hâlâ titriyordu, giysileri tenine sımsıkı yapışmıştı. Yüzlerce farklı türü bırakın, burada güneş ışığı veya toprak olmadan herhangi bir şeyin yetişmesi bile mucizeydi. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu mağara Wildling büyüleriyle dolu olmalıydı.

“Burası neresi?”

Oro onun ıslak kıyafetlerine kaşlarını çattı. Berbat gözüldüğünü, uzun, bol kumaşın onu yuttuğunu, yanaklarına yapışmış dağınık bukleler olduğunu bilmek onu memnun etti. Kral güçlerini kullanarak onu kurutmak ister gibi bir hareket yaptı, sonra kurutmadı. İyi. Onun sıcaklığına ihtiyacı yoktu.

“Wildlingler, adanın tüm bitki örtüsünü korumak için dağın ortasına bir bahçe inşa etti. Bu mağara, Lightlark’taki her adadan bitki barındırıyor.”

Göğsündeki bir şey sıkıştı. Doğduğundan beri güçsüzlüğü yüzünden pek çok Wildling bitkisi ölmüştü. Sonsuza dek kaybolacaklarına inanmıştı. Ama belki de burada yaşamaya devam etmişlerdi.

“Lightlark’ın kalbi her yüzyılda bir, canlı bir varlığa bağlı olarak çiçek açar. Bir bitki. Kalp gibi bir şeyin hangi tür bitkilere yöneleceğini belirleyebilirsen bu, araştırmamıza rehberlik edebilir. Adadan geldikleri yere gidebiliriz.”

Demek bu yüzden ona ihtiyacı vardı. Bunu yapabilirdi.

Bu Lightlark türlerinin çoğunu hiç görmemişti ama Wildlingler tarafından büyütölmek, onların nasıl çalıştığını bildiğı anlamına geliyordu. Neye bakması gerektiğini.

Eğilip kendisine en yakın bitkileri inceledi. “Kalbin düzenli olarak çiçek açması için adadaki yaşamla beslenmesi gerekiyor. İstekli, besleyici bir ev sahibine ihtiyacı var.”

Isla bahçede ilerledi ve bir süre sonra Kral, dağın merkezine doğru onu takip etti. Floralar büyüleyiciydi. Ateşin her tonunda yaprakları olan bir ağaç gördü. Tek, çarpıcı ve şüphesiz zehirli bir çiçek yetiştiren küçük bir kaktüs. Davetkâr parmaklar gibi kıvrılıp açılan sarmaşıkları olan bir çalı. Bir duvar tamamen koyu kırmızı güllerle kaplıydı. Isla mırıldandıklarına yemin edebilirdi.

“Onlar...”

“Sadece cesetlerin üzerinde yetişiyorlar,” dedi Oro sabırsızca. “Ya da kanın döküldüğü yerde. Onlara hayat veren ölülerin son sözlerini yakaladıkları söylenir.”

Ah. “Söğüt dalları gibi,” dedi Isla sessizce. Wildling’de, ölülerin anılarının ve seslerinin tutulduğu eski, kutsal ağaçlar vardı. Gevşek dallardan bazılarını bileğimize dolamak onları konuşturabilirdi.

Bu, dağda gömölü cesetler olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa Wildlingler onları buraya yeniden mi dikmişti?

Ancak bir saat sonra bahçenin arka duvarına vardığında Isla tekrar konuştu. “Şunlar,” dedi kıvrılıp açılan bitkileri işaret ederek. “Ortalarına bir şey gizlenebilir. Kuşların bile onlar gibi bitkilerde yaşadığını gördüm. Biz bunlara çanta diyoruz. Bir şeyler tutarlar. Onları öldürmeden.” Diğer taraftaki etobur bir bitkiye anlamlı bir şekilde baktı, çekirdeğini kapladığını bildiğı dış sırası dışında neredeyse çantalara benziyordu. Tekrar döndü. “Ve onlar,” dedi kalın gövdeli iki ağacı işaret ederek. “Tabut denilen benzer bir şeyimiz var. Canlıların etrafında büyüdükları biliniyor. Neredeyse bir kalkan gibi. Ya da bazı durumlarda hapisane gibi.” Poppy ona tanıdığı bir

kızın haftalarca ormanda kaybolduğunu anlatmıştı. Saniyeler içinde etrafında bir ağaç büyümüş ve onu gövdesine hapsedmişti. Ağaç onu beslemiş ve su vermiş ama onu içinde tutmaya çalışmıştı. Onu kurtarmak için üç Wildling gerekmişti. Omuz silkti. "Kalbin aynı zamanda yaşayan bir şeyden beslenirken saklanması için mükemmel bir yer olurdu." Sonunda indiği göleti işaret etti. "O nilüferlerin kökleri var. Suyun dibinde böyle bir köke yapışmış olabilir."

Oro başını salladı. Etrafında döndü.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Isla.

Kral çenesini sıktı, sinirlenmişti, tıpkı paylaştığı her bilgi onu bıçaklıyor gibiydi. "Başlamak için bir yere karar vereceğim. Belirttiğin bitkilere sahip olan bir yere."

Kulağa hoş geliyordu. Isla bitkin bir hâlde esnedi. Gözleri mağaradan bir çıkış yolu aradı. Ama başka çıkış yoktu. Sadece mağaranın bu tarafından bile görülebilen, on beş metre yüksekliğindeki delik vardı. Kaşlarını çatı. "Nasıl..."

Oro ona bakmak için döndü. Gözlerinde şeytani bir şey vardı, Isla'nın yüzünü kaplayan dehşetten büyük zevk alan bir şey.

"Kesinlikle hayır! Ayın altında çok fazla zaman geçirmiş olmalısın, seni aylak! Eğer benim-"

"Gün doğmadan şatoya dönmemizin tek yolu bu," dedi Kral. Isla bu iddiayı çürütmeye hazır bir şekilde ağzını açtı ama sözünü kesti. "İnan bana, başka bir yolu ve sensiz bir yolu olsaydı burada olmazdık."

Isla onun sözlerinin acısını hissetmek için bekledi ama gelmedi. Onun ondan hoşlanmadığı kadar o da ondan hoşlanmamıştı. Ve bununla sorunu yoktu.

Hızla, onu düşürürse ne yapacağı konusunda uyaramadan, Oro'nun bir kolu bacaklarını altlarından kavradı ve diğeri Isla'yı sırtından yakaladı. Kral ona baktı, gözlerini kırıştırmakla korku ve tehditlerle izlediğini görünce içini çekti.

Sonra havaya fırladı. Tam üstlerinde olmayan delikten geçecek şekilde aç yapmış olmalıydı. Kesinlikle durmadı ya da yavaşlamadı, kayan bir yıldız kadar hızlı uçu, ters yönde bir şimşek çıktı.

Isla kulağına o kadar yüksek sesle haykırdı ki Kral'ın onu bırakmaması bir mucizeydi, özellikle de tırnakları adamın ensesine kan akıtacak kadar derinden saplandığında. Cesaretli numarası yapmak imkânsız geliyordu. Her şey ağırlıksız hâle gelmeden önce sadece birkaç dakika rüzgârdan daha hızlı ilerlediler.

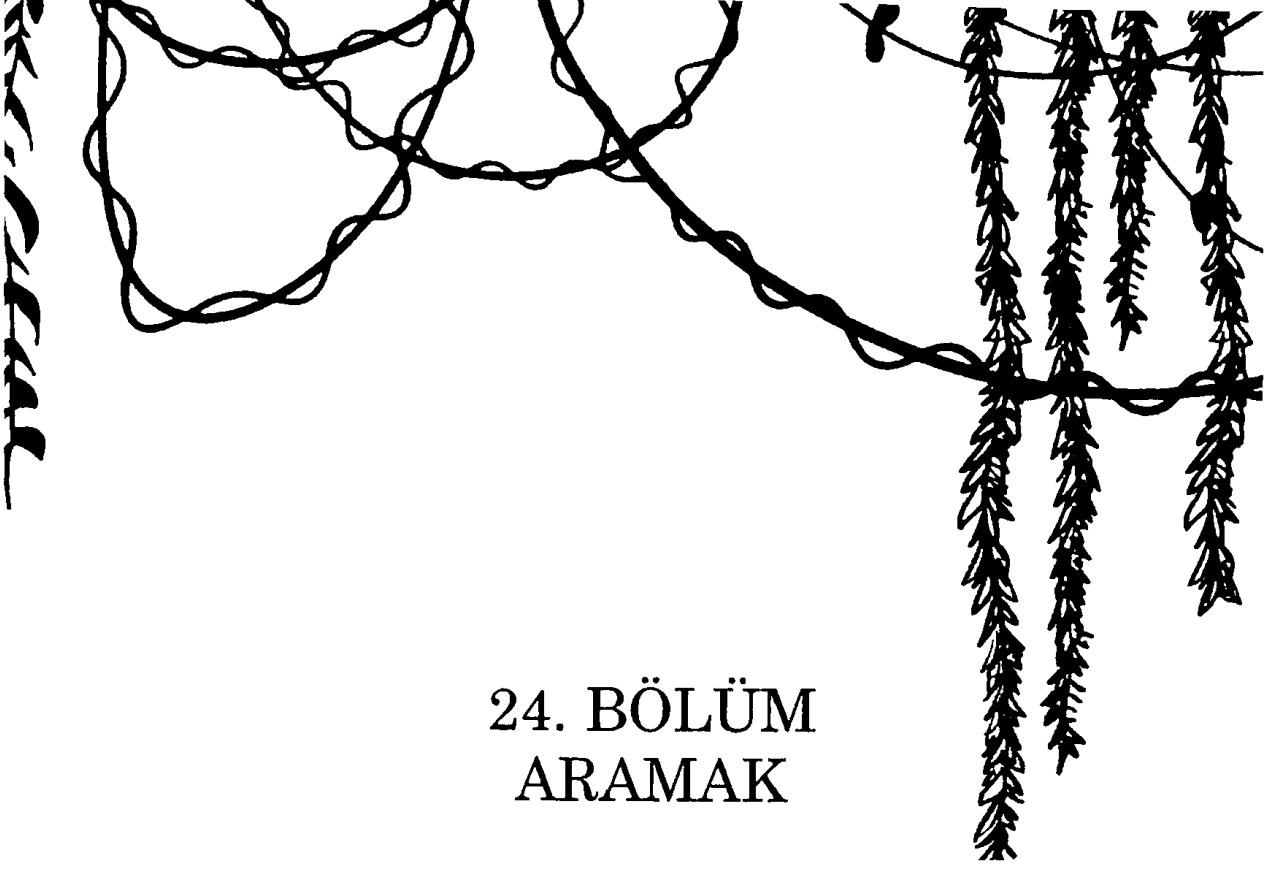
Oro yürüyor gibiydi. Çoktan yere mi ulaşmışlardı? Elin-den kurtulmak için hamle yaptı ama adam tısladı ve kollarını neredeyse acı verecek şekilde daha sıkı kavradı. Ancak gözlerini açtığında onların hâlâ havada, yüzlerce fit yukarıda olduklarını gördü. Oro hiçliğin üzerinde yürüyordu, uçuruma doğru uzanan dayanıksız köprü yerine görünmez bir köprüde. Açıkta kalan kumsal çok aşağıda duruyordu, içinden cam kırıkları gibi taşlar çıkıyordu. Nefesi kesildi ve hemen yüzünü sıkıca Kral'ın boynuyla omzu arasındaki boşluğa soktu.

Oro, korkusuyla eğlenerek alçakça güldü. Kulağına kaşlarını çatmasına neden olacak sözler fısıldadı. "Neredeyse seni bırakmamı istiyor gibisin."

Isla pişman olabileceği bir şey söyleyemeden -ki korkuyla ona ne kadar sınımsıkı sarıldığı düşünülürse bunun pek bir etkisi olmazdı zaten- Oro çok daha sağlam hissettiren bir adım attı. Sonunda Ana Kara'ya geri dönmüşlerdi.

Yapmak güvenli olduğunda Kral'dan uzaklaştığı için rahatlayarak onun kollarından ayrıldı. Isla ona ters ters baktı. "Bu korkunçtu!" dedi, uçmakla ve ona bu kadar yakın olmakla ilgili duygularından şüphe etmesin diye.

Kral onun soğuk bakışına karşılık verdi. "Yarın görüşürüz," dedi dişlerini göstererek, bunu bir tehdit gibi göstermişti. Sonra havada kaleye doğru fırladı ve onu eve yalnız yürümek zorunda bıraktı.

24. BÖLÜM ARAMAK

Isla, Grim'e kalpten bahsetmeyeceğine dair söz vermiş olabilirdi. Ama Celeste'e anlatmamakla ilgili hiçbir şey söylememişti. Kaleye vardığında ilk gittiği yer arkadaşının odası oldu. Kapıyı çaldı ve şafak sökmek üzere olmasına rağmen kapı hemen açıldı. Starling onunla konuşmak için bütün gece beklemiş olmalıydı. Eşleştirmeler planlarını karmaşıklaştırmıştı. Arkadaşına her şeyi anlattı.

"Kalp dediğinden emin misin?" diye sordu Celeste.

Isla başını salladı. "Bunun bir şekilde asıl suçun tekrar işlenmesini sağlayıp kehaneti yerine getireceğine inanıyor olmalı. Belki de onu bulmak asıl suçtur?"

Celeste başını salladı. "Bilmiyorum. Ama bu hoşuma gitmedi. Hem de hiç."

"Benim de. Kral belli ki bu kez çaresizce lanetleri bozmak istiyor. Ama bence bu iyi olabilir."

Arkadaşı, sanki alnında bir çiçek çıkmış gibi ona baktı.

"Güneş Ada kütüphanesine böyle gireceğiz."

Celeste düşündü. "Onu sana göstermesi için ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Isla yüzünü buruşturdu. Kral ondan nefret ediyordu. Yine de bir yolunu bulacaktı. Başını salladı.

“Pekâlâ,” dedi Starling. “O zaman en kısa zamanda sana kütüphaneyi göstermesini sağla. Baloya sadece birkaç hafta kaldı.”

Yöneticilerin öldürmesine izin verilene kadar birkaç hafta, söylemesine gerek olmayan sözlerdi.

Isla kapıya doğru giderken arkadaşı ona bir kez daha seslendi. “Ah, Isla? Dikkatli ol!” Celeste endişeyle dudağını ısırdı. “Hükümdarlar... Lightlark’ın başının belada olduğunu öğrendiğimize göre kazanmak için yapacaklarından korkuyorum. Hiçbirine güvenmiyorum.” Isla’nın gözlerinin içine baktı. “Özellikle de Kral’a.”

Oro, söz verdiği gibi ertesi gece odasına geldi. Bir sonraki istikametlerine götürmeden önce ona zar zor baktı. Isla bu sefer nereye gittiklerini sormadı. Artık bazı adalara gitmişti, neredeyse hepsinin nerede olduğunu biliyordu. Bunu kendisi anlayabilirdi.

Yürüyüşlerinin yirminci dakikasında Gök Ada’ya gideceklerinden emindi. Köprüyü geçmek bunu doğruladı. Oro, Isla’nın adayı ilk kez gördüğünü düşündü. Isla, yüzen şehre hayranlık duyuyormuş gibi yapacak kadar ileri gitmedi ama sessiz kaldı.

Aşağı köyün tabanından ayrıldılar ve bir dizi ormana girdiler. Isla yutkunmadan edemedi. Lightlark’taki ormanların Wildling’dekiler gibi olup olmadığını merak etti. Tehlikeli. Ölümcül. Aptallar bile ormandan korkardı. Kimse korunmasız içeri girmezdi. Oro’nun kızarıklıklarının bu kadar şaşırtıcı olmasının nedeni buydu. Bitkiler, hayvanlar kadar vahşi olabilirdi. Vurabilir, sakatlayabilir, öldürebilirlerdi. Terra, güçlü Wildlinglerin bu yüzden bu kadar önemli olduğunu söylerdi. Doğayı ancak onlar evcilleştirebilirdi. Başkalarını ondan koruyabilirdi.

Ama Isla gerçek bir Wildling hükümdarı değildi. Bitkiler ona itaat etmezdi. Kanıtlamak için iksirlerin soldurduğu pek çok yara izi vardı. Ona vururlarsa Kral ne düşünürdü? Onun isteği üzerine güya güçlerini gizlediği gerçeğine mi sığınacaktı? şüphelenir miydi?

Neyse ki ormana girdiğinde hiçbir şey olmadı. Ağaçlar, Gök Ada'daki diğer her şey ve insanların kendileri gibi dimdik duruyordu. Dğme büyüklüğünde gök renkli meyveler taşıyorlardı ve dallarına sanki bulut parçalarına takılmış gibi karahindibaları vardı. Sıcaklık hızla düştü ve Isla, kendisini saracak kadar büyük olan bir pelerin diledi. Kral'ın sırrını düşündü. Ana Kara'daki sonsuz ocaklardan ve ateşlerden uzaklaştıkça hava gözle görülür şekilde daha soğuk hâle geldi.

Oro bir haritaya bakmadı ama emin adımlarla yürüdü. Adanın sadece onun için bir çekimi varmış gibi görünüyordu. "Lightlark'ta, bahçede belirttiğin bitkilerden alışılmadık sayıda bulunan iki yer belirledim," dedi sonunda. "Biri burada. Diğeri de Ana Kara'da."

Orman zemini dik bir yokuşa döndü ve sessizce tırmandılar. Kral'ın uabileceğini biliyordu. Çok zaman kazandırırdı. Umamasının bir nedeni olmalıydı. Yarım asrı aşkın bir süredir kalbi aradığından bahsetmişti. Belki de adanın her santimini uçarak geçmiş ve yine de başarısız olmuştu.

Bu sefer ayrıntılı olmak istiyor gibiydi. Sonunda tepe zirveye ulaştı ve Isla bodur bitkilerle dolu bir vadiye baktı. Sırtında bir rahatlama hissetti. Doğanın eşitliliği tehlikeli değildi. Burada nispeten güvende olacaktı.

Ancak yeni bir endişesi vardı. Dağdan dağa aşağıdaki her santimi kaplayan binlerce bitki vardı. Kilometrelerce. Tüm alanı gerektiği kadar dikkatli bir şekilde yaya olarak aramak günler alırdı.

"Onu bulduğumuzu nasıl anlayacağız?"

"Anlarsın. Yaydığı g karıştırılmaz. Ancak yalnızca çok yakın mesafeden algılanabilir."

Vadi boyunca dakikalar içinde uçmak için onu terk etmesinin nedeni buydu. Isla, kalbi yalnızca gücünden algılama yeteneğine güvenmiyordu. Kendine ait gücü olmadığından.

“Özel... Görünecek mi?” diye sordu.

Dudaklarının köşeleri aşağı kıvrıldı. “Evet Wildling, özel görünecek.” Ona ikinci kez bakmadan sola döndü. “Oradan başlayacağım.”

İyi. En azından yan yana aramazlardı. Tekrar vadiye baktı ve yutkundu. Gerçekten de bakılacak çok arazi vardı. Hepsi de aynı görünüyordu. Nereye bakıp bakmadığını karıştırmak kolay olurdu. Bir stratejiye ihtiyacı vardı.

Isla, bitkilerde bir desen buldu, sıralar net bir şekilde kesilmemişti ama şekillerini öğrendiğinde kolayca ayırt edebiliyordu. Şimdi, zaten aradığı alanları belirlemek için işaretçilere ihtiyacı vardı. Gözleri, göze çarpan bir renk arayarak toprağa baktı. Farklı bir çiçek belki. Özel bir asma türü. Ama hiçbir şey yoktu. Bitkilerin hepsi aynı görünüyordu. Arkasındaki ormandakilerin bile tonu çok benzerdi. Tüm vadide öne çıkan tek şey kendisiydi.

Isla içini çekti ve en sevdiği tişörtünü yırtmadan önce Güneş Ada kütüphanesine girmenin en iyi yolunun bu olduğunu kendine hatırlattı. Tamam. Bu yeterli olurdu.

Isla verimliydi. Dört saat sonra bölgesinin büyük bir bölümünü halletmişti. Bir sistem geliştirmişti. Keseli bitkiler üstleri okşayınca açıldı. Yapraklarının ve sarmaşıklarının kıvrılması birkaç uzun dakika aldı ve tekrar kapanmadan önce içeriye iyice bakması birkaç saniye sürdü. En hızlı şekilde, dakikada beşe ulaşmayı başardı. Bir sırayı bitirdiğinde, son bitkisine bir kumaş şeridi bağlayarak işaretledi.

Oro onu almaya geldiğinde Isla binden fazla bodur bitkinin içine bakmıştı. Ve tişörtü kurdelelere indirgenmişti. Daha önce, neredeyse dizlerine ulaşan tişört, şimdi göbeğinin çok üzerinde bitiyordu.

Kral dehşete düşmüş görünüyordu. Isla, onun inandığı

kadar vahşi görüldüğü, kir içinde olduğu, yüzünün etrafında kıvrılmış saçları ve paramparça kıyafetleri olduğu gerçeğinden keyif alarak sırttı.

“Ne yaptın?” diye sordu Kral.

Isla kollarını göğsünde kavuşturdu. Kumaşının ayırdığı büyük bir koruyu işaret ederek, “Yaptığım şey tüm bu alanı kaplamaktı,” dedi.

Kral’ın gözleri bir an onun işaret ettiği yere kaydı. Etkilenmiş görünmüyordu. Hiçbir şey gibi görünmüyordu.

Isla gözlerini kıstı. “Bunun onu bulmadığın anlamına geldiğini varsayıyorum?”

Kral geldikleri yola doğru dönmeden önce bir cevap vererek onu eğlendirmede.

Ertesi sabah Ella giysilerle geldi. Tıpkı yırtıp kurdeleye çevirdiği tişört gibi görünen daha çok uzun kollu tişörtler. Artık bir toprak tabakasıyla kaplanmış diğer çifti gibi olan ama daha kalın, dizlerinde güçlendirilmiş kumaş bulunan, hava şartlarına daha uygun pantolonlar. Ormanları ve vadileri arama görevi için artık tamir edilemeyecek kadar kirli terliklerinden çok daha uygun çizmeler.

“Bunu Kral gönderdi,” dedi Starling.

Isla gözlerini devirdi. Sırf ona inat olsun diye neredeyse isyan etmek ve eski kıyafetlerini giymek istiyordu. Ama görevini düşündü. Ona kütüphaneyi göstermesini sağlamak. Henüz isteğini yerine getirmezdi. Ama belki de kalbi bulmak için ona yardım etmeye çalıştığını görürse...

Yine de o gece, en azından kendisinin de bir diyarın hükümdarı olduğunun hatırlatıcısı olarak, hafife alınmamak için tacını takmaya karar verdi. Kral’ın bahsettiği kadim yaratıkların fark etmemesi için tacın çoğunu saç bukleleri arasına saklamış olsa bile.

Korunun her bir yarısını aramak için yollarını ayırmadan

önce Isla, Kral planını onunla paylaştığından beri merak ettiği bir şeyi sordu: “Kalbi ilk başta nasıl öğrendin?”

Oro hiçbir şey söylemedi. Isla tatlı tatlı gülümseyerek aralarındaki birkaç metreyi gelişigüzel yürüdü. İlk yaptığında nefret ettiğini bildiği için uzanıp tacına hafifçe vurdu. “Bana söylemelisin. Çünkü eğer yapmazsan... Başka bir çanta bitkisi açmam.”

Oro’nun gözleri çıtırdayan odunlar gibi alevle parladı. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Isla dilini şaklattı. “Tüm kartlarını her zaman göğsüne yakın tutan güvensiz bir kral.” Elleri beline dolandı, parmakları yeni uzun kollu tişörtünün bol kumaşında birleşti. Mavimsi grinin yayılmaya başladığı koluna anlamlı bir şekilde baktı. Kral’ın yaklaşan ölümünün işaretiydi. “Söyle bana, bu seni nasıl etkiledi?”

Oro ona ters ters baktı. Omuzlarını sarsan bir nefes aldı. Güç, ondan göremediği keskin bir rüzgâr, kurtulamadığı bir dalgakıran gibi kalın dalgalar hâlinde yayılıyordu. Aniden serin hava Wildling gibi ısındı. Onun gücü dizlerinin titremesine neden oldu. Ama bunu görüp keyiflenmesine izin veremezdi. Bunun yerine tekrar gülümsedi, uzun kirpiklerini kırıştırdı ve ayak parmaklarının üzerinde kalkarak konuştu.

“Ee?”

Anında gücü aralarından geçti. Kral, onun yakınlığı karşısında irkilmedi. “Şansımı deneyeceğim, Wildling,” dedi soğukkanlılıkla, Isla’nın tacına hafifçe vurmadan önce.

Hareket, onu birkaç adım tökezletti. Başı hemen zonkladı. *Ne kadar sert vurmuştu?* Parmağını metal üzerinde gezdirmek için uzandı ve derin bir girintiye rastladı. Öfke yüz hatlarını buruştururken, Oro’nun gözlerinde şeytani zevkle parıltıyan bir şey vardı.

“Onu göçerttin!”

Oro sadece arkasını döndü ve vadide kendi tarafına doğru yürümeye başladı.

“Düzelt!” diye emir verdi Isla.

Giderek uzaklaşırken tek görebildiği sırtıydı, altın rengi pelerini rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu.

“Sefil!” diye öfkeyle fısıldadı. “Eşleşmemiş olsaydık senin bağırsaklarını deşerdim!”

Bu onu durdurdu. Her kelimeyi duymuş gibi döndü. Isla onları ne kadar çok kastettiğini belli ettiğini umduğu bir hareket yaptı. Oro kaşlarını çattı ve arkasını döndü.

Ve sırf o, Güneş Ada kütüphanesine girip bağ kırıncıyı bulmak için en iyi şansı olduğu için, ellerini öfkeyle yumruk yapıp bitki sıralarına doğru yürüdü.

Çanta bitkilerini aramak için üç gece daha harcadılar. Güneş battıktan sonra, güneş doğmadan bir saat öncesine dek çalıştılar. Bu, gün Kral’a ulaşmadan kaleye varmaları için yeterli bir süreydi. Isla, odası ışıkla dolarken bazen banyo bile yapmadan bitkin bir hâlde yatağına yığılırdı.

Parmakları kaskatı kesilmişti, avuçlarındaki kaslar ağrıyordu. Kollarını arka arkaya binlerce kez kaldırdıktan sonra bile acıyordu. Boynu, bitkilerin ortalarına bakmaya çalışmaktan ağrıyordu. Sırtının alt kısmı kötü bir vakaydı.

Oro ve Isla vadinin kenarlarından başlayıp, merkeze doğru giderek her gün daha da yakınlaştılar.

Centennial’ın otuz birinci gününde ortada buluştular. İki si de kirle kaplı ve yorgundu. İki si de hayal kırıklığına uğramıştı, bakışlarından belli oluyordu.

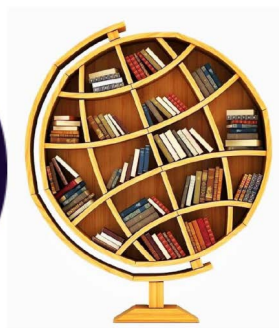
Isla sonunda, “Burada değil,” dedi. Sesi hassastı. Gündüzleri birkaç saat uyumak ve geceleri çalışmak artık etkisini göstermeye başlamıştı. Özellikle de araştırmaya en başta sağ-

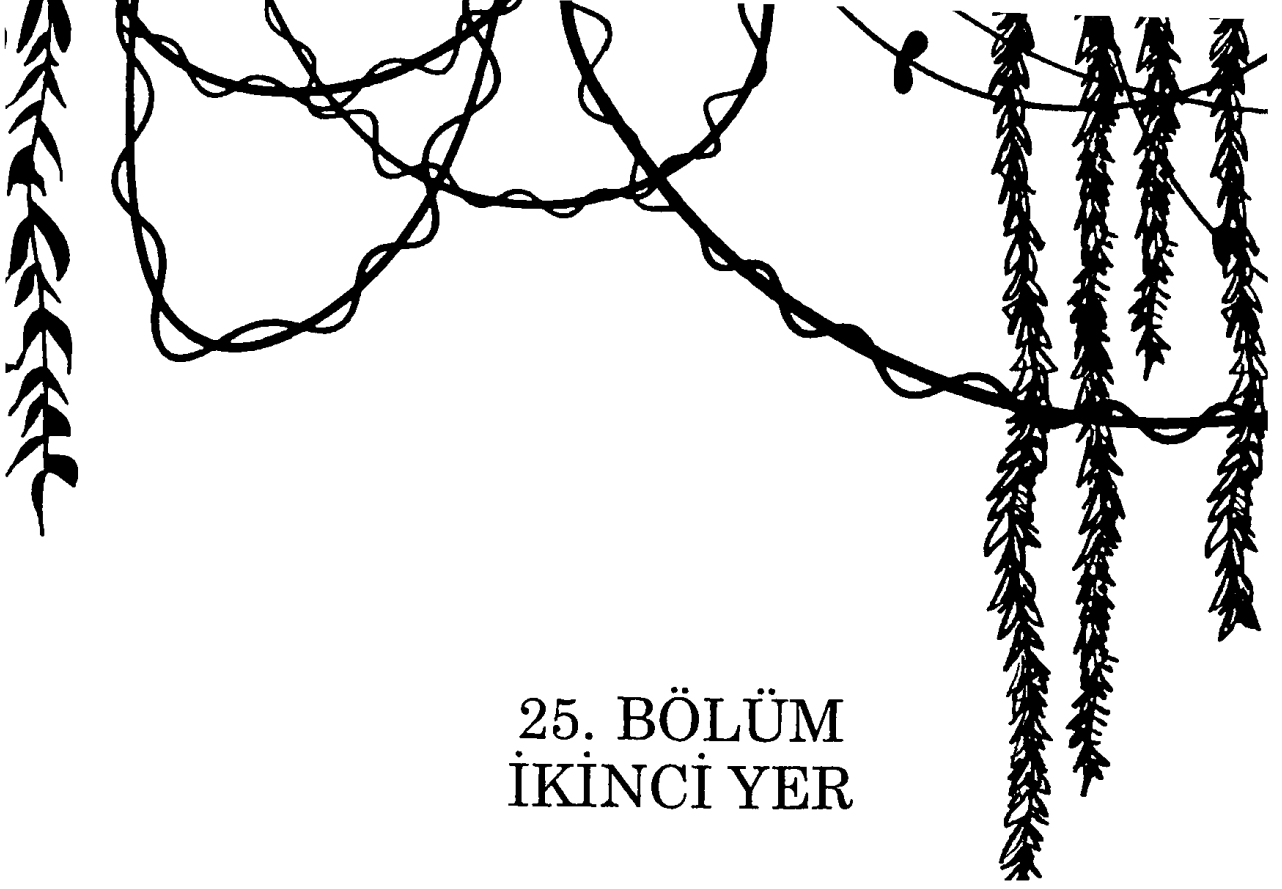
lıklı bir şekilde başlamadığı için. Kolu tamamen iyileşmişti ama soğuk, göğsünü tamamen terk etmemişti.

Kral normalde yaptığı gibi dik durmuyordu. Elini saçlarının arasına geçirdi, saçlarını pislikle kapladığını umursamıyormuş gibiydi. “Hayır,” dedi Oro. “Değil.”

Isla inlemiş olmalıydı çünkü Kral ona tepeden baktı, gözleri alev alevdi ve neredeyse onu iğneleyici bir yorum yapması için cesaretlendiriyordu. Yapabilirdi. Eğer Isla’nın ona ihtiyacı olmasaydı...

Isla’nın derin bir nefes alıp, “İkinci yer neresi?” demek tüm enerjisine mal oldu.

25. BÖLÜM İKİNCİ YER

Geceydi ve şatonun ışıkları kapalıydı. Karanlık o kadar derindi ki etrafına dökülen mürekkep gibi her yere sızıyor gibiydi.

Isla açabileceği perdeler ve ışık için etrafına bakındı. Bir mum buldu ve yaktı. Gölgesi önünde belirdi, duvara hap-solmuştu. Bir tane gölge daha katıldı. Kendisinininkinden çok daha büyüktü. Döndü ve işte oradaydı. Grim. Zırh giymişti. Parlayan siyah metal levhalardı.

O, kâbusların konusuydu, karanlıktaki canavardı.

Isla bir an için gerginleşti. Ama korkmadı. Yine de gölge-siyle birleşene kadar geri adım attı. Grim yaklaştı. Kaskı kafasından çıkarmak için uzandı. Büyük bir gürültüyle yere attı. Elleri onun saçlarını kavradığı sırada kalçalarının arkasından tutup onu kaldırdı. Isla nefes nefese kaldı. Perdelerinin arasından sızan ince güneş ışığıyla yatak odasının tavanında kıvrılan sarmaşığa gözlerini kırptırdı. Ana Kara şatosundaydı, karanlık odada değildi.

Grim'le değildi.

Aptal.

Düşlerinden yorgunluğunu sorumlu tuttu. Uyku düzeni

değişmişti ve vücudu buna hâlâ alışamamıştı. Yine de Isla, Grim'i bir haftadır görmemişti. Eşleştirme töreninden beri. *Bir hafta.* Daha önce fırsat buldukça onu aramıştı. Ondan ihtiyacı olan her şeyi alıp planının bir sonraki adımına mı geçmişti? Bunu düşünürken göğsü çok daralmıştı ama doğrulup bu duyguyu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Onunla bir dakika daha geçirmek aptallık olurdu.

Isla kendi planına odaklanmalıydı. O gece, o ve Oro ikinci yere gideceklerdi. Daha fazla uyumaya çalışmak en iyisi olacaktı ama Grim'i tekrar rüyasında görme fikri ve daha da kötüsü, bundan hoşlanmak onu yataktan kaldırıp balkonuna gönderdi. Güneşin konumundan sabahın erken saatleri olduğunu tahmin etti.

Ella'yı kalenin alt katlarından birinde aramaya karar vererek giyindi. Wildling uyku iksirinin tarifini hatırladı. Tek gereken birkaç malzemeydi.

Evet, dedi kendi kendine sarayda ilerlerken. *İhtiyacı olan buydu.* Bir fincan çay içer ve gün boyunca mışıl mışıl uyurdu ve Nightshade rüyalarına musallat olmazdı. Birkaç saatte bir battaniyesine sarılmış hâlde ve ter içinde uyanmazdı.

Alçak sesler duyduğunda köşeyi dönmek üzereydi. Terk edilmiş eski koridorlardan gitmek artık alıştığı bir şeydi. Nadiren görevli görmesini ve başka bir hükümdarla karşılaşmasını sağlıyordu. Celeste'i birkaç kez fark edilmeden ziyaret edebilmesinin yolu buydu.

Görünüşe göre bu boş koridorları mahremiyet için kullanan tek kişi o değildi. Ses çıkarmadan kendini duvara yasladı ve dinlemek için kendini zorladı.

"Planın delilik!"

Isla dondu. Ses bir fısıltı hâlindeyken bile derin ve öfkeli yankılandı.

Oro'nun sesi.

Başka bir ses cevap verdi, kelimeleri anlayamayaca-

ğı kadar kısıktı. Ama bunları kimin söylediğini biliyordu.

Azul.

Böyle garip, gizli bir yerde buluşarak ne yapıyorlardı?

Isla, tıpkı Terra'nın ona öğrettiği gibi sessizce yürüyerek seslere yaklaştı. Ayak parmaklarının uçları, sonra ayaklarının yanları, topukları asla yere değmiyordu.

"Binlerce kişiyi ölüme mahkûm edeceksin!" diye hırladı Oro.

Isla nefes almaya cesaret edemedi. Bir duraklama oldu.

"Bir diyarın ölmesi gerekiyor, Oro!" diye yanıt verdi Azul sonunda.

Isla şok içinde bir adım geri çekildi, ayakkabısının topuğu ufacık bir tıkırtı çıkardı. Sesler sustu. Biraz sonra bir kapı çarparak kapandı ve konuşmanın geri kalanını engelledi.

O gece Ana Kara'da kaldılar. Isla ve Oro, sahile kadar uzanan şatonun bir tarafındaki uçsuz bucaksız ormana girdiler. Ensesinde korkunun tanıdık iğneleyişini hissetti. Bu orman Gök Ada'dakinden daha vahşiydi. Enerji havada dolaşıyordu. Dallar sanki daha yakından bakmak için çabalıyormuş gibi ona doğru kıvrılıyordu. Isla yanlarından geçerken yerdeki sarmaşıklar ona çelme takmak istercesine gerilmişti.

Buradaki doğanın ilgisini çekmişe benziyordu. İzlerken göğsünden aşağı ter aktı. En azından doğa ona zarar vermemişti. Henüz. Panik, düşüncelerini zehirlemeye başladı; bu yüzden ormana ne kadar az bakarsa ormanın da o kadar az ona bakacağını umarak dikkatini Kral'a çevirdi. Oro'nun gözleri kısılmıştı ve kenarları biraz daha kırıkmıştı. Her zaman-
kinden daha sert yürüyordu.

"Hiç uyumadın, değil mi?"

Kral, dediklerini duyduğunu gösterecek hiçbir şey söylemedi.

“Geceleri çalışacaksak en azından gündüzleri uyumayı deneyebilirsin.”

Oro, Isla’nın kolunu kaldırdığında zar zor dokunabileceği dallardan kaçınmak için eğilerek ormanda ilerlemeye devam etti.

“Tabii eğer o sırada birlikte çalıştığın başka bir müttefikin yoksa.”

“Başka müttefikim yok!” dedi Oro sertçe.

“Gerçekten mi? Azul bile mi?”

Oro sıkılmış görünüyordu. “Gizli gizli başkalarına kulak kabartmak, bir Wildling için bile aşağılık bir şey.”

Yani onun dinlediğini biliyordu. İyi. “Planı ne?” diye sordu. Kendini tutamadan ekledi. “Beni diğer yöneticilerden koruyacağına söz verdin. Endişelenmeli miyim?”

Oro içini çekti, sinirlenmişti. Isla’ya döndü. “Azul zararsızdır. Konu ona geldiğinde tüm insanlar arasında en az endişelenecek olan sensin.”

Bu mantıklı değildi. Azul bütün bir krallığı bitirmekten bahsetmişti. Wildling’den bahsetmiyorsa hangi diyardan bahsediyordu?

“Ama...”

Adamın keskin bakışı onu susturdu. “Özel görüşmemizi ifşa etmeyeceğim, nefesini boşa harcamak yerine herhangi bir şey duyduğun için minnettar olabilirsin.”

Onunla konuşma şekli...

Oro, ona konuşmaları hakkında daha fazla ayrıntı anlatmadı. Ama belki de Azul’un hikâyesini öğrenmek onun motivasyonlarını anlamasına yardımcı olabilirdi. “Ona... Bir şey mi oldu?” dedi birkaç dakika sonra. Skyling her zaman neşeliydi ama birkaç kez yüzünde tekin olmayan bir ifade yakalamıştı. İyi huylu maskesinin ardında üzüntü ya da belki de öfke olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Saniyeler sessizce geçti ve Isla onu yine görmezden gele-

ceğini düşündü. Ama sonunda konuştu. “Azul birini kaybetti. Sevdiği birini.”

Ah. Isla bunu beklemiyordu. Lanetlerin döndüğü gece tüm hükümdarların yakınlarından birini kaybettiğini biliyordu ama bu farklı görünüyordu. “Eşini mi?” diye tahmin yürüttü.

Oro onu onayladı. “Kocasını.”

Isla göğsünde bir düğüm hissetti. Azul’u çok iyi tanımiyordu ama bu kadar yakın birini kaybetmiş olması onu açıklanamaz bir şekilde incitiyordu.

“O da Skyling miydi?” diye sordu.

Kafasını hayır der gibi salladı. Bu, ona Oro’nun erkek kardeşini ve lanetlerin mahvettiği düğünü düşündürdü. İki yönetici, yüzyıllar sonra ilk kez adayı bir araya getirmek için evlenmeye karar vermişti. Doğrudan Kral Egan hakkında soru sormak istemedi ama “Lightlark’ta krallıklar arası evlilik yaygın mı?” diye sordu.

“Daha yaygın hâle geldi,” dedi sadece.

Isla kaşlarını çatı. “Peki, bu gücü nasıl etkiliyor? Çocuklar... Sadece bir diyarın yeteneğiyle mi doğuyorlar?” Oro’ya baktı. “İkisini birden alamıyorlar, değil mi?”

Oro, kafasını sağa sola salladı. Isla daha iyi bir açıklama için beklentiyle baktı.

Kral içini çekti. “Tek bir güçle doğarlar, Wildling.”

İlginç. Isla ağzını açtı, başka bir soru sormaya hazırdı ki Oro onu susturan bir bakış attı.

İyi.

Sohbetlerini bitiren kendisi olmasına rağmen daha on dakika geçmeden, “Vahşi Ada’nın girişi yakınlarda,” dedi Oro. Sözleri gerçekten söylemek istemiyormuş gibi mırıldanmıştı.

Isla hareketsiz kaldı. Wildlinglerin Lightlark’ta kendi adaları olduğunu biliyordu elbette. Gizli gizli gezindiği sıralarda onu da aramıştı. Ama köprüyü hiçbir yerde bulamamıştı.

“Kalbin Vahşi Ada’da olmadığını nereden biliyoruz?” diye sordu Isla aniden, orayı görmek için çaresizce. Oro yürümeye devam etti ve Isla yetişmek için hızlandı. “Bitkilerin çoğu orada olmalı.”

Kral ona baktı. “Kendin söyledin. Kalbin hayatta kalması için istekli, besleyici bir ev sahibine ihtiyacı var.” Omuz silkti. “Vahşi Ada’daki tüm doğa ölü.”

Ölü. Kelime göğsüne kaya gibi ağırlık yaptı. Farklı bir şey beklememeliydi. Ama yine de denildiğini duymak canını yakıyordu.

Bir an geçti. “Onlar hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu, birlikte geçirdikleri ilk akşam yemeğinde onunla alay ettiği göz önüne alındığında cevabı biliyor olmasına rağmen. “Wildlingler hakkında?”

Oro kaşlarını çattı ve Isla, kendisini tokatlayabilecek bir dizi hakarete hazırlandı. “Sunling dışında en sevdiğim diyar onlardı,” dedi sonunda.

“Bunu kastetmiş olamazsın,” diye alay etti Isla.

Kral omzunun üzerinden ona baktı. “Öylelerdi dedim, Wildling.”

“Neden?”

Yürümeye devam ettiler. Ağaçlar değişmeye başladı. İncelmeye. Ta ki bir açıklığa girene kadar.

“Wildlingler sarayımızın danışmanlarıydı. Ben çocukken bana kılıç kullanmayı, doğru meyveleri nasıl seçeceğimi öğrettiler. Sadıklardı. Onlar iyiydi.”

Isla sadece ona baktı. “Ya şimdi?”

“Şimdi ise...” Daha sonra tamamen tabutlardan oluşan başka bir ormana girdiler. Yüzlercesi vardı. “Wildlingler, söylenen her şeydir.”

Bütün geceyi her bir tabut ağacının kabuğunu soyup içine bakarak geçirdiler. Oro, Starling yetenekleri sayesinde bunu bıçak kullanmak zorunda kalmadan yapmıştı. Isla ellerini

ve bileklik kılığında adaya gizlice soktuğu küçük bir hançeri kullandı. Bıçağının her vuruşunda irkildi ve ağacın misilleme yapmasını bekledi. Ama hiçbirini onu incitmedi. Isla, Oro'nun görev için güçlerinin maskesini düşürmesini önermeyeceğini umacak kadar hızlı hareket etti. Geçen her saat, onun kelimeleri söylemesini bekleyerek daha da endişeleniyordu.

Sonunda Oro söyledi. "Yeteneklerinle daha kolay olur," dedi kaşlarını çatarak.

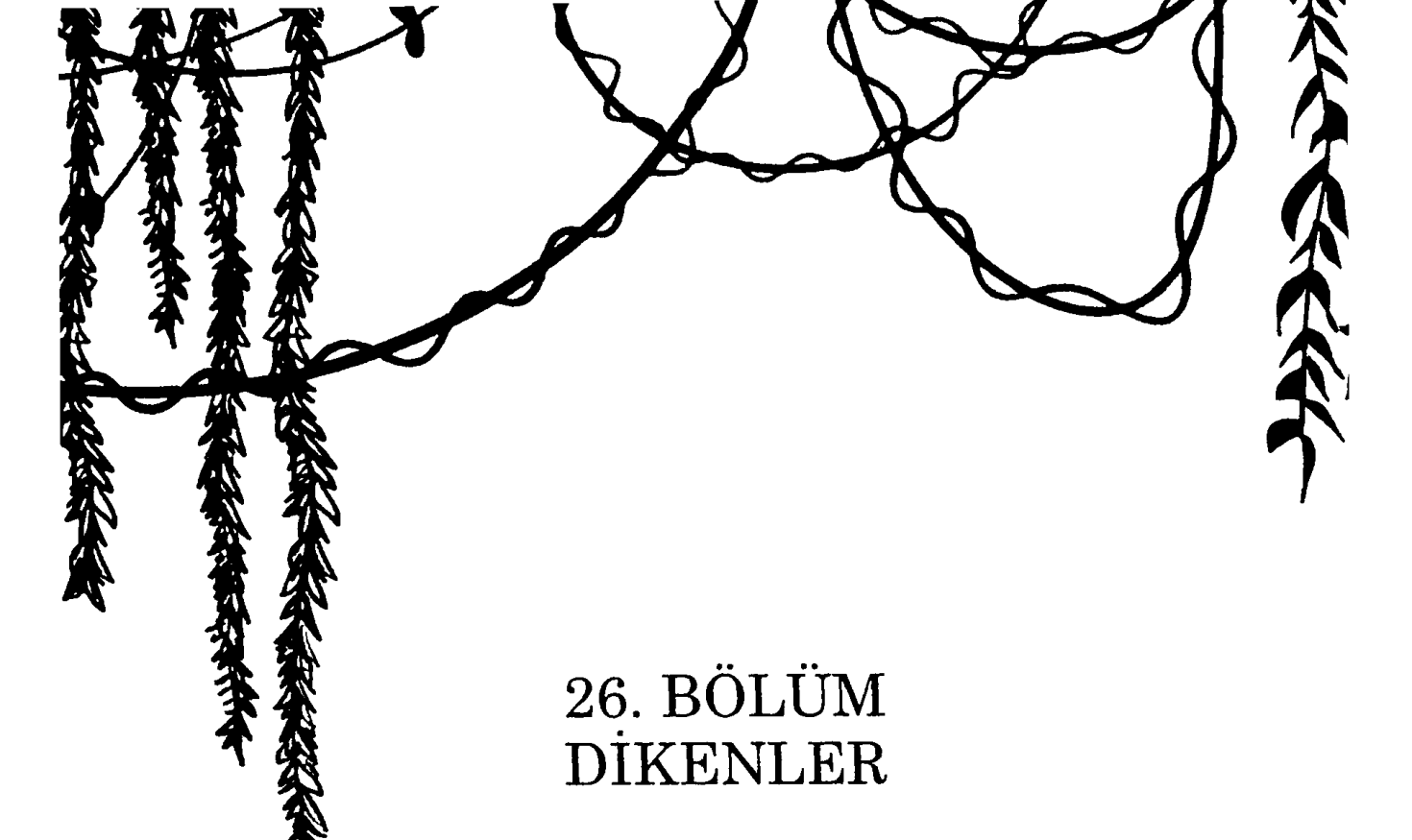
Isla koşmaya hazırlanıp hazırlanmaması gerektiğini ve ona yararı olup olmayacağını merak ederek durdu.

"Ama ortaya çıkarabileceği yaratıklar... Risk almaya değip değmeyeceğinden emin değilim."

Isla, daha önce sözünü ettiği bu yaratıkları merak etti. Onlar kimdi ve Wildlinglerden neden bu kadar nefret ediyorlardı? Oro bile onlardan neden korkuyordu?

Isla her zaman Centennial'daki en kötü şeylerin hükümdarlar olduğunu varsaymıştı. En güçlü. En ölümcül. Kral'ın bu kadim yaratıklar hakkında konuşma şekli ona bunun doğru olmadığını düşündürdü. Ne kadar ölümcül olabileceklerini merak etmesine neden oldu.

Ve ayrıca asla öğrenmemeyi umdu.

26. BÖLÜM DİKENLER

Grim onu son aradığından beri on gün geçmişti. Isla rahatlamış olmalıydı. Ama bir yanı, Celeste'in muhtemelen haklı olduğu gerçeğiyle soldu. Onu bu kadar ısrarla aradıktan sonra aniden ondan kaçınmak için başka ne açıklaması olabilirdi? O gerçekten de onun planının bir parçası olmuştu. *Aptal*, dedi kendine, başka türlüsüne inandığı için.

Tabut ormanındaki üçüncü geceleriydi. Yüzlerce ağacın içine bakmışlardı, hepsi kalpsizdi. Isla bahçeyle yeterince ilgilenip ilgilenmediğini merak etmeye başlamıştı. Kaçırıldığı bir şey mi vardı? Oro'nun tarif ettiği türde bir güce sahip olma olasılığı en yüksek olan bitkileri belirlemişti ama yanılıyor olabilirdi.

Ana Kara'da ilerlerken Kral'a daha fazla soru sormuştu. Onunla geçen her gün, ne kadar çok şey anlatacağını görmek bir sınavdı.

"Cleo neden geçen seferki Centennial'a katılmadı?" Azul bundan daha önce bahsetmişti.

Orman onu henüz incitmemişti ama sanki doğa saldır- mak için doğru anı bekliyormuş gibi enerjilerinin etrafında yayıldığını hâlâ hissediyordu. Kral bile nereye yürüdüğüne

dikkat etmiş, ormanın gücünü bir an olsun hafife almamıştı.

“Ona sormalısın. İkiniz çok iyi anlaşıyorsunuz.”

Isla, ses tonu bu kadar düşmanca olmasaydı bunun iyi huylu bir şaka girişimi olduğunu düşünebilirdi. Ona bir bakış attı. “Akşam yemeğinde o yorumu yaptığımdan beri beni hedef alması benim suçum değil.”

Kral başını salladı. Onun aptallığına inanamıyor gibiydi. “Cleo senden hoşlanmadığı için seni öldürmez.”

Isla alay etti. Moonling’in onu sanki Centennial’ın ellinci gününe saatleri sayıyormuş gibi incelediğini görmediği ortadaydı. “Onun hakkında iyi düşünüyor gibisin.”

Kral, onu şaşırtarak başını salladı. “Evet. Cleo, diyarının iyiliğini her şeyden çok düşünür.”

Isla, Moonling’in sınavını hatırladı. Kişilerin arzularını test etmişti. Terra ve Poppy, insanın kendi halkına olan amansız bağlılığını vaaz etmişti. Isla, dünyanın sunduğu her şeyden vazgeçmenin ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu yalnızca adada anlamıştı. “Gerçekten mi?” dedi Isla inanamarak. “Hobileri yok mu? Sevdiği birileri yok mu?”

Oro onun gözlerine bakmadı. “İktidara gelmeden önce hem erkeklerle hem de kadınlarla farklı ilişkileri vardı. Ama hükümdar olduğundan beri tamamen krallığının geleceğine odaklandı. Dikkati takdire şayan.” Çenesini sıktı. “Ancak bu onun bir sorun olmadığı anlamına gelmez.”

Sorun. Isla onun lejyonu bilip bilmediğini merak etti. Muhafızları. Biliyor olmalıydı.

“Krallığına olan bağlılığı, kehaneti gerçekleştirmek için elinden gelen her hükümdarı öldürebileceği anlamına gelmez mi? Kendinin ve halkının ölmediğinden emin olmak için?”

Kral durdu. “Her hükümdarı?” diye tekrarladı.

Isla omuz silkti. “Suikast yapma ihtimali olan ilk kişi.”

Oro, ondan hiçbir zaman o kadar iğrenmiş gibi görünmemişti. “Anlamıyor musun, Wildling? Bir hükümdarı öl-

dürmek işin zor kısmı değil. Hepimizin kehanetin bu kısmını gerçekleştirmek için çeşitli fırsatları oldu. Ellinci güne kadar öldürmeye neden izin verilmediğini biliyor musun?”

Kral o kadar üzgün görünüyordu ki Isla bir cevap vermeye cesaret edemedi.

“Çünkü işin zor kısmı, ölmesi için doğru hükümdarı ve diyarı seçmek. Sadece binlerce kişiyi ölüme mahkûm edeceğimiz için değil, aynı zamanda tüm geleceğimiz doğru kararı vermeye bağlı olduğu için.” Oro’nun sesi yükseldi. Isla onu hiç bu kadar tutkulu görmemişti. Ya da kızgın. “Bütün âlemlerimiz birbirine bağlı. Onlardan birini kaybetmenin sonuçlarını anlamazsın bile. Tekrar işlenmesi gereken suçu kesin olarak bilsek bile kimin ölmesi gerektiğine karar vermek neredeyse imkânsız olurdu. Şimdiye kadar lanetlerin bozulmamasının nedeni her şeyden çok bu.”

Isla sonraki birkaç kelimeyi neden söylediğini bilmiyordu. Ama açıklamasına ihtiyacı vardı. Yanıtlara. “Öyleyse neden direkt Grim’i öldürmeyelim?” diye merak etti Isla, bu düşünce içini şaşırtıcı miktarda acıyla burkmasına rağmen. Onu unutmuş gibi görünse bile. “Lightlark’ın bir parçası değil. Bariz seçim o değil mi?”

Oro’nun gülümsemesi alaycıydı. Acımasızdı. “Yapamam!” Belki de çok kızgın olduğu için onun ne kadar az anladığını yüzüne vurmak istediği için beklediğinden daha fazlasını anlatmıştı. “Grim, senin anlayamayacağın daha büyük bir tehlikeyle aramızda duran tek şey.”

Daha büyük tehlike? Nightshade’den daha tehlikeli ne olabilirdi? Ya da lanetlerden? Veya Centennial’dan?

Oro, ona aptal ve saf bir hükümdarmış gibi tepeden baktı. Ve şimdi Isla hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünüyordu. Terra ve Poppy, Centennial’ı her zaman en uygun olanın hayatta kalması oyunu olarak göstermişti. Diğerlerine şans verilirse en zayıf halkanın öldürüleceği bir yer. Oro’ya bakacak olursa yüz gün en uygun olandan daha çok doğru seçimi yapmakla

ilgiliydi. Başka bir şey sormasına fırsat kalmadan, fırtına gibi esip gitmişti.

Kral artık ormanın diğer tarafındaydı. Her birkaç dakikada bir, gövdenin içine bakmak için güçleriyle kabuğu kestiğini duyabiliyordu. Aynı işi kaç saat yaparlarsa yapsınlar, dikkati dağılmıyordu. Isla aynı şeyi kendisi için söyleyemedi. Aklında bu kadar çok soru varken, hayır.

O geceki bölümünü bitirmişti. Kalp yoktu. Sadece ara sıra gövdenin içinden ona meraklı gözlerle bakan hayvanlar çıkıyordu.

Celeste o sabah onu son gelişmelerden haberdar olmak için ziyaret etmişti. *Deniyorum*, demişti Isla. Kral'a kütüphane hakkında soru sormak için doğru zaman hiç gelmemişti. Çok erken ya da birdenbire sorarsa onun isteginden şüphelenirdi.

Şimdi, önceki konuşmalarıyla Güneş Ada kütüphanesine götürmesi için tüm şansını tüketip tüketmediğini merak etti. Kral öfkeli görünüyordu.

Tehlikeli ve aptalcaydı ama elini tabutların gözdesinde gezdirerek ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Doğa değişti, vahşileşti. Çiçekler açtı, en sık giydiği elbiseler gibi kırmızıydı. Gül fidanları. Diken haleleriyle korunan yapraklar. Ormanda bulduğu son Wildling yaşlı kadın ona bir kez böyle seslenmişti. *Sen dikenli bir gülsün*, demişti. Kendini koruyabilen güzel bir şey. Keşke öyle olsaydı. Bıçakları yeterli olmalıydı. O harika bir savaşçıydı. Ancak güce karşı metal kâğıt gibi kalırdı.

Gül fidanları kalınlaştı ve başka bir bitkiye dönüştü. Parmak kadar uzun ve kalın dikenleri olan, her yerde çıkıntı yapan bir bitkiye. Silaha benziyordu. Nedenini bilmiyordu ama ormanın içinde onu takip etti; çalının büyümesini, uzamasını izledi. Ta ki dikenlerden ve kılçıklardan oluşan koca bir duvara ulaşana kadar.

Isla'nın nabzı hızlandı. Bitkileri korumak için üzerlerinde

dikenler oluşurdu. Tıpkı kendisinin fırlatma yıldızları ve bıçakları gibi savunma mekanizmalarıydılar. Tüm bu sivri duvar bir şeyi koruyor olmalıydı. Belki de Lightlark'ın kalbini.

Isla muzaffer bir tavırla Oro'ya bağırmak için döndü. İşte o zaman saldırmıştı. Diken çalıları canlanıp onu kucağına aldı. Ve onu kılçıklı yuvasına çekti. Çığlığı gırtlaktan geliyordu. Bıçak kadar keskin düzinelerce diken aynı anda sırtına saplandı. Dikenler kollarının arasından kendilerini iğneledi. Acı konusunda iyi eğitilmişti, ancak bu prova edilmemişti. Beklenmedikti.

Isla kendini duvardan ayırmaya çalıştı ama yapışmıştı, dikenler derisine çengel gibi kıvrılmıştı. Onu tutuyordu. Her itiş onları daha da içlere gönderiyordu. Sırtından aşağı sıcak kan aktı, gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Dudaklarından boğuk bir ses kaçtı. Sonra onu sabit tutan sıcak eller hissetti.

“Hareket etmeyi kes! Durumu daha da kötüleştiriyorsun!” diye bağırdı bir ses.

Böyle bir zamanda onu azarladığı için ayaklarına tükürmek istedi. Kötü bitkiden uzaklaşması için onu uyarmak istedi. Ama anca zar zor görebiliyordu. Acı tüm duyularına saldırmıştı.

Kral küfretti ve Isla onun sırtını incelediğini düşündü. “Seni kurtarmak için onları kırmam gerekecek!”

Isla başını salladı ve bir saniye sonra Oro, Starling enerjisiyle ilk dikenini ikiye bölerken Isla dehşet bir çığlık attı. Gücü ne kadar istikrarlı ya da nazik olursa olsun, sırtındakilerin omurgasının kemiklerine doğru büküldüğünü hissetti. Bitki, Oro'nun onunla ilgilenmesinden hoşlanmamıştı. Diğer dikenlerini daha derine itti. Ancak Kral'a saldırmadı. Sanki sadece onun için bir iştahı varmış gibiydi.

“Bir sürü... Var!”

Isla bir tanesini daha kaldıramadı. İlki... Tekrar çığlık attı. Gözlerinin arkasında şimşekler çaktı, acı o kadar derindi ki kendi rengine sahip olduğuna yemin etti.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Isla kendine hâkim olamıyordu. Dikenlerden birini daha kırdığında ve bitki daha derine inerek misilleme yaptığında, elbiselerinden aşağı kustu. Oro, eğer ona bulaştıysa bile tek kelime etmedi. Sivri uçları ikiye ayırırken onu sabit tuttu.

Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Isla onları çıkaran kişi olmakta ısrar etti. Artık yerde duvardan uzaktaydı, Oro önünde diz çökmüştü. Ormanın geri kalanı hareketsiz kalmıştı. Onu izliyordu.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu Oro.

Doğru. Tabii ki kafası karışık. Bitkiler hükümdarlarına saldırmaya cesaret edemezdi. Yeteneklerini gizli tutması gerekse bile.

“Ben... Takıldım,” dedi yüzünü buruşturarak. Kral onu incelemeye devam etti ve o da gözlerini kıstı. “Git, duvar neyi koruyorsa onu ara! Ben iyiyim. Onları kendim çıkarabilirim.”

Yaralandığında kanlar içindeyken bile Kral ona ters ters bakma cesaretini gösterdi. “Kendi kusmuğunla kaplısın,” dedi düz bir sesle. Oro ona yardım etmek için sırtına uzandı ama Isla şaha kalktı ve sonra inledi.

“Kendim yapacağımı söyledim!” diye homurdandı.

Oro ona dişlerini gösterdi. “Gerçekten bu kadar inatçı mısın?”

“Gerçekten bu kadar zorba mısın?” diye sordu Isla. “Hayır, dedim! Şimdi git!”

Kral bir an olduğu yerde kaldı. Sonra ayağa kalktı ve içinden küfrederek çalılığa doğru yürüdü. *Güzel*. Yeterince uzaklaştığında Isla eğildi ve tüm gücüyle yeri kavradı, kolları fena

hâlde titriyordu. Acı... Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benze-miyordu. *Kötü, sefil bitkiler.*

Ve bitmemişti. Isla yüzünü buruşturarak arkasına uzan-dı ve diken aradı. Titreyen parmaklarıyla tuttu. Ve tüm gü-cüyle çekti. Çılgılığı ormanda yankılandı, ağaçların gürlediği-ne yemin edebilirdi. Sallanan yaprakları neredeyse kahkaha gibiydi.

Güçsüz doğduğu için kendinden hiç bu kadar nefret et-memişti. Eğer gerçek bir Wildling hükümdarı olsaydı, orma-nın her santimini kontrol edebilirdi. Onu asla incitmezlerdi. Ona yardım ederlerdi.

Kanlı omurgasını bırakırken eli titriyordu. Çaresizce yere düştü. Oro onu çalılardan kurtardığından beri doğru saydıy-sa sadece on tane daha kalmıştı. Kral şimdi geri dönmüştü, onun yanına çömelmişti. Isla bir sonrakine uzanmak için ge-riye doğru bükülürken tüm kolu titriyordu. "Sana gidip ara-manı söyledim!"

"Aradım ama kalp yok."

Gözyaşları başını eğdiği açıdan dolayı şakaklarından aşağı yuvarlandı. Tüm bunlar... Hiçbir şey içindi.

"Sen... Gidebilirsin," dedi Isla gözlerini sıkıca kapatarak.

Birkaç saniye geçti. Onun hareket ettiğini duymadı ve sessizce uçarak gidip gitmediğini merak etti. Ama gözlerini açtığı anda oradaydı, kaşlarını çatmış korkunç bir ifadeyle ona bakıyordu.

Oro ona doğru uzanınca Isla irkildi. Avuçlarını kaldırdı. Bir barış teklifi. "Dikenlerin hepsi senin," dedi Oro, gözleri berraktı. Mantıklı. Kollarına gömülü düzinelerce kılıcı işa-ret etti, onlardan kan gözyaşları gibi ince kırmızı çizgiler akı-yordu. "Bunları alacağım." Isla başıyla reddetmeye başladı. "Daha hızlı," diye ekledi. "Bu ne kadar çabuk biterse aramaya o kadar çabuk devam edebiliriz."

Doğruydu. Görevlerini tamamlamaları ve bu zalim or-

mandan çıkmak anlamına geliyorsa yardım etmesine izin verebileceğini düşündü.

“İyi,” diye fısıldadı Isla.

Elleri kızın teninde sıcaktı ama çalışırken şaşırtıcı derecede nazikti, kılçıkları birer birer söküyordu. Her birini sızı takip etti. Ama sırtındaki dikenlerle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Isla, elini bir diğerinin etrafına sardı ve çekti. Dizlerine doğru çığlık attı. Bir diğeri... Bu, omurgasından sadece yarım santim uzakta ve kavisliydi. Çekti ve tüm vücudunu bir titreme sardı, kemiklerine iğneler saplandı, damarlarında zehir aktı. Şokla dişleri dilini sertçe ısırды ve boğazından hayvansı bir ses çıktı. Ağzından kanlar aktı.

“Al.” Aniden Oro ona ısırması için bir şey teklif etti. “Dilini koparacaksın. Daha önce olduğunu gördüm, böyle bir şey için ağzında bir şey olmalı.”

Isla, şu an hissettiğinden daha fazla acı hissetmenin imkânsız olduğunu bilerek bir diken daha çıkardı. Ama yanılıyordu. İki katına çıktı, üç katına çıktı ve onun uzattığı şeyi sert bir şekilde ısırды.

Tekrar.

Tekrar.

Gözleri o kadar sıkı kapalıydı ki başı ağrıyordu. Bilinci açılıp kapanıyordu. Ama her dikenini kendisi çıkardı. İşi bitip bir ağaca yaslanana kadar Oro’nun elini ısırдыğını fark etmedi. Isırık izleriyle kaplıydı. Derisini çeşitli yerlerinden delmişti. Utanamayacak kadar yorgundu. Oro, yaralarını kapatmak için bir matara su ve Moonling yeteneklerini kullanırken tek yapabildiği nefeslerini saymaktı.

Kanaması durduğunda gitme vakti gelmişti. Şafak yaklaşıyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Isla, sesi zar zor çıkıyordu.

Dikenli duvar saldırmadan önce kendisine tahsis edilen

ağaçları aramayı çoktan bitirmişti. Oro'nun da öyle olduğunu varsaydı. Kalp açıkça bu ormanda değildi.

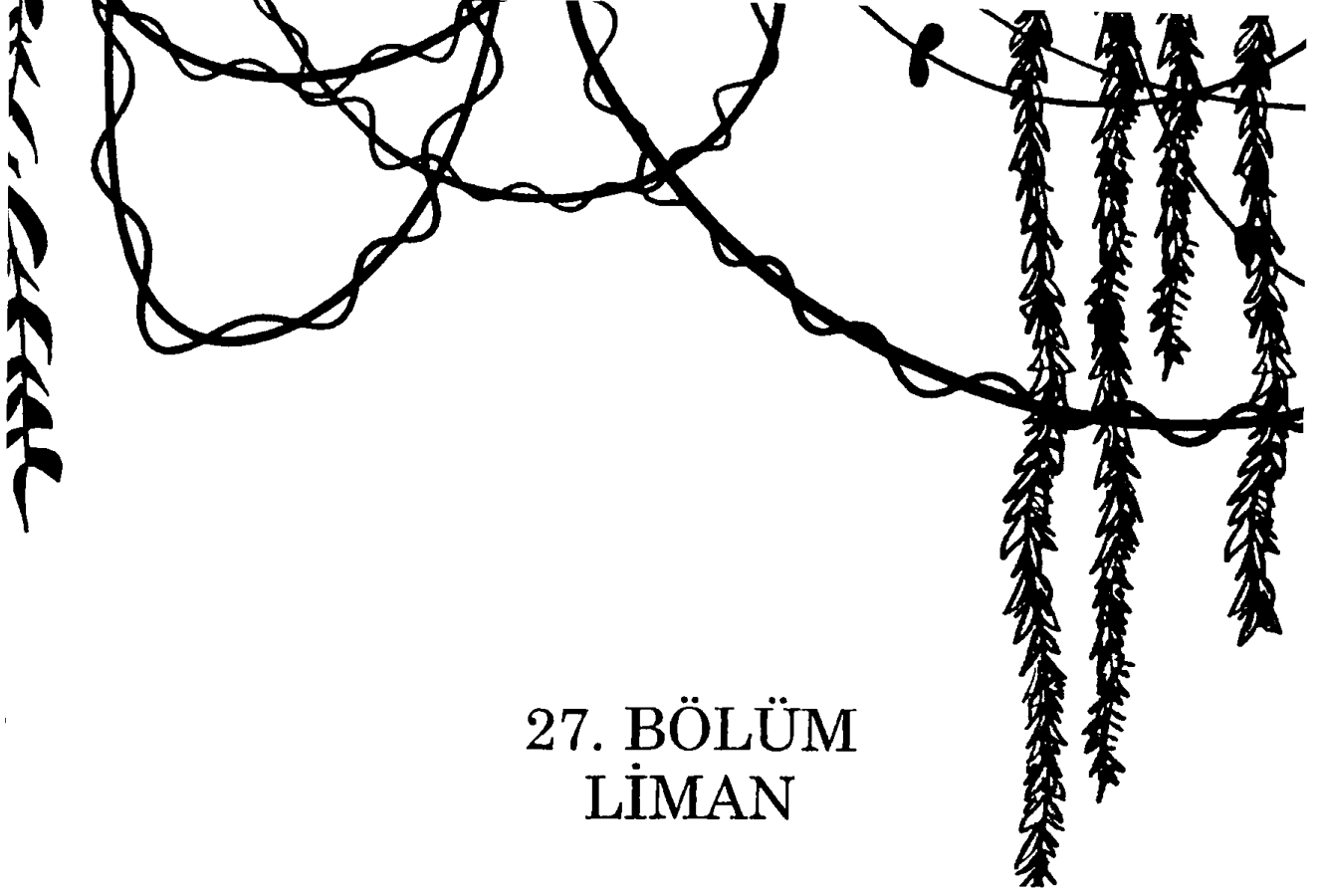
Oro'nun çenesi kasıldı. "Belirttiğin bitkilerin olduğu çok fazla yer var. Miktar nedeniyle şanslı çıkarız diye düşünmüştüm."

Şanslı... Isla neredeyse gülmek istedi. Ya da ağlamak. Dünyada şans varsa o ve Kral onunla hiç karşılaşmamıştı.

Oro kafasını salladı. "Başka bir planım var. Sakınmayı umduğum bir plan." Isla'nın gözlerinin içine baktı. "Sana bahsettiğim eski yaratıkları biliyorsun."

Isla başını salladı.

"Pekâlâ, sanırım onlardan biriyle tanışmamızın zamanı geldi."

27. BÖLÜM LİMAN

Oro beş gündür kapısını çalmamıştı. Güvenliklerini garanti altına alacak bir anlaşma yapmak için kadim yaratığı bulmaya çalışması gerekiyordu.

“Bu kadim yaratıklardan biri gerçekten de Lightlark kralına zarar vermeye çalışır mı?” diye sormuştu Isla.

“Emin olamam ama seni incitmekten kesinlikle çekinmezler.”

Isla mola için minnettar olmuştu. Oro, Moonling güçleriyle onun sırtını iyileştirmişti ama vücudu, onlar kaleye döndükten sonra iki gün için kapanmıştı. Mahvolmuştu. Yorgundu. Kırgındı. Ama zihni hiç bu kadar net olmamıştı. Dikenlerle ve kılçıklarla karşılaşması onun sadece lanetlerini daha çok bozmak istemesine neden olmuştu. Sadece özgürlük için değil... Aynı zamanda güç için. Bitkiler ona bir daha asla zarar vermeyecekti. Bir daha asla onlara karşı güçsüz olmayacaktı.

Üçüncü günden sonra, bir sonraki göreve hazır olduğunda Kral’dan hâlâ haber alamayınca endişelenmeye başladı. Bitkilerin saldırısına uğramış bir Wildling’in kendisine pek yardımcı olmayacağına mı karar vermişti? Planının

geri kalanını tek başına mı sürdürmeye karar vermişti?

Odasında oturmayı ve onun kendisine gelmesini beklemeyi reddetti. Planı değiştiyse onlarınki de değişmişti. Celeste ile konuşması gerekiyordu.

Isla, Starling'in kapısının altından onunla çarşıda buluşması için bir not atmıştı. Eş olmadıkları için adalıların gördüğü yüzeysel bir dostluk kurmaya başlamaları gerektiğini düşündü. Böylece bir şekilde bir araya gelirlerse bu o kadar da şüpheli olmayacaktı. Starling silah deposunda şans eseri birbirleriyle karşılaşmaları gerekiyordu. Isla'nın bir hançere ihtiyacı vardı, aynı zamanda aksesuar olmayan bir hançere. Ama bundan daha çok arkadaşıyla konuşması gerekiyordu.

Oro ile yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki Starling'in Cleo ile vakit geçirmek zorunda kaldığını neredeyse unutmuştu. Bu nasıl bir şey olmalıydı? Celeste, endişelenmesin diye Isla'ya bir şeyler söylemekten kaçınan bir tipti. Ama onun yanında olmak istiyordu. Tıpkı Starling'in her zaman onun yanında olduğu gibi.

Çarşı eskisinden daha kalabalıktı, satıcılar vitrinlerini en iyi aksesuarlarıyla dolduruyordu: ipek şapkalar, kristal kaplı eldivenler, yakınlardaki fırının vitrinlerinde güneşlenen hamur işleri kadar kabarık elbiseler... Her şey balo için hazırlanıyordu.

Sadece on gün vardı.

Öldürmeye izin verilene kadar on gün.

Güneş Ada kütüphanesine girmenin bir yolunu bulmak için on gün.

Bağ kırıcıyı bulup kullanmak için on gün.

Lanetlerini bozmak ve adadan çıkmak için on gün.

Isla, Starling mağazasının önünde durdu. Tam içeri girecekken biri ona çarptı. Garip. Genellikle adalılar, sanki derisi zehirliymiş gibi ondan uzakta yürürdü. Sonra eline düşen

notu hissetti. Küçük bir kâğıt parçasıydı. Sözler onu hareketsiz bıraktı.

Tehlikedesin, yazıyordu kâğıtta.

Ne? Isla, onu kimin uyardığını görmek için etrafa bakındı. Başı aşağıda, pazarda dolaşan beyaz bir pelerin gördü. Bu, o olmalıydı.

Bir Moonling mi? Oturup ona kimin zarar vermek isteyebileceği bilmecesini çözmeyecekti. O listede çok fazla insan vardı. Bunun yerine ona mesajı veren kişiyi takip etti.

Sokaklarda müzik çalıyordu, şüphesiz baloya heyecan oluşturmak içindi. Mağazalar kapılarını açık tutuyordu, genç erkekler ve kızlar reklam yapıyordu: *Özel teklif! Bir çift fiyatına iki çift eldiven! Türünün tek örneği adalılar için türünün tek örneği şapkalar!*

Isla, kurdeleyle bağlanmış kutu yığınları tutan alışverişçileri iterek kalabalığın arasından koştu. Dondurma külahu tutan çocukları. İçinde olgun meyveler ve taze kavrulmuş yemişler bulunan bir vagonla neredeyse çarpışmak üzereyken, korku dolu soluklarla karşılaşan özürler fısıldadı. Ama orada, çok ileride onu gördü. Bir köşede kaybolan beyaz kumaş parıltısı.

O sırada Celeste, Starling mağazasına giderken aniden yoluna çıktı. Isla, "Hemen döneceğim!" diye fısıldayarak yanıt beklemeden, yanından hızla geçerken arkadaşının gözleri şaşkınlıkla kısıldı.

Kalabalık yolda kaymak için kollarını iki yanında sımsıkı tutuyor, rüzgârdaki bir kurdele gibi hareket ediyor, ayakları kaldırımında boş yer buluyor, vücudu insan denizindeki boşlukları dolduruyordu. Birkaç dakika sonra aynı köşeyi döndü, neredeyse boş olan bir sokağa çıktı. O kadar boştu ki Moonling'in hızla uzaklaştığını, pelerininin esintisiyle dalgalandığını görebiliyordu.

Pazar yerinin bu kolu dağlara çıkmak yerine aşağı iniyordu. Hava tuz ve balıkla ağırlaşmıştı. Kaba kaldırım taşı ayak-

kabıllarının altında ıslandı ve Moonling'i yakalama telaşıyla neredeyse kaydı. Başka bir köşeyi döndü. Ve kaybolmuşlardı. Çok yavaş. Onları kaybetmişti. Deniz yakındı. Yüzlerce yıl önce, adanın lanetin tuzacağına düşmediği zamanlarda, bir liman olması gereken yerin kalıntıları arasındaydı.

Isla pes etmeyi reddederek kendini zorladı. Etrafına baktı, gözlerini kısıtı, bir ses ya da bir kumaş dalgalanması aradı. Diğer yöne döndü ve onu buldu. Bir şekilde karaya çıkmayı başarmış bir geminin arkasında kaybolan beyaz pelelerinin kıvrımı. Gemi, karaya vurup yan dönmüş bir balınaya benziyordu.

Isla bir adım attı ve nefesi kesildi. Aniden zincirler el ve ayak bileklerine dolandı. Ve bir kılıcın soğuk metali boğazına sıkıca bastırıldı.

"Bu biraz fazla kolay oldu," dedi alçak bir ses kulağına.

Isla zincirleri çekti ve aslında zincir olmadıklarını gördü. Dalga gibi sert, gelgit kadar güçlü, örülmüş sulardı bunlar. Beş adam daha saklandıkları yerden, eski kayıkhanelerin ve karayla çevrili gemilerin arkasından sıyrıldı. Gömleklerinin üst düğmesinin yerinde elmaslar olan bembeyaz takımlar giymişlerdi. Moonling soyluları. Onları denemelerden tanıdı.

Boğazından bir hırıltı kaçtı. Onun olduğuna inandıkları canavardan biraz daha fazlası oldu. O sırada beyaz pelerinli kişi belirdi ve Isla onlara şiddet vadeden bakışlarıyla dişlerini gösterdi. Figür, eline bir avuç madenî para verilip gidene kadar ona bakmadı bile. Bir tuzaktı. Kandırılmıştı.

Aptal!

Hayır! Onlar aptaldı!

Isla çenesini yukarı kaldırdı ve becerebildiği kadar kinle, "Beni serbest bırakırsanız merhamet edeceğim. Beni bağlı tutarsanız bir Wildling'i tuzığa düşürmeye çalıştığınızda neler olacağını hepiniz görürsünüz," dedi.

Adamlar sadece gülümsedi.

“Yakalanmışken bile hâlâ vahşi,” dedi biri. Beyaz saçları geriye doğru taranmıştı ve ihtiyatla elinde kristal uçlu bir baston tutuyordu ama buna ihtiyacı olmadığı açıktı. Bastonu Isla’ya doğrulttu ve sudan zincirleri gerilerek onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Isla, kemikleri çığlık atarken derisi nemli taş zeminde soyuldu. “Ama vahşi şeyler bile evcilleştirilebilir. Ve kafeslenebilir. Söyle bana, hayatın için yalvaracak mısın, Wildling?”

Şimdi Isla’nın gülme zamanıydı. “Yani hükümdarın seni onun pis işlerini yapman için mi gönderdi?”

Henüz ellinci gün değildi. Ya Cleo, Isla’nın suikast emrini tam olarak vermeyerek kuralları atlatmıştı ya da Moonling hükümdarı kuralları çiğnemeyi umursamıyordu. Belki de vadedilen güç ödülünün peşinde değildi.

Oro’nun teorisine göre Cleo sırf ondan hoşlanmadığı için onu öldürmezdi, yanılmıştı. Yine de kuşkusuz, Isla’nın Ay Ada kütüphanesine gizlice girmesinin bununla daha çok ilgisi vardı.

Bastonlu Moonling kaskatı kesildi, aşağılanmıştı. Diğerleri birbirlerine bakmak için döndüler ve bu, Isla’ya yeterince şey anlattı. Cleo onları kendisine suikast düzenlemeleri için göndermemiş olabilirdi ki bu doğrudan kuralları ihlal ederdi. Ancak çabaları onaylanmıştı.

“Üzgünüm,” dedi adamlardan biri onu şaşırtarak ve görünüşe göre grubun geri kalanını da. “Fakat Centennial sadece yöneticiler için bir oyun değil. Diyarlardan biri düşmeli. Ve ailelerimiz var.” Kafasını salladı. “Biz olmamalıyız.”

Isla anladı. Centennial, birçok oyuncusu olan ölümcül bir oyundu. Ve ciddi sonuçlara sahipti. Yine de adamın ayaklarına tükürdü.

“Yeter!” Isla, kılıcı hâlâ boğazında olan arkasındaki adam tarafından yukarı çekildi. “Elveda de, Wildling!” diye kulağına tısladı ve kılıcı temiz ve net bir şekilde kesmek için geri çekti.

Isla kaçmak için sulu zincirleri tüm gücüyle çekti. Ama çabaları, onların Moonling güçlerine karşı etkili olamadı. Ana Kara ormanından döndüğünde Isla, Wildling güçlerini hiç bu kadar çok istemediğini düşünmüştü. Yanılmıştı. Şimdi onları sadece istemiyordu, onlara ihtiyacı da vardı.

Aklından duyacağı son sözler geçiyordu: *Çok geç. Başarısız. Güçsüz. Keşke.*

Sonu gelmeden önce başka bir kelime duydu.

“Elveda!” dedi bir ses, bıçağı boğazından sadece birkaç santim ötede durdurarak.

Ve adam havada savruldu.

Celeste bir yumruk yaptı ve su zincirleri gevşeyerek gümüş kıvılcımlar karmaşası içinde kayboldu. Onu takip etmiş olmalıydı. Soylulardan biri ona doğru hızla bir deniz dalgası gönderdi ve Starling onu bir enerji akışıyla karşılamak için topuklarının üzerinde döndü.

Zincirlerinden kurtulan Isla serbest kaldı. İki elini de zıt bileklerine doğru uzattı ve fırlatma bıçaklarına dönüşen bileziklerinin zincirlerini çözdü. Onları kolaylıkla uçurdu, her biri hedefini buldu. İki Moonling’in kalbi. Adamlar yere yığıldı ve Isla döndü, bir güç dalgası tarafından savruldu. Eli yerden bir cam parçasını tutmayı başardı, sonra eski bir gemiye çarptığında dünya yan döndü.

Isla dilinde kan tadı aldı, kaşlarının arasından başı zonk-luyordu. Adamın eli boynuna dolanmış ve onu yukarı kaldırmıştı. Denizden olmayan bir kükreme duydu ve nefes almaya çalıştığında korkunç bir ses çıkardı. Yine de gülümsedi. Zincirlenmişken rakip olmayabilirdi. Ama artık kısıtlamalar kalkmıştı.

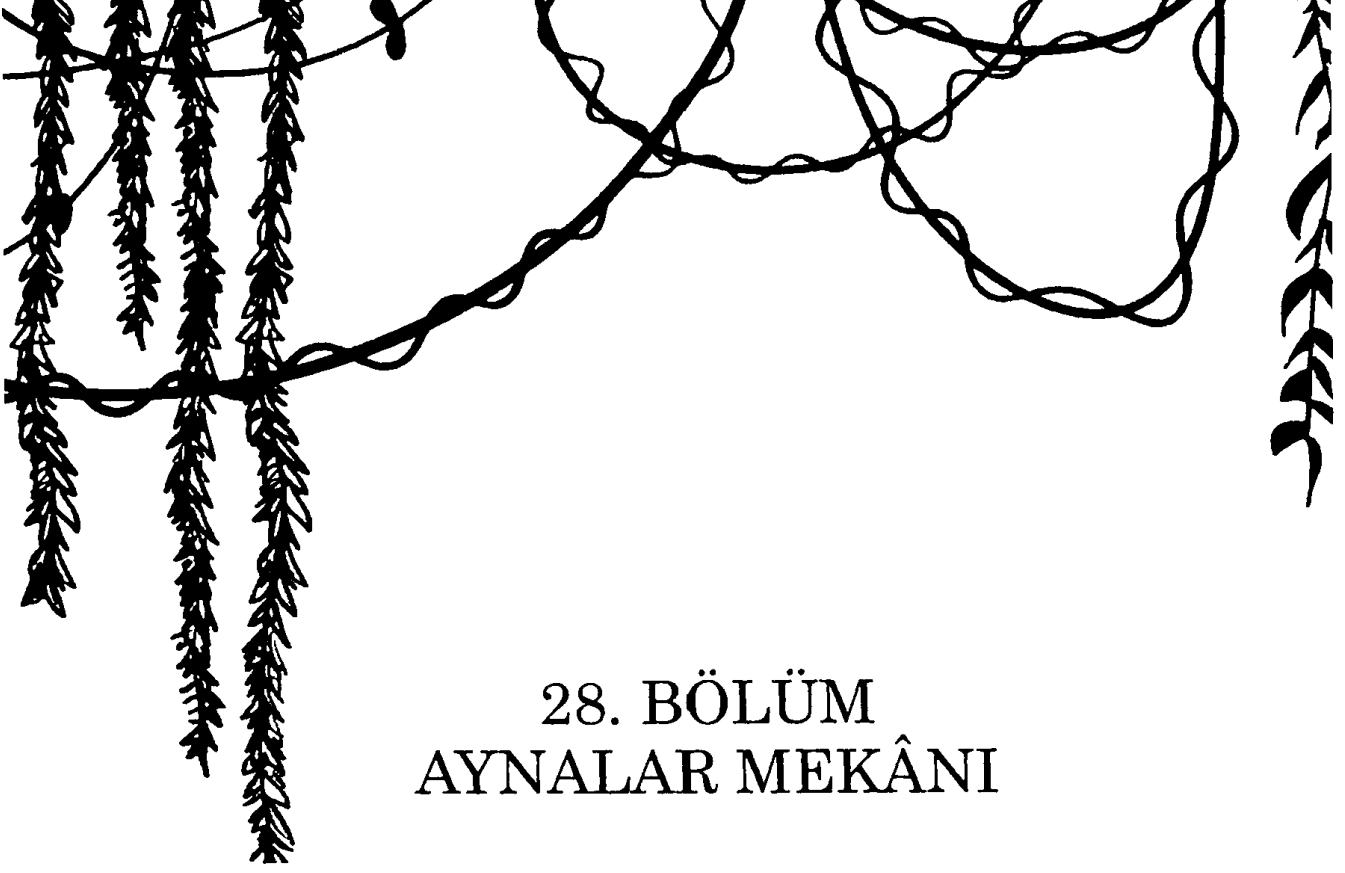
Isla parmaklarını elindeki uzun cam parçasına doladı ve onu adamın boğazına soktu. Adam hemen onu serbest bıraktı, kendi boynuna uzandı ve konuşmaya çalıştı. Ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Diğer Moonling soyluları da daha iyi durumda değildi. Celeste’e geri döndü, ancak onu ıslak liman

taşının üzerine serilen bir ölüler karmaşasının ortasında dururken buldu.

Celeste, şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle, "Seni öldürtmeye çalıştı," dedi. "Mesaj bırakman gerekiyor. Güçlü olduğunu gösteren bir mesaj. Hayatına başka bir teşebbüste bulunmadan önce onu iki kez düşündüren türden."

Birlikte kanla bir yanıt karaladılar. Bitirdiklerinde Isla aşağı baktı ve gülümsedi. Bir keresinde kusma isteği duyabilirdi. Ama kırk gündür adadaydı. Ondan beri ünlü hükümdarlara karşı düello yapmıştı. Sayısız denemeden sağ çıkmıştı. Tarifsiz acıyı yutmuştu. Çıplak elleriyle sırtındaki dikenleri çekmişti. Adamların onu nasıl tehdit ettiğini hatırlayarak dimdik ve sabit durdu. Yerine zincirlenmiş olarak ne kadar zayıf hissettiğini hatırladı. Güç karşısında güçsüz. *Bir daha asla*, diye söz verdi kendine.

Daha iyi dene, diyordu mesaj.

28. BÖLÜM AYNALAR MEKÂNI

Isla hayatında hiç bu kadar güç istememişti. İlk olarak, dikenler. Ardından, bıçaklarının Lightlark için çok az şey ifade ettiğini kanıtlayan limandaki suikast girişimi. Yine de içinde bir fırtına gibi dolaşan öfke için çıkış işlevi gördüler.

Suikast girişiminden sonra doğruca Starling mağazasına girmiş ve hançerini satın almıştı. Wildlinglere uygun, kabzasında kıvrık bir yılan olan. Elinde tuttu, havayı parçalara ayırdı. Elindeki metal ağırlıksızdı. Onu parmaklarının arasında döndürdü, havaya fırlattı ve bakmasına gerek kalmadan yakaladı. Birini tam karnından bıçaklıyormuş gibi davrandı.

Moonling soyluları zihninde parladı ve kılıcını havada, onların arasından geçirdi. Dudağı kıvrıldı. Hepsini, adamları ve anıları tek tek bıçakladı.

“Rüzgâr seni gücendirecek bir şey mi yaptı?”

Isla bir anda döndü ve hançeri uçarak, Grim’in siyah saçlarının tam üzerinden sarayın taşını delip geçti. Grim sırtıttı. Akıcı bir hareketle hançeri çıkardı ve ona geri fırlattı. Isla bakışlarını ondan ayırmadan yakaladı.

Grim. Onu görünce bir an midesi bulandı. Sonra öfke

kabardı. Ona ters ters baktı. “Nightshade hükümdarının bu kadar kararsız olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Kararsız?”

Isla ona doğru uzun bir adım attı. “*Kararsız*. Kararını vermiş gibi görünmüyorsun. Bir gün arkadaşmışsınız gibi davranıyorsunuz, ertesi gün yabancı. Haftalarca ortadan kayboluyorsun.”

Grim bakışlarını ondan ayırmadı. “Hangisini tercih edersin?” diye sordu, sanki gerçekten bir cevap istiyormuş gibi. “Arkadaş mı yoksa yabancı mı?”

Isla duygularına kontrol altında kalmaları için yalvararak yutkundu. “Hiçbiri,” diye yalan söyledi. “Sadece benden uzak durmanı istiyorum. Sürekli.”

Grim ona doğru adım attı. Sırtı, sadece biraz. “İstediğin gerçekten bu mu, Kalp Yiyici?”

Nefesi kesildi. Grim, onun her şeyini hissetmişti. Grim daha fazla hissedemeden Isla arkasını döndü. Grim’in sırtışı kayboldu. Birdenbire ölümcül derecede ciddileşti. “Gerçekten birbirimizden uzak durmalıyız. Bu yüzden beni görmedin.”

Yani ondan kaçıyordu.

“Neden?” diye sordu Isla, binlerce cevabı olmasına rağmen.

Grim omuz silkti. “Ben ünlü Nightshade savaşçısıyım, kılıcım ile binlerce kişi öldürdüm. Herkes benden nefret ediyor. Kimse bana güvenmiyor. İyi sebepleri var. Güvenmemeliler.” Isla’ya baktı. “Güvenmemelisin.”

Ne demek istediğini sormak istedi. Ama o yapamadan Grim bir adım daha yaklaştı. Isla’nın saçları dağınıktı ve tişörtü çok dar geliyordu, antrenman yapmak için pantolon ve tişört giymişti. Elbiselerinin hepsi ölümcül bir baştan çıkarıcı için tasarlanmış olsa da şu anda bu antrenman kıyafetleri çok daha açık hissettiriyordu.

“Nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, de-

ğil mi Kalp Yiyici? Canavar olarak görülmenin? Bir barbar olarak görülmenin?”

Doğruydu. Yine de gerçeklerin söylendiğini duymak canını yaktı.

“Sinirlenmiş hissediyorsun, Kalp Yiyici. Olduğun şeyi inkâr mı ediyorsun?”

Isla ağır nefes alıyordu. Nedenini gerçekten bilmiyordu. “Hayır. Ya sen?”

Grim başını salladı. Ona doğru bir adım attı. “Asla! Ben canavarım.”

Isla muhtemelen kaçması ya da gitmesi veya bir adım daha yaklaştırmaktan başka bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Başını eğdi. Ona bakışında, bu kadar yakın duruşunda bir şeyler vardı. Hiç kimsenin cesaret edemediği kadar yakındı.

“Ben senin düşmanın değilim,” dedi Grim.

Grim’in sesi şimdiye kadar hiç duymadığı kadar yumuşaktı. O zaman neden ona güvenemiyordu? Neden onu uzaklaştırıyordu? Neden umursamaya tenezzül ediyordu ki?

“Kanıtla,” demeye cüret etti Isla. “Bana bir şey söyle.”

“Herhangi bir şey.”

Kral’ın ormandaki sözlerini hatırladı. Diğer hükümdarların kehaneti gerçekleştirmek için Grim’i öldürmeye karar vermemelerinin sebebini açıklamıştı.

“Oro, bizimle daha büyük bir tehlike arasında duran tek şeyin sen olduğunu söyledi. O ne hakkında konuşuyordu?”

Grim, sorusuna özellikle şaşırmış görünmüyordu. Cevaplamak için zaman ayırmasına rağmen. “Bu dünyada lanetlerden daha beter şeyler var. Hatta ben bile.”

“Ne gibi?”

Grim kafasını salladı. “Sana söyleyebilirdim. Ama bu sadece dikkatini dağıtırdı. İnan bana, şu anda lanetler daha önemli bir tehlike.”

Isla kaşlarını çattı. O kimdi ki neyin onun dikkatini dağıtıp dağıtmayacağına karar veriyordu? Bilinmeyecek kadar abartı olan şey neydi? Yine de ses tonundan daha fazlasını söylemeyeceğini anlamıştı.

“İyi. O zaman bana bir şey göster.”

“Herhangi bir şey,” diye tekrarladı Grim, gerçi artık sınırları olduğunu bildiği için bu sözcük daha az anlam ifade ediyordu.

“Wildlinglerin Lightlark’tayken nerede yaşadıklarını göster bana.”

Bu istek onu bile şaşırttı. Hâlâ Vahşi Ada’nın girişini bulamamıştı. Oro’nun ormanda yaptığı yorumlar onun merakını beslemekten başka bir işe yaramamıştı. Bölgesi hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki...

Ve şimdi, her zamankinden daha meraklıydı. Wildling atalarının bir zamanlar sahip olduğu sonsuz gücü istiyordu. Belki de arkalarında bir şey bırakmışlardı. Şimdi ona yardımcı olabilecek bir şey.

Grim ona baktı ve Isla son haftalarda onun hakkında ne kadar düşündüğünü bilip bilmediğini merak ederek nefesini tuttu. Kalbi ne kadar hızlı atarsa atsın, sözleri zihninde birçok kez yankılanmış olsa da haklı olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Grim’e güvenemezdi.

Ve Grim de ona güvenemezdi.

“Elbette, Kalp Yiyici.”

Isla, Grim onu şatonun gölgesindeki Ana Kara ormanına götürürken tek kelime konuşmadı. Tabut ağaçlarından çok uzakta değildi ama ters yöndeydi. Yol vahşiydi. Taş patikayı çoktan boğan yabani otlar, yabani bitkiler vardı. Isla kendini yeni bir saldırı için hazırlayarak ormanı izlerken irkildi. Sanki hatırlamış gibi sırtı karıncalandı. Ama orman, Grim’in yanında ona saldırmaya cesaret edemedi. Kollar kadar kalın sarmaşıkların üzerinden ve şemsiye kadar büyük örümcek ağ-

larının altından geçtiler. Kısa süre sonra ağaçlar yapraklarını döktü ve kılıçları andıran keskin, çıplak dallara dönüştü. Bir zamanlar nehir kıyısına dizilmiş olabilecek taşlar şimdi çimle-ri çevreliyordu. Çıkana kadar sonunu göremedi.

Güneş ışığı onu bir an için kör etti ve hareketsiz kaldı. Bir köprü vardı. Birçok yerinden kırık. Kenarları örülmüş sarmaşıklardandı. Diğer taraftaki ada yaşam belirtisi göstermiyordu. Ama orada bir şey onu çağırdı. Tereddüt etmeden köprüye ilk önce Isla adım attı ve o farkına bile varmadan diğer tarafa geçti.

Kral haklıydı. Burada hayat kalmamıştı. Vahşi Ada bir kabuk ormanına indirgenmişti. Ağaçlar çıplak ve bükülmüştü, iskeletler rüzgârda sallanıyordu. Yerdeki sarmaşıklar ve kök-ler ayaklarının altında kuruluştan çıtırdıyordu. Yer, yılanlara benzeyen kırık dallarla doluydu. Hayvan yoktu. Yeşillik yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ölümün merkezinde bir yapı duruyordu.

Grim onun yanındaydı. “Buraya *Aynalar Mekânı* diyorlar.”

Sarayın her bir santimi, çıplak ormanı ve çevresini yansıtan bir camla kaplıydı. Kenarları güneş ışığında göz kırptıyordu. Aynalar Mekânı kırılğan görünüyordu, sanki güçlü bir rüzgâr onu paramparça edebilirdi. Ama Vahşi Ada’daki diğer şeyler hayatta kalamazken o kalmıştı. Yıldız asasıyla Skyling yeni topraklarının eteklerinde gördüğü karnaval çadırlarına benziyordu, havayla şişirilmiş gibi ovalimsi ve üç yeri sivri uçluydu. Her nasılsa, dışarısı ayna gibi görünürken içerisi açıktı. İçeri girdi ve uçsuz bucaksız pencerelerden milyonlarca şekilde yerle bir edilmiş ormanı gördü. Tavan kavisliydi. İçerisi neredeyse boştu. İçeriye giren yapraklarla birlikte sadece birkaç heykel kalmıştı.

Isla, Aynalar Mekânı’nın derinlerine doğru yürüdü, büyük şato tamamen camdan oluşmuyordu. Duvarlar taşla döndü ve bir zamanlar iç bahçe olması gereken bir yere açılıp tavan tamamen sona erdi. Sütunlar ölü sarmaşıklarla sarılıydı.

Küçük bir çeşme şimdi koyu bir su tutuyordu. Bir dağın eteğine oyulmuş, diğerlerinden daha sağlam olan arka duvara ulaşana kadar ölü orman tarafından terk edilmiş ve ele geçirilmiş odalara ve koridorlara doğru yürümeye devam etti.

En belirginini büyük bir girdap olan işaretlerle kaplıydı. Geri kalanı savaşı tasvir ediyordu, zırhlar giymiş, kılıç ve kalkan tutan erkekler ve kadınlar vardı. Bazıları tanımadığı dev canavarlara biniyordu. Çizimleri parmaklarıyla takip etti.

“Olmasını umduğun şeyler mi?” diye sordu Grim.

Isla ona döndü. “Çok daha fazlası.”

“Neredeyse boş olsa bile mi?”

Isla, sarayın tamamını keşfetme fırsatı bulamamıştı ama diğer odalar gibi boşaltılmış bulacağını tahmin etti. “Hâlâ burada olduğu gerçeği...” Avucunu duvara bastırdı. “Bana umut veriyor. Wildlinglerin tüm bunlardan sağ çıkabileceğine dair.”

Grim başka bir yerdeydi, bunu gözlerinde görebiliyordu. Onun ne düşündüğünü merak etti. Yaptığı her hareket kafa karıştırıyordu.

“Nightshade toprakları nasıl?” diye sordu Isla, nedenini gerçekten bilmeden. Yıldız asasıyla bile onların bölgesine gitmeye cesaret edememişti. Terra’nın onlar hakkındaki uyarıları onu uzak tutmuştu.

Grim ona uzun süre baktı. “Bir gün sana gösteririm.”

Isla kaleden ayrılmadan önce karanlığın çökmesini bekledi. Oro hâlâ kapısına gelmemişti. Gece onundu. Ve dikkatli kullandı.

Tek rehberi ay olan Ana Kara’dan geçerken Grim’in karanlıkta kolayca görebilme gücüne sahip olmayı diledi. Dönüş yolunda, Vahşi Ada’ya giden yolu dikkatle incelemişti ama gecenin dokunduğu her şey farklı görünüyordu.

Yol, kaybolması gerekirken çok uzun sürdü. Yanlış bir dönüş yapmış ya da tamamen ıskalamış olmalıydı. Kısa süre sonra Ana Kara kalesine geri dönmüştü.

Isla küfretti ve yeniden denedi. Ağaçların kıvrımını ya da saatler önce Grim'in yanında duygularını gizlemek için elinden gelenin en iyisini yaparken saydığı adım sayısını hatırlamaya çalıştı. Grim, onun sorularını cevaplarken, Isla'nın Aynalar Mekânı'nda bir şeyler gördüğünü ve ne kadar çabuk geri dönebileceğini planladığını bilemezdi. Yalnız başına.

Karanlığın içinde gözlerini kısıtı, sonra parmaklarının yolu hissedebilmesi için eğildi, takip edeceği yolun işareti olan taşlar arasından fırlayan kır çiçeklerini bulmayı bekledi. Wildling güçleri olsaydı ormana seslenip cevabını dinleyebilirdi. Onun şarkısını saraya kadar takip ederdi. Ama yapmadı. Böylece gece boyunca körü körüne tökezlemeye devam etti.

Sonunda çimenler parmaklarına sürtündü, birinci patikadan başka bir patika sapıyordu. Onu ormana kadar tereddütle takip etti. Ay ormanın dışında kalmış, kamburlaşmış ağaçlar tarafından neredeyse tamamen kapatılmıştı. Yolu hissetmek zorunda kalacaktı. Ormanın, kendinden döktüğü kan miktarından tatmin olduğunu umdu.

Isla sabah geri gelip gelmemeyi düşünerek başını eğdi. Ayak bileklerine dikenler takılarak ormanda ilerlerken bile düşünmeye devam etti. Bir asmaya takılıp ellerinin ve dizlerinin üzerine düştüğünde bile.

Hayır, onun gece yarısı Wildling sarayına yaptığı yolculuğu kimse bilemezdi.

Grim bile.

Vahşi Ada'ya daldığında saçları örgüsünden dağılmıştı ve avuçlarında kesiklerin sivri acısını hissediyordu. Ama önündeki binaya baktığında acısı bile dindi. Geceleri, Aynalar Mekânı sadece karanlığı yansıtıyordu. Açık kahverengi kıyafetleri bir bıçak gibi yansımayı kesiyordu. Çıp-

lak ormanın gölgelerinden bir hayalet gibi sıyrılışını izledi.

İçeriye bir kez daha ay ışığı yağdı. Yukarıdaki katlar, sanki bir uykudan uyanmış gibi inledi. Ahşap duvarlar bir yerlerden çıtırdıyordu. *Normal antik şato sesleri*, dedi Isla kendi kendine. Yukarıdaki cama bir şey çarptı. *Sadece düşmüş bir dal*. Yine de hızla koridorlardan ve odalardan geçip arka duvarda durdu.

Bunu günün erken saatlerinde Grim'leyken görmüştü. Ve geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

Isla duvardaki sarmalın bir kapı olduğunu anladı. Odasında, dolabındaki kırık bir panelin altında saklı olan şeklin aynısıydı. Yıldız esasını annesinin eşyaları arasında bulduğuyla aynı yerdeydi.

Wildlinglerin gizli bir kapısı varsa, içindeki her ne ise saklanacak kadar önemli olmalıydı. Ve sarayın geri kalanından farklı olarak hâlâ bozulmamış olmalıydı. İçindeki her ne ise şimdi kendine yardımını dokunabileceğini hissediyordu. İhtiyacı olan bir şeyi barındırdığını.

Isla kasaya girmek zorundaydı. Tıpkı odasındaki gibi yeterince çabayla gıcırdayarak açılmasını bekleyip sarmal kapıyı tüm gücüyle itti. Ama bu kıpırdamadı. Isla duvarı inceledi ve bir boşluk gördü. Anahtar için bir yer. Hayır. Bir anahtarın sığması için çok uzundu. Çok büyük bir anahtar olmadığı sürece.

Minyatür bir sıradağ gibi garip bir desen olan karmaşık tasarımına uygun bir şey bulmak için etrafına bakındı. Kısa bir şamdanlık boyutuna yakın görünüyordu. Onu deliğe sokmaya çalıştı ama sığmadı. Yakın bile değildi. Biraz sarmaşık almaya ve benzer bir şey yapmaya çalıştı. Ama anahtar çevirir gibi çevirdiğinde sarmaşıklar koptu. Dişleri birbirine çarptı. Kapıyı açmanın bir yolu varsa içeride bir yerde olmalıydı.

Isla, ayaklarının altında bir çıtırtı senfonisi oluşturan ölü yapraklarla kaplı, dolambaçlı bir merdivenden yukarı yürü-

dü. Koridor koridor, oda oda dolaştı; tek rehberi ay ışığıydı. Dakikalar sonra deliğe sığabilecek bir kucak dolusu nesne buldu. Eski, terk edilmiş bir tarak. İnce bir şampanya kadehi. Tek bir çiçeğin sığabileceği kadar büyük bir vazo. Minyatür bir arp.

Şafak sarayın içinden sızıp cam girişi menekşe rengine boyayana kadar nesneleri birbiri ardına içeri soktu ve onları anahtar gibi denedi. Ama hiçbirisi işe yaramadı.

Kapı kapalı kaldı.

29. BÖLÜM MANASTIR

Isla, Wildling mahzeninde bağ kırıcıyı bulmak için kullanabileceği bir şey olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuştu. Veya başka bir kritik şekilde yardım edebileceğine.

Ve adada onu açmanın sırrını bilen biri varsa o da Juniper'dı.

Ertesi gün barına girdi. Arka köşede oturan, yüzünde şapka olan bir adam dışında boştu. Sanki meyhanede şekerleme yapıyormuş gibi, daha canlı akşam kalabalığını bekliyordu.

"En sevdiğim Wildling," dedi Juniper barın arkasından. Ellerini birbirine kenetledi. "Bu zevki neye borçluyum?"

Isla'nın bunu çabuk yapması gerekiyordu. Kimsenin onun bara girdiğini görmemiş olmasını umuyor ve bu şekilde kalmasını istiyordu. "Moonling soyluları bana suikast girişiminde bulundu." İşte. Bu onun sırrıydı.

Juniper'ın kafası, sanki bu haber onu bile şaşırtmış gibi geriye doğru kalktı. "Aradığın bilgi nedir?"

Isla ona doğru yaklaştı. "Vahşi Ada'daki antik Wildling sarayı. Bunun hakkında ne biliyorsun?"

Juniper dudaklarını büzdü. “Kuşkusuz, çok değil. Merak ettiğin belirli bir şey var mı?”

“İçinde gizli bir şey mi var? Eğer öyleyse, onu nasıl bulacağınızı biliyor musunuz?”

Juniper kaşlarını çatı. Kaşı kırıştı. Belli ki bir konuyu bilmemeye alışkın değildi. Isla bunun zor bir ihtimal olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Wildlingler yüzlerce yıldır Lightlark’ta yaşamıyordu. Terk edilmiş hâline bakılırsa, adalıların çoğunun sarayın hâlâ ayakta olduğunu bildiğinden şüpheliydi.

“Özür dilerim, Hükümdar. Wildling sarayının içinde gizli bir şey olduğunu hiç duymadım. Anladığım kadarıyla değerli olan her şey uzun zaman önce yağmalanmış.”

Isla sertçe başını salladı. Kasa hakkında bilgisi olan birinin olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Sırrını başka bir zaman, başka türden bir bilgi için kullanmak zorunda kalacaktı. Gitmek istedi ama Juniper bir kez daha konuştu.

“Yine de Aynalar Mekânı hakkında bir şeyler biliyorum.”

Isla tekrar oturdu. Juniper şatonun adını kullanmıştı, Grim’in söylediğiyle aynı. “Nedir?”

“Aynalar Mekânı, adada Wildling dışındaki tüm güçlerin bastırıldığı tek yerdir. İçeride sadece Wildling yeteneği çalışıyor.”

Ne?

Sadece güçlü bir büyü böyle bir şey yapabilirdi. Böyle bir yeteneğin varlığından bile haberi yoktu. Bundan kasadaki şey sorumlu olmalıydı. Aradığı bilgi bu değildi ama kapının arkasında ne olduğunu öğrenmek için Isla’yı çaresiz bırakmaya yetmişti. Ve her ne ise şimdi ona yardımcı olabileceğinden daha emindi.

Isla, cevaplardan çok sorularla çarşıya geri döndü. Ufukta bir fırtına vardı. Yukarıdaki gökyüzü, dönen gri kürklü bir kurt sürüsü gibi kara bulutlarla doluydu. Onun sorunlu zihnini taklit ediyor gibiydiler.

“Bu elbiseye yağmurda ne olacağını düşünüyorsun?”

Grim. Barın dışına yaslanmış, onu bekliyordu.

Isla gözlerini kırptırdı. “Beni takip mi ediyorsun?”

Ondan tamamen kaçınmaktan onu takip etmeye geçmek... Hiçbir anlamı yoktu. Ne değişmişti? Neyin peşindeydi?

Grim tek kaşını kaldırdı. “Hayır. Kendi nedenlerim için buradaydım ve seni hissettim.”

“Beni mi hissettin?” *Kendi nedenleri?*

Grim onayladı. “Duyguların, onların bir tonu var, neredeyse bir rengi. Yakınlarda olduğunu biliyordum.”

Isla bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Ne renk olduğunu öğrenmek istedi ama sormadı. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve konuştu. “Sinsi.”

Isla pazar yerinden çıkmak için döndü ve Grim de onun hızına kolayca ayak uydurdu.

“Eğer Juniper’dan bilgi istiyorsan önlem almanı tavsiye edebilirim. İstersen ona konuşmanızı unutturabilirim. Ya da sadece sessiz kalması için onu tehdit et.”

Teklifini kabul etmeyi düşünürken ona baktı. Juniper ona yardım etmişti ama sırları değiş tokuş eden bir bar-mene güvenmek imkânsızdı. Juniper’ın gerçekten Aynalar Mekânı’ndaki kasayı nasıl açacağını bildiğini ummuştı. Belli ki bir anahtara ihtiyacı vardı, aramaya vakti olmadığı bir anahtar.

Bağ kırıcıyı bulmak onun odak noktası olmalıydı. Yine de bir şey ona kasadaki her neyse bağ kırıcıyı bulmasına yardım edebileceğini söylüyordu. Tarif edemiyordu. Ama kapı onu kendine çekmiş, onunla konuşmuştu. Ona kendi sessiz dilinde kapıyı açması gerektiğini söylemişti. Keşke bunu gerçekleştirmek için zamanı ve kaynakları olsaydı.

“Hayal kırıklığına uğradın, Isla.”

Isla gözlerini kırptırdı ve Grim orada durmuş, onu izliyordu. Şato çok ileride, çömelmiş bir dev gibi uçurumun

üzerinde yükseliyordu. Dişlerini birbirine bastırdı ve durdu. "Sana beni okumamanı söylemiştim!"

"Ben de sana engel olamayacağımı söyledim."

Isla kollarını kavuşturdu, cevap vermek için ağzı açıldı. Ve gökyüzü bir yumurta gibi çatladı. Yağmur onu bir anda tamamen ıslattı. O kadar güçlüydü ki kirpiklerinin arasından zar zor görebiliyordu. Grim onun önünde sadece karanlık bir figürdü. Yine de onu duydu, derin kahkahası bir gök gürültüsü gibiydi.

Rüzgâr saçlarını ve elbisesini arkaya savurdu, kulaklarına tısladı. Yanlarındaki ağaçlar kavisliydi, yaprakları çılgınca dans ediyordu.

Grim elini uzattı. Ve o da tuttu.

Kale çok uzaktı ve Isla, Nightshade'in herhangi bir gücünün onları yağmurdan koruyabileceğinden emin değildi. Onları en yakın binaya, daha önce birçok kez gördüğü, önünde vitray gözü olan manastıra götürdü.

Grim karanlık bir güç patlamasıyla ön kapıyı açtı ve onları içeri çekti. Isla nefes nefeseydi, donuyordu. Sırılsıklamdı. Saçları vahşi bukleler hâlinde yüzüne yapışmıştı ve elbisesi her santimini ortaya sererek üzerine yapışmıştı. Tacını çıkarmak için uzandı ve tacı saçlarının arasında düğümlenmiş hâlde buldu.

Grim birkaç adım ötede durmuş, onu izliyordu. O da sıırılsıklamdı. Koyu renk saçları alnına dağılmış, yüzünün kenarlarından küçük damlacıklar süzülüyordu. Her zaman giydiği siyah kumaşlar artık çok ince görünüyordu, neredeyse yok gibiydi, altlarındaki kaslar artık mükemmel bir şekilde ortadaydı. Yavaşça ilerlerken pelerini manastırın ahşap zeminine usulca süzüldü. Ve onun gözlerine baktığında orada ne mizah ne de eğlence gördü.

Grim birkaç santim ötesinde durdu ve Isla'nın nefesi kesildi. Adam ona doğru uzandı ve o hareketsiz kaldı ama elleri sadece tacına gitti. Parmakları, kızın metale sarılı saç

tutamalarını nazikçe ve dikkatle çekti, düğümlerini kafasından ayırdı.

Bir parçayı biraz fazla sert çekti ve Grim'in hemen gözlerine bakmasına neden olan bir ses çıkardı. Gözlerinde şeytani bir şey dans ediyordu, Isla'nın omurgasının altının kıvrılmasına neden olan bir şey.

Manastırda ışık ya da alev yoktu. Fırtına şiddetlenirken, yağmur hiddetle cama vururken yalnızca tek, yuvarlak vitray pencere boğuk gün ışığı sunuyordu. Ve Isla, odanın karanlık köşelerinin daha da karardığına, mürekkep döküldüğüne, gölgelerin bank sıralarına doğru uzadığına yemin edebilirdi.

Isla sıkıntılı, titrek bir nefes aldı ve bunun soğuktan kaynaklandığına kendini inandırdı. Grim onun ağzına baktı ve "Sıkıntılı hissediyorsun, Kalp Yiyici," dedi.

Grim o kadar yakındı ki Isla onun nefesini yanağında hissedebiliyordu, dışarıdaki yağmur ve hâlâ kısmen saçlarında düğümlenmiş parmakları kadar soğuktu.

"Peki sen?" dedi Isla, sesi sadece bir hırıltıydı. "Ne hissediyorsun?"

Grim sıırttı. "Ah," dedi, sanki her kelimeyi duyduğundan emin olmak istermiş gibi gözlerini onunkilere dikmişti. "Hissettiğim şey böyle bir yerde söylenemez."

Isla'nın nefesi kesilmemeliydi, nabzı onun yakınlığı ya da sözleri karşısında hızlanmamalıydı. Centennial'a neden geldiğini, neyin peşinde olduğunu hâlâ bilmiyordu. Isla, halkının aşka olan pervasızlığını yargılamıştı. Şimdi onları biraz daha iyi anlıyordu.

Ve kendisi biraz daha kötüydü.

O ne yapıyordu? Kendini her zaman bu tür arzuların üzerinde düşünmüştü. Annesinden daha güçlü. Daha odaklanmış. Grim ona güvenemeyeceğini söylemişti. Bunu defalarca kanıtlamıştı. Bu neden ona daha da yaklaşmak istemesine neden oluyordu?

Son bir çekişle tacını kurtardı. Grim kaşlarını çattı ve Isla, başparmağının Oro'nun günler önce açtığı çukurda gezinmesini izledi. Anında düzelmmişti. Aralarındaki minicik boşlukta ona uzattı.

Hain, titreyen parmaklarla aldı. Sonra döndü ve onu orada öylece bıraktı, kelimeler boğazında düğümlendi. Tacını o kadar sıkı kavradı ki pürüzlü kenarları acıtarak eline saplandı. *Kendine gel.*

Celeste'in uyarısı o anda aklına geldi. Grim dikkat dağıtıyordu. Onunla oynuyordu. Isla da oynayabilirdi.

"O gece neredeydin?" diye sordu Isla, sesi hâlâ biraz soluksuzdu. "Lanetlerin olduğu gece?"

Grim omzunun üzerinden ona baktı. Gölgeler ayaklarının dibinde dans ediyor, keskin kenarları bozulup akıyordu. Sanki gecenin kendisi ondan sızıyordu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"Yataktaydım."

Isla'nın kaşları çatıldı. "Uyuyor muydun?"

Grim ona baktı. "Hayır."

Ah.

Aniden vitray pencere çok ilginç göründü. Isla, yüzünde hissettiği sıcaklığın karanlıkta görünmemesini umarak dört çizimi dikkatle inceledi.

Grim dirseklerini dizlerine dayayarak manastırdaki sıralardan birine oturdu. Isla onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama arkasına bakamıyordu. Grim bir anda onun arkasında belirdi. Onun nefesini çıplak omzunda hissetti ve gerildi.

"Odamdan çıktığımda her şey yanıyordu. Ve tüm hükümdarlar ölmüştü." Isla döndü ve onun yüzünün asık, daha önce hiç görmediği kadar ciddi olduğunu gördü. "Ben diyarın hükümdarıydım. O zamana kadar eğitildiğim tek şey savaşçı olmakken."

Karanlık, pencereden içeri süzülen sınırlı ışığı bile söndürerek dalgalar hâlinde dışarı çıktı. Dışarıda bir şimşek çaktı ama ışığı onlara ulaşmadı.

Isla yutkundu. Yüzünü tamamen ona döndü. “Asla istemediğin ve hak ettiğini asla düşünmediğin bir sorumluluğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Grim’in elleri iki yanında sıkıca duruyordu. Isla tereddütle uzandı ve bir tanesini açtı. Parmağını avucunda gezdirdi ve Grim’in gerildiğini hissetti.

“Bana gösterecek misin?” diye sordu Isla, yapmaması gerektiğini biliyordu.

Güçlerini kastettiğini biliyor gibiydi. Bunların kapsamı, haftalar önce yaptığı basit gösterinin ötesindeydi. Ve onun güçlerini salmaya ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi.

Grim dikkatle gözlerine baktı. “Görmek istediğinden emin misin?” diye sordu.

Isla neredeyse evet diyecekti ama sonra en son sorusuna verdiği cevaptan duyduğu hayal kırıklığını hatırladı. Hoşuna gitmeyecek bir şey görebileceği konusunda onu uyardığını fark etti. Yine de Isla başını salladı. Görmek istedi. Ham güç. Her zamankinden daha çok istediği şey.

Grim o kadar yakındı ki burnu neredeyse onunkine değecekti. “Burada değil.” Pencereye baktı. Isla, hâlâ şiddetli ama eskisi kadar şiddetli olmayan yağmuru duydu. “Tekrar dışarı çıkmamızın sakıncası var mı?”

Isla başını salladı ve manastırdan çıkana kadar onu takip etti. Suyu bir kez daha hissetti ama çoktan ıslanmıştı, çoktan üşümüştü. Uçurumun en ucuna kadar yürürken gözleri Grim’in üzerinde kaldı. Sırtı gergindi, pelerini omuzlarına yapıştı ve oradaki kaslar gerilmişti.

Grim şimşek gibi hızla döndü, eli önünde havaya kalktı ve şiddetli bir çizgi hâlinde karanlık patladı. Su gibi dalgalanan, alevler gibi zirve yapan bir mürekkep duvarıydı. Yüzün-

den birkaç santim ötede hızla yanından geçti. Geri tökezledi, gücü neredeyse onu düşürecekti.

Çarptığı anda karanlık dağıldı. Isla titrek bir nefes aldı. Gecenin dokunduğu yerlerde hayat koparılmıştı. Çimler kömürleşmiş ve keçeleşmişti; ağaçlar, gözlerinin önünde küle dönüşen gövdelere dönmüştü. Bu güç bir insanın üzerine salınırsa derilerinin kemiklerinden akacağını hayal edebiliyordu. Ve o kemikler rüzgârda parçalanana kadar çatlar ve un ufak olurdu. Bu ateşten beterdi.

Grim'in karanlığı geride hiçbir şey bırakmadı. Elini yanında yumruk yaparak uçuşuma geri dönmüştü. Korkunç güce sahip bir el. Grim, Isla iki parmağını o elin üzerinde gezdirdiğinde iyi tepkisi karşısında hareketsiz kaldı. "Bana daha fazlasını göster," dediğinde Grim sırttı.

Ve onu belinden tuttu.

Uçurumdan aşağıdaki kumlara atladılar ve bu sefer Isla çılgılık atmadı. Çünkü bir şekilde atlamanın tam ortasını es geçmişlerdi.

Deniz, fırtınada çıldırmış bir hayvan gibi köpürdü, bulutlar yukarıda fokurdadı ve gri bir düğüm oluşturmak için birbirine karıştı. Okyanusun nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını göremiyordu. İkisi de dokunmak için çaresizce çalkalandı ve girdaplandı.

Isla, Grim'e o kadar yakın durdu ki yağmurun ve denizden esen rüzgârın açıkta kalan derisinin her bir santimini kırbaçlayıp uyuşturmasına rağmen onun sesini duydu. Tacı hâlâ elindeydi ve bir an için onu öfkeli okyanusa atmayı düşündü, bunun sorunlarını çözüp çözmeyeceğini merak etti.

"Kalp Yiyici..."

Isla ona baktı, sadece ifadesinde tuhaf bir şey gördü. *Endişeli görünüyordu*. Harap. Onun korkunç yetenek gösterisiyle ürkeceğinden mi endişeleniyordu? Olduğu şeyden dolayı ondan nefret edeceğinden mi çekiniyordu? Sözlerini hatırladı.

Ben canavarım.

Bir yanı bundan korkuyordu. Ama *ondan* korkmuyordu. Bir parçası korkması gerektiğini haykırırsa da.

“Bana nasıl hissettiğimi söyle,” diye fısıldadı Isla. Düşüncelerini ve eylemlerini kontrol etmek için elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi ama Nightshade ona bir şey öğretmişse, o da duygularını dizginlemenin çok daha zor olduğuydu.

Yağmur saçlarından yanaklarına düştü.

Grim onu okurken yutkundu. “Sen... Meraklı hissediyorsun.”

Isla çevrelerini işaret etti ve omuz silkti. Ona daha fazlasını göstermesini istemişti. “Yani?”

Grim tekrar sıırtmadı, ifadesi karardı. Okyanus, önlerinde yükselen dev bir dalgayla kıvrıldı ve sadece birkaç metre ötedeki kayalıklara çöktü. Ağzı bir anda kulağındaydı. “Sahilleri yutacak bir kara delik açabilirim. Denizi mürekkep gibi karartabilir ve içindeki her şeyi öldürebilirim. Bulduğumuz yerden kaleyi tuğla tuğla yıkabilirim. Seni hemen şimdi yanımda Nightshade topraklarına geri götürebilirim.” Grim’in sesi rüyalar kadar derin, kâbuslar kadar karanlıktı. “Bunların hepsini yapabiliirdim.” Dudaklarını bir an için Isla’nın kulağının üstüne bastırdı. “Bunun için benden nefret edeceğini düşünmeseydim yapabiliirdim.”

Isla’nın omuzları ve parmakları titriyordu; soğuktan mı, yağmurdan mı, yakınlığından mı yoksa açıklamalarından mı emin değildi. Birbirlerine bastırılmış vücutlarına baktı. Aralarında sadece dayanıksız, sıırılsıklam kumaşlar vardı. Siyaha karşı kırmızı elbise, gece yarısı güle batırılmış gibi. Kaynar sudaki çay gibi, karanlık hâlâ ondan, çevresinden sızıyordu; geri çekilmeden önce ona doğru uzanıyordu.

“Ne düşündüğümü neden umursuyorsun? Beni zar zor tanıyorsun.”

Grim'in gölgeleri parladı ama ifadesi değişmedi. "Yeterince tanıyorum."

"Benden uzaklaşmana ne oldu?"

Grim'in dudakları şimdi tam onunkilerin üzerindeydi, sözleri neredeyse Isla'nın ağzının köşesine bastırılmıştı. "Dürüst bir çaba gösterdim," dedi usulca. "Ama meğerse o kadar dürüst değilmişim."

Isla, ondan yayılan enerjiyi hissedecek ve rüzgâr kadar sert bir şekilde sürtünebilecek kadar yakın kalırsa yapabileceklerinden korkup ondan uzaklaştı. Muhteşemdi.

Ama o bir aptaldı. Grim bir nedenden dolayı sıcak ve soğuk davranmıştı. Kendi planı vardı.

Eğer bir şey olacaksa o seni kullanır. Bizi.

Grim bir adım geri attı. Bir tane daha. Yanlarındaki gölgeler yağmurun üzerinde ıslık çalarak irkildi. "Korkuyorsun," dedi Grim.

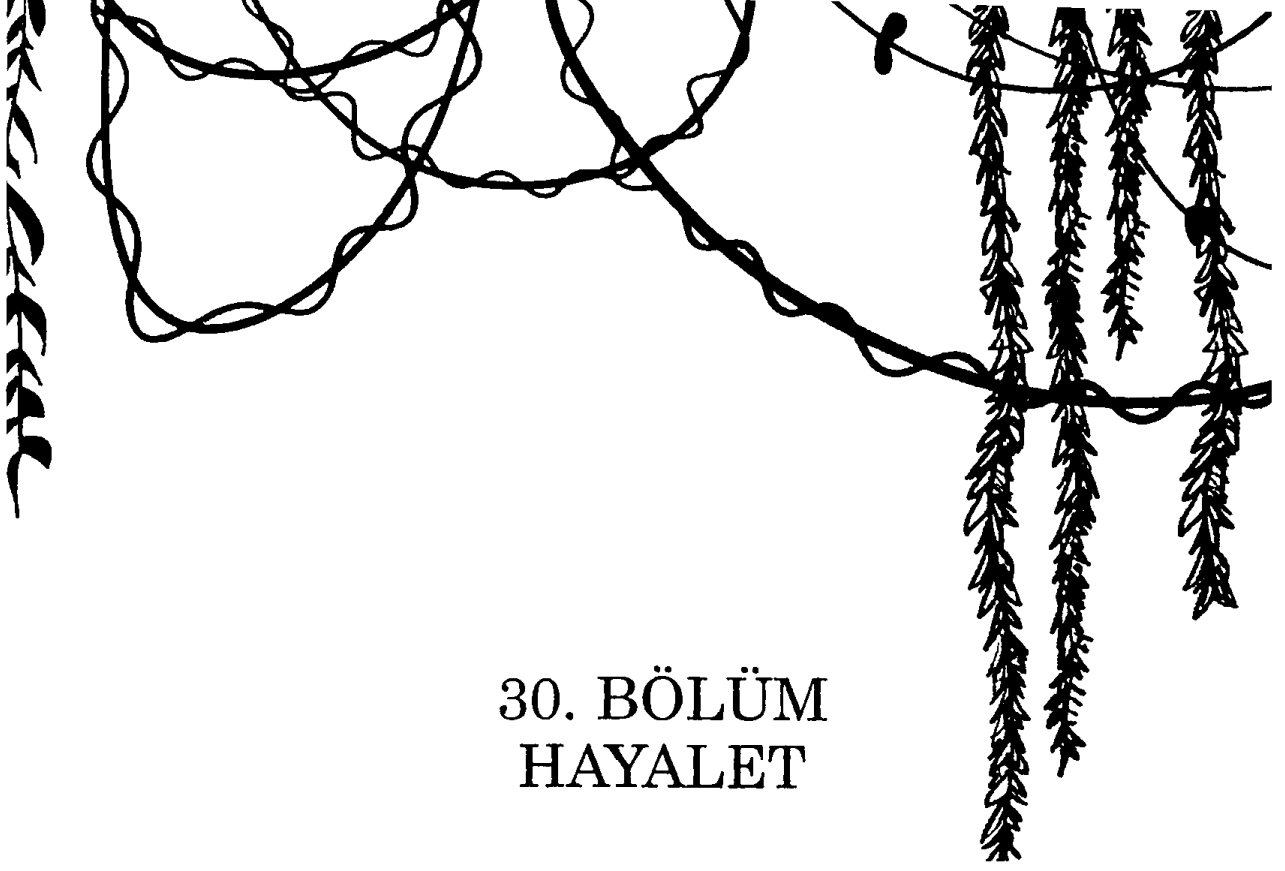
Isla başka ne yapacağını bilemediği için başını salladı. Çünkü korkmuştu. Kalbinin çılgınca atmasından, kafasının yukarıdaki gökyüzü kadar sisli ve bulutlu olmasından dehşete kapılmıştı.

Halkı, tam o anda kurtuluşları için kumar oynayan, kendini kanıtlamamış bir lider olan Isla'dan daha iyisini hak ediyordu.

Isla ne yapıyordu?

Grim ne yapıyordu?

Isla'nın tüm duygularını hissetmiş olmalıydı; kafa karışıklığı, arzu ve utançla örülen korkusunu. "Şatoya dönelim," dedi Grim. Ve yağmur tarafından yıkanmadan önce tüm karanlık ve gölgeler ayaklarına düştü.

30. BÖLÜM HAYALET

Centennial'ın kırk üçüncü gecesinde, Kral nihayet kapısını tekrar çaldı.

Kapıyı açtı. Ona tepeden tırnağa baktı. "Sekiz gün oldu," dedi Isla.

Oro ifadesizdi. "Onu bulmak beş gün sürdü. Onu saklandığı yerden çıkarmak da iki. Bir de anlaşma yapmak için."

Isla, güvenip güvenemeyeceğini merak ederek ona baktı. Başka bir seçeneği olup olmadığını da merak ediyordu. Son birkaç günü Güneş Ada kütüphanesine girmenin başka bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmişti. Başarısızca.

Bir yanı, davetsiz ve kılık değiştirmeden doğrudan girmeyi ve Kral'ın kendi sonuçlarını çıkarmasına izin vermeyi düşünüyordu. Planı, bir gün sonra kendisine kötü bir haberle dönen Celeste'e önermişti.

Etrafa sorduktan sonra, Güneş Ada kütüphanesinin sıkı bir şekilde korunduğunu ve izlendiğini söylemişti. Ayrıca her zaman doluydu. Bağ kırıcıyı fark edilmeden aramak imkânsız olurdu.

Kral'ın gözetimsizce girmesi için izin vermesine ihtiyacı vardı. Bu da onun güvenini kazanmak anlamına geliyordu.

Bu yüzden onun açıklamasını kabul etti. Ve sonraki rotalarına kadar onu takip ettiler.

Yıldız Adası gümüştü. Zemin, kozmik tozla parıldadı. Ağaçlar ince ve eğri duruyor, sarmallar hâlinde kendi içlerine dönüyor, gövdelerinden bile küçücük parıldayan yapraklar çıkıyordu. Şato, sonsuz kemerleri olan bir canavardı, parlak mücevherler taşın içine sıkışmıştı, sanki yıldızlar çalınmış ve sarayı güçlendirmek için kullanılmış, onlar eve uçmadan önce taş hapsolmüştü. Celeste bir keresinde ona Starlinglere yıldızların diğer herkesten daha parlak göründüğünü, milyonlarca ay veya toplanmaya hazır parlak meyveler gibi göründüğünü söylemişti. Gerçekten ne kadar parıldadıklarını yalnızca onlar görebilirdi.

Starlingler, yıldızlardan gelen enerjiyi manipüle edip gücü o kadar parlak ve ışıltılı bir şekilde yoğunlaştırmıştı ki bir zamanlar binaları devirebilir, vücutları dokunmadan ağrı verebilir ve bir sarayın tüm pencerelerini kırabilirdi. Lanetlerinden dolayı Starling ustaları artık yoktu.

Ada pırıl pırıldı, güzeldi. Ama harabe hâlindeydi. Halkı ve temsilcileri tarafından yönetilen Gök Ada'nın ya da katı Cleo ve onun sert soyluları tarafından yönetilen Ay Ada'nın aksine, bu topraklar bakımsızdı. Kalenin hâlâ ayakta olması bir mucizeydi. Diğer tüm yapılar ya dengesiz görünüyordu ya da kısmen çökmüştü.

Bütün bir diyar yirmi beşinden önce öldüğünde olan bu, diye düşündü. Hükûmetleri neredeyse yoktu, öldüklerinde neredeyse hâlâ çocuk olan soylular tarafından yönetiliyordu.

Yazık, diye düşündü Isla, Yıldız Adası'ndan geçerken. Diyarla ilgili bir şey gözlerini kamaştırdı, yaşayan her şey parlak bir ışıltıyla kaplıydı, sanki biri elini bir yıldızın içine daldırıp gümüşü parıltısını tüm adaya yaymıştı.

Parlak metalden yapılmış gibi görünen bir kuş, yakınlarındaki bir ağaçta, gümüş meşe palamudu kümesinin altında oturuyordu. Metalik bir yılan bir dal boyunca süründü, pul-

ları zincirden örölmüş zırh gibiydi. Tuhaf renklere sahip ormanda birkaç dakika yürüdüler ve ay ışığında gümüşi suları olan bir dereye rastladılar.

Isla'nın derisi sadece soğuktan değil, sıkıntıdan da karıncalanıyordu. Antik yaratıklardan biriyle tanışmak üzereydiler. Oro'nun onu hakkında uyardığı kişilerle.

"Dediğimi yap," demişti Oro. "Onlar hilebazlar. Bazıları diğerlerinden daha şiddetli. Bazıları seni akşam yemeğinde yer ve kemiklerinle dişlerini temizler. Diğerleri ölümcül olmaktan çok entrikacıdır. Adanın kendisi kadar eskiler."

Kral, bu gecekinin onu öldürmeye çalışmayacağına söz vermişti. Bir gece önce onunla son görüşmesinde bundan emin olmuştu. Ama Isla hâlâ gergindi. Bunun Oro'nun ilk planı olmamasının bir nedeni olmalıydı.

Ağaçlar aniden bitti ve eski bir binayı, tüm kemerleri ve sütunları ortaya çıkardı. Pencereleer çoktan havaya uçmuştu, merdivenler kısmen yıkılmıştı. Gümüş kökler ve sarmaşıklar içeriye sızmıştı. Sütunların etrafında, girişin içinde ve dışında, taban boyunca kıvrılıp ormanın içine geri dönüyordu; sanki orman çaresizce yapının uçup gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi.

Oro, toz hâline gelmiş basamaklardan kaçınmaya dikkat ederek merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Isla onu takip etti ve içeri girer girmez ormanın ne kadar hâkim olduğunu gördü. Tavan yüksek ve kubbeliydi, parçalara bölünmüştü ve yapraklarla kaplıydı. İç sütunların kenarlarında ağaçlar büyümüşü ve duvarlarda böğürtlenler büyüyordu. Yerdeki taşların arasında daha küçük bitkiler tomurcuklanmıştı, bazıları çiçek açıyor, bazıları çanları andıran gümüş yemişler veriyordu, aralarında kalın dikenler vardı. Onu delenlerden çok daha küçüktüler ama onlara bakmak bile midesini bulandırıyordu.

Oro, o dikenlerden birini aldı ve avucuna batırdı. Oluşan kan damlası yere düştü. Ve duvardan bir kadın çıktı. Tıpkı

saçları gibi etrafında uçuşan, su altındaymış gibi asılı duran sade bir elbise giymişti. Vücudu gümüş rengindeydi ve hafif şeffaftı.

Bir hayalet.

Kadim yaratık bu muydu? Bir hayalet mi?

“Kralım... Benim için döndün,” diye mırıldandı, sesi rüzgâr çanları gibiydi.

Sıcaklık aniden düşmüştü. Isla şok içinde ağzından nefes verdiğinde dudaklarından bir bulut çıktı.

Hayalet, onunla yüzleşmek için keskin bir şekilde döndü. Gülümsemesi derinleşti. “Ve bana bir hediye getirdin.”

“Hediye değil,” dedi Oro. “Ama evet, istediğin şey.”

Isla bir adım geri attı. “İstediğin şey mi?” dedi bir sarmaşığa takılırken. Düşmeden önce zar zor kendini durdurdu.

Bu onun yeni planı mıydı? Onu kalple mi takas edecekti?

Hayalet hızla yaklaştı, saçı kafasının arkasında bir kamçı gibi hareket ediyordu. “Ah evet... Tam istediğim gibi. Onu bu kadar kısa sürede nasıl bulabildin? Hiç böyle bir yüz görme-miştim.” Kaşlarını çattı. “Kıyafetler belli etmiyor ama orada güzel bir fizik görüyorum.”

Isla yeni hançerini belinden çıkarıp savurdu. “Tek bir... Süzülme bile!” dedi aşağı bakıp, herhangi bir ayak göremediğinde.

Gülerken hayaletin kafası korkunç bir açıyla geriye düştü. “O metal benim içimden geçerci, kızım.” Beyaz gözlerini Isla’ya dikti ve “Şimdi o gömleği düğümle. Giyeceğim vücudu incelemek istiyorum,” dedi.

“Giymek?” Isla, izlemekten memnun görünen Oro ile yüzleşmek için hızla döndü.

Oro içini çekti. “Sadece birkaç saniyeliğine.”

Hayalet somurttu. “Bu konuda fikrini değiştirmiş olduğumu ummuştum.”

Isla'nın bıçağı Oro'nun yan tarafına saplamasına bir saniye kalmıştı. "Bu yerden bağırarak kaçmadan ve seninle bir daha asla konuşmadan önce açıklaman için bir saniyen var!" dedi dişlerinin arasından. Yürürken bundan bahsetmemişti.

Oro'nun ifadesi sıkıldığını belli ediyordu. "Hayaletin bize yardım etmesinin bedeli, bir beden içinde birkaç dakikalığına yürütmesine izin verilmesi."

Eli hançerin kabzasını sıktı. "Neden seninki olmasın?"

"Teklif ettim. Ama... Belirli bir şey talep etti."

Hayalet aniden yanında belirdi. "Adanın en güzel kızı, onu istemiştin." Gümüşi parmağını uzatarak Isla'nın yanağına dokunmak istedi. "Ve sen mükemmelsin."

"Kesinlikle hayır!" dedi Isla geri çekilerek. "Orada kalmayacağını nereden bileceğim? Ona âşık olmadığını ve onun sonsuza kadar yaşayacağı bir beden istemediğini?"

Oro ona bir bakış attı; tam da hayalet, Isla'ya tam olarak umduğunun bu olduğunu gösterecek şekilde baktığı sırada.

"Yani?" diye sordu Isla.

"Bana güveniyor musun?"

"Hayır! Onu çağırana kadar bana bundan bahsetmedin bile!" Ama bu tamamen doğru değildi. Yaşadıkları onca şeyden sonra ona biraz da olsa güveniyordu. Öfke göğsünü yakıtı. Kadim yaratıkla yaptığı anlaşma bu muydu?

Oro içini çekti. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Hiçbir şey! diye yüzüne bağırmak istedi. Ama sonra kalbi göğsünde küçük bir dans yaparak daha hızlı atmaya başladı. Bu onun şansıydı. İşte beklediği an buydu. O kadar heyecanlıydı, o kadar gergindi ki isteğini cilalama zahmetine girmede. Tek söylediği, "Beni Güneş Ada kütüphanesine götür," oldu. "İçeri bakayım. Yalnızken."

Oro kaşlarını çattı. "Neden?"

Isla doğruldu. "Kitapları severim. Adanın neler sunabileceğini görmek istiyorum," dedi gelişigüzel bir şekilde.

Ardından rastgele olduğunu kabul ettiği isteğinden dikkati uzaklaştırmak için ekledi. “Sunlingler *okur*, değil mi? Yoksa zamanlarını hükümdarları gibi kaşlarını çatarak, somurtarak ve bir şeyleri yakarak mı geçirmeyi tercih ediyorlar?”

Bu işe yaramıştı. Oro onu en yakın uçurumdan atmak istermiş gibi baktı ama sonunda, “İyi,” dedi.

Soğuk bir şey göğsüne saplandı. Oro onu bıçaklamıştı, zihni kararıp çok ama çok uzaklara sürüklenirken ilk düşüncesi buydu. Askıdaydı, ağırlıksızdı, gecenin içinde bir fısıltıydı. Özgür ve sınırlı, gevşek ve bağlı. Dans ediyordu. Düşüyordu.

“*Bu yeterli,*” dedi Oro.

Isla’nın nefesi kesildi, gözlerini kırptırdı. Oro da gözlerini kırptırdı, bir santim ötede. Vücudu onununkine sıkıca bastırılmıştı, parmakları onun altın rengi saçlarının arasından geçmişti ve dudakları neredeyse onun dudaklarına değiyordu. Kral onu hiç tutmuyordu ama o ona sarılıyordu. Isla irkildi ve Oro ona uzanmasaydı muhtemelen geri düşecek ve kafasını taşa çarparak yaracaktı.

Gerçek bir Wildling, Kral’ın yakınlığından bu kadar etkilenezdi ama Isla’nın krallığının baştan çıkarıcı gururlu kadınları gibi uzun bir fetihler listesi yoktu.

Isla, yakınlarda süzülen ve ışıldayan hayalete bakmak için döndü. “Zaten ölü olduğun için şanslısın!” diye bağırdı. Yanakları yandı ve bir daha Oro’ya bakmayı reddetti.

Oro da aynı derecede kinle, “İstediğini aldın! Şimdi bize bildiklerini anlat!” dedi.

Hayalet içini çekti. Görünmez bir sandalyeye oturdu. “Aradığın şey, Yıldız Adası’nda değil. Bu sefer değil.” *Bu sefer?* Oro oradan ayrılmadan önce hayalet kadın konuştu. “Bir uyarı Kral, adanın göbeği yükseliyor. Karanlık iş başında... Bunu hissediyoruz.”

“Ne hissediyorsun?” diye sordu Isla.

“Korku.”

Hayalet, Oro'ya son bir gülümsemeyle bakarak duvardan kayboldu. Isla, Oro'ya dönüp ona bir şeyler haykırmak istedi ama bunun onu kendisinden daha da fazla şüphelendireceğini biliyordu. Ayrıca sonunda istediğini elde etmişti. Yine de gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Anlaşmasından dönmemesi için Oro'nun sözünü bu gece yerine getirmesi gerekiyordu. Hâlâ erkendi. Hemen gidebilirlerdi.

"Harika. Bu travmatikti," dedi Isla. Derisini giyen o kadim varlığı düşününce omuzları ürpererek yükseldi. Sadece bir an için olsa bile. Zavallı Kral'a, nefesini ağzında hissedecek kadar yakın olmuştu. "Artık kalbin Yıldız Adası'nda olmadığını biliyorsun. *Benim sayemde*. Kabul edeceğim, değerli bir bilgi. Konumları önemli ölçüde daraltıyor olmalı." Tam gözlerinin içine baktı. "Şimdi beni kütüphaneye götür."

Oro döndü ve sessizce Starling ormanından geri yürüdü. Onu gerçekten götürüyordu. İnanamadı. Aramadıkları tek kütüphane Güneş Ada'nınkiydi. Bağ kırıcı içeride olmalıydı. Onu bulabilir ve o gece lanetlerini bozabilirdi. Celeste heyecanlanacaktı. Ona söylemek için sabırsızlanıyordu...

Köprüde, Kral yanlış tarafa dönüş yaptı. Isla durdu. "Senin adan bu tarafta değil mi?"

Oro sanki onu duymamış gibi devam etti.

"Bir söz verdin, Kral!" diye arkasından bağırdı.

Oro omzunun üzerinden, "Seni Güneş Ada kütüphanesine götüreceğim," dedi. "Ama *ne zaman* olduğunu belirttiğimi hatırlamıyorum." Bakışları kısıldı. "Belki de asıl anlaşmamızda söz verdiğin gibi kalbi bulmama yardım ettiğin zamandır."

Isla'nın parmakları kasıldı, kaşındı ve onu boğması için yalvardı. Başını salladı, o kadar öfkeliydi ki gözlerinin kenarlarında yaşların karıncalandığını hissetti. Elde etmeye çok yakındı. *Söz vermişti*. Yeterince şey yapmamış mıydı?

"Geri dön!" dedi Isla. Oro öyle bir şey yapmadı. Onu görmezden geldi, bu onun uzmanlık alanıydı.

Vücudu kırılıyordu ve yorgundu, karşılığında tek istediği buydu. Bu sefer Isla'nın sesi öfkeyle titriyordu. "Sen... Sen bencil, kalpsiz bir sefilsin!"

Bu, Oro'nun arkasını dönmesine neden oldu. Ona doğru birkaç adım gitti ve pis pis sıırttı. "Planın bu mu, Wildling? Bana hakaret ederek kalbimi kazanmaya çalışmak mı?" Kral'ın kocaman gözleri onunkileri aradı, bekledi. O ciddiye.

Isla gözyaşlarının acısını hissetmişti ama şimdi gülüyordu. Nefesi kesildi, çileden çıktı, güldü ve güldü. İleriye doğru bir adım attı ve adamın her heceyi duyabilmesi için yavaşça, "Sana kesinlikle hiçbir ilgim yok, Kral," dedi.

Kendisine yalancı demesini bekledi. Tıpkı stratejilerinin bir parçası olarak Kral'ı baştan çıkarma talimatı almış olan kendisinden önceki sayısız Wildling gibi olduğunu söylemesini bekledi. Fakat Oro afallamış gibi görünüyordu. Şoke olmuştu. Bir Wildling'in yeteneklerini çalmak ve o gücü kendi diyarına geri getirmek için onu âşık etmeye çalışmaması gerçekten şaşırtıcı mıydı? Gerçeği söylediğini öfkesinden anlayabiliyor muydu?

"Öyleyse neyle ilgileniyorsun, Wildling?" diye sordu. "Kitaplığımı neden erişmek istiyorsun? Ne arıyorsun?"

Isla hareketsiz durdu. Ve hiçbir şey söylemedi.

Kral bir adım yaklaştı. "Seni izledim. Sen bir bukalemunsun, her zaman herkesin olmanı istediği her şeye dönüşüyorsun. Benim yanımda olduğun zamanlar dışında, senin hakkında ne düşündüğüm umurunda değil gibi." Bakışları ateş gibiydi. "Bana emanet edilen topraklar ölüyor. Ölüyorum. Bu lanetleri bozmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Planladığın şey ya da sen, beni bu sondan alıkoyamayacaksın." Ona o kadar yakından baktı ki sanki onun içini görmeye çalışıyor gibiydi. "Peki, sana tekrar soracağım. Ne istiyorsun, Wildling?"

Kral şüphelenmişti. Ve algılıyordu. Bir şey aradığını biliyordu. Isla her şeyi mahvetmişti. Acı ve midesinde birikmiş

milyonlarca başka duygu. Sesi hiç bu kadar soğuk olmamıştı. “Beni kütüphaneye götürüyorsun. Şimdi.”

Oro’nun ifadesi değişmedi. “Kalbi bulduğumuzda seni götüreceğim,” diye tekrarladı.

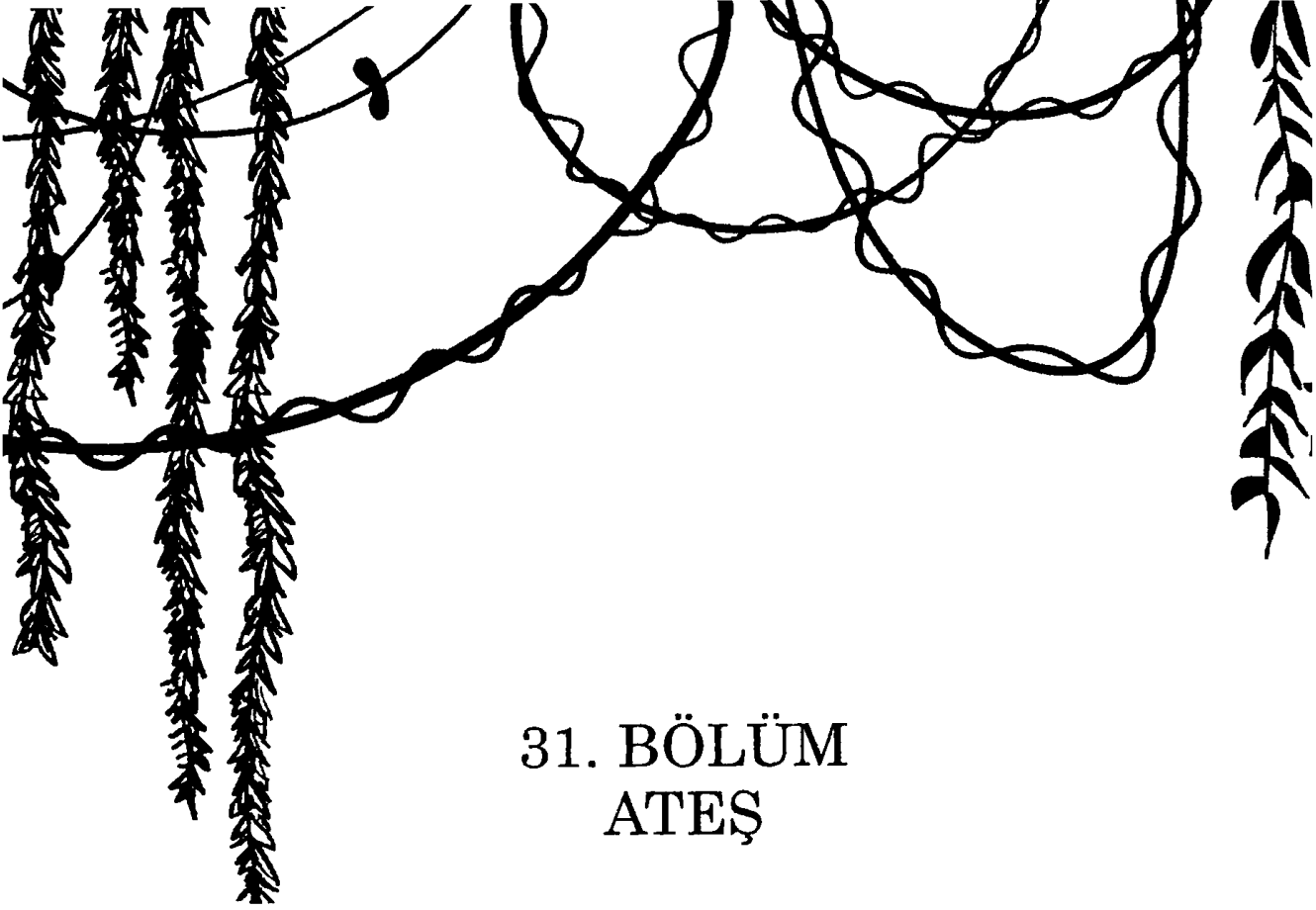
Sesi kesindi. Isla, onun fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu ve kalbi bulmanın yakınından bile geçmiyorlardı. O zamana kadar bekleyemezdi. Balo bir hafta kadar uzaktayken değil. Moonling soyluları onu daha önce öldürmeyi neredeyse başarmışken değil. Çarşıdaki el yazısıyla yazılmış not bir numara olabilirdi ama doğruydı. *Tehlikedeydi.*

“Hayır,” dedi Isla şakasız bir şekilde gülerek. Akıl sağlığının etrafında sarsıldığını hissetti. “Biliyor musun? Bitti. Seninle, bu planla işim bitti.” Konuştukça sesi daha gür ve vahşi çıkıyordu ama umursamıyordu. “Kan akıttım. Uykusuz kaldım. Vücudum ele geçirildi. Senin huzurunda çok uzun süre bulunma hoşnutsuzluğuna dayandım. Bitti. Anlaşmamız iptal. Ve tahmin et, ne var? Adana girmek için sana ihtiyacım yok, Kral,” diye alay etti. “Beni durdurmak istiyorsan orası ayrı tabii.”

Isla gözlerini onunkilere kilitledi. Erişimini engellemesi için ona meydan okudu.

Ancak Oro hiçbir şey yapmadı.

“İyi. O zaman belki de gündüz giderim,” dedi Isla elleri yanında yumruk hâlindeyken. Yanından geçmeden önce son sözlerini tam suratına söyledi. “Böylece arazin tamamen bana ait olacak.”

31. BÖLÜM ATEŞ

Terra haklıydı. Isla'yı ve duygularını her zaman azarlamıştı.

Duyguların seni mahvedecek, demişti defalarca. Onu zayıflatıyorlardı. Hassaslaştırıyorlardı. Ve şimdi, onun Güneş Ada kütüphanesine girme planını mahvetmişlerdi.

Kral'a bu kadar sinirlenmemeliydi. Ondan, dayanılmaz olmasından başka bir şey beklememeliydi. Elbette kendi sözlerini ona karşı kullanacaktı. Tabii ki bir hayaletin onun vücudunu kendi amaçları için kullanmasına izin verip onun basit bir isteğini reddederdi.

Isla bu konuda tamamen yanlış yöne gitmişti. Bunu artık biliyordu. Ama Celeste'e onu hayal kırıklığına uğrattığını söylemeyi reddetti. Tekrar. Arkadaşı eldivenleri güvenceye almak için bu kadar uğraşmışken olmazdı.

Pes etmeyecekti. Henüz değil. Güneş Ada, beklendiği gibi gün boyunca boştu. Parlak kırmızı elbisesine ağzı açık bakacak kimse yoktu. Daha nötr bir renk giyme zahmetine girmemişti. Altın dışında herhangi bir ton zaten hemen göze çarpıyordu.

Ada, tıpkı kralı gibi yaldızlıydı. Her yer altındandı. Hari-

kalarına bakmakla ya da oylanmakla zaman kaybetmedi. Kararlılıkla kaleye doğru yürüdü. Saraydaki tüm muhafızlar onu durdurmaya çalışsa da umurunda değildi, o kütüphaneye giryordu. Kaleye girer girmez dışarıdan gelen güneş ışığı söndü. Tek ışık ateşli kürelerden ve avizelerden geliyordu. Kral'ın yapamadığını yaparak tavanın her santimini doldurdular.

“Wildling'in hükümdarı Isla?”

Kendisini adadan uzak tutamayacağını söylemeye hazır bir şekilde, konuşan muhafıza döndü. Burada olmasına izin verildiğini söyleyecekti. Ama o yapamadan muhafız tekrar konuştu.

“Sizi bekliyorduk. Lütfen beni takip edin.” Muhafızın altın kaplama zırhı, topuklarının üzerinde dönüp koridorda ilerlerken şingirdadı.

Sizi bekliyorduk mu? Onun peşinden gitti.

“Bekliyor muydunuz?”

Yakınlarda daha fazla muhafız görmeyi umarak dikkatlice etrafına bakındı. Muhtemelen bir çeşit zindana götürülecekti.

Muhafız onu onayladı. “Sizi kütüphaneye götürmem emredildi.”

Isla sessizdi. Bu doğru olamazdı. Sunling diyarına girme cesaretini bulması üç gününü almıştı. Muhafız tam kapıda bekliyordu. Onun ya da diğerlerinin onu beklemesine imkân yoktu.

Muhafız çok geçmeden bir girişin önünde durdu. “Kral, kütüphanenin bu hafta kapatılmasını emretti. Yalnız kalacaksınız ve katlardan hepsine tam erişime sahip olacaksınız.”

Isla gözlerini kırıştırdı. Oro onu buraya kendisi götürmeyi reddetmiş, buna rağmen ona özel ayrıcalıklar mı tanımıştı?

Bu bir numara olmalıydı. Yine de kütüphaneyi arayabildiği sürece umursamıyordu. Isla, sanki her şey normalmiş

gibi yüzüne bir gülümseme yapıştırarak teşekkür edencesine başını eğdi. "Teşekkür ederim."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ben burada olacağım."

Kütüphane kapıları gümbürtüyle arkasından kapandı.

Gardiyan haklıydı. Tüm alan kendisine aitti. On kat kitap. Raflar o kadar uzundu ki sonlarını göremiyordu. Belirli bir görevi olmasaydı, burayı keşfederek günler geçirmeyi çok isterdi. Ama bu odaya girmek için bu kadar çok çabalamasının nedeni bu değildi.

Isla, onu tuzağa düşürmek için başka muhafızların gelip gelmediğini veya Kral'ın kendisinin ne aradığını söylemesini istemek için her an görünüp görünmeyeceğini bilmeden kaçtı.

Pelerininin gizli cebinden Starling eldivenlerini çıkardı ve azıcık bir tiksinti duyarak giydi. Çok kısıtlı zamanda, her şeye dokunması ve şanslı olduğunu umması gerekiyordu.

Kitaplar güzeldi. Kapakları altındandı, sırtlarında taşlar vardı. Güneş Ada'da bilgi değerliymiş gibi görünüyordu. Adada ziyaret ettiği diğer kütüphanelerin aksine, düzinelerce masa alanı doldurmuştu. Bu, Sunlinglere içeride tam erişim verildiği anlamına mı geliyordu? Merak edecek zaman yoktu. Yerinde olmayan, özel görünen herhangi bir şey aradı.

Salonun en ucunda, onu tamamen yutacak kadar büyük bir şömine vardı. İçerideki alevler neredeyse bir işaret gibi çıtırdadı. Önünde durdu. Skyling'in gizli bölümü kulenin en tepesinde, gökyüzündeydi. Moonling'inki su tarafından yutulmuştu. Belki de Sunling'in gizli bölümü alevler içinde saklıydı.

Isla, daha iyi düşünemeden, parçalara ayrılabilceğini bilerek bir eldivenini ateşe doğru uzattı. Kendini acıya ve yanan etin kokusuna hazırladı. Ama yanmadı. Ateş hemen söndü ve o şöminenin ağzına girdi. Diğer elini arkasındaki taş duvara bastırdı. Ve tuğlanın düşüşünü izledi. Göğsü çok dar hissettirdi. Boğazı çok kuruydu.

Bu oydu. Son kütüphane. Aranacak son yer.

İçeri girdi.

Sunlingler, diğer âlemlerin toplamından daha fazla kutsal emanete sahipti. Neredeyse karanlıkta duran raflar dolusu yadigâr vardı.

Isla bir anı bile boşa harcamadı. O titizdi. Odadaki her bir büyüğü kaldırdı. Birkaç saniye tuttu. İçinde hiçbir şeyin gizli olmadığından emin olmak için bazılarını parçalarına ayırdı. Düzinelerce vardı. Hiçbiri dev bir iğneye benzemiyordu. Birkaç kılıç dışında hiçbirinin bir sivri ucu bile yoktu. Hayır. Bu doğru olamazdı. Lightlark'taki her kütüphaneyi aramışlardı. Metinde yazıyordu. Bağ kırıcının yüzyıllar önce bir kütüphanede olduğunu söylemişti.

Kaybolması için fazlasıyla yeterli bir süre.

Ya da yok edilmiş olması için.

Ya da belki ilk etapta hiç var olmamıştı bile.

Göğsü öfkeyle doldu; sonra endişe, sonra hüznle. Celeste ve Isla yıllarca plan yapmıştı. Bu onların lanetleri bozma yoluydu. Bu onun özgürlüğünün anahtarıydı. Ellinci günden önce adadan ayrılmasını garanti eden plan buydu.

Şimdi balo sadece üç gün uzaktaydı.

Ve bağ kırıcı yoktu.

32. BÖLÜM SIRADAKİ

Celeste haberi şaşırtıcı derecede iyi karşıladı.

Starling, “O hâlde başka bir kütüphane olmalı,” demeden önce birkaç dakika yürüdü.

Isla arkadaşını seviyordu. Ama o anda içinden onu omuzlarından sarsmak geldi. Başka kütüphane yoktu. Bağ kırıcı yoktu.

“Başka bir plan düşünmeliyiz,” dedi Isla. “Bu başarısız oldu. Her kütüphaneyi aradık. Her adayı. Ellinci gün neredeyse geldi.”

Starling başını salladı. “Kesinlikle. Centennial daha sadece yarıya geldi. Kütüphaneyi bulmak için zamanımız var. Biz-”

“Zamanım yok!” diye bağırdı Isla, arkadaşının sözünü keserek. Gerildi. Ona karşı sesini hiç yükseltmemişti. Ama kelimeler ağzından sel gibi çıkmıştı. Isla yutkundu ve sesi daha nazik bir hâl aldı. “Zamanım yok,” diye tekrarladı. “Cleo beni öldürmek istiyor. Balodan sonra yapacak.”

Celeste kaşlarını çatı. Isla’nın ellerini tuttu. “Biliyorum, biliyorum. Ama geçen sefer seni korumadım mı? Soylulardan?”

Isla içini çekti. “Elbette. Ama sen kendin söyledin. Beni hepsinden koruyamazsın. Ve ölmemi isteyen tek kişinin Cleo olduğundan emin değilim.”

Arkadaşı, bağ kırıcıyı aramaya devam etmekte ısrar etti. Ama Isla kararını vermişti. Başka bir plana ihtiyaçları vardı. Ve onu nerede bulacağını biliyordu.

Isla, Kral’ı Ana Kara kalesinde bir hilal pencerenin önünde buldu. Sanki ona yeterince sert bakmak onu bir güneş yapacakmış gibi durup ayı izliyordu. O girince Kral kaskatı kesildi. Ama bir santim kıpırdamadı. Ne odayı aşarken ne yanına gittiğinde. Kral’ın gözleri sertçe pencerede kaldı. Açıkça Isla ilk konuşan kişi olması gerekecekti.

“Teşekkür ederim,” diye başladı. “Girişime izin verdiğin için.”

Kral dosdoğru karşıya baktı. “Kendin söyledin. Benim iznime ihtiyacın yoktu.”

Bunun teknik olarak doğru olmadığını ikisi de biliyordu. Kral onu adasında ya da kütüphanesinde istemeseydi onu dışarıda tutabilirdi.

Sessizlik uzadı, saniyeler birbirini kovaladı.

“Aradığın şeyi buldun mu?” diye sordu Oro sonunda. Sadece o zaman ona bakmıştı.

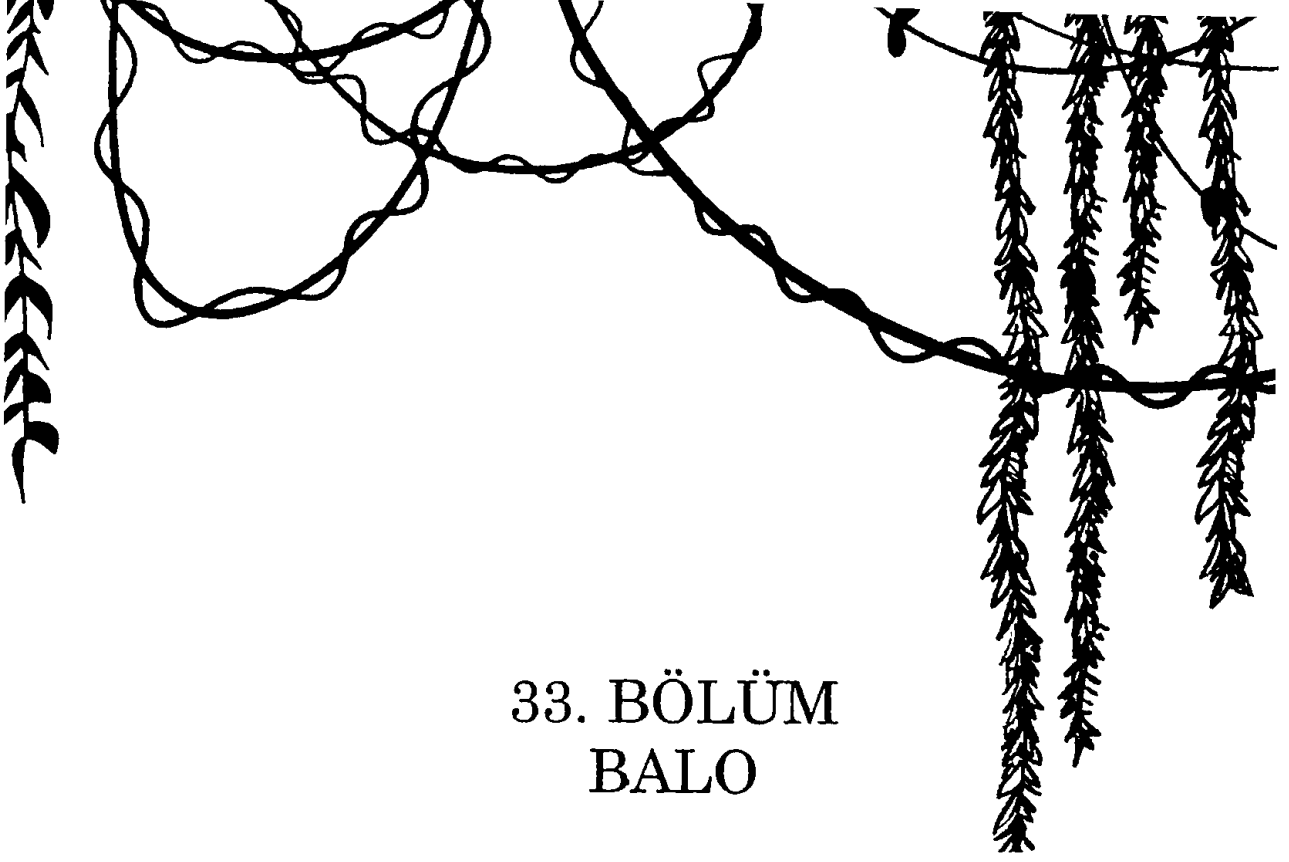
“Hayır,” dedi Isla sertçe ve Kral tekrar pencereye döndü. Saniyeler aralarında takla atarak geçti.

“Ya sen?” diye fısıldadı Isla.

Onu görmeyeli beş gün olmuştu. Yardım edecek başka bir antik yaratığı aramak için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Bir şekilde kalbi onsuz bulmuş olsaydı başka planı olamazdı. Tek umudu, Oro’nun onu geri kabul etmesiydi. Anlaşmalarının şartlarını tekrar yerine getirirdi. Balodan sonra onun korumasını alıp Celeste ile kendini kurtarma şansına sahip olurdu.

“Hayır,” dedi Oro.

Isla rahatlamanın tatlı tadını hissetti. “İyi.” Onunla yüzleşmek için döndü. Oro da döndü. “Sırada ne var?”

33. BÖLÜM BALO

Centennial'ın orta noktasında, ellinci günde Betwixt Balosu düzenlendi. Yüzyılın Lightlark etkinliğiydi. Centennial'ın kaygı ve ızdırabını köpüklü içecekler, ince kumaştan yapılmış elbiseler ve adaların her birini kutlayan bir ziyafetle bulandırmayı amaçlayan bir partiydi. Aynı zamanda oyunlarda bir dönüm noktası oluyordu. Gece yarısı öldürme başlayabilirdi.

Gardiyanları, balo için özel bir kıyafet tasarlamıştı. Tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş yapraklar göğsünden ve karnından geçerek kaburgalarının arasında tenini şeritler hâlinde açıkta bıraktı. Yeşil yapraklar ortadan aşağı doğru devam ediyor, baldırlarının hemen üstünü geçiyordu. Aşağıda sadece transparan bir materyal vardı, yapraklar ara ara yere inen kumaşa dikilmişti. Pelerini koyu yeşildi ve en azından biraz elbisenin açıklığını azaltıyordu. Aynı zamanda silahlarını da saklıyordu. Broş kılığına girmiş fırlatma yıldızları, kıvrımlara sıkışmış bıçaklar. Kumaşa zincir zırh dikilerek pelerin bir kalkan hâline getirilmişti.

O gece ona suikast düzenlemeye kararlı bir hükümdara karşı her şeyin ne kadar yararsız olacağını biliyordu. Ama savaşmadan ölmeyi reddetti. Bu onu her ne kadar sinirlendirse

de Oro'nun yeniden imzalanan anlaşmalarında kendi payına düşeni yapacağına güvenmek zorundaydı. Hemen sonraki gece, Kral'ın onu kesinlikle öldürmeye çalışacağına söz verdiği bir sonraki kadim yarattığı arayacaklardı.

Kapısında bir tıklama duyuldu. Gelen Ella'ydı. "Senin için hazırlar."

Isla tam olarak ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Yine de arkasında kırmızı güller, ezilmiş yapraklar ve taze toplanmış kır çiçekleri taşıyan personelle koridorlarda yürürken parmakları iki yanında titriyordu.

Çok geçmeden çift kapının önünde durdu ve Ella yanından ayrıldı. Omurgası düzeldi. Çenesi kalktı. Kapılar açıldı ve Isla'nın nefesi kesildi.

Balo salonunda her hükümdar için bir tane olmak üzere altı büyük merdiven vardı. Odanın diğer ucundaki Celeste ile gözleri kilitlendi. Arkadaşı kararlı görünüyordu, bu parıltıyan balonun maskesinin ardındaki kanları görüyordu. Ertesi sabah içlerinden biri ölmüş olabilirdi.

Hükümdarlar, kehanetin tüm yönlerini çözmek üzere eşleneli yirmi beş gün olmuştu. Birisinin yeniden işlenmesi gereken suçu tespit edip etmediğini ve şimdi sadece ölmek için bir hükümdara ihtiyaç duyduğunu kim bilebilirdi?

Kral'ın ormandaki sözlerini düşündü. Lanetlerin kırılmamasının sebebinin başka bir hükümdarı öldürmenin zor olması değil, *ölmek için doğru hükümdarı ve krallığı seçmenin zor olması olduğunu* iddia etmişti.

Cleo'nun suikast girişimi, kendisi ve oyunlar hakkında söylediği her şeyi boşa çıkarmıştı. Isla o sırada Moonling'i kendi merdiveninin başında gördü. Öfke midesinde kıvrıldı. Onu öldürmeye çalıştığından beri Cleo'yu ilk kez görüyordu.

Bunun yerini hızla karanlık bir tatmin aldı. *Planladığın gibi gitmedi, değil mi?* dedi gülümsemesi, odanın diğer ucundan Moonling'e bakarken. Hükümdar onun bakışlarıyla karşılaştı ama bunda bir zafer yoktu. Ya da herhangi bir

şey, gerçekten. Yüzü bir sırды, hiçbir şeyi açığa vurmuyordu.

Cam tavanı dolduran bulutlardan tabakalar hâlinde kar yağdı, duvarlarda gölgeler dans etti, mermer zeminde ağaçlar büyüdü, merdivenlerden aşağı boya gibi gümüş yıldız tozu bulaştı ve başlarının üzerinde düzinelerce ateş halkası asılıydı.

Isla tam olarak ne bekleyeceğini biliyordu.

Ama yine de muhteşemdi.

Hükümdarlar koordineli inişlerine başladılar. Lightlark soyluları ve Skyling'in durumunda temsilciler aşağıda bekliyordu. Birçoğu elbisesine baktı. Bazıları, sanki onun yaklaşan suikastı hakkında dedikodu yapıyormuş gibi gösterişli yelpazelerin arkasında fısıldaşp sırıttı. Paralar değiş tokuş edilirken takırdadı. Hükümdarların ölümü üzerine bahisler mi vardı?

Bazı Moonlingler ona açık bir kinle baktılar. Belki de onun ve Celeste'in öldürdüğü soylular onların arkadaşları ya da ailesiydi.

Isla onlara baktı ve ondan korktuklarını umdu. Topuğu mermer zemine değdiği anda, bir cesur adam kalabalığın arasından sıyrıldı. Gümüş takım elbiseli bir Starling'di. Diğer soylular onun aptallığı karşısında nefeslerini tuttular. Başını eğip elini uzattı. "Beni onurlandırır mısınız?" diye sordu.

Normalde Isla reddedebilirdi. Şimdiden gergin ve denge-siz hissediyordu; kar, lekeli yıldız ışığı ve alevler görüşünün her kenarında parıldıyordu. Ama ilk kuralın gece yarısı sona ermesinden etkilenmemiş görünmesi önemliydi. Korku onu sadece daha kolay bir hedef hâline getirirdi.

Isla, onun elini tuttu ve Starling onu hemen balo salonunun ortasına çekti. Poppy ona tüm geleneksel dansları öğretmişti. Ellerinde bıçaklarını döndürmek kadar kolay bir şekilde zahmetsizce adımlarını attı ve Starling, elini sıkı bir şekilde sırtının alt kısmında ve ayaklarını onunkinden uzakta tutarak onu mükemmel bir şekilde döndürerek ilerlemeye devam etti.

Şarkıyla beraber dans partneri de değışti. Sonra bir daha. Ve bir daha. Celeste yakındaydı, o da birçok insanla dans ediyor ve iyi vakit geçiriyormuş gibi görünmekle daha iyi bir iş çıkarıyordu.

Cleo, Moonling soylularıyla çevrili hâlde odanın köşelerinden birinde oturuyordu.

Onu izliyordu.

Belki de bekliyordu.

Azul, elinde kadehle yemekle dolu uzun masasının yanında duruyordu. Tamamen Skyling mücevherlerinden yapılmış bir pelerin giymişti, her eklemi mücevherlerle parlıyordu. Odanın karşısından, Isla'nın boynunu sıyıran, büyük elmas gözyaşı küpelerine takdirle başını salladı. Isla karşılığında kibarca gülümsedi. Bazı soylular, belki de bir ittifaktan şüphelenerek değış tokuşu takip ettiler.

Güzel. Gerçek dışında her şeyden şüphelenmelerine izin ver.

Onunla Oro arasında geçtiğini duyduğu konuşmayı düşündü. Gerçekten onun diyarından bahsetmiyor muydu? Eğer öyleyse, hangi diyarı sona erdirmekten bahsediyordu?

Kimse tahtının yanında oyalanan Oro kadar meşgul değildi. Her zamanki gibi altın sarısı giymişti ve artık kolundan aşağı doğru büyüdüğünü bildiği mavimsi grinin her santimini gizliyordu. Etrafını saran düzinelerce soylu, içki yudumlarının arasında tembelce cevapladığı sorular soruyordu. Ama gözleri uyanıktı. Bir avuç kadın ona biraz daha yaklaşmaya kararlı görünüyordu ve bunu yapmak için birbirlerini ihtiyatlı bir şekilde çemberin dışına itmekten korkmuyorlardı. Isla gözlerini devirdi. Tam gözlerini kaçıracakken bakışları onunla buluştu. Kral şaraptan bir yudum daha almadan önce ona başını salladı.

Son hükümdarı bulmak için etrafına bakındı ama onu hiçbir yerde görmedi.

Isla yine bir danstan sonra, havadan sudan konuşmak-

tan başı dönerek, boğazı kuruyarak izin istedi. Koridora çıktı, en yakın odaya girdi ve kapıları arkasından sıkıca kapattı.

Hiç de bir oda değildi. En azından dört duvarlı değildi. Adımları bir iç balkona ulaşana kadar taş zeminde yankılandı. Mermerden yapılmış bir pastanın katmanları gibi üstünde, altında ve hizasında daha fazlası vardı. Gözleri kapandı ve parmakları sanki onu başka bir yere taşıyabilecek bir yıldız asasıymış gibi tırabzanı sıkıca kavradı.

Isla bütün gece takındığı sahte gülümsemeden nefret ediyordu. Her hareketini izleyen soylulardan nefret ediyordu. Saati bu kadar yakından takip etmekten nefret ediyordu, saatleri gösteren her zil korkudan midesinin bulanmasına neden oluyordu. O-

“Beni mi arıyorsunuz, Kalp Yiyici?”

Isla hızla döndü ve Grim oradaydı, ona yukarıdan bakıyordu. Tipik kıyafetlerinin çok daha hoş bir versiyonunu giymişti, parlak pelerinli siyah bir takım elbise.

Grim onun her santimini inceledi ve sırttı. “Şimdi tatmin edici derecede ürkütücü görünüyorsun, değil mi?”

Kıvılcımlar Isla’nın kemiklerinin etrafında dolandı ve Grim bunu, ona nasıl hissettirdiğini sezerek sırtışını genişletti. Isla saklamaya bile tenezzül etmemişti. Bu akşam olmazdı. Aklında her şey olup biterken değil. Grim endişelerinin en küçüğüydü.

“Seni görmedim,” dedi Isla.

Grim omuz silkti. “Bazen insanların seni rahatsız etmesini önlemenin tek yolu, seni hiç görmelerine izin vermemektir.”

Isla o güce bir saat önce sahip olmayı diledi. “Öyleyse neden tekrar görünür olmaya zahmet ettin?” diye sordu, sesi bir fısıltıdan çok az fazlaydı.

Grim ona doğru bir adım attı. Elini o kadar küstahça tuttu ki Isla neredeyse geri çekecekti. “Elbette seninle dans etmek için.”

Isla daha tek kelime edemedi etrafında dönüyordu, elbisesinin ince alt kısmı mermer zemine iniyordu, yapraklar kırılıyordu. Grim'in gece kadar soğuk olan bir eli, onun omurgasının dibindeydi; diğeri ise onun elini tamamen sarmıştı.

Adamın sırtışı şeytaniydi ve eli onun geniş omuzlarından birini kavrarırken, ne hissettiğini tam olarak bilerek yutkundu. Yıldızlar arasındaki boşluk gibi iki mürekkep havuzunu andıran gözlere baktı. Bu onu korkutuyor muydu? Altı diyardaki herkes, kendilerini bir Wildling'in sevmesinden korkarak yaşıyordu. Bu bir ölüm cezasıydı.

Ve Isla, onu sevmiyordu. Onu zar zor tanıyordu.

Ama şimdi hissettiklerinden korkması gerekmez miydi?

Kendini tamamen ona yasladı, tepkisini okudu ve cesaretiyle kendini şaşırttı. Ve Grim sadece karanlık bir şekilde güldü. Eli onun omurgasında yavaşça aşağı inip bir kez daha yukarı çıktı. "Kalp Yiyici," dedi kulağına. "Beni öldürüyorsun."

Isla nefes almadı. Onun nefesi yanağına değiyordu. Taş, fırtına ve tarçın gibi baharatlı bir şey kokuyordu. Isla dudağını ısırды ve o da yutkunarak hareketi izledi.

Sonra gitmişti.

Hayır, gitmemişti. Görünmez olmuştu.

Ve Isla da öyleydi.

Bir an sonra bir soylu kalabalığı içeri girdi. Isla sözlerine aldırmış etmese de dedikoduları yaymanın verdiği zevkle sesleri tizdi. Grim onun yanında gölgelenmişti, görünürdü ama gerçekten orada değildi. Kendi vücudu da benzerdi.

Soyluların görüntüsü onu hasta etti. Hayatlar üzerine bahse girmek. Ona sadece doğduğu için ölmeyi hak ediyormuş gibi bakmak.

Birden dikkatini dağıtmak istedi. Balo kısa sürede kana bulanacaktı. Ya ayağa kalkıp savaşıacaktı ya da daha güvenli bir yere kaçacaktı. Hâlâ emin değildi. Emin olduğu tek şey, bunların arkasını kollamak zorunda olmadığı son birkaç daki-

ka, sadece kendi başına eğlenebileceği son saatler olduğuydu.

“Hadi gidelim,” diye fısıldadı Isla. İkisi de balkona yaslanmıştı, yüzleri kalabalığa dönüktü.

Grim ona tek kaşını kaldırdı. “Balodan mı ayrılalım?”

“Bir süreliğine. Şu anda başka bir yerde olmak istiyorum.”

Grim pis pis sırıttı. Kolunu tamamen onun beline doladı. “O zaman izin ver, seni alıp götürüyüm, Kalp Yiyici.”

Grim geri çekildi ve onu yanına aldı. İç balkondan aşağı, geriye doğru düştüler. Isla çılgılık atmadan önce Grim’in eli ağzına gitti, yarım saniye sonra onun kollarındaydı. Her şey bulanıktı; mermer, tavan ışıkları ve elbisesinin kumaşının karışarak kendi galaksilerini oluşturuşu ardından Isla yerdeydi.

Isla ona bağırsaklarını çıkarmak istermiş gibi bakarken Grim sadece güldü. Soylular yukarıda kurtlar gibi toplanmış, onlardan habersizdi. Gölge olmaktan çıktı ve Grim onun önünde katılaştı. Elini bir kez daha tuttu. “Gece kötü bir zamandır Kalp Yiyici, başın her türlü belaya girebilir.”

Bela. Bir salona dönmeden önce onu odadan odaya yönlendiren Grim tam olarak buydu. Yolu iyi biliyordu ve Isla bir zamanlar buranın kendi evi olduğunu neredeyse unutmuştu. Yüzyıllar önce.

Grim bir dizi merdivenden indi ve Isla da onun hızına ayak uydurdu. Etrafta dolaştılar. Aşağı ve aşağı. Isla önündeki basamakları zar zor görebilmesine rağmen gülümsüyordu. *Neden gülümsüyordu?* Orada hiç ışık parlamıyordu, balonun parlaklığı çok gerideydi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sorunca, Grim yanıt olarak yalnızca karanlıkta sırıttı. Neredeyse elbisesinin kıvrımlarına takılıp düşecekti ama adam onu merdivenlerin sonuna kadar sımsıkı tuttu.

Kalenin dibinde, belki de yer altında olmalıydılar. Beyaz ışık tutan küreler, balonlar gibi süzülerek odanın köşelerini doldurdu. Duvarlar kemerliydi, sütunlarla destekleniyordu

ve arkalarında hapsolmuş gece göğünün bir parçası gibi karanlık su vardı.

Parıldadı ve bu Isla'yı ürküttü, bir adım geri attı.

Tam Grim'in göğsüne. Sakinleşti.

Grim elini onun beline koydu. Omuzları yukarı kalktı, vücudu buz gibiydi ama derisinin altında çiçek açan bir sıcaklık vardı. Parmakları kalça kemiğine doğru ilerledi. Başparmağı, onun hemen ötesindeki hassas deride daireler çizdi. Daha da hassas yerlere yakınlaştı. Isla dudaklarını birbirine bastırdı.

Topuklu ayakkabılarıyla o kadar uzundu ki geriye yaslandığında başını onun omzuna yaslıyordu. Bu açıdan Grim'in, elbisesini görebildiğini hayal etti, sadece birkaç yaprak onu tamamen açığa çıkmaktan alıkoyuyordu. Yine de onun delici bakışları altında kendini çıplak hissediyordu. Nefes alması zorlaştı. Grim'in bir eli kalçasını daha sıkı kavrayarak onu kendisine sabitledi, diğeri ise karnının üzerinden geçti. Parmak boğumları kaburgalarına kadar gitti, göğsünün alt tarafına ulaştıklarında durdu. Onu orada sıyırdılar ve Isla aniden ağrımaya başladı, derisi karıncalandı, ısı birikti. Grim'in gözleriyle buluşunca onları bir şeyle kararmış hâlde buldu.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Arzu muydu?

Yoksa... Üzüntü müydü?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Isla, yüzünü ona çevirerek.

Grim sanki onu tanıyormuş gibi baktı, sanki görüldüğü gibi değil de gerçekte olduğu gibi görüyordu. Sadece ona daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir şekilde dokunduğu için değil, aynı zamanda duygularındaki her değişikliği hissettiğini bildiği için onun önünde kendini çıplak hissetti. Ona daha fazla dokunması, elbisesini aşağı çekip aralarında kumaş olmayan her yere dokunması için yanıp tutuşan arzusunu hissedebiliyordu.

“Düşünüyorum,” dedi Grim karanlık bir şekilde.

Neyi düşünüyorsun?

Grim ona uzandı. Ve göz kırptı. Tüm ifadesi değişti. Ona doğru uzattığı eli şimdi cebine uzanıyordu.

“Senin için bir şeyim olduğunu.”

Bir kolye çıkardı. Erik büyüklüğünde siyah bir elmas tutan koyu renkli bir zinciri vardı. Isla’nın kaşları çatıldı. Ona mücevher mi veriyordu? Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Yüzü hâlâ sıcaktı. Elmas güzeldi ama o bir mücevher istemiyordu, onu kendisine bastırılmış hâlde istiyordu. Hemen.

Grim sırttı, her şeyi hissediyordu. Onu bir kez daha kollarına almaya hazır görünüyordu ama daha iyisini düşünüyor gibiydi çünkü dikkatini hediyesine çevirdi. “İzin verir misiniz?”

Isla hayal kırıklığını hediyesini beğenmemekle karıştırmamasını umarak başını salladı. Saçını kaldırdı ve Grim kolyeyi taktı, boynunun etrafında biraz sıkıydı, parmakları bir an oyalandı.

“Kendini korumakta fazlasıyla yetenekli olduğunu biliyorum,” dedi Grim başını öne eğerek. Nefesi onun neredeyse çıplak omzundaydı. “Ama eğer bana ihtiyacın olursa buna dokun. Senin için geleceğim.”

Isla kolyeye daha büyük bir takdirle tekrar baktı.

Senin için geleceğim. Bunu bir söz gibi söylemişti.

Alabileceği herhangi bir korumaya ihtiyacı vardı. Bunun gibi bir şey, özellikle de gücünü gördükten sonra faydalı olacaktı. Özellikle şimdi, öldürmeye izin verilmesine dakikalar kalmışken.

Henüz.

“Grim. Yapamam... Bunu takamam.”

Bu bir belirti olurdu. Oro, birlikte çalışıyor olabileceklerinden çoktan şüphelenmişti. Bu, neredeyse her şeyi teyit ederdi. Kendisinin ve Celeste’in lanetlerini bozmak için tek

şans gibi görünürken Oro'yla olan ittifakını tehlikeye atacak hiçbir şey yapamazdı.

"Biliyorum."

Grim iki parmağını zincire, boynuna bastırdı ve zincir görünmez oldu. Isla ona baktı. Ne diyeceğini bilemedi, ona teşekkür etmek istedi ama kelimeler boğazında oluştu ve öldü.

Grim tekrar ona doğru uzandı, kendini tutamadı ve parmaklarını onun yanağından, kolyesinden ve köprücük kemiklerinden aşağı indirdi. Göğsünün ortasından aşağı. "Kalp Yiyici," dedi nazikçe. "Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," diye yanıtladı sonunda. Isla'nın vücudu beklentiyle gerilmişti, havada süzülmeğe üzere olan bir ok gibi gerilmişti. Elini aşağıda, yukarıda, her yerde istiyordu. Ama Grim onun yerine elini çekti.

Balo salonuna geri dönerlerken ona bir daha dokunmadı. Bir şeyler söylemek, bir şeyler yapmak, ona anlatmak istiyordu. Isla ağzını açtığı anda o çoktan konuşmaya başlamıştı. "Gitmem gerekiyor," dedi omzunun üzerinden bakarak. Birini mi arıyordu? Neredeyse gergin görünüyordu. Dikkatliydi.

Kimi?

"Gidiyor musun?" diye sordu kaşları çatılarak.

"Merak etme Kalp Yiyici, gece yarısından önce döneceğim." Bakışları, Sunlinglerin toplandığı, Oro'nun merkezinde bir güneş gibi dururken hepsinin etrafında döndüğü odanın köşesine kaydı. "Bu arada belki de Kral'la dans etmelisin."

Oro? Isla kaşlarını çattı. Grim ellerini onun vücudunda gezdirmişti. Ona bir kolye hediye etmişti. Neden başka biriyle dans etmesini önersin ki? Özellikle düşmanıyla.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu. O bir şey soramadan gitmişti. Isla arkasını dönüp biraz sersemlemiş hâlde partiye geri geldi. Parmağını kolyesinin zincirinde herkesin göremeyeceği şekilde gezdirdi. Başka bir sır gibiydi.

Tutmaktan gerçekten zevk aldığı bir sır.

“İşte buradasın.” Celeste gelişigüzel bir şekilde yanına kaydı ve yakındaki tatlı masasını inceliyormuş gibi yaptı. “Gece yarısına yarım saat var. Ne olacak? Dövüşmek mi yoksa saklanmak mı?”

Kurallar, her Lightlark etkinliğine katılmalarını gerektiriyordu. Ancak hiçbir yerde, tüm süre boyunca katılım sağlamaları gerektiği belirtilmemişti. O ve Celeste gidip güvenli bir yere barikat kurabilirlerdi. Arkadaşı, Yıldız Adası’na geçiş yapmayı ve bir süre orada kalmayı önermişti. Ancak ittifakları tehlikeye girecekti. Ve planları darmadağın olmuş olsa da sırlar Centennial boyunca hâlâ kutsaldı. Arkadaşlıklarının bilinmesine izin vermek ikisini de tehlikeye atabilirdi.

“Dövüşmek,” dedi Isla, sesindeki inançla kendini şaşırtarak. Centennial’ın başında hiç tereddüt etmeden saklanmak derdi. Ancak gücü olmamasına rağmen Isla korkak olmayı reddetti. Cleo’nun öfkesiyle kafa kafaya yüzleşecekti. Böyle hayatta kalacaktı. Saklanarak değil.

“Sen-”

Celeste başka bir kelime söyleyemeden yer sarsıldı. Ve Isla aniden havada süzölmeye başladı. Yan tarafına indi, şakağı mermere çarptı.

Hava, metal zincirlerin tiz çıtırtılarıyla paramparça oldu ve alev alev yanan avizeler düşerek tavanın çoğunu da beraberinde götürdü. Zemin, mermere şimşek çakmasıyla çatlaklara ayrıldı. Çöken taşların çatlakları ve tıslayan ateş dünyayı doldurdu; katı olan her şeyin narin olduğu, kek gibi ufalandığı ve cam kadar kolay kırıldığı ortaya çıktı.

Kale çökerken hiçbir şey ve hiç kimse güvende değildi. Bir ateş çemberi tam yüzüne düştüğünde, Isla’nın kolunu gözlerinin önüne ancak kaldıracak zamanı vardı ama kafatasını kırmadan Celeste geldi. Starling kendi kollarını kaldırdı ve düşmeden havada durdu.

Çıglıklar taş duvarlarda yankılandı, hem gücün hem de

kanın metalik kokusu odayı doldurdu. Bir kükreme, bir çınlama oldu, dünya tökezledi, sonra düzeldi ve tekrar düştü.

Peygamber çiçeği mavisi elbiseli bir Skyling olan solundaki kadın yer tarafından yutuldu. Moonling bir adam şok içinde kıpırdamadan durdu, bir adım attı ama artık çok geçti. Tavanın bir parçası onu ezdi, savunmada kullanabileceği bir su yoktu.

Celeste'in olduğu yere döndü. Ama arkadaşı gitmişti. Isla'nın kalbi sıkıştı. Ayağa fırladı. Toz bulutları açıldı ve en kötüsünden korkarak çaresizce gümüş elbisesinin ışıltısını arayarak bulutların arasından gözlerini kısıtı.

Celeste yakınlardaydı, bir grup Starling'in üzerinden enkaz kaldırıyordu. Isla duvara doğru geriledi, ağzı açılıp kapanıyordu, ciğerleri göğsünde donmuştu, elleri açıktı ama hiçbir şey yapamıyordu.

Daha gece yarısı bile olmamıştı. Bu da neydi?

Azul odanın diğer tarafındaydı, kolları vahşi darbelerle çalışıyor, altında düzinelerce konuğun saklandığı bir hava kalkanı oluşturunuyordu. Cleo, düşen alevler tarafından kötü bir şekilde yanan bir grup soylu Moonling'i iyileştiriyordu.

Oro.

Onu odanın arka tarafında diz çökmüş hâlde buldu. Yüzü acıyla buruşmuştu ve parmakları mermer zemini delip geçmişti.

İşte o zaman neler olduğunu anladı.

Lightlark düşüyordu. Tıpkı Kral'ın tarif ettiği gibiydi. İnsanlar ölüyor, yapılar çöküyordu. Yüzlerce yıldır yöneticiler lanetleri bozmayı başaramamıştı. Sonunda ada da bedelini ödüyordu.

Ama neden şimdi? Neden baloda?

Yerden geriye kalanlara yapışmış bir gruba, odanın bir ucundan diğerine kıvrılan kanlı bir köprüye uzandı. Bir kişiyi kaldırabilirdi. Bir diğeri çatlaklardan düştü.

Bıçakları hiçbir şey yapamıyordu. Pelerini bazı döküntüleri koruyabilirdi ama etraflarına yağın kalın mermer levhaların yanında işe yaramazdı. Gücü olsaydı onları kurtarabilirdi. Odayı süsleyen sarmaşıkları kullanabilir, onları insanları güvenli bir yere çekmek için kullanabilirdi. Yetenekleri olmayabilirdi. Ama Oro'nun vardı. Kalkması gerekiyordu, bunu durdurabilirdi.

Oro'nun adını haykırdı. Ama kamburu çıkmış, alını artık neredeyse yere değmişti. Kükreme sesini kıstı. Mobilyalar tavanından düştü. Oro balo salonunun karşısındaydı. Aralarındaki mesafe yarı yarıya azaldı.

Isla ayakkabılarını fırlatıp Kral'a doğru koşarken küfretti. En büyük deliğin üzerinden atladı, yere indiğinde keskin moloz parçaları topuklarına gömüldü. Acı, sırtından çekip çıkardığı dikenlere kıyasla bir fısıltıydı, eğer bunu yaşayabilirdiyse her şeyi yaşayabilirdi. Onu neredeyse ezecek olan bir sandalyeden kaçtı, genç bir Moonling'i de yolundan uzaklaştırdı ve ona dokunmaya cüret ettiği için tiksinti dolu bir bakış kazandı.

Bir dahaki sefere seni ezmesine izin vereceğim, diye düşündü tavanın içbükey bir parçasının altında eğilip, sonunda Kral'a ulaşırken.

"Oro!"

Tıpkı kıymık ve dikenlerle dolu orman zeminindeyken yaptığı gibi onun önünde diz çöktü. Oro onun varlığının farkına varmadı. Yeni bir şey yoktu ama bu Isla ile ilgili değildi.

Isla onu omuzlarından tuttu ve konuştu. "Kalk! İnsanlar ölüyor! Sana ihtiyaçları var!"

Oro, onun bakışlarıyla buluşacak kadar başını kaldırdı. Gözleri boştu. Sanki tüm enerji zerresi çekilmiş gibiydi. Yeri bir sarsıntı daha salladı ve parmakları mermerin daha derinlerine inerken hırladı. Kral'a diz çöktürdüğüne göre acı dayanılmaz olmalıydı.

"Lütfen!" diye yalvardı Isla. Birkaç metre ötede, Azul'un korumaya çalıştığı grubun yarısını ezip geçen bir yığın kaya

yağdı. Rüzgârıyla molozu fırlatmak için koştu ama taşı kanlandı. Çok geçti.

Oro bir santim kıpırdamadı. Ama dişlerinin arasından, "Git!" dediğini duydu.

Hayır. Isla incinip gitmesini istediğinde o kalmıştı. Isla da gitmiyordu. En azından bunu durdurana kadar.

Isla, onun gömleğini iki yumruğuna aldı ve tüm gücüyle onu duvara iterek parmaklarını yerden kopardı. Tam yüzüne doğru bağırdı. "Ölüyor olabilirsin ama henüz ölmedin, seni zavallı sefil! Şimdi kalk ve kardeşinin fedakârlığı ve hepimizin kaybettikleri bir hiç uğruna olmadan önce bir şeyler yap!"

Oro, onunla göz göze gelmedi ya da ayağa kalkmadı. Ama omuzlarını sallayan bir inlemeyle öne doğru eğilip onu itti ve elleri mermeri tamamen deldi. Dokunuşundan güç fışkırarak odayı doldurdu.

Hâlâ zorluyordu.

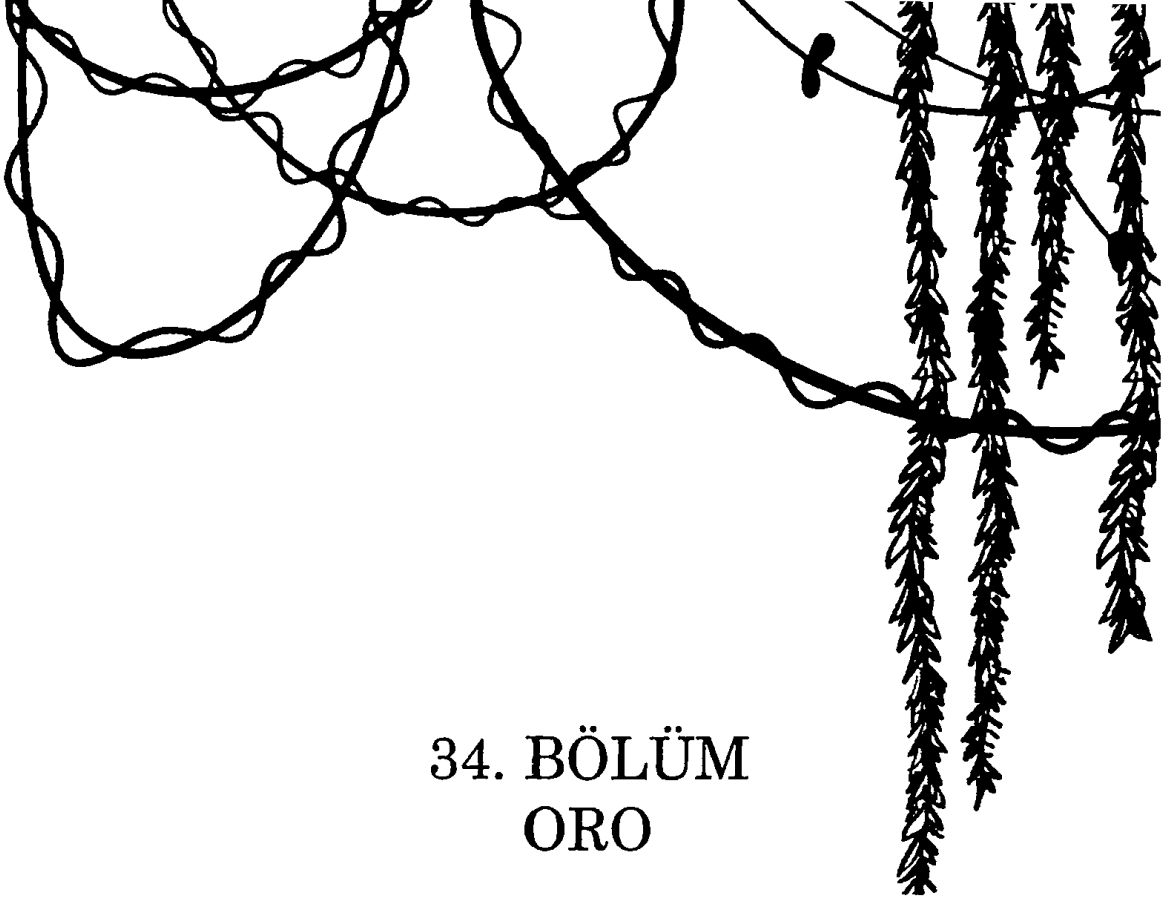
Sonra Oro yere yığıldı.

Çığlıklar, yardım çağrıları ve son nefesler, orkestranın çoğuyla birlikte odanın köşesinde kıymıklar hâlinde duran kemanları ve arpları geride bırakan bir senfoniye dönüştü.

Celeste onu bulduğunda ve odadan dışarı fırladıklarında Isla, Kral'ın sözlerini düşündü. Bu Centennial, lanetleri bozmak için başka bir şans değildi. Ama belki de son şanstı.

Onlarcası öldü. Kalenin kanadı molozdan hâlliceydi. Isla, lanetleri bir an önce bozmazlarsa durumun daha da kötüye gideceğini biliyordu. Bir şekilde kendini Kral'la ittifak içinde bulmuştu. Kalbi bulmak için bir planları vardı. Grim, Celeste ve Oro onu korumaya söz vermişlerdi.

Bağ kırıcı olmadan bile Centennial'dan sağ çıkmak ve lanetlerini bozmak neredeyse mümkün görünüyordu. Ama balo salonunun kırık kapıları hızla kapanıp çığlıklar bastırılırken, Isla adanın geri kalan yüz gün boyunca dayanıp dayanamayacağını merak etti.

34. BÖLÜM ORO

Balonun ardından ada birden fazla şekilde parçalandı. Kalenin bir kısmı harabe hâlindeydi. Çarşının sokakları o kadar boştu ki rüzgâr ıslık çalıyordu. Mağaza pencereleri kapalıydı ve duvarları geceleri açılmıyordu. Adalılar bırakın adalarını, evlerini bile terk etmeye korkuyorlardı. Balodaki trajediyi, haftalar önceki denemesinde aynı şeyin olduğunu göstermesinin ardından Grim'in yaptığına dair fısıltılar vardı. Ancak bu bir illüzyon değildi.

Ana Kara yalnızca hayaletler ve hükümdarlara ait bir yer hâline geldi.

Artık numara yapmıyorlardı. Cleo, Celeste ile çalışıyormuş gibi davranmaktan vazgeçti ve geleneği bozarak kendi adasına taşındı. Oro, enkazla uğraşmak ve soyluları isyan etmekten alıkoymak zorunda olduğundan, alışılmadık bir şekilde gezilerini birkaç gün erteledi. Gerilim hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Centennial'ın bir zaman çizelgesi olduğunu hep biliyorlardı. Yüz günlük bir saat.

Ama sanki o saat değişmiş gibiydi.

“Bana kalpten biraz daha bahset,” dedi Isla elli üçüncü günde.

Bir çığlık gece boyunca yankılandı, o kadar sesliydi ki ellerinin altındaki tahta titredi. Isla sakin bir nefes aldı, tutuşunu sağlamlaştırdı ve kafasının içinde onu ayaklarından yüz elli metre aşağısına bakmaya cesaretlendiren siren çağrısını duymazdan geldi.

Oro bir an duraksadı, bir şey bekliyordu. Bakışları gökyüzüne kaydı. Sonra kolu bir sonraki dala uzandı. Ağ şeklinde örülmüş kalın gövdeler olan ahşap bir kafese tırmanıyorlardı. Isla, Oro’nun gittikleri yere uçamayacağını varsaydı. Nedenini sormamıştı.

Isla’nın birçok sorusu vardı. Bu da seçici olması gerektiği anlamına geliyordu. Cevap vermeden bir saniye daha geçti, onu ayağından tutarak ızgaradan çekmeye çok yaklaşmıştı.

“Adanın oluşumu sırasında yapıldı ve yapan kişiden gelen saf, konsantre enerjiyi içeriyor,” dedi Kral.

“Onu kim yaptı?”

“Horus Rey.”

“Ya Cronan Malvere?”

Oro, parmakları bir sonraki dala ulaşamadan duraksadı. Isla, onun sırtındaki kasların gerginliğini izledi. Yavaşça, çok yavaşça, ona baktı.

Isla kaslarını hafifçe kaldırarak karşılık verdi. Oro’nun artık ona dik dik bakacak enerjisi kalmamış gibiydi. Baloda iki düzineden fazla soylu ölmüştü ve kaybedilen her can ona ağır geliyordu. Bunu, onun sıkı ağzında, omuzlarının gergin biçiminde gördü. “Bunu sana Grim mi söyledi?” dedi sonunda.

“Evet. Diğer diyarların hükümdarlarından çok daha cana yakın,” dedi anlamlı bir şekilde. Bir yanı ona ters ters bakmasını istiyordu. Çok boş bakması dışında herhangi bir şey yapmasını diledi.

Oro hâlâ bir sonraki dala uzanmamıştı. Isla yüz yüze gel-

meleri için onun seviyesine tırmandı. "Sana bütün söylediği bu mu?" diye sordu.

Isla başını salladı.

Oro kaşlarını çattı. "Düşündüğün kadar cana yakın değil o zaman," dedikten sonra bir sonraki seviyeye tırmandı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Isla.

Oro hiçbir şey söylemedi.

"Merhaba?"

Kral ona bakmak için dönüp konuştu. "Grim'e sor. O en *cana yakın* hükümdar."

Isla'nın ağzı yanıt vermek için çoktan açılmıştı ki kafesin içinden bir el uzanıp onu çekti. Sonsuz bir ahşap labirente doğru sürüklendi. Saldırganını göremedi, ay ışığı onun çok gerisindeydi. Isla beline sıkıştırdığı hançerine uzandı ama başka bir el, ellerini birbirine bağladı. Bileklerinde şüphesiz bir şekilde ip yanığı vardı.

Bir saniye sonra, zifirî karanlıkta dizlerinin üzerindeydi. Yine kapana kısılmıştı ama bu seferki kasıtlıydı. Isla, yem olmayı teklif etmişti. Balo felaketinden sonra daha fazla risk almaya istekli görünen Oro kabul etmişti.

Ve işe yaramıştı.

Işık patlayarak her şeyi aydınlattı. Duvarlar petek petekti. O ve Oro, onun dışından tırmanıyor olmalıydılar.

Oro.

Adam yanına adım attığında pelerininin kusursuz kıvrımını gördü. Bağlı değildi, sadece orada durmuş, ona bakıyordu.

"Bırakın onu!" dedi sertçe.

Isla kiminle konuştuğunu görmek için etrafına bakındı. İşte o zaman onları kovanın boşluklarında dururken gördü. Düzinelerce.

Yanlarından sarkan uzun, şeffaf kanatları vardı. Tenleri

açık maviydi, sanki biri rengi almak için havaya bir boya fırçası saplamış gibiydi. Gözleri çok büyük, uzuvları çok uzundu.

Hiçbiri kıpırdamadı.

Oro dişlerini gösterdi. "Beni duymadınız mı?"

Önünde, kovanın ortasında ayak sesleri duyuldu. Gölge-lerin arasından Oro kadar uzun boylu bir adam çıktı. Diğerle-riyle aynı açık mavi cilde sahipti, ancak kanatları daha büyük-tü ve tepeleri kaslı omuzlarının üzerinde yükseliyordu. Saçları Grim'inkiler kadar koyuydu. "Ah, hayır, seni duydular, Kral. Ancak onları terk eden bir hükümdarı dinlemekte kararsız-lar." Başını Oro'ya çevirdi. "Anlayabilirsin, eminim ki."

Oro öne çıkmak için hamle yaptı ama havada bir kılıç be-lirdi ve boğazına sıkıca bastırıldı. Kanatlı adam kılıcı yerinde tutmak için elini kaldırmıştı. Oro'nun parmağı seğirdi ve bı-çak yaklaşarak boynundan aşağı bir damla kan akıttı.

Kanatlı adam dilini şaklattı. "Bir hamle daha yaparsan se-nin de bizim gibi ne kadar kolay ölebileceğini görürüz, *Kral*."

Isla'nın düşünmesi, bir şeyler yapması gerekiyordu. Daha iyi bir plan bulana kadar oyalayacaktı. "Sadece onu öldürmüş olabilmek için tüm adayı yok mu edeceksin?"

Adam sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yavaşça ona döndü. Kendi boğazına da bir kılıç dayamasını bekliyordu. Oro, onu öldürmeye çalışacağını ve diğer antik yaratıklar gibi onun türünden nefret ettiğini söylemişlerdi.

Ama o sadece memnuniyetle sırtıttı. "Ada zaten yıkılmak üzere," diye mırıldandı. "Ve bu bir hediye olurdu. Hepimiz yeterince acı çektik, *Wildling*."

Keyiflenerek Oro'ya döndü. "Onu benden gizleyebilece-ğini mi sandın?" Gülümsedi ve Isla onun ağzında bir araya toplanmış çok fazla diş gördü. "Bu başkaları üzerinde işe yarayabilir ama ben?" Güldü. "Yoksa beni seninle çalışmaya ikna etmeye yeteceğini mi düşündün? Benden yardım isteyecek kadar mı köşeye sıkıştın, Kral? Seni aptal!"

Kanatlı adam diğerlerine bakmak için döndü. Onların saçları maviydi, onunki gibi koyu değildi. Ve çok solgun görünüyorlardı. Hastalıklı. Kanatlarının sallanma şekli, Isla'nın artık işe yaramadıklarını düşünmesine neden oldu. Skyling laneti yüzünden miydi? Onları da mı etkilemişti?

"Siz ne diyorsunuz?" dedi yüksek sesle, halkını harekete geçiren bir liderdi. "Bu adadan kurtulmaya, diğer tarafa nasıl gideceğimizi görmeye hazır mıyız?" Eli yumruğa döndü.

Ve kılıç, Oro'nun boğazını kesti.

Isla'nın nefesi kesildi. Metal derinden kesmemişti. Ama boynundan aşağı akan kan gömleğini lekeledi. Çok fazla kan kaybetmeden yarasını kapatabilmesi için ona su vermeleri gerekiyordu. Boğazındaki yaraya rağmen Kral'ın ifadesi değişmedi. İrkilmedi. Planından vazgeçmeleri gerekiyordu. Kral haklıydı.

Kanatlı adamın, Isla'nın hançerini almaları için adamlarıyla konuşması sadece birkaç saniyesini almıştı. Halatı kesmek için birkaç saniye daha. Parmaklarında soğuk metali hissetti. Sonra kolu havada savruldu. Hançer doğruca uçtu, mükemmel bir şekilde kanatlı adamın kalbine nişan aldı. Bir ok kadar hızlı vızıldıyor, ışıktaki parlıyordu. Hançer hedefine ulaşmadan bir santim önce dondu.

Kanatlı adamın onu kendi göğsüne geri göndermesi için hazırlanan Isla hareketsiz kaldı. Ama adam bıçağı dondurmamıştı. Gözleri kocaman açılmıştı, hançerin ucunun kalbine doğrultulduğunu gören herkes kadar şoke olmuş görünüyordu. Yalnızca o da değildi. Oro'nun boğazında olan kılıç şimdi adamın boynundaydı.

Oro, Isla'nın hançerini durdurmuştu.

Herkes hareketsiz kaldı. Kendi istekleriyle değil, Oro'nun isteğiyleydi. Burun delikleri alevlendi. "Bir Wildling'i biraz iple hareketsiz kılabilceğine inandığın için belki de aptal olan sensin." İleri adım attı. Yarasından hâlâ durmadan kan akıyordu. Silmek için uzanmadı. Oro pis pis sıırıttı.

“Evet, Isla bizi kovanına sokmana yetecek kadar merakını uyandıracağını biliyordu. Ve ben de bizi bu kadar kolay yakalayabileceğine inanacak kadar gururlu olacağını biliyordum.” Kanatlı adamın üzerinde durduğu platforma ulaştı. Sesi neredeyse bir hırıltıya dönüştü. “Şimdi bize adanın kalbini nerede bulabileceğimizi söyle.”

Kanatlı adam bir an sessiz kaldı. Sonra gülümsedi. “Sürprizi ne kadar da seviyorum ve o...” Merakla Isla’ya baktı. “Kesinlikle bir sürpriz. Bildiğinden daha fazlası...”

Isla dondu. Sesinin tınısını duyabiliyordu, adam biliyordu. Her nasılsa, onun güçleri olmadan doğmuş bir Wildling hükümdarı olduğunu biliyordu. Kendini hazırladı, söylemesini bekledi.

Oro’nun bu bilgiyle ne yapacağını bekliyordu. Ama kanatlı adam sadece güldü. “Meraklı, çok meraklı Wildling. Ne kadar farklı doğmuş.” Hâlâ neşeyle gülümserken Oro’ya döndü. Sanki Lightlark Kralı’nın gırtlaklarını kesmemiş gibi. “Bana ne teklif edeceksin, Kral?”

Bıçağı kalbine yaklaştı. “Sana kovanını ve insanlarını sağlam tutma şansı sunacağım.”

Adamın ifadesi bozulmadı. “Wildling’i istiyorum.”

Isla bir hamle yapamadan Oro’nun eli adamın boynuna gitti. Ve eli alevlerle kaplandı.

Adam sakince, “Wildling’in beni ziyaret etmesini istiyorum. Bütün bunlar bittiğinde,” dedi. Isla’ya baktı. “İsteyerek gelecek, seni temin ederim.”

Oro başka bir hamle yapamadan Isla öne çıktı. “Kabul!” dedi hemen. Oro’nun cildi çok solgundu. Acilen iyileşmesi gerekiyordu. Isla canı sıkılmış numarası yaparak içini çekti. “Şimdi bize kalbi nerede bulacağımızı söyle. Bu gece en azından gözüme biraz uyku girsin istiyorum.”

Kanatlı adamın gülümsemesi genişledi. “Güzel. Kalp her seferinde yeni bir yerde çiçek açar. Onu görmüştüm. Şimdi

nerede olduğunu bilmiyorum ama her zaman karanlığın ışıkla buluştuğu bir yer seçiyor gibi görünüyor.”

Isla’nın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Oro hançerini havadan aldı ve adam ile diğer kanatlı insanlara sırtını dönerken sıkıca tuttu. Isla’nın yanından geçerken homurdandı, bu onu takip etmesi için bir işaretti.

Dış katmanına ulaşana kadar kovanın labirentinde yürüdüler. Ona silahını geri verdi. Isla aşağı inmeye başladı ama Oro açıklıklardan birinde tökezledi ve Isla, düşmeden önce onu yakaladı. Fazla hızlı nefes alıyordu. Oro’nun kanı yanğını ve saçını lekeledi.

“Bir plan,” dedi Kral, sesi boğuktu. “Bir planımız var.”

“Oro!” dedi Isla yarı uçup yarı düşerlerken. Ağaçlar birkaç santim aşağıdaydı. Sesindeki paniği saklamaya çalıştı. “Oro!”

Kral ona baktı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Hiç uyuyor muydu? Gözleri bir an için kapandılar.

Ve düşmeye başladılar.

Ağaçlara çarptılar ve Isla çığlık attı. Elleri onu daha sıkı sardı ve etraflarında kalkan gibi bir şey belirirken hava dalgalandı, paramparça oldu. Dallar çıtırdadı, yuvarlanıp düşerken rüzgâr kulaklarında kükredi.

Bir gümbürtüyle yere yapıştı. Kalkan düşüşlerini yavaşlatmış olsa bile ciğerlerinden nefesleri çekildi. Nefesi kesildi, toprağı kavradı, yapraklar parmaklarının arasında çıtırdıyordu. Görüşünde yıldızlar belirdi, gerçek yıldızlarla karıştı ve karanlık geri kalanını yutmakla tehdit etti.

Isla kendini zorlayarak ayağa kalktı, kemikleri meydan okurcasına çığlıklar atıyordu. Oro birkaç adım ötedeydi, yere yayılmıştı. Boynunun yanında kan birikmişti. Kesik derin görünmüyordu ama bu kadar zayıflamış olması için çok kan kaybetmiş olmalıydı.

Su. Oro’nun suya ihtiyacı vardı. Moonling yetenekleriyle

kendini iyileştirebilecekti. Isla kendini sakın kalmaya zorladı. Dinlemeye. Nefesi çok gürültülüydü, bu yüzden tuttu. Ciğerleri acıyla küt küt attı, başı döndü ama sonunda duydu. Bir derenin akışı. Yakında değildi, hayır. Oro'nun elini tuttu.

"Uyan!"

Oro kıpırdamadı. Ama kan akmaya devam ediyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Oro, hadi uyan!"

Hiçbir tepki yoktu. Yüzüne elinden geldiğince sert bir tokat attı. Bunun üzerine gözleri açıldı. Ve kapanmaya başladı. "Seni taşıyamam," dedi Isla. "Bana yardım etmelisin."

Onun yardımıyla yavaşça ayağa kalktı.

"Suyu kendine çağırabilir misin?" diye sordu.

Oro onu duyamıyor gibiydi. Böylece ağırlığı bir kaya gibi üzerindeyken onu sese doğru sürükledi. Oro çok ağırdı. Isla durmak istedi. Yere çökmek istedi.

Ama eğer Oro ölürse...

Tüm Lightlark da ölürdü.

Şimdi Isla'nın da kalbe ihtiyacı vardı, tıpkı onun kadar.

Oro'nun yaşaması gerekiyordu.

Bacakları yanana, nefesi dudaklarını ısıtana kadar yürüdü. Oro'nun derisi soğumaya başladı, kusursuz Sunling ısısı azalıyordu. Tam dizleri bükülmek üzereyken, botlarının altındaki toprak yumuşadı. Nehrin akışının uğultusu önündeydi. Bacakları rahatlardı, neredeyse çökecekti. Kalan tüm gücüyle onu suya itti. Oro hareketsiz düşmeden önce bir an için kendini tuttu.

Çok geç kaldığından endişelendi. Ama su onu tanıyor gibiydi. Hafifçe parladı ve çalışmaya başladı. Batmaya başladı ama başını sudan yukarıda bıraktı. Isla onu sıkıca omuzlarından tuttu, başının arkası kucağında, geri kalanı derinlerdeydi.

Kolları geriye doğru kıvrıktı. Onlara daha önce göster-

diği grimsi mavi yayılmıştı. Çok fazla. Artık sol kolunu eline kadar kaplamıştı. Kesiğın onu bu kadar çabuk zayıflatmasının nedeni bu muydu? Bu yüzden mi balo salonu ikiye bölünmüştü?

Isla uzun bir süre öylece kaldı, bacakları soğuk akıntıdaydı. Beklemedi. Adanın baloda olduğu gibi etrafında parçalanmaya başlamasını bekliyordu. Ağaçların düşmesini. Oro'nun nefes almayı bırakmasını.

Su bütün gece dikkatle çalıştı. Yavaş yavaş boynundaki kesik örüldü, kesilen parçaların yerini yeni deri aldı. Üzerindeki kan kurudu. Yanağında hissedebiliyor, saçında kokusunu alabiliyor ama yıkamaya cesaret edemiyordu. Oro'yu tutmaya devam etti.

Ve bekledi.

Kafası omzuna yaslandığı için uyuyakalmış olmalıydı. Omurgası doğruldu ve korku göğsünü kavradı. *Isla onun gitmesine izin mi vermişti?* Hayır. İşte oradaydı. Onun kaymasına izin vermemişti. Yarası neredeyse iyileşmişti.

Yine de gözleri kapalı kaldı.

Ağaçların arasından bir ışık huzmesi süzölmeye başlamıştı. Günün ilk nemli, ballı rengi. Isla'nın ilk düşüncesi bunun iyi olduğuydu. Belki ısı ona iyi gelirdi, belki onun gücünden faydalanabilirdi.

Dehşet Isla'yı karnından bıçakladı.

Lanet.

Oro'yu içeri sokması gerekiyordu. Kılıç onu öldürmediyse de güneş öldürürdü. Ve su onu bundan kurtaramazdı.

"Oro!" dedi onu sarsarak.

Hareket etmedi.

"Oro!" diye kulağına bağırdı. "Güneş doğuyor! Gitmek zorundayız!"

Oro'nun gözleri açılmadı.

Işık neredeyse onları bulmuştu. Ağaçların arasından gözetleme yaparak orman boyunca tembel çizgiler çizdi. Gün neredeyse başlamıştı.

Oro ölmek üzereydi. Yıllar önce yıldız asasını kullanarak Sunling diyarında bir çocuğun yanıp küle dönüşmesini izlediği gibi, onun alevler içinde yanmasını çaresizce izleyecekti.

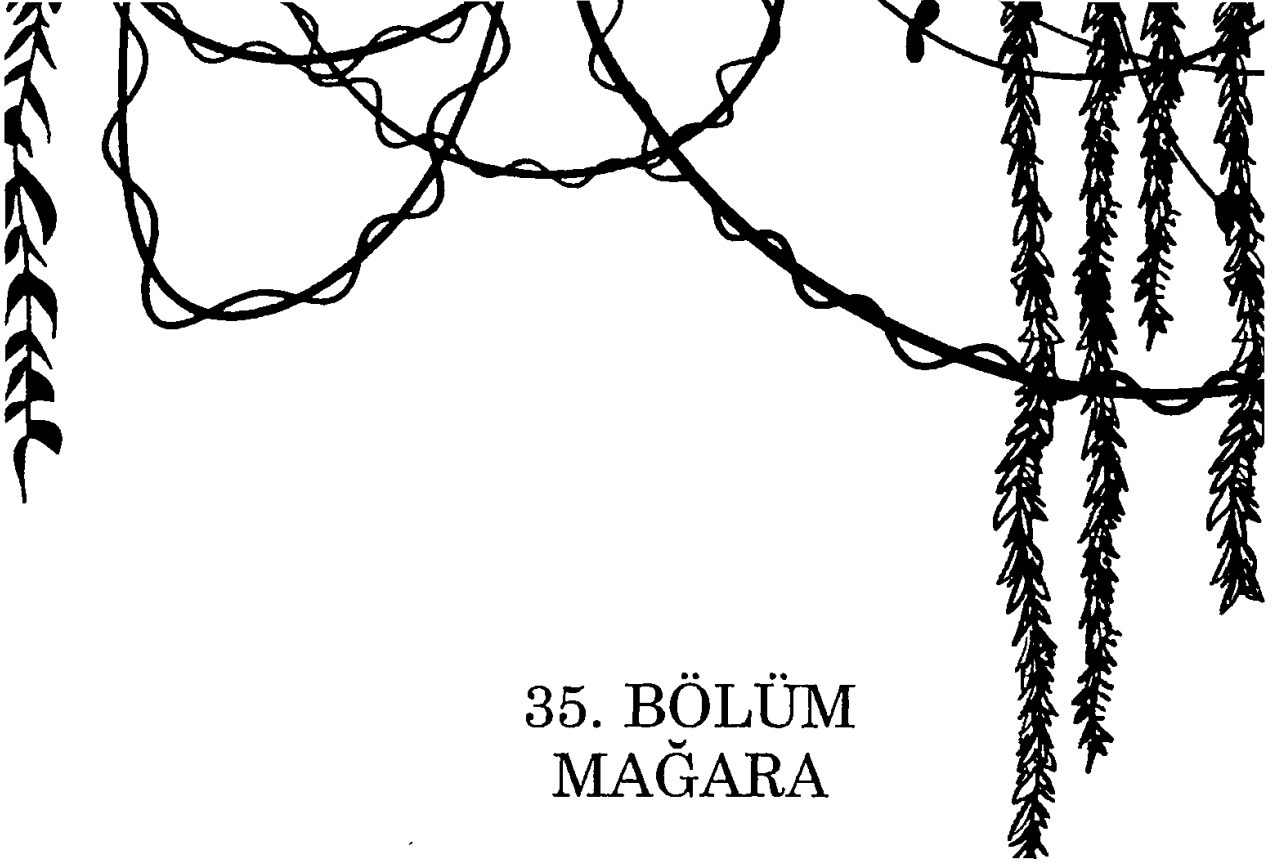
Hayır!

Çaresizce değil.

On metre ötedeki dağda bir açıklık gördü. Mağara.

Isla, Kral ateşe dönüşmeden içeri girip giremeyeceklerini bilmiyordu. Onu oraya nasıl götüreceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama iki omzunun altından onu kavradı ve çekti.

35. BÖLÜM MAĞARA

Kral nihayet gözlerini açtığında öğlen olmuştu. Isla mağaranın bir köşesine kıvrılmış, onu izliyordu. Hâlâ onun kanıyla kaplıydı.

“Beni kurtardın,” dedi Oro kaşlarını çatarak.

Onun bu sözleri söylediğini duymak, bunun ne kadar saçma olduğunu fark etmesini sağladı. Oro, tüm diyarlardaki en güçlü kişiydi ve güçsüz bir hükümdar onu kurtarmıştı.

Belki de düşündüğü kadar güçsüz değildi.

Isla ona bir bakış attı. “Düşündüğün kadar zayıf değilim.”

Kral bakışlara karşılık vermedi. “Senin zayıf olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Isla gözlerini kırptırdı. Bunu kastetmiş olamazdı. “Eh, şimdi ödeşтик sanırım.” Balkondaki o gün, dünyalar kadar uzakta görünüyordu.

“Sanırım öyle.” Oro mağarayı inceledi. Ağzındaydılar, sadece birkaç adım ötede, içeriye parlak güneş ışığı sızıyordu. O altın çizgiler, Kral’ı neredeyse yakıp kavurmuştu. Bir saniye kala onu güvenli bir yere çekmişti.

Oro dikkatini mağaranın diğer tarafına, yer altından ge-

çen tünellere çevirdi. Güzel, mavi ışıklar tavanı bir yıldız kümesi gibi aydınlatıyordu.

“Bir Skyling mezarlığının altındayız,” dedi huysuzca. Parlak maviye doğru başını salladı. “Ateş böceği. Kemikleri yerler.”

İsla kaşlarını çattı, yerin gizemi uçup gitti. Ama kanatlı adamın sözlerini hatırladı. "Karanlığın ışıkla buluştuğu bir yer mi?"

Oro başını salladı ve yüzünü buruşturdu. “Gök Ada’daki birkaç yerden biri. Güneş battıktan sonra araştıracağım.” Kanatlı adamın verdiği bilgiler konusundaki kafa karışıklığını hissetmiş olmalıydı çünkü tekrar konuştu. “Adayı Sunlingler ile birlikte Nightshadeler inşa etti. Lightlark’tan sürüldüklerinde toprakları yeniden inşa edildi. Ama bazı parçalar ve bazı yaratıklar hâlâ aralarda yaşıyor.”

“Yani, planımız bu,” dedi Isla onaylanmaya ihtiyaç duyarak. “Adada Nightshade ve Lightlark’ın bulunduğu tüm yerleri kontrol edeceğiz? Kalbin olduğu yer orası mı?”

Oro altın başını eğdi. Tacı çamurla kaplıydı. İkiisi de kir ve kan içindeydi. “Çok yok. Özellikle de hayaletin verdiği bilgiler sayesinde Yıldız Adası listeden çıkarıldığında.” Gerildi. “Mezarlığın yanı sıra, Gök Ada’da uygun olan bir yer daha var.”

“Peki ya Güneş Adası?”

“O yerleri kendim arayacağım.”

Isla ona bir bakış attı. “Kendin?”

Oro içini çekti. “Gerçekten hâlâ bana güvenmiyor musun?”

Isla kaşlarını çattı. “Sen bana güveniyor musun?”

Oro sorusuna cevap vermedi. Bunun yerine, “Sözlerimi asla çiğnemem. Anlaşmaları kaprislenip bozmam,” derken Isla’ya anlamlı bir şekilde baktı.

İsla gözlerini devirdi. "Peki ya Ay Adası?"

"Birkaç tane var. Ama orası kontrol edeceğimiz son yer."

“Neden?”

“Çünkü Cleo adasını sıkı bir şekilde izliyor ve bizim orada bir şey aradığımızı düşünürse onu kendisi bulmaya çalışacak.”

Oro alışılmadık bir şekilde açık sözlüydü. Ondan alabilirdiği her ayrıntıyı alması gerekiyordu. “O hâlde karanlığın ışıkla buluştuğu toplam kaç yer kaldı?”

“Sekiz.”

Sekiz. Bu hiç de büyük bir rakam değildi. Isla’nın göğsünde umut yeşerdi.

“Fazla heyecanlanma,” dedi Oro kaşlarını çatarak. “Riskler var.”

Isla’nın umurunda değildi. Sağlam bir stratejileri ve aranacak yönetilebilir sayıda yerleri vardı. Yine de bir şey onu huzursuz etti. “Plan tamamen başkalarının sana anlattıklarına dayanıyor. Hayalet. Kanatlı adam.” Yutkundu. “Yalan söylüyor olabilecekleri hiç aklına geldi mi?”

“Bana yalan söyleyemezler,” dedi Oro basitçe.

Isla bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Lightlark’ın kralı olduğu için miydi? Tebaası ona yalan söyleyemez miydi? Isla kesinlikle söyleyebilirdi. Ve o söylemişti.

Kral cevap verebilecek gibi görüldüğü için Isla başka bir soru sordu. “Kâhinin kehanetinde lanetleri bozmak için asıl suçun yeniden işlenmesi gerektiğini söylüyor. Asıl saldırının Lightlark’ın kalbini kullanmak olduğuna inanıyorsun, değil mi? Gücünü kullanmak mı?”

Oro ona baktı. Başını salladı. Bu yüzden Lightlark’ın kalbine ihtiyacı vardı. Kehanetin bir kısmını yerine getirmek için.

“Sunling ve Nightshade’in Lightlark’ı yarattığında güçlerinin bir kısmını kalbe hapsedtiklerini söylemiştin.” Isla’nın gözleri farkındalıkla açıldı. “Bu yüzden Grim’i ilk kez buraya davet ettin.” Kelimeler ağzından döküldü. “Onun ya da herhangi bir Nightshade’in lanetler savurduğunu düşünmüyorsun. Birinin onları oluşturmak için kalpte hap-

solmuş Nightshade gücünü kullandığını düşünüyorsun.”

Oro tekrar başını salladı. Gözlerinde bir şey vardı, bir parıltı, neredeyse etkilenmiş görünüyordu.

Isla çenesini kaldırdı. “Bu, geçen Centennial sonrasına kadar kalbi bilmediğin anlamına geliyor. Yoksa onu öncekilere davet ederdin.”

Oro’nun sessizliği bunu doğruladı. Ama ifadesi temkinli bir hâl almıştı. “Gitmelisin,” dedi Oro sonunda, gözlerine bakmadan.

Kral akşama kadar orada mahsur kalmıştı ama Isla her an gidebilirdi. Kuru dudaklarını birbirine bastırdı. Bir yanı dışarı koşup yüzeye çıkmak istiyordu. Banyo yapıp yüzündeki ve saçlarındaki kanı, elbiselerini kaplayan çamuru, tenindeki kir tabakasını yıkamak istiyordu. Başka bir yanı da daha fazla bilgi istedi. Kral hiç bu kadar paylaşımcı olmamıştı ve cevaplanması gereken bir sorusu daha vardı.

“Seninle bekleyeceğim,” dedi Isla ona.

Oro şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Sonra kaşlarını çattı, sinir olmuştu. Isla dişlerini gıcırdattı, *sefil*. Kral, parmağını boynunda gezdirip kurumuş kanda bir çizgi çizirken gerilmişti.

Isla mağaranın ağzındaki yerde altından bir halı gibi uzanan ışığa göz attı. “Bir süre daha burada kalacağız gibi görünüyor. Hadi oyun oynayalım.”

“Bir oyun,” dedi Oro düz bir sesle.

Isla kararlı bir şekilde başını salladı. “Sırayla sorular soracağız. Bir ben cevaplayacağım bir sen. Dürüstçe.”

Önerdiği oyunun aptalca olduğunu söyleyeceğini ya da onunla bir an daha vakit geçirmektense kızgın gün ışığına göğüs germeye karar vereceğini düşünüyordu. Ama Oro başını duvara yasladı ve çenesini kaldırarak ona baktı. “İyi, Wildling. Sen başla.”

Isla oturdu. Önemli sorusu aklına geldi ama sormadı. Henüz değil. Küçük başlamak zorundaydı. “Dürüst ol, altın renk giyinmekten hiç sıkıldığın oluyor mu?”

Oro ona, *Bana sormak istediğin bu mu?* der gibi baktı. İçini çekti. “Evet, Wildling. İstersem mavi, beyaz veya gümüş giye-bilecek olsam da...”

Doğru. O kökendi, güçlerine sahip olduğu tüm diyarların renklerini giyebilirdi. Centennial dışında başka tonlar giyip giymediğini merak etti.

“Senin sıran.”

Oro onu birkaç dakika inceledi. “Wildling yeni toprakla-rındaki hayatın nasıl?”

Isla’nın beklediği soru bu değildi ama kolaydı, bu yüzden minnettardı. “O...” Ağzını açtı. Ne kadar harika ve heyecan verici olduğuna dair kullanıma hazır bir yanıt dilinin ucuna geldi. Ama dürüst olacağına söz vermişti.

Isla, kalbi bulabilmeleri ve Celeste’le kendi lanetlerini kı-rabilmeleri için ona güvenmesini istiyordu. Bu da ona güven-mek anlamına gelebilirdi.

“O korkunçtu.” Isla parmaklarını pürüzlü kısımlarda gezdirerek zemini inceledi. “Gardiyanlarımı seviyorum, on-lar benim tek ailem.” Uzun bir nefes aldı. “Ama...” Nasıl söy-leyeceğini bilemeyerek gözlerini kıstı. Bakışlarıyla buluştu ve onun dikkatle kendisini izlediğini gördü. “Hiç kendini kafes-teki bir kuş gibi hissettin mi?”

Onunla alay etmesini bekliyordu. Ama Oro başını salladı, sadece kalkık çenesini hafifçe eğdi. “Son beş yüz yıldır her gün.”

Elbette. Wildling şatosunda kilitlenen sınırlı varlığı, Oro’nun katlandığı yüzyıllarla karşılaştırıldığında bir hiçti.

“Seni kim hapsetti?” diye sordu Oro, sıra ona gelmemiştii.

Isla yüzünü buruşturdu, sonra bu oyunu önerdiği için kendine küfretti. Bu kadar çok sırrı olan biri neden böyle bir şey yapardı ki? Sorusunun gerçeğe ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve kendisiyle krallığının etrafına bir kale gibi inşa ettiği tüm yalanları çözmeye.

“Hapsetmek değil. Sadece... Korunmak.”

Oro konuyu zorlamadı ve Isla memnun oldu. Kendi sorusunu sormak için acele etti. "Hiç âşık oldun mu?"

Cevabı hemen geldi. "Hayır."

"Neden?"

"Lightlark'ın kralları âşık olmaz. Bizi savunmasız hâle getiriyor. Gücümüz savunmasız kalıyor." Oro, Isla'ya baktı. "Sanırım bu konuda benzeriz. Ona sahip olamama konusunda."

Wildling laneti yüzünden. "Sanırım öyle." Grim'i düşündü. Elbisesindeki elleri. Onu göğsüne bastırışı. Sıra onda değildi ama bilmesi gerekiyordu. "Bir hükümdarın başka bir hükümdarı sevmesi mümkün mü sence? Gerçekten, herhangi bir plan olmadan?"

"Hayır." Oro kafasını salladı. "Gerçekten değil."

Isla'nın içinden bir parça solmuştu. Ama yanılmış olmalıydı. Aşk hiç tatmamış olması bunun mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu. "Yani ağabeyin müstakbel gelinine gerçekten âşık değil miydi?"

Oro omuz silkti. "Egan, Aurora'yı severdi. Ama o şekilde değil."

"Nereden biliyorsun?"

Oro onun bakışlarıyla buluştu. "Yeteneklerini paylaşıyorlardı."

Âşık olmak, kişinin gücüne erişimini sevdikleriyle paylaşması anlamına geliyordu. Hükümdarların âşık olmasını bu kadar tehlikeli yapan şey buydu.

"Sıra sende," dedi Isla sessizce. Art arda birkaç soru sormuştu ve onun bu soruları yanıtlamasına şaşırmıştı.

"Grim'i Centennial'dan önce tanıyor muydun?"

Isla, sanki Oro onu düşüncelerinden çekip almış gibi onun bahsi geçince durdu. Dürüstçe cevap verdi. "Hayır."

Oro ona garip bir şekilde baktı.

Isla gözlerini devirdi. "Sana karşı onunla çalışmıyorum, merak etme." Doğruydı.

Oro'nun ifadesine beklemediği bir şey yerleşti, şaşkınlıkla karışık bir rahatlama. Isla hemen konuyu Nightshade hükümdarından uzaklaştırdı. "Lightlark'ın en sevdiğin yanı ne?"

Kral başının yanını, tacının hemen altını kaşıdı. "Güneş Ada'da bir uçurumun yanında تنها bir kumsal var. Suda, deniz onlara çarptığında cızırdayan dev kömürler duruyor." Bakışlarını kaldırdı, gözleri tavandaydı. "Orada deniz garip bir renkte, koyu yeşil. Senin gözlerinin rengi."

Isla, gözlerini tarif eden *garip* kelimesine ters ters baktı ama "Kulağa çok güzel geliyor," diye mırıldandı.

Oro kollarını başının üzerine doğru esnetti. "Şarkı söylemen," dedi basitçe.

Isla gözlerini kırptırdı. Bir yanı onu haftalar önce duyduğunu unutmuştu. "Nesi varmış?"

Oro omuz silkti. "Bana anlat."

Isla mağaranın ağzına doğru baktı. Güneş ışığı hâlâ aydınlık bir şekilde parlıyordu. "Bana huzur veriyor. Gerçekten denemeden iyi olduğum, beraber doğduğum bir şey."

"Kılıç kullanmak gibi mi?"

"Hayır. O zordu. Onda doğal olarak iyi değildim, şarkı söylemek gibi değildi. Beni çok sinir ederdi. Dövüş hocam Terra sabırsızlığımdan dolayı sürekli azarlardı." İçini çekti. "Yani pratik yaptım. Çok fazla. Her gün, tüm gün, her zaman. Kılıç elimde ağırlıksız olana kadar. Sesim kadar o da benim bir parçam olana kadar. Öyle olması için zorladım."

Oro onu inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Sıra ona gelmişti.

Nihayet. Kendi akıl sağlığı için ona soru sormanın zamanı gelmişti. Aramasını sonlandırmakla doğru kararı verdiğinden emin olmak için. Yüksek sesle söylemek riskliydi. Ama şimdi, Centennial'ın elli dördüncü gününde, her eylem bir risk gibi görünüyordu.

"Adada herhangi bağı koparabilecek bir yadigâr var mı? Kullananların lanetlerini bozabilecek olan?"

Isla umutsuzca onun yüzünü inceledi; herhangi bir tanıma, herhangi bir şaşkınlık belirtisi aradı. Kral'ın kaşları çatıldı. Ama her şeyden çok, Oro'nun kafası karışmış görünüyordu. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Olsaydı onu kullanmanın bir yolunu bulurdum."

Isla ona inandı. Yaptığı aptalca bir şeydi ama yaptı. Bu da bağ kırıncının hiç var olmadığı anlamına geliyordu ya da Kral bunu öğrenmeden önce yok edilmişti.

"Aradığın şey bu muydu?" diye sordu Oro.

Güneş Ada kütüphanesinde bir şeyler aradığını biliyordu. Ve onu bulamadığını. Şimdi saklamanın bir anlamı yoktu. Başını salladı. Sıra yine Isla'ya gelmişti.

"Ne zamandır yaldızlayabiliyorsun?"

Oro bu soruya şaşırmış görünüyordu. Gözlerini kırptırdı. Isla, cevap vermeyi reddedeceği sorunun bu olup olmadığını merak etti. "Çocukluğumdan beri," demeden önce birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Gözleri yere dikilmişti. Derin düşünceler içindeydi. Bunu ona söylemeyi beklemiyormuş gibi kaşlarını çatarak, "Gizlemem söylenmişti," dedi. "Egan en büyüğümüzdü. Vâristi. Onun en güçlü olması gerekiyordu."

"Ama o yaldız yapamazdı," diye tahminde bulundu Isla. Kral onunla göz göze geldi. Başını salladı.

"Peki, neden şimdi? Neden herkese gösteriyorsun?"

Oro içini çekti. Omuz silkti. "Öldüğüme göre bütün sırlarımı da paylaşabilirim diye düşündüm." Bunu gelişigüzel söylemişti ama gözleri sertti. Ciddiydi. Saatler önce gördüğü mavimsi griyi düşündü. Taht odasında onlara ilk gösterdiğinden beri ne kadar çok yayılmıştı. Dakikalar arttı ve aralarındaki sessizlik uzadı. Adamın bir soru sorma şansını kullanıp kullanmayacağını merak etti, ta ki sonunda bakışlarıyla buluşup konuşana kadar. "Senin sırrın neydi, Isla?"

Isla. Ona nadiren adıyla seslenirdi, bunun yerine çoğu zaman sanki ikisine de onun ne olduğunu hatırlatmak ister-

cesine ondan *Wildling* diye söz ederdi. Ya da *olması gerektiği gibi*, diye düşündü Isla.

Isla boğazının düğümlendiğini hissetti. "Ne?"

Oro'nun bakışları acımasızdı. "Denememdeki sırrın. O neydi?"

Isla yutkundu. Hayır anlamında başını salladı. Kral eğlenmeyerek güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm." Boynunun yanını kaşıdı. "Buna ne dersin: Neden düellomuzu kazanma izin verdin?"

Yani biliyordu. Düello çok eski hissettiriyordu. Çok şey değişmişti. "Kendimi bir hedef hâline getirmek istemedim."

"Ah."

Cesur olma sırası Isla'daydı. Bunu kanıtlamak için tüm sırlarını paylaşmak istediğini ilan etmiş olsa da hâlâ ifşa etmeye istekli olmadığı bazı şeyler vardı.

"Senin yeteneğin ne?" diye sordu Isla. Bir süredir Kral'ın, hükümdarların sıklıkla sahip olduğu, kendi krallıklarıyla ilgili olmayan ender güçlerden birine sahip olup olmadığını merak ediyordu.

Oro'nun duraklayışı, yeteneğe sahip olduğuna emin olmasını sağladı. Sunling başını ona doğru eğdi. Düşünüyordu.

"Sırrını paylaş ve sana söyleyeyim."

Sefil. Isla hiçbir şey söylemedi.

Ve Kral gülümsedi. Bu, Isla'yı sinirlendirdi. Onun gülümsediğini hiç görmemişti, gerçekten değil. İçten değil. "Buna ne dersin?" Oro daha dik oturdu. Gözleri hiç de boş değildi, okuyamadığı bir şeyle doluydu. "Bana sırrını söylersen kazanan sen olabilirsin."

Sessizlik. Isla'nın kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki mağarada yankılanmaması bir mucizeydi. "Ne?"

Oro gözünü bile kırpmadı. "Kalbi bulduğumuzda, kehaneti gerçekleştirerek lanetleri kırabilirsin. Söz verilen büyük gücü kazanabilirsin." Omuz silktili. "Ama sadece bana sırrını söylersen."

Kazanmak?

Isla kazanmayı hiç düşünmemişti. Hayatta kalmaya fazla odaklanmıştı. Onun ve Celeste'in lanetlerini bozmaya dikkat vermişti. Son zamanlarda Wildling yeteneklerine odaklanmaya başlanmıştı.

Kral ciddi olamazdı.

"Neden bunu yapasın ki?" diye sordu. "Gücü kendin için istemiyor musun?"

Oro başını salladı. "Tanrı olmak istemiyorum. Çok fazla güç tehlikelidir. Hiç kazanmak istemedim. Ben sadece Light-lark'ı kurtarmak istiyorum."

Isla alay etti. "Onu bana mı vereceksin?"

"Başka kim olacak? Sence Cleo mu almalı?" Isla dişlerini gösterdi ve Oro onun tepkisine sırtlamak ister gibi baktı. "Açık olarak."

"Azul'a ne dersin?"

Oro başını salladı ama bir açıklama yapmadı.

Güç. Isla bunu gitgide daha çok istiyordu. Söz verilen gücün sonsuz olacağı kehanet edilmişti. Yapabileceği şeyler...

Hayır.

Isla bir damla güç bile kullanmamıştı. Bir güç denizini ne yapacaktı?

Özellikle de sırrına mal olduğu için.

Isla başını hayır anlamında salladı.

Kral şaşırmış görünüyordu. Sonra kaşlarını çattı. "Ya Centennial'ın ödülüyle ilgilenmeyen tek hükümdarsın ya da sırrın sandığımdan da kötü."

"Bu bir soru değil." Isla'nın tek yanıtı oldu.

Geri kalan süre boyunca zar zor konuştular, oyunları sona erdi.

Isla, mağara girişinden akan güneş ışığını solup kaybolana kadar izledi.

36. BÖLÜM KÂHİN

Balonun ardından her gün harabe oluşturdu. Eski bir bina denize düştü. Bir yaşlı daha öldü. Bir gecede Ana Kara'yı bölen başka bir çatlak oluştu. Lanetli fırtına kıyı boyunca büyüdü. Hâlâ yerinde hapsolmuş hâlde öfkelenmeye başladı. Kalın şimşekler her gece aynı saatte çakardı ve Isla nerede olursa olsun, şimşekleri duyabileceği kadar yüksek olurlardı. Günleri sayıyordu.

Kalp, Gök Ada'da iki konumda da değildi. Veya Oro'nun kendi aradığı Güneş Ada'da. Orası, Oro'nun bakmak istediğini söylediği son yerdı. Ancak Centennial'ın elli dokuzuncu gününde, Ay Adası'nda karanlığın ışıkla buluştuğu yeri arama zamanı gelmişti.

Isla gardiyanları düşündü. Oro, Cleo'nun kendi adasında bir şey aradıklarını bilmesini istemediğini ima etmişti. Ama Kral'ın bir çözümü vardı. Isla'nın takdir etmediği bir çözümdü.

"Yavaş gideceğim," dedi Oro onu şaşırtarak.

Isla ona bir bakış attı.

"Çok yavaş," diye düzeltti Oro.

Bir daha uçmayı deneyimlemek istemiyordu ama gardi-

yanları aşmak için ona yıldız açısından bahsetmeyi gerektirmeyen başka bir yol da düşünemiyordu.

“Beni düşürürsen...”

“Beni deşersin, farkındayım.”

Ardından Isla havadaydı. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve gözlerini rüzgâra karşı kısıtı. Oro’nun eli sırtındaydı, tutuşu rahat etmesi için biraz fazla gevşekti, bu yüzden onun boynuna sıkıca sarıldı.

“Biliyor musun,” dedi Oro onun kulağına. “Wildlinglerin kalpleri tırnaklarıyla nasıl desteklerini merak ederdim.” Onu güvenli bir şekilde tutması gereken ellerden biri arkasına uzandı ve Isla’nın parmaklarını birer birer yumuşattı, ta ki artık onun derisine saplanmayana kadar. “Artık hançer kadar keskin olduklarını biliyorum.”

Isla ona kötü bir bakış atmak için başını kaldırdı. “Beni düzgünce tutsaydın bu kadar çok yapışmak zorunda kalmazdım.”

“Düzgünce?”

Isla başını salladı. “Daha sıkı. Daha sağlam.”

Oro ellerini kaydırды. Aniden, onu gevşekçe önünde tutmak yerine onun göğsüne yaslandı. Tüm vücudu onun sıcaklığıyla ısındı. Neredeyse rahattı. “Daha iyi mi?” diye sordu. Isla onun sesinin alaycı olmasını bekliyordu. Ama değildi.

“Daha iyi.”

Isla farkına bile varmadan Oro indi, yerle temas kurarken kolları ona dolandı. Oro’dan uzaklaştığı an göğsünü dolduran soğuğu hissetti. Ay Ada, buraya son gelişinden bu yana önemli ölçüde soğumuştı. Gözleri Oro’ya kaydı. Sebebi oydu. Lightlark ve onun üzerindeki kontrolü zayıfladığı için artık sıcak tutamıyordu. Veya parlak. Günler daha sönüktü. Güneş daha erken batıyordu. Adanın tüm bölgeleri gözle görülür şekilde daha soğuktu. Ana Kara boyunca ve kalenin içine düzinelerce ocak ve meşale eklenmişti. Ama bu sadece geçici bir çözümdü.

Daha çok düğümlemiş, kıvrık köklere benzeyen, tepesi incelikle örülmüş bir ormanın kenarına inmişlerdi. Aralarından nilüferler ve avuç içi kadar büyük beyaz çiçekler taşıyan dereler akıyordu. O kadar sessizdi ki düşen karın sesini duyabiliyordu. Titredi, dudaklarından soğuk hava çıktı. Parmakları şimdiden donmuş gibiydi, ayak parmakları botlarının içinde küçük bloklar gibiydi. Rüzgâr yanaklarını ve burnunu ısırdı, gözleri sulandı ve acıdı.

Aniden Isla çığlık attı. Sessizliğin ortasında, okyanusa benzer koyu mavi bir kuş kanatlanarak omzuna kondu ve tam kulağına doğru ciyakladı. Oro döndü ve tehdidin ne olduğunu görmeyi beklemeden anında saldırdı. Ateşi gece boyunca kıvrılarak kuşun olduğu yere ulaştı ama kuş çok hızlıydı ve uçup gitti, ormanın içine geri döndü.

Onu izlerken Kral'ın kolu düştü. Isla'ya döndüğünde kaşları hafifçe kalktı. "Senin hayvanlarla aranın iyi olması gerekmiyor mu?"

"Kulak zarımı patlattıklarında değil," dedi ihtiyatla kulağını tutarak. "Ateşine daha fazla dikkat etmen gerekmiyor mu?"

Oro'nun çenesi gerildi, görünüşe göre damarına basmıştı. "Evet," dedi kısaca.

Yer buza dönene kadar sessizce yürüdüler. Kristalimsi damarların altındaki ağaçların gece kadar karanlık köklerini görebiliyordu. Karın buz gibi zemini kaplamaya başladığı bir uçuruma ulaştılar. Botları takıldı, bu yüzden adımlarıyla yolunu eriten Oro'nun peşinden gitti. Kar taneleri saçlarında kaybolup burnunun üzerinde birikti ve kendini Ay Adası sarayının önünde duran buzdan heykeller kadar soğuk hissetti.

Bir saat sonra Isla'nın nefesi hızlanmaya başladı ve yavaşlamış olmalıydı çünkü Oro sonunda döndü. Ona baktı ve elini uzattı. "Seni ısıtabilirim."

Hayır demek istedi. Ama gururlu olmaktan bıkmıştı. Onun elini tuttuğunda Oro kaşlarını çattı. "Donuyorsun." Bunu suçlar gibi söylemişti.

Isla ona ters ters bakmak istedi ama gözleri hareketi yapamayacak kadar acıyordu. Oro hızlı bir hareketle altın pelerinini çıkardı ve onun etrafına örttü. O kadar büyüktü ki Isla'yı bir battaniye gibi sardı. Reddetmek istedi ama tenine dokunduğu anda vücudu, kemiklerinin içinde eriyen bir sıcaklıkla doldu. Yüzü kumaşa gömüldü, kumaşı kendine daha sıkı bağlarken omuzları titriyordu. Bal ve nane yaprakları gibi kokuyordu, nefis bir yumuşaklığı vardı.

Sonunda Isla pelerinden başını çıkarıp boynuna doladığında, Oro onu ihtiyatla izliyordu. "Sen... İyi misin?" diye sordu, sanki hipotermi ve soğuktan ölme fikri bir kez olsun aklına gelmemiş gibi.

"Ben iyiyim," dedi Isla çabucak, sanki bunu yapmak onu daha az gülünç gösterecekmiş gibi çenesini kaldırdı. Onun yanından geçti, ayak bileklerini donduran karın içine girdi. "Teşekkür ederim."

Oro onu takip etti, doğru yönde yürüyor olmalıydı çünkü tek kelime etmedi. Büyük bir buz kütesine ulaşana kadar durmadı ki karada hapsolmuş bir buzul gibiydi.

Isla gözlerini kısıtı. İçinde bir şey vardı. Yaklaştı ve Oro'nun peleriniyle sildi. Kırığının birazı açıldı ve ürkerek geriye doğru sendeledi, kara doğru düşerken Oro onu tuttu.

Üç kadın buzun içinde mahsurdu.

"Kâhinler," dedi Oro, elleri Isla'nın omuzlarından düşerken.

Isla gözlerini çok fazla kırıştırdı. "Bir tane olduğunu sanıyordum."

"Son bin yılda yalnızca biri çözüldü."

"Onlar niye burada?"

Oro Isla'nın yanına gitti. "Benden çok önce bir kral onları asla gitmesinler ya da ölmesinler diye buza hapsedti. Kehanet armağanıyla doğan üç kadın. Hapsedilmelerine öfkelenen ikisi, Nightshade ile güçlerini birleştirerek adanın karanlık

kısmına seslendi. Gece Adası yok edildiğinde sonsuza dek dondular.”

“Demek burası karanlığın ışıkla buluştuğu bir yer.”

Oro elini buza dayayarak başını salladı. Hemen çözülmeğe başladı. Ortadaki kadının gözleri açıldı. Suda yüzdü, beyaz saçları başının etrafında bir hale hâline geldi. Bakışları Isla’ya, sonra Oro’ya ve tekrar Isla’ya döndü.

Kadının sesi yankılandı, sanki bir gırtlığa hapsolmuş milyonlarca ses var gibiydi.

“Bir Sunling ve bir Wildling’i yan yana görmeyeli uzun zaman oldu.” Vücudunu onlara doğru çevirdi, yüzü onlarınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. “Size yardım etmemem için uyarıldım ama bu çok merak uyandırıcı.”

Bu, lanetlerin kehanetini söyleyen kadındı. Onları kırmanın anahtarını. Kanun gibi uydukları sözlerdi. Konuşabildiği zamandan beri bildiği sözlerdi.

“Kim tarafından uyarıldın?” diye sordu Oro.

Kâhin başını salladı. “Bunu söyleyemem. Ama söylemeye söz verdiğimden fazlasını söyleyeceğim.”

Cleo. Cleo olmalıydı.

“Aranızda kapana kısılmış pek çok sır var,” diye devam etti. Kâhin uzun tırnağıyla buzu kazıdı ve çıkan ses Isla’nın yüzünü buruşturmasına neden oldu. “Ama tıpkı bu duvar gibi onlar da bir gün çökecek, çözülecek ve yıkılacak, geride oldukça karmaşa ve delilik bırakacak.”

Isla, Oro’nun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındı. Kâhin, onun gözlerine çokbilmiş bir şekilde baktı. Her şeyi bilmiyordu. Sırıttı.

“Bu kadar bilmece yeter,” dedi Oro. “Lightlark’ın kalbini arıyoruz. O burada mı?”

Kâhin daha geniş gülümsedi. “Yakında. Bildiğinden daha yakın.”

“Yani Ay Adası’nda mı?” dedi Isla. Kâhin başını salladı.

Rahatlama Isla'yı neredeyse dizlerinin üstüne çökertiyordu. "Nerede?"

Kadın başını salladı. "Bunu ifşa edemem. İkiniz de onu kendi başınıza bulmalısınız. Kalbi başarıyla kullanmanın tek yolu budur."

Isla ona ters ters baktı. Kâhin de ona ters baktı. "Senin... Birçok sorun var. Sana söyleyebileceğim çok şey var. Yine de yapmamalıyım." Bildiğini belli ederek Isla'ya baktı. "Her şey çok yakında ortaya çıkacak."

Isla'nın midesi bulandı. Sırrının açığa çıkacağını gerçekten kastetmiş olabilir miydi? *Hayır!*

"Bunu bil," dedi kâhin. "Etrafında yalanlar ve yalancılar var, Isla Crown."

Yalanlar ve yalancılar.

Kim?

"Ve altı hükümdardan biri yüz gün dolmadan gerçekten ölmüş olacak."

Hangi hükümdar? Bu, lanetlerin bozulacağı anlamına mı geliyordu?

Isla doğru sözcükleri, doğru soruyu kafasında oluşturmaya çalışırken bir adım öne çıktı. Ama daha kelimeler ağzından çıkamadan kâhin gülümsedi. Ve su sertleşerek buza dönüştü. Isla anında kanla lekelenen yumruklarıyla buza vurdu. Eli hassaslaşıp zonklasa da tekrar tekrar vurmaya devam etti.

Sonunda Oro elini onun elinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Gitti ve yakın zamanda tekrar uyanmayacak."

Elini çekmeden önce uzun bir an daha buzun üzerinde kaldı. Oro'ya döndü. Onun da sırları vardı. Kâhin bunu doğrulamıştı. Hepsini paylaşmış olamazdı.

Yalanlar ve yalancılar... Kâhin Oro'yu mu kastetmişti?

Ya da başka birisini?

Ve altı hükümdardan hangisi yok olacaktı?

Hayal kırıklığına uğramasına, korkmasına rağmen kâhinin bilgisi paha biçilmezdi.

“Ay Adası’ndaki diğer kaç yer uygun?” diye sordu Isla, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Kâhin, sırrının açığa çıkacağı konusunda onu uyarmıştı. Bu olmadan önce kalbi bulmaları gerekiyordu. Ada kayalar ve harabeler yığınınına dönmekten önce.

“Üç.”

Üç. Isla nefes verdi ve buza yaslandı, rahatlamak uzuvlarını zayıflattı. Pelerin onu sıcak tutuyordu, kanlı parmaklarını kumaşa bastırdı. “Üç,” diye tekrarladı. “Bu gece gidebilir miyiz?”

Oro gökyüzüne bir bakış attı. “Hayır,” dedi sessizce. “Biz... Zamanım yok. Bir yere ulaşmak diğerlerinden daha kolay. Ve ikimizin de iyiliği için kalbin orada olduğunu umalım.”

Isla dişlerini hayal kırıklığıyla kenetlemiş olsa da başını salladı. O gece kalbi bir an önce bulmak istedi, böylece lanetleri bozabilir, halkını özgürleştirebilir ve kehanet gerçekleşmeden önce gücü ele geçirebilirdi. Sırrı açığa çıkmadan ve onu kehanetin geri kalanını gerçekleştirmek için bir hedef hâline getirmeden önce.

“Yarın?” dedi Isla, pelerin ona sıkıca sarılmıştı.

“Yarın,” diye onayladı Oro.

37. BÖLÜM SU BİRİKİNTİSİ

O gecenin ilerleyen saatlerinde Isla elinde yıldız asasıyla odasında dikildi. Centennial başlamadan önce, yadigârı evine bakmak için kullanmayacağına kendi kendine söz vermişti. Bir yanı Wildling yeni topraklarını çok özleyip aceleci bir karar vererek oyundan ayrılıp portalla orayı terk etmekten korkmuştu.

Şimdi çok şey değişmişti. İki ay önce adaya gelenle aynı kişi değildi. Daha önce gözetimsiz şekilde bir adamla birkaç dakikadan fazla konuşmamıştı. Şimdi biri vücuduna dokunmuştu.

Daha önce yöneticilerin önünde sineceğini düşünürdü. Şimdi denemelerde onları yenmişti. Onları tehdit etmişti. Hatta Kral'ı kurtarmıştı.

Daha önce kendisinin ve diyarının lanetlerini bozmaktan başka bir şey istemenin yanlış olduğuna inanıyordu.

Şimdi her şeyi istiyordu.

Kendi diyarını ve insanlarını görünce eski hâlinin yerine oturacağını umarak yıldızlardan oluşan su birikintisini çizdi. Kenarlar titredi, canlandı, dökülen mürekkep ve elmaslar gibi. Yıldızlar farklı renklere büründü, tonlar hızla gözlerinin önün-

de fıskırdı ve şekillendi. Wildling'e bakana kadar dağıldılar.

Isla'nun yüzünden kan çekildi. Göğsünde dengesiz bir şekilde atan kalbi duyabildiği tek şey hâline geldi. Gitmişti. Ormanlar yerle bir edilmişti. Wildling sarayı neredeyse yıkılmıştı. Köyler boştu. Bu bir numara, bir yanılsama olmalıydı.

Yıldız esasına dokunup onu başka bir yere götürürken eli titriyordu. Renkler, orman zemininden geriye kalanlara yayılmış bir kadına bakana kadar dağıldı. Bronz teni sertleşmiş, kabuk tabakalarına dönüşmüştü. Saçlarının telleri sarmaşık olmuştu. Bir eli çoktan toprağa kök salmıştı.

Terra'ydı.

Isla'nun nefesi kesildi.

Koruyucusu tıpkı yaşlı kadın gibi doğa tarafından alınmaya başlamıştı. Bir Wildling ölümünün ilk adımları. Isla'nun midesi kalktı, ağzı kurudu, görüşü bulanıklaştı...

Terra'ya gitmek için yıldız birikintisine atlamak üzereydi ama kendini zorladı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Güçsüzdü. Zaten başlamış olan bir Wildling ölümünü tersine çevirmek, sonsuz yetenek ve büyü gerektiriyordu.

Ve diyarında bunlardan hiçbiri yoktu.

Terra. Dövüş hocası, ona dünyadaki en yakın kişi. Ona bildiği neredeyse her şeyi öğreten kişi.

Poppy onun yanında diz çökmüş, geçişi geciktirecek bir iksir uyguluyordu. Ama bu onu kurtarmazdı. Bu, onların krallığını kurtarmazdı.

Terra, Poppy'ye Isla'nın tahmin ettiğinden daha zayıf bir sesle, "Ağaçlarla konuşmak için elimi toprağa uzattım," dedi. "Ama toprak elimde öldü."

Poppy, Terra'nın birkaç yumuşak parmağını tuttu. "Hâlâ vaktimiz var. Minik kuşumuz hâlâ bizim için savaşıyor."

Terra sadece gözlerini kapadı. "Bunun gibi daha kaç tane var?" diye sordu.

"Hemen hemen hepsi," diye yanıtladı Poppy.

Isla, halkının tıpkı bıraktığı gibi olacağını düşünmüştü. Wildling, hükümdarlığı sırasında zayıflamıştı, ancak yavaş yavaş olmuştu.

Bu nasıl mümkündü?

Arazi çok uzun süredir güçsüzdü. Toprak hakkını istiyordu. Güçlü Wildlingleri teker teker ele geçirecekti.

Kendinin ve onların lanetini bozmak onları kurtaramazdı. Wildling diyarının işi çoktan bitmişti. Doğuştan sahip olması gereken güçler bile yeterli olmayacaktı. Her bir hükümdarın nesliyle birlikte zayıflamışken değil. Hepsini kurtarmak için daha fazlasına ihtiyacı vardı, tek bir hükümdarın bile verebileceğinden daha fazlasına.

Yanaklarından yaşlar süzülürken Isla ödülü hatırladı. Lanetleri bozan kişiye ölçülemez bir yetenek bahsedilecekti, kralıkların şimdiye kadar gördüğünden daha fazla güç. Wildlingleri kurtarabilecek tarzda. Terra'yı kurtarabilecek tarzda. Centennial boyunca, Isla kaybetmediğinden emin olmaya odaklanmıştı.

Artık kazanması gerektiğini biliyordu.

Isla hasta olacakmış gibi hissetti. O kadar uzun süre ağlamıştı ki vücudunda hiç sıvı kalmamış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" Isla, Kral'ı Ana Kara şatosunda bir odada volta atarken bulduğunda, Oro'nun sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Seni daha birkaç saat önce görmüştüm," dedi Oro şaşkınlıkla, öfkeyle, neredeyse kendi kendine mırıldanarak.

Isla'nın gözleri hâlâ şişkin olmalıydı. Sorusuna cevap vermedi. "Teklifin hâlâ geçerli mi?"

Oro, mağarada yönelttiği teklifi kastettiğini anlamış gibiydi. Onu rahatlatarak başını salladı.

Isla'nın yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü. "Sana güvenebilir miyim?" diye sordu.

Oro ona baktı. "Evet. Sana hiç yalan söylemedim, Isla. Bir kez bile."

Bunun doğru olmasını umuyordu. Midesi tersyüz oluyormuş gibi hissediyordu. Celeste en büyük sırrını isteyerek Kral'la paylaştığını bilseydi çok kızardı. Ama Starling anlardı.

Isla'nun artık başka seçeneği yoktu.

Oro tam karşısındaydı. Eli, Isla'nın alnına gitti. Kaşlarını çatıyordu. Hasta olduğunu mu düşünmüştü? Vücudunu hızla inceledi ve hasar aradı. Yaralandığını mı düşünmüştü? Öyle olmasını diledi. Fiziksel acı bundan daha az acı verirdi.

Isla ona sırrını söyleyeceğine inanamıyordu. Gözlerini kapattı, ona bakamadı. Vücudundaki her kemik, damar, kas ve deri parçası ona karşı haykırıyordu.

Sırrın senin en büyük zayıflığın. Asla ifşa edemezsin. Kural en sevilen battaniye gibiydi. Başka bir şey öğrenmeden önce öğrenmişti. Diğer tüm dersler ondan doğmuştu. Güçsüz olduğu için nasıl savaşılacağını bilmesi gerekiyordu. Güçsüz olduğu için odasında saklanmak zorundaydı. Güçsüz olduğu için kimseyle tek başına görüşemezdi.

Güçsüz olduğu için bir hayal kırıklığıydı.

Güçsüz olduğu için kurallara uymak zorundaydı.

Terra ve Poppy, güçsüz olduğu için onun yerine hükmetmek zorunda kalmıştı.

Centennial'dan sağ çıkmak için güçsüz olduğu için yalan söylemek, hile yapmak, çalmak ve öldürmek zorunda kalmıştı.

Hayır. Zorla açtı gözlerini. Tüm hayatı boyunca inşa ettiği, her şeyin temeli olan kelimeleri söylerken kendini doğrudan Kral'a bakmaya zorladı.

"Güçsüz doğdum."

Orada. Kelimeler dışarıdaydı. Kuşlar özgür bırakılmıştı. Kafesleri açıktı. Hiçbir şey ve hiç kimse onları geri alamazdı.

Oro hareketsiz kaldı. Gözlerinde görebiliyordu, bundan başka her şeyi beklemişti. Kaşları çatıldı, kafası karışmıştı. Ona gözlerini kısarak baktı. Aklından milyonlarca düşünce

geçiyordu ve Isla bunların hiçbirinin iyi olmadığını düşündü. Sonrasında orada durmasını istemek çok fazlaydı. Kelimeleri söyleyecek kadar güçlüydü ama kalacak kadar güçlü değildi.

Isla topukları üzerinde döndü ama Oro nazik bir el ile onu durdurdu. Garip görünüyordu. Biraz dehşete kapılmış gibiydi. “Hiç güç kullanmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Kral.

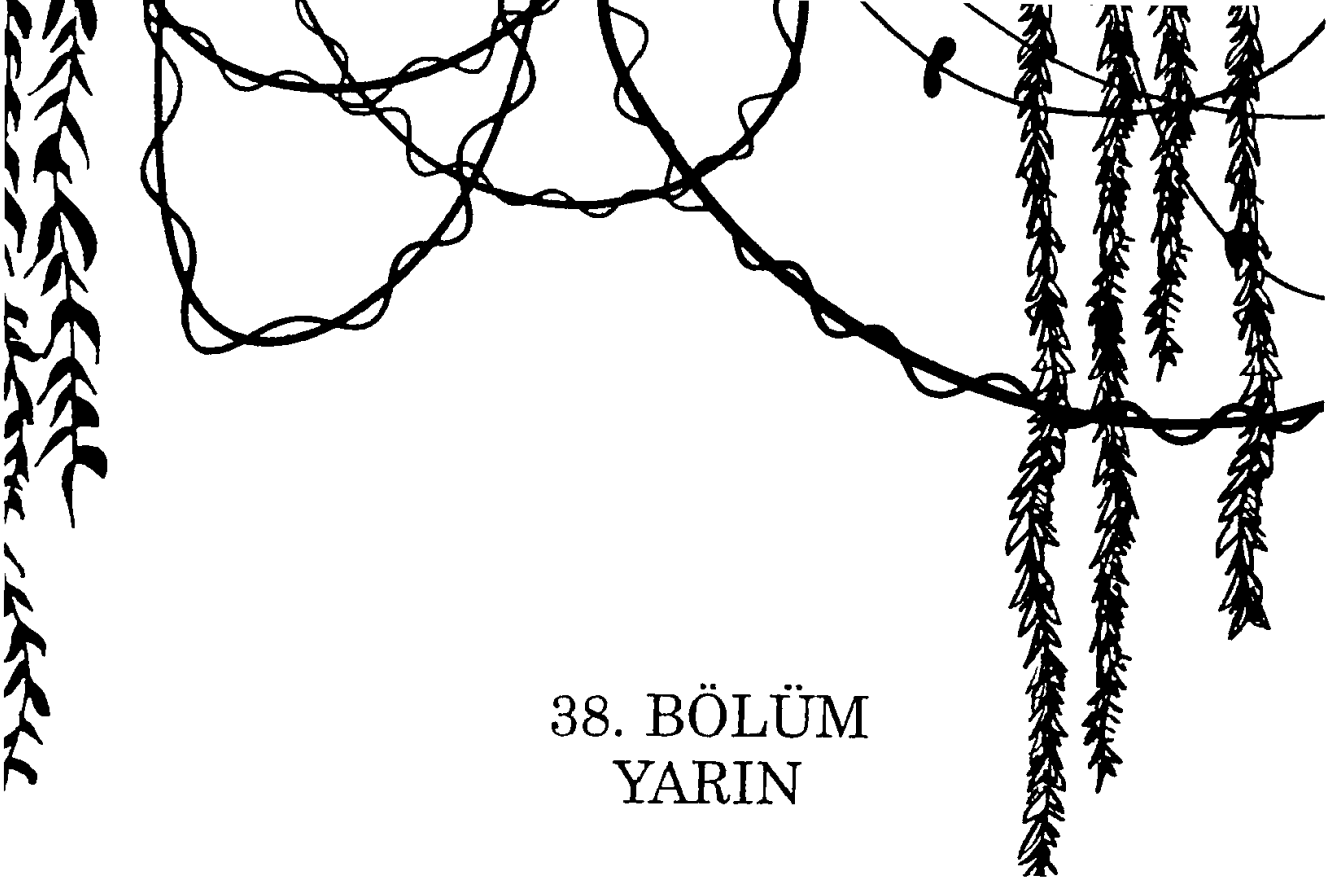
Isla gözlerini kırptırdı. Bunu tekrarlamak zorunda mıydı? “Evet,” derken sesi titriyordu. Yutkundu. “Sahip olmadığın bir şeyi kullanamazsın.”

İlk kez Oro’nun dili tutulmuştu. Isla hayatının en kötü gününü geçirmemiş olsaydı onu bu kadar telaşlı görmek hoşuna gidebilirdi.

Ve kâhinin haklı olduğunu düşündü. Sırrı ortaya çıkmıştı. Sadece hayal edebileceği şekilde değildi.

Tekrar gitmek için döndü.

Ve bu sefer Kral onu durdurmadı.

38. BÖLÜM YARIN

Ertesi sabah Isla başı dik bir şekilde taht odasına girdi. Oro'ya sırrını söylemiş ve hayatta kalmıştı. Kral, sözünün eri olduğunu iddia etmişti. Bu da artık vadedilen gücün onun olacağı anlamına geliyordu. Tek yapmaları gereken kalbi bulmaktı. Ve artık onun Ay Adası'nda olduğunu biliyorlardı. Geriye sadece üç yer kalmıştı. O gece birini arayacaklardı.

Çok yakınlardı.

Umut, onu dağılmaktan alıkoyan tek şeydi.

Senin için geliyorum, diye fısıldadı Terra'ya. Beni eğittiğin gibi seni kurtarmaya geliyorum.

Öldürmeye izin veriliyordu. Diyarın diğer yöneticileriyle bir toplantıya girerken Isla korkmuş olmalıydı. Ama o değildi. Oro, Celeste, Grim vardı.

Kral, bir toplantı için hükümdarları bir araya toplamıştı. Isla güvenli bir şekilde yanındaydı. Sonra Grim belirdi. Onu balodan beri görmemişti ama her gece parmaklarını kolyesinin üzerinde gezdiriyor, ne zaman elması çekip onu odasına çağırarak cesareti bulacağını merak ediyordu.

Cleo, pantolonlu bacakları için bir yırtmaç bulunan önü düğmeli bir pelerinle içeri girdi. Isla'ya çok az ilgiyle baktı

ama Isla bunun Moonling'in onu öldürmek istemediği anlamına geldiğine inanmak gibi bir hataya düşmedi. Cleo, ortağı Oro varken Isla'ya yaklaşılamayacağını muhtemelen biliyordu.

Güzel.

Celeste onlara katıldı. Sonra da Azul. Hepsi uzakta durdu. Gözleri dikkat kesilmişti. Saldırıya hazırlardı. Gerekirse güçlerini kullanmaya hazırlardı.

Oro sonunda konuştu, sesi odayı doldurmuştu. "Centennial'ın başlangıcından bu yana altmış gün geçti. İlerlemelerini paylaşmak isteyen var mı?"

Kimse tek kelime etmedi. Isla neyi ya da ne kadar şeyi söylemesi gerektiğini merak etti. Toplantıyı önceden tartışmamışlardı.

Oro, onu şaşırtarak konuştu. "Isla ve ben adayı beş yüz yıl önce kullanılmış olabileceğine inandığımız bir yadigâr için aradık. Onu kullanmanın asıl suç olduğunu ve gücünün lanetleri yarattığını düşünüyoruz."

Doğruydı. Neredeyse tamamı. Isla gözlerini kırptırdı, şoke olmuştu.

Azul kaşlarını çatı. "Ne tür bir yadigâr lanetler oluşturmuş olabilir?"

"Nightshade gücüyle aşılannmış bir yadigâr," dedi Oro kısaca.

Yine gerçek. Isla ona baktı, dudaklarını ayırdı. Diğerlerine güvenmediğini söylememiş miydi? Bunu neden önceden tartışmamışlardı?

Skyling hükümdarı, Grim'le yüzleşmek için döndü. "Böyle bir kalıntı olabilir mi?"

Grim hareketsiz kalmıştı. "Bir Nightshade hükümdarının gücünün bir kısmını feda etmeye yetebileceği kadar uzun zaman önce yaratılmışsa olabilir."

Azul inanamıyor gibiydi. "O zaman hepimizin bu yadi-

gânı araması gerekmez mi? Nightshade'in araması gerekmez mi? Belki de onu kendine çağırır."

Isla, Oro'ya hançer gibi keskin bakışlar attı. Neden bu kadar çok şey söylesin ki?

"Hayır," dedi Kral, kesin bir sesle. "Yanılıyorsak çabalarımızı tek bir yola odaklama riskini göze alamayız. Durumumuzun aciliyetine bakılırsa yapamayız." Yenini kaldırarak onlara mavimsi grinin ne kadar yayıldığını gösterdi. Vücudu, adanın parçalandığını gösteren bir harita gibiydi. Doğruldu. En azından diğerlerini planlarından uzak tutacak sağduyuya sahipti. "Ancak eşlerde değişiklik yapma zamanının geldiğine inanıyorum."

Isla'nın yüzünden kan çekildi.

Oro, Moonling hükümdarına döndü. "Cleo, Ay Ada'da bu kutsal emaneti birlikte arayabilmemiz için eşleşmemiz sana uygun olur mu?"

Isla nefes alamıyordu. Kulaklarını bir kükreme kaplamıştı. Onu yanlış duymuş olmalıydı, yanlış anlamış olmalıydı. Eşleri değiştirebilir miydi?

Isla gözlerindeki öfkeyi Oro'dan saklaması gerektiğini biliyordu. Ya da ağzına yerleşmiş şoku. Ama Kral dönüp ona bakmadı bile.

Cleo'nun gülümsemesi kedi gibiydi. "Emin misin, Kral? Sen ve Wildling çok iyi anlaşıyor gibiydiniz."

Oro, sonra Azul ve Celeste'i eşleştirdi. Sonra Isla ve Grim'i. Ama kükreme yüzünden sesini zar zor duydu. Vücudu, masanın üzerinden fırlayıp kendi tacıyla Kral'ın gırtlığını kesme isteğine zorlukla direndi.

Fark ediş, göğsüne bir kaya parçası gibi çarptı. Oro, işe yaramaz hâle gelene kadar onu kullanıyordu. Tıpkı Celeste'in uyardığı gibi. Artık kalbin Ay Adası'nda olduğunu bildiklerine göre planına uyacak şekilde ittifakları değiştirmişti. Cleo'yu seçmişti. Onu tanıdığı süre boyunca, Oro'nun yaptığı her

seçim halkının iyiliği içindi. *Bu lanetleri bozmak için ne gerekiyorsa yapacağım*, demişti.

Bu ona ihanet etmek anlamına gelse bile.

“Gerçekten emin misin, Kral?” dedi Cleo, dudaklarını büzerek Isla’ya bakarken. “İtiraf etmeliyim ki şüpheliyim. Bu seninle Wildling arasındaki bir strateji değil, değil mi?”

Isla’nın göğsünde bir umut filizi büyüdü. Haftalarca birlikte çalışmışlardı. Onun hayatını kurtarmıştı. Oro da onunki ni kurtarmıştı. Belki de ona ihanet etmiyordu. Belki de bu bir stratejiydi.

Oro’nun gülümsemesi saf bir neşeydi. “Kararımı açıklayabilecek bir sır vereceğim,” dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Doğrudan ona bakmak için döndü. “Isla Crown’un güçleri yok.”

Dünya dondu.

Sonra paramparça oldu.

O bir aptaldı. Kral’ın kehanette vadedilen güce sahip olmasına izin vereceğine inanan bir aptaldı. Sözlerinin herhangi bir ağırlığı olduğuna inandığı için bir aptaldı. Sırrını saklayacağına inandığı için aptaldı.

Kâhinin sözleri kafasında korku melodisiyle çınladı.

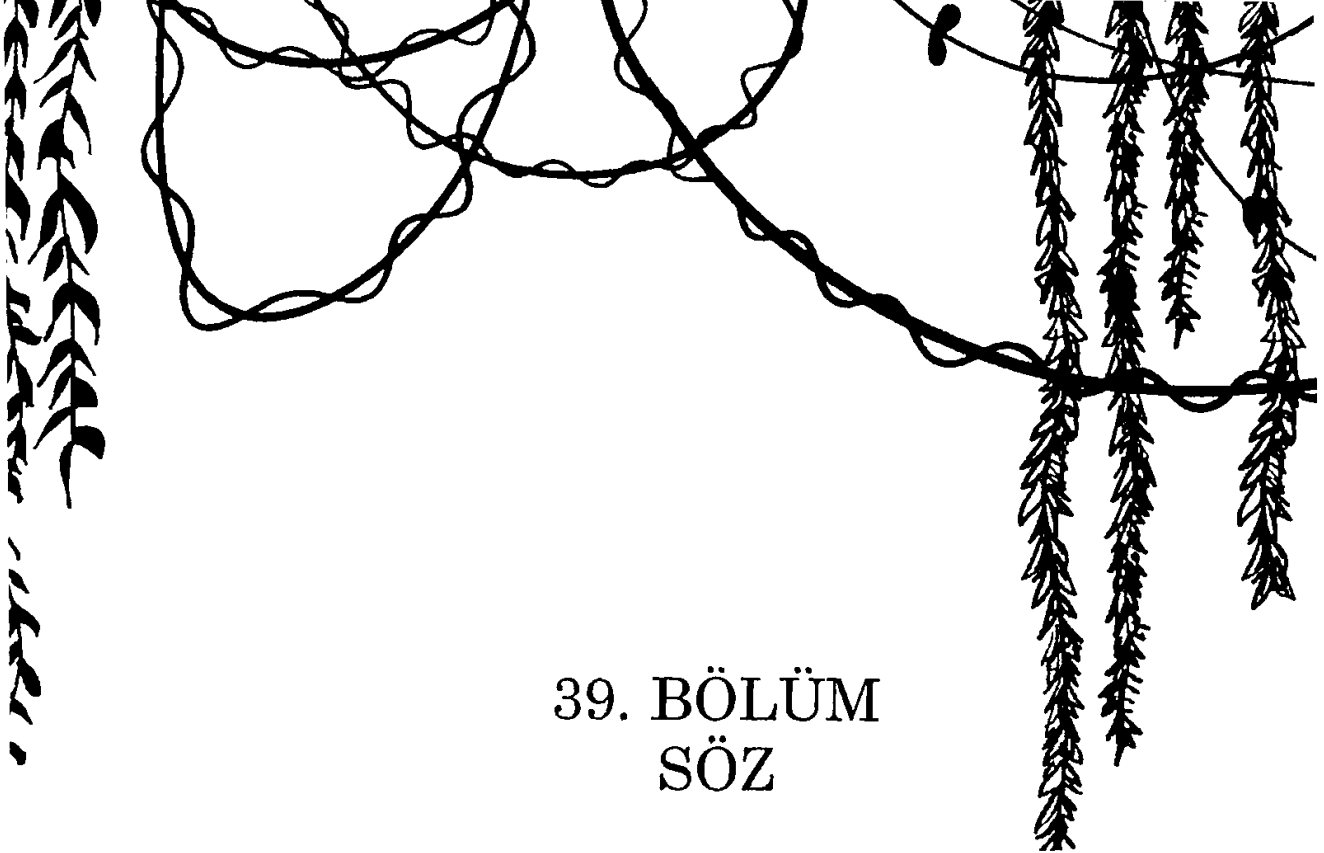
Etrafında yalanlar ve yalancılar var, Isla Crown. Oro’dan bahsediyordu. Onu uyarmaya çalışıyordu.

İhanet midesini yaktı, demir bir bıçağa dönüştü. Bununla Oro’yu kalbinden bıçaklamak istedi.

Cleo, Isla’nın korumasız olduğunu anlamış gibi ona bakmak için döndü. Yalnız. Gücsüz.

Cleo ileriye doğru bir adım attı.

Ancak hükümdarlardan herhangi biri ona karşı bir hamle yapamadan Grim elini tuttu ve gittiler.

39. BÖLÜM SÖZ

Biliyorlardı. Hepsi biliyordu. Hayatı boyunca sakladığı sır, odasında mahsur kalma nedeni, onu Centennial'da bir numaralı hedef yapacak tek şeydi. Çünkü Oro onlara söylemişti.

Acı, içini sıkan bir eldi.

Hayır. Bu gerçek olamazdı. Ona asla yalan söylemediğini söylemişti. Ona güvenebileceğini söylemişti. Daha nazik, daha sevecen olmuştu.

Aptal! Şimdi bile onu savunuyordu. Lanetini bozma ve krallığını kurtarma şansını mahvettikten sonra bile. Oro onu ölüme mahkûm etmişti. Onu kullanmıştı. Bu gerçektir.

Bir an için taht odasında Celeste'in yüzündeki korku ifadesini izliyordu. Cleo'nun ona doğru bir adım atışını. Diğer an, Ana Kara'nın diğer tarafında, uçurumun aşağısında bir kumsalda idi.

Grim hâlâ onun elini tutuyordu.

Grim.

Ölmemesinin sebebi oydu. Ama o nasıl-

Isla'nın kafası karışmış görünüyor olmalıydı ki "Benim yeteneğim," dedi.

Onun yeteneği. Olan buydu.

Tehlikeli bir güçtü. Isla, Grim'in kolayca görünmez olabileceğini düşünürdü, tek bir nefeste ada boyunca seyahat edebileceğini asla hayal etmemişti.

O sırada onun sahildeki sözlerini hatırladı.

Seni hemen şimdi yanımda Nightshade topraklarına götürebilirim.

Diğer yöneticiler biliyor muydu? Yoksa onu görünmez yaptığından mı şüpheleniyorlardı?

Açık olan, onun için yeteneğinin ortaya çıkmasını riske attığıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Isla gözleri dolarken. "Ben-"

Grim onu dikkatle izledi. Gözleri endişeyle dolmuştu. Elbette. Grim artık onun sırrını biliyordu. Onu daha küçük mü görüyordu? Geri adım attı. Onu kurtarmak uğruna yeteneğini açığa çıkarma riskine girdiği için pişman mıydı?

Utandı. Zayıf hissetti. Aptal gibi.

"Biliyordum," dedi Grim nazikçe.

Bir saniye geçti ve bir tane daha. "Neyi biliyordun?"

Grim onun karşısına gelene kadar yaklaştı. İki parmağını Isla'nın göğsüne bastırdı. İttirdi. Isla titriyordu. "Lanetlerin seni bağlamadığını biliyordum. Ve asla güç kullanmadığını."

Isla'nın tüm dünyası bulanıklaştı, eğildi.

O biliyordu.

"Ne?" Duygularının, korku ve utanç ile şaşkınlık ve ızdırabın birbiriyle düello eden gelgit dalgası olduğunu hayal etti.

"Nightshadeler... Güçlerimiz arasında lanetler de var. Diğer lanetleri hissedebiliyorum. Seni ilk gördüğüm andan itibaren onlara bağlı olmadığını biliyordum."

İlk akşam yemeğinde odasına götürölmesini talep ederek

onu kalbin geri kalanını yemekten nasıl kurtardığını hatırladı. O zamandan beri biliyordu. En başından beri biliyordu.

“Senin için bir tehlike değilim, Isla,” dedi kararlı bir sesle. Gözleri açıktı. “Sana asla zarar vermem. Ya da sırrını ifşa etmem.”

“Neden?” dedi nefesi kesilerek. Neden diğerlerine söylememişti? Lanetlere mahkûm olmadığını hissettiği anda neden ondan vazgeçmemişti?

O sırada Grim sırttı. Sinir bozucuydu, şu anda bile içini hoş ediyordu. “Çünkü biz canavarız, Kalp Yiyici. Ya da en azından onlar öyle düşünüyor.” Gülümsemesi genişledi. “Ve canavarlar birbirine destek olur.”

Ben canavarım.

Bulmaca oluşmaya başladı. Grim’in ona olan hayranlığı, lanetinden korkmadan ona ilerlemesi... Korkuyla irkilen kısımları şimdi sakinleşmişti. Onun yanında yarısı kendini çıplak ve kırılmış hissediyordu. Kusurlu, güçsüz... Ama diğer yarısı rahatlayarak gevşedi. Onun sırrını biliyordu. Ve kimseye söylememişti. Centennial boyunca onu kullandığından şüphelenmişti. Ama yapmamıştı. Onunla olan her etkileşimi gerçektir.

Isla’nın dudakları titredi. Durmalarını istedi ama durmadılar. Grim onun her şeyini hissederek öne doğru bir adım attı. Onun üzüntüsü, kendine olan nefretini... Kafası karışmış bir hâlde ona gözlerini kısarak baktı ve parmaklarını yanağından aşağı indirdi. Bir damla gözyaşı akmıştı ve o bunu fark etmemişti bile.

“Grim...” derken sesi titrekti. “Benim sorunum ne?” Güçsüz doğmuş bir hükümdar, incisi olmayan bir istiridye gibiydi.

Grim’in gözleri öfkeyle parladı. “Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, senin sorunun yok!”

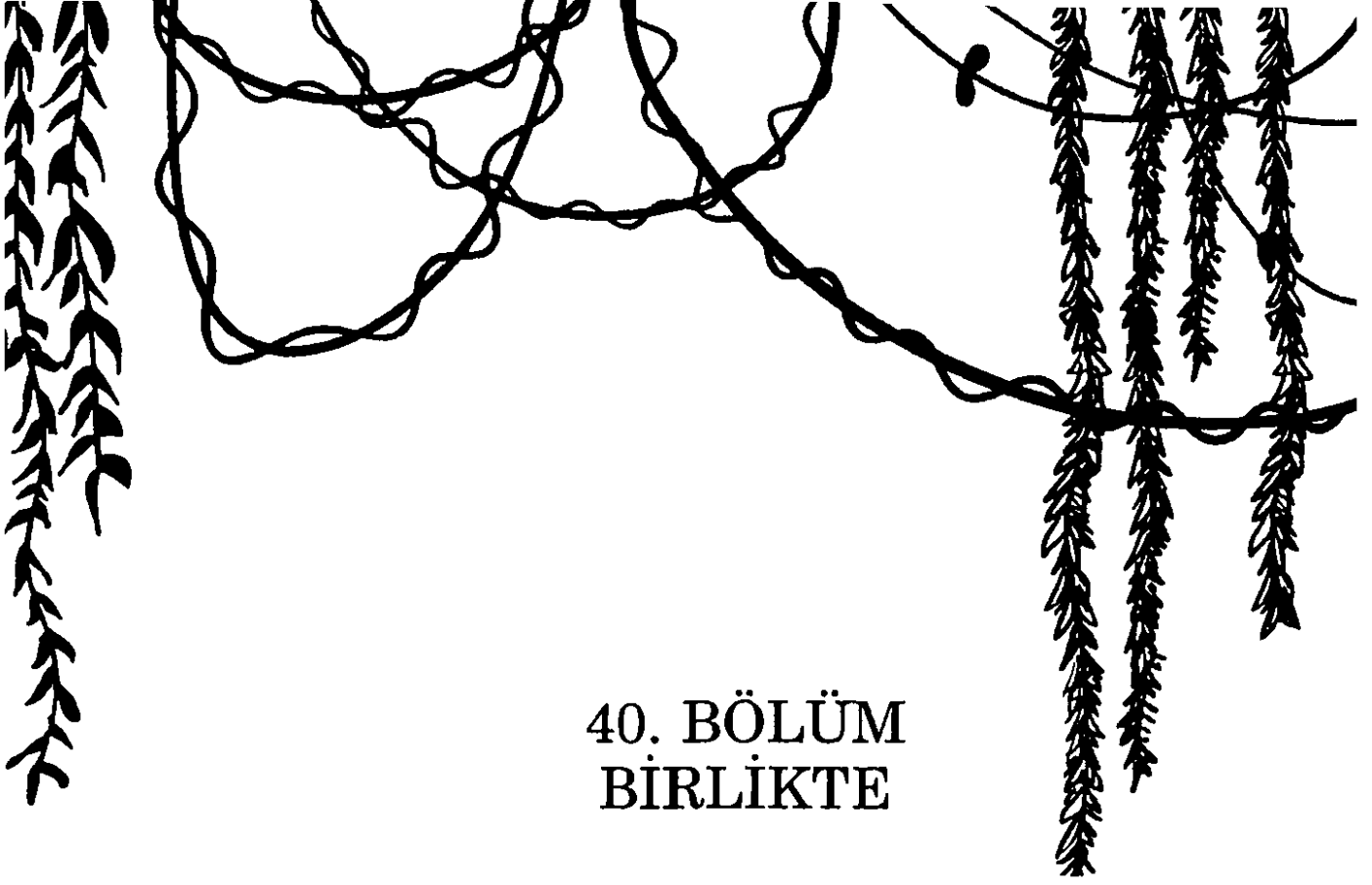
Sonra onu kollarına aldı. Isla titreyerek orada kaldı.

“Sanırım beni öldürecekler,” dedi Isla sessizce, sonra ona baktı.

Grim gülümseyerek onu şaşırttı. Elini dikkatlice yanağına koydu. “Eğer biri sana zarar vermek için harekete geçerse onları ve tüm krallıklarını mahvederim.” Parmakları yüzünden, boğazından aşağı indi, sonra kolyesinin ucundaki taşı nazikçe çekti. “Bunu çek... Ve orada olacağım.”

Isla ona inandı.

Sadece ona inandı.

40. BÖLÜM BİRLİKTE

Oro'nun ihaneti göğsünde bir buzul gibiydi, zonklayan ve hassas. *Ona güvenmişti.* Bir dizi zorluk ve engelden geçmişlerdi. *Birlikte.* Bu bir şey ifade etmiyor muydu?

Oro'ya yardım etmek için harcadığı haftalar boşa gitmişti. Acısını dindiren tek şey Grim'di. Önce rüyalarını doldurmuştu, sonra günlerini.

Isla, onların sayılı olduğunu biliyordu; sadece ada etrafında parçalandığı için değildi. Cleo ve Oro kalbi bulmaya çok yakın olacaktı, çoktan bulmuş bile olabilirlerdi. Bunu yaptıklarında ve onu kullandıklarında, kehaneti gerçekleştirmenin yalnızca son bir parçası kalacaktı. Bir hükümdarı ve tüm bir diyarı öldürmek.

Yakında Isla ölecekti. Wildling gücüne asla sahip olamayacaktı. Terra gitmiş olacaktı. Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Isla bir hafta boyunca sadece hayatta kalmayı düşündü. Grim'in yardımıyla Vahşi Ada'daki Aynalar Mekânı'na taşınmıştı. Juniper'ın dediklerine inanılırsa orada yalnızca Wildling gücü kullanılabilirdi. Saldırmaları hâlinde onun ve Cleo

o'nun, hatta Oro'nun kuvvetine rakip olabilirdi. Hançerleri orada anlamsız değildi.

Üst kattaki terk edilmiş odalardan birini kullanıyordu. Her sabah, son sabahı olup olmadığını merak etti. Kapısını kilitledi ve önüne mobilya koydu, tek yapabileceğinin biri girmeden önce ona haber vermek olacağını biliyordu. Geceleri uyanık kalmaya çalıştı, şatonun her gıcirtısı onu zıplattı ama sonunda vücudu kapandı ve onu uyumaya zorladı. Eli asla hançerinden uzakta değildi.

Ella, ihtiyacı olan her şeyi ona getirmek için Vahşi Ada'ya giderek ölümcül ormanda ciddi bir tehlikeyi göze almıştı. Yiyecek. Su. Isla, uğradığı seferlerden birinde Lightlark'a getirdiği mücevherlerin çoğunu, elmaslar ve değerli taşlarla dolu bir çuvalı ona vermişti. "Bir şifacı tut," demişti Isla.

Starling'in istediğini aldıktan sonra geri dönüp dönmeyeceğini merak etmişti. Ama yaptı. Her gün geri döndü.

Celeste de öyle.

İhanetin hemen ardından, Kral'a güvendiği için Isla'ya aptal demişti. Sonra onu kollarının arasına almış ve ağlamışlardı.

Isla, Celeste'in onu geride bırakacağı anın bu olup olmayacağını merak etmişti. Arkadaşının endişe etmesi gereken kendi hayatı ve krallığı vardı. Isla ile ittifak kurmaya devam etmesi aptalcaydı.

Ancak Celeste hâlâ bağ kırıcının bir seçenek olduğuna ikna olmuştu.

"Arıyorum. İlerleme kaydediyorum."

Isla günlerinin çoğunu yıldız birikintileri çizerek ve Terra, midesinin suçluluk duygusuyla burkulmasına neden olana kadar içlerine bakarak geçirdi. Vücudunun sağ tarafının tamamı artık zeminin bir parçasıydı. Zar zor konuşabiliyordu.

Bir keresinde saklanarak bencillik yapıp yapmadığını merak etti. Cleo ve Oro gerçekten de Lightlark'ın kalbini bu-

lup kullanmışlarsa ve kehanetin çoğunu gerçekleştirmişlerse, ölenlerin Wildling olması mantıklı değil miydi?

Yeni toprakları ve insanları neredeyse yok olmuştu. Güçsüzdü. Isla ve krallığı, adanın geleceğine hiçbir şey sunmuyordu. Belki de en mantıklısı onlardı. Isla bundan ona tokat atmaya hazır görünen Celeste'e bahsetti.

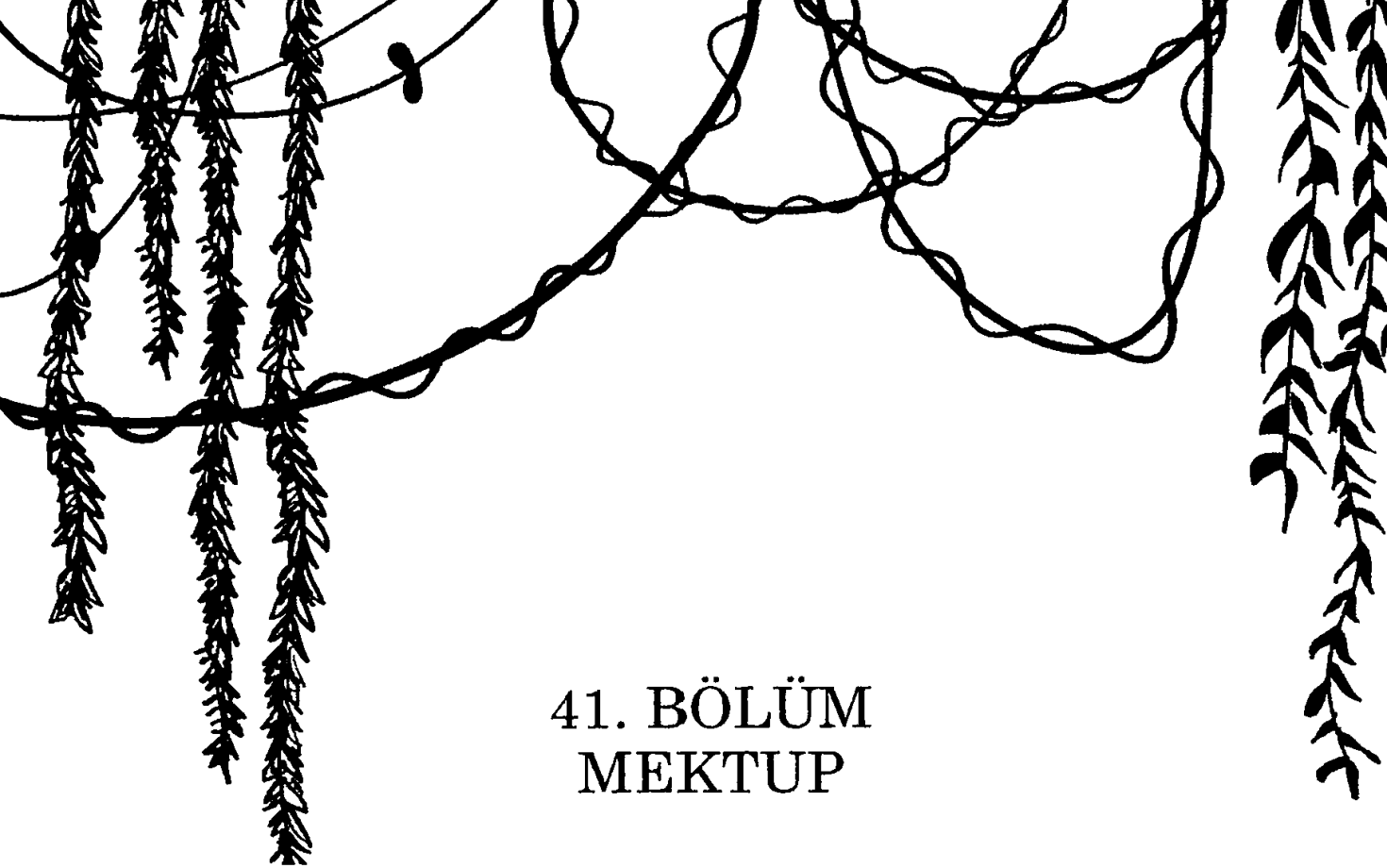
"Wildlinglere ihtiyacımız var," demişti arkadaşı. "Yeni-den inşa etmek için. Büyümek için. Sen ve krallığın sandığından daha önemlisiniz."

O gece, Aynalar Mekânı'nı dolaşarak halkının oymalarının ve açmaya çalıştığı ama başaramadığı kasanın önünde durmuştu.

Celeste haklıydı. Wildlingler bir zamanlar harikaydı. Adaya bağlıydı.

Bir zamanlar burada özgürce dolaşan vahşi hayvanlara, Wildlinglerin yetiştirdiği binlerce muhteşem bitki örtüsüne, odak noktaları kalp ve kan olmadan önce kullandıkları silahlara bakarken, *bu kadar zayıf bir liderlerinin olması ne yazık*, diye düşündü.

Bölümlerinin böyle bitmesi ne büyük bir trajediydi.

41. BÖLÜM MEKTUP

Ertesi sabah Isla, Celeste'i Aynalar Mekânı'nın kapısında buldu. "Yeterince somurttu," dedi arkadaşı.

Isla gözlerini kırptırdı. *Somurtmak mı?* Hayatta kalmaya çalışıyordu.

"Sen gerçekten koca bir aptalsın. Bunu biliyor musun?" dedi Celeste.

Isla zayıf bir şekilde başını salladı.

"İyi. Ama sen ne değilsin, biliyor musun Isla Crown? Başarısız. Ve ben de değilim. Yani ihanete mi uğradın? Bunu bekliyorduk. Kimseye güvenemeyeceğimizi biliyorduk. Yoksa unuttun mu?"

Isla'nın dişleri acıyla birbirine kenetlendi.

"Yıllardır bununla durdurulmak için plan yapmadık. Ve tüm umutlar kaybolmadı, henüz değil." Sırıtarak Isla'yı şaşırttı. "Şatoda çalışan Starlinglerle konuşuyordum, senin El-la'n da dâhil. Gizli kütüphane hakkında."

Isla çılglık atma dürtüsüne direndi. Bağ kırıcı imkânsız bir davaydı. Bunu biliyordu. Arkadaşının onu bulma konusundaki ısrarı çileden çıkarıyordu. Isla'nın gerçek bir çözüme ihtiyacı vardı, bir efsaneye değil.

Yine de Celeste, diğer hükümdarlar onun sırrını öğrendiği anda onu terk edebilirdi. Ama yapmamıştı. Isla elinden geldiği kadar nazikçe, "Nerede olduğunu bilen var mı?" dedi.

"Henüz değil ama arıyorlar. Her birinin şatonun belirli bir bölümünü aramasını ve çevredeki herkese sormasını sağladım."

Isla arkadaşına bir bakış attı.

Celeste kollarını başının üzerine kaldırdı. "Peki, planın ne? Ada etrafımızda parçalanana kadar burada oturup saklanmak mı? Cleo ve Kral'ın -eğer öyle bir şey varsa- kalbi bulup seni öldürmesini mi bekleyeceksin? Wildling diyarının resmî olarak neslinin tükenmesini mi bekleyeceksin?"

Isla kıkırdadı. Gerçi yaptığı tam olarak buydu. Arkadaşına yıldız birikintisinde gördüklerini anlatmıştı. Ona göstermişti. *Sana yardım edeceğim*, diye söz vermişti arkadaş. Ancak Isla, kehanette vadedilen gücün Wildlingleri kötü durumdayken kurtaracağını biliyordu.

Sorunları aşılmaz görünüyordu. Artık herkes onu öldürmek istemekle kalmayıp, kolayca öldürebileceklerini bilirken Lightlark'ın kalbini nasıl bulacaktı? Aynalar Mekânı'ndan çıktığı an hedef olacaktı.

Isla şimdi nasıl kazanacaktı?

Ellerine baktı. Titrek sözleri onu şaşırttı. Boğazına bir yumru oturdu ve gözlerinin kenarları karıncalandı. "Vazgeçmek istemiyorum," dedi dürüstçe. Gözlerini her kapatışında koruyucusunu görüyordu. Acı çekiyordu. Yavaş yavaş ormanın bir parçası hâline geliyordu. Poppy ve Terra ona güveniyorlardı ve Isla kasıtlı olarak tüm planlarına ve hazırlıklarına karşı gelmişti. Görevini yerine getirebileceğini ve en çok istediğini kendi şartlarıyla elde edebileceğini düşünmüştü. Ne kadar aptalca davranmıştı. "Ama nasıl yapmayayım? Planımız yok. Müttefikimiz yok."

Celeste, onun ellerini kendi avuçlarına aldı. Gözlerinde parlak bir şey vardı, parıldayan iki yıldız gibi bir yoğunluk. "Tam olarak Centennial'a başladığımız şeye sahibiz. Birbirimize."

Keşke bu yeterli olsaydı. Gücü olsaydı, katledilmeyi beklemek yerine doğrudan Cleo ve Oro ile karşı karşıya gelebilir, hatta belki de onların kalbini alabilirdi.

Starling hükümdarı, sanki kendi sözleriyle canlanmış gibi hızla odada volta attı. “Bu oyun bitmedi. İki aydan fazladır adadayız. Bir çeşit ilerleme kaydetmiş olmalıyız, bir çeşit bağlantı. Bize burada yardım edecek biri olmalı.”

Bağlantı.

Celeste’in sözü ona bir fikir verdi. Nefesi kesildi. Düşünceleri dağıldı. Bir kişinin yararlı olduğu defalarca kanıtlanmıştı. Gizli işler yapan biri. Isla, Centennial boyunca bir şey öğrendiyse o da sırların her şey olduğuydu.

“Parşömen,” diye talep etti Isla.

Starling hükümdarı gülümsedi. “Hemen döneceğim.”

Bir saat sonra Celeste parşömen, mürekkep ve Ella ile geri döndü. Starling artık onların arkadaşlıklarını biliyordu ama Isla endişelenmedi. Ella sadıkken ve Celeste’in halkından biriyken gerek yoktu. Sırlarını saklamak onun ve diyarının çıkarıydı.

Isla mektubu çabucak yazdı, ikiye katlamadan önce Celeste’e gösterdi ve teslim edilmesi için Ella’ya verdi.

Bitti. Isla bir şey yapmıştı. Pes etmiyordu. Henüz değil.

Ella mektupla birlikte ayrılırken, Isla içinde bir umut kıvılcımı hissetti. Genç, güçsüz ve aptal olabilirdi. Ama Oro ve Cleo kalbi bulmuş olsalardı onu çoktan kullanırlardı. İçlerinden biri ölecekti ve lanetler ortadan kalkacaktı.

Bir şeyler ters gitmişti.

Celeste haklıydı. Oyun bitmemişti. Henüz değil.

Mektup, balodan beri barı kapalı olan Juniper içindi. Söylentilere göre gizli bir kütüphanenin yerini bilen ya da kazanmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey bilen biri varsa o da oydu.

“En büyük sırrımın detaylarına karşılık seninki?” yazıyordu.

Isla uyuyamadı. Ve görünüşe göre Grim de uyuyamamıştı. Uzun odada sırtı ona dönük durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Derin bir nefes aldı ve sanki ötesindeki karanlığı görmek onu canlandırmış gibi nefesini verirken başı geriye düştü.

Isla bir adım attı. Grim etrafında döndü. Şaşırmış görünüyordu. Rahatlamıştı.

“Kalp,” dedi çabucak, adının son kısmını tekrar unutarak. Artık onun sırrını bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmadığına göre, “Kalp Yiyici” değil miydi? Grim ona doğru uzun adımlar attı, bakışlarını bir kez olsun ayırmadı ve daha tek kelime edemedi onu kollarının arasına aldı.

Isla daha önce hiç çıkarmadığı bir ses çıkardı ve adam ona sahiplenircesine dokundu, sanki onun her santimini tanıyormuş, daha fazlasını istiyormuş, her şeyi istiyormuş gibi. Kısa süre sonra onun zırhı yerde, Isla’nın elbisesinin yanındaydı ve...

Isla doğrulurken nefes nefese kaldı; gözlerini kırparak rüyayı, Grim’in yırttığı elbise parçaları gibi uzaklaştırmaya çalıştı.

Yutkundu.

Sadece bir rüya.

Sadece başka bir rüya.

Ertesi gün, Grim onu Aynalar Mekânı’nda ziyaret ettiğinde Isla, onun gözlerine zar zor bakabildi. Ne zaman yapabilse gelirdi, herkes gibi kaleye girer, içeri girmek için yeteneğini kullanamazdı. Juniper henüz cevap vermemişti ama vereceğine dair umudunu kaybetmemişti. Barmen onun sırlarına karşı koyamazdı. Onun güçsüzlüğünü duymuş olsaydı yapamazdı.

Grim ona marketten çikolata getirmişti. Balodan sonra çarşıdaki bütün dükkânların kapandığını, adanın ciddi anlamda çökmeye başladığını düşünmüştü. Ama istediği bir

şey olduğunda Grim'in çok ikna edici olabileceğini düşündü.

Isla rüyasında neredeyse ellerini üzerinde hissedebiliyordu. O kadar canlıydı ki...

"Kalp Yiyici?"

Isla gözlerini kırptırdı.

Grim sırttı. O kadar kötü sırtmıştı ki Isla alay etti. Gözleri parıldayarak kısıldı.

"Sen... O rüyayı bana sen mi gönderdin?" diye Isla sorarken sesi çok gergindi. Nightshadelerin bu yeteneği vardı. Gösteriler sırasında onun illüzyonlar yarattığını kendi gözleriyle görmüştü. "Hepsini bana sen mi gönderiyordun?"

Isla, Grim'i gereğinden fazla düşünmüştü. Ama onu rüyasında görme sayısı absürttü. Neredeyse her gece onun kafasını dolduruyordu. Bilmesi gerekirdi. Son zamanlarda gördüğü tüm o rüyalar...

"Ne rüyası?" Nightshade'in tüm söylediği buydu. Ama gözleri şeytani görünüyordu.

Derme çatma yatağından kalkıp ona doğru koştu. Rüneyi zihnine yerleştirmesiyle ilgili bir şey, ne kadar sevmiş olursa olsun, saldırı gibi hissettirdi ve ellerini iki yanında öfkeyle yumruk yaptı. "Rüyanın ne olduğunu çok iyi biliyorsun!"

Grim'in kafası karışmış numarası yapacak cüreti vardı ama dudaklarının kenarları sırtmamak için mücadele ederek seğiriyordu. "Ne demek istediğinden emin değilim. Ancak... Duyduklarıma ve sezdiklerime bakılırsa... Hakkında daha çok şey duymaktan zevk alacağım bir şey olabilir."

Onu bir günlüğüne göndermeden önce ayağına basma dürtüsüyle mücadele etti.

Isla ertesi sabah Aynalar Mekânı'ndan geçici olarak çıktı. Cleo'nun lejyonunu ya da Cleo ve Oro'yu onu öldürme şansı ararken bulmayı bekliyordu. Ama kimse yoktu. Kimse beklemiyordu.

Isla gitmek istemedi. Çok erkendi ve pervasızcaydı. Ama Juniper bir cevap göndermişti ve bu, değerli bir şeye işaret etmişti.

Lanetleri kimin oluşturduğunu biliyorum, yazmıştı.

Beklediği türden bir bilgi değildi ama çok önemli görünüyordu. Bunca zaman lanetleri kimin oluşturduğuna değil, nasıl bozacağına odaklanmıştı. Bunun Centennial'ı kazanmasına nasıl yardımcı olacağını bilmiyordu. Ama bu bir başlangıçtı. Ellerindeki tek ipucu buydu.

O ve Celeste çarşıya girdiklerinde Isla'nın nabızı hızlandı. Yine bir saldırı bekliyordu. Tıpkı limanda olduğu gibi. Gölgelerden fırlayan insanlar... Ama orası ıssızdı. Hiçbir adalı oyalanmıyordu. Tek ses, rüzgârda hareket eden tozla kaplı mağaza tabelalarının gıcirtisiydi.

Bara girerlerken Celeste burnunu kırıştırdı. Isla gözlerini kıstı. Haftalardır müşteri görmemiş olmasına rağmen alkol kokusu yoğunlaşmıştı, o kadar güçlüydü ki gözlerini yaktı.

Ve başka bir şey daha vardı, başka bir koku.

Isla hızla bara koştu ve tezgâhın üzerinden baktı, sadece nefesi kesildi. Bir çığlık gırtlığının gerisini sıyırdı.

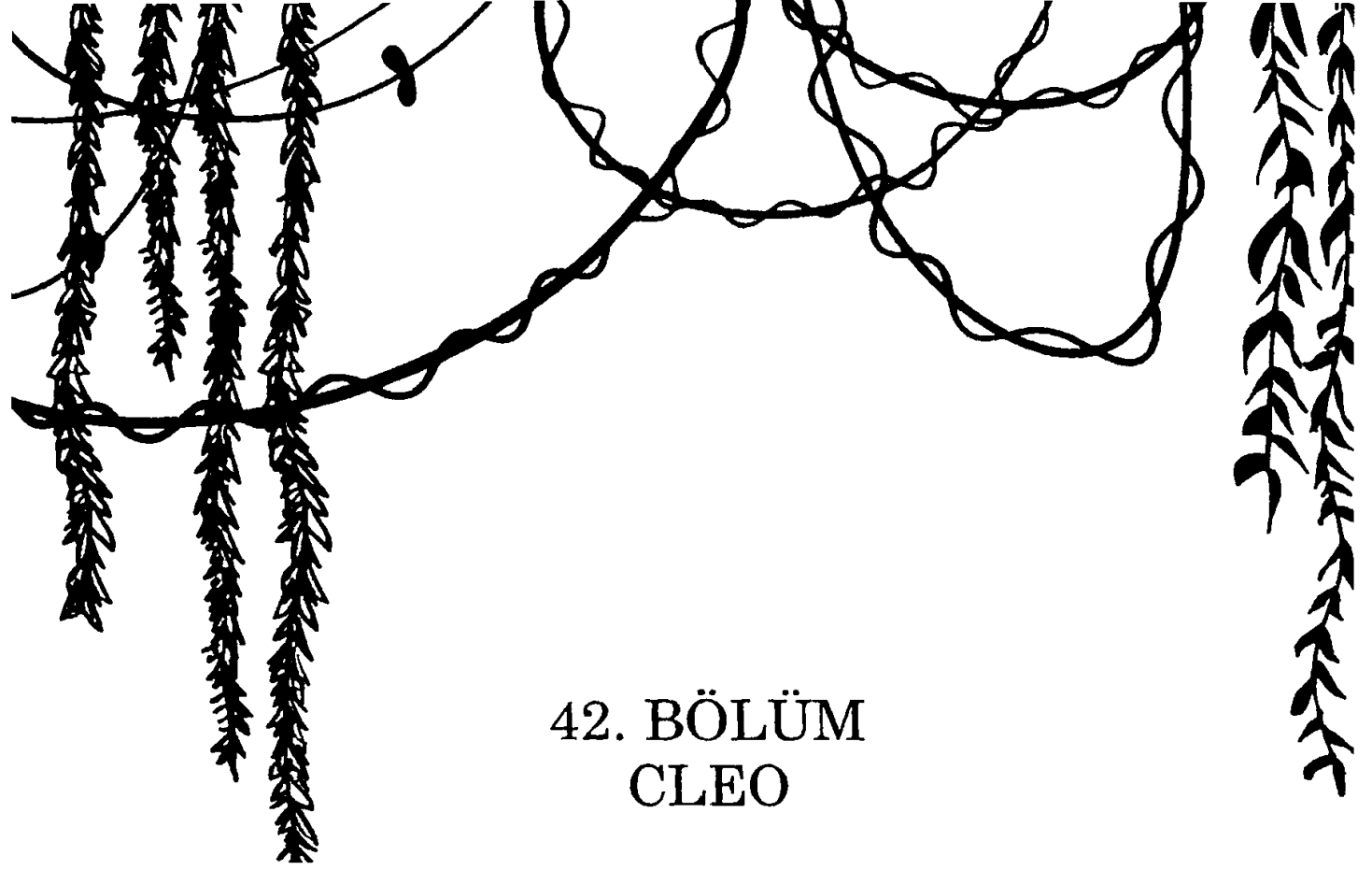
Bir mesaj vardı.

Karla karalanmıştı.

Hayır, sadece bir mesaj değildi. Cevaptı. Limandaki canına kıyma girişiminden sonra Celeste ile yazdıkları sözleri hatırladı: *Daha iyi dene.*

Raflarda köpüklü içkilerin bulunduğu ahşap dolapların üzerinde yazanları okudu. *Yeterince iyi mi?*

Ve kelimelerin altında ölü Juniper uzanıyordu.

42. BÖLÜM CLEO

Ada; kalplerden, kemiklerden ve kandan inşa edilmişti. Cronan Malvere'i öldüren düellodan o zamandan beri kaybedilen hayatlara kadar ölüm, özündeydi. Juniper'ın ölü bulunmasından sonraki üç gün boyunca Isla, sıradakinin kendisi olduğunu bilerek Aynalar Mekânı'nda kaldı.

Cleo onu henüz öldürmemiştii ama etkisi her yerdeydi. Isla'nın notunu yakalamış ya da bir şekilde öğrenmişti. Hiçbir iletişim güvenli değildi. Ve kanlı mesajı açıktı. Moonling henüz onun için gelmemiştii ama yapacaktı.

Bazen gece geç saatlerde veya sabahın erken saatlerinde Isla, Wildling sarayından sıvıştı ve koştu. Son zamanlarda, krallığının ölmekte olduğuna dair hiç bitmeyen görüntülerden kafasını temizleyen tek aktivite buydu. Kötü ormanın derinliklerine girme riskini göze alarak her gün daha da ileri gitti. Uçuruma. Hatta kalenin eteklerine kadar. En azından ona bir şeyler hissettiriyordu.

Kazanmak için hiçbir şey yapmadığı için kendini işe yaramaz hissetti. Ama nereden başlayacaktı? Oro, Ay Adası'nda karanlığın ışıkla buluştuğu kalan yerleri kasıtlı olarak paylaşmamıştı. Onları kendi başına arayamazdı. Nerede olduklarını

bilse bile Oro ve Cleo çoktan bakmış olurlardı. Bu da kalbe sahip olmaları veya onu almaya yakın olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Suçluluk duygusu omuzlarında birikti ve üst üste yığılarak her adımını aşağı çekti. Halkını hayal kırıklığına uğratmıştı. Koruyucularını yüzüstü bırakmıştı. Ve Juniper'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Cleo, onun yüzünden barmeni öldürmüştü, paylaşmak üzere olduğu bilgi yüzünden. Bu da ipucunun önemli olduğu anlamına geliyordu.

Isla, Juniper'ın ölümünün bir hiç uğruna olmasına izin vermeyecekti. Ve ormanda koşarken içinde bir umut ışığı hissetti.

Cleo ve Oro zaten kalbi bulmuş olsalardı, Moonling hükümdarı Isla'yı sabote etme zahmetine girmezdi. Bir şeyler ters gitmişti, bu da belki de her şeyi düzeltmek için hâlâ bir şans olduğu anlamına geliyordu.

Ada, günden güne denize parçalanan bir hamur işiydi. Ama alaca karanlıkta güzeldi. Güneş akışkan bir yumurta sarısıydı, sanki izini bırakmak için çaresizmiş gibi gökyüzüne altın, turuncu ve kırmızılık yaydı. Bulutlar pembe boyaya batırılmış pamuktu.

Isla gün batımını bir uçurumdan elleri dizlerinde, nefes nefese izledi. Bir saatten fazla koşmuştu. Saç dipleri terden ıslanmıştı, günün sıcağı ona Wildling'i hatırlatıyordu. Tuzlu bir esinti örgüsünü geriye savurup geri çekti ve saçlarını yüzünün iki yanına yapıştırdı.

Adadaki ilk haftasında terzinin diktiği kıyafetleri giymişti. Koşmak ve dövüşmek için tasarlanmış giysilerdi. Kumaş inceydi ama elementlere karşı koruma sağlıyordu. Isla kalbi bulmak için aynı kıyafeti giymeyi planlamıştı.

Birlikte.

Güneş isteksizce ufukta batarken oturdu. Elleri çimleri kavradı ve hissetti, eskisinden daha zayıf olsa da toprakta akan gücü. Erişemediği gücü.

“Anne,” dedi yaklaşan karanlığa. “Seni suçlamıyorum.” Bazen onunla konuşurdu.

Isla annesini hiç tanımamıştı. Isla’nın doğduğu gün, bıçağı kendisine çevirmeden önce, Isla’nın babası tarafından öldürüldü. Her ikisi de Wildling lanetinin kurbanlarıydı. Annesi aşkını öldürmeyi reddetmişti, bu yüzden lanet onun kanını istemişti.

Ve kızları yeteneksiz doğmuştu.

“Ben de yapamazdım,” dedi sessizce.

Isla bazen bunu düşünürdü. İmkânsız seçim. Bir sevgiliyi öldürmek ya da ölmek. Daha önce bariz görünüyordu. Artık sevdiği kişiyi asla öldüremeyeceğini biliyordu. Belki de bu onu ölümlü yapıyordu. Belki de bu onu zayıf kılıyordu.

Hayır. Zayıf değil. Zayıf bir hükümdar, güçleri olmadan Centennial’da bu kadar ilerleyemezdi.

“Seni anlıyorum. Ve seni suçlamıyorum. Ve...” Sesi bir an titredi ve tekrar düzeldi. “Keşke seni tanısaydım.”

Ormana geri döndüğünde ay gökyüzünde iri iri açılmış, onu izliyordu. Gölgelelerin arasından gizlice sızdı, çevresini korudu ve karanlığın içinden Ana Kara kalesini izledi. Oradaki odasını özlemişti. Sırrını ve sağladığı güvenliği özliyordu.

Isla, onu gördüğünde Ana Kara ormanına geri dönmek üzereydi.

Cleo.

İlk tepkisi donup hançerini çekmek oldu. Ama Moonling onu fark etmemişti. O çok uzaktaydı. Isla, Cleo’nun kemik kadar solgun beyaz peleriniyle gece boyunca kayıp gitmesini izlerken korkusu azaldı.

Celeste haklıydı. Çok uzun süre somurtmuştu.

Yakında yetmiş beşinci günde gerçekleşen yirmi dört saatlik kutlama olan Carmel için saklandığı yerden çıkmak zorunda kalacaktı. Resmî olarak oyundan çıkmak istemiyorsa katılım zorunluydu.

Yapamazdı. Krallığı bu hâldeyken değil.

Isla orada Cleo ile yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bir yanı, Oro ve Moonling'in onu öldürmeyi o zaman mı planlayıp planlamadığını merak etti. Olaya katılan adalıların önünde dramatik bir hava katmak istiyor olabilirlerdi. Bu düşünceyle kalbi sıkıştı. Korkarak daha fazla gün geçirmeyecekti. Kaderi ölmekse onunla kafa kafaya yüzleşirdi.

Alnından terler akıyordu, Isla gece boyunca Moonling hükümdarının izini sürmeye başladı. Belki de onu tam kalbine götürürdü.

Cleo, ay spot ışığı gibi gecenin içinde parlayan beyaz kıyafetlerini aydınlatırken Ana Kara'yı geçti. Moonling hükümdarı bunun tadını çıkardı, bir an durup omuzlarını geriye yuvarladı ve yüzünü aya doğru kaldırdı. Lanetler olduğundan beri Moonling'in en güçlü diyar hâline geldiği söylenirdi. Sunling veya Nightshade'in aksine, güç kaynaklarına hâlâ erişebiliyorlardı. Ve Starling'in aksine, üyelerinin çoğu hâlâ kadimdi. Lanetler en az onları etkiliyordu. Yıllar boyunca binlerce Moonling denizin ellerinde ölmüştü, bu doğrudu ama hayatta kalanlar fiziksel olarak zayıflamamıştı.

Isla'nın midesi bulandı. Bunu daha önce nasıl düşünemediğini bilmiyordu. Lanetleri Cleo oluşturmuş olmalıydı. Juniper'ın ona söylemeye çalıştığı buydu. Moonling onu bu yüzden öldürmüştü.

Lanetleri oluşturup şüpheleri ortadan kaldırmak için krallığına da bir lanet mi vermişti? Onu zerre kadar zayıflatmayacak bir lanet mi?

Hiç acı çekmemişti. Hâlâ her zamanki kadar güçlüydü.

Bu doğruysa...

Cleo lanetlerin bozulmasını istemezdi.

Oro biliyor muydu? Bu yüzden mi henüz kalbi kullanmamışlardı? Cleo, Oro'nun asla kullanamayacağından emin mi oluyordu?

Isla çok hızlı nefes alıyordu. Cleo tehlikeliydi. Ölümcül. Ama dönüp kaleye, Grim'e ya da Celeste'e gitmedi. Cleo'yu Ay Ada köprüsüne kadar takip etti. İlk defa orada hiç muhafız yoktu. Moonling hükümdarı, o ve Oro eşleştirildikten sonra onları kaldırmış olmalıydı. *Neden?*

Merak edecek vakti yoktu ve muhafızların yokluklarını olumlu bir işaret olarak algıladı. Isla, Cleo'nun köprüden aşağı kaybolmasını birkaç dakika bekledi. Sonra köprüden geçti.

Cleo sarayının önünden geçti. Isla, onu Oro ile iki hafta önce ziyaret ettikleri aynı ormanda takip etti. Nereye gidiyordu? Moonling'in beyaz elbisesi, kire bulaşmadan veya nehirlerinde ıslanmadan yaprakların üzerinde nazıkçe süzülüyordu. O geçerken su akıntısı ona doğru döndü, ona sesleniyor gibiydi.

Isla'nın kıyafeti soğğun çoğunu uzak tutuyordu. Yanakları ve burnu sızlıyordu ama göğsü sıcaktı. Botları buzdan koruyordu. Cleo kardan rahatsız olmadan kolayca yürüdü. Belki de ayın yaptığı gibi onu canlandırmıştı.

Cleo hiçbir uyarıda bulunmadan durdu ve Isla ormana geri dönmeden önce durdu. Moonling hükümdarı buzdan zırhla kaplı bir dağın önünde durmuştu. Kollarını havaya kaldırdı, parmaklarını birbirinden ayırdı ve gökten düşen bir kartanesi zarafetiyle kollarını bıraktı.

Anında buz çözülmeye başladı, yere düşen tabakalar hâlinde aşağı kayd ve sonra tekrar sertleşti. Isla karanlıkta gözlerini kısıtı. Cleo ne yapıyordu? Daha yakından görmeye ihtiyacı vardı. Isla ormanın bir adım dışına çıktı. Buz düşmeye devam ederken neredeyse portal gibi bir delik ortaya çıkarıldı. Ya da gizli bir geçit. Gözleri kısıldı. Burası o ve Oro'nun bulunduğu yer miydi? Kalbi tuttuğu yer orası mıydı? Yoksa tamamen başka bir şey miydi?

Isla bir adım daha attı ve yüksek bir çığlık havayı yaradı. Daha önceki lacivert kuş, ağaçların arasından süzülerek

onun kafasına nişan aldı. Tam zamanında eğildi ama gagasını çılginca şaklatarak geri döndü. Yüksek sesle ciyakladı, bir alarm gibiydi, Isla çok geç fark etti. Kuş, Cleo için bir casustu ve efendisine takip edildiğini bildirdi.

Isla yukarı bakmaya cesaret etti. Moonling hükümdarı dönmüştü. Bakışları kilitlendi.

Kalın bir su tabakası kristal mavi bir parıltıyla havada savruldu. Nefesi göğsünden koptu. Cleo, onu buzla kaplı dağın yamacına fırlattı ve Isla, omurgası paramparça olmuş gibi hissederek haykırdı. Acı şok ediciydi, kör ediciydi ve onu savuran su çatırdayarak buza dönüştüğünde yeniden çığlık attı.

Cleo öne çıktı, şaşırılmış görünüyordu.

“İtiraf etmeliyim. Aptallığımdan etkilendim. Beni kendi adama kadar takip eden güçsüz bir hükümdar.”

Onu öldürecekti. Tıpkı Juniper’ı öldürdüğü gibi. Isla buza karşı savaştı. Ama demir gibiydi.

“Ah, gece soğudukça buz daha da güçlenecek,” diye mırıldandı Cleo. “Şimdi söyle bana Wildling, neden beni buraya kadar takip ettin?”

Akıllı olması, elinden geldiği kadar Cleo’yu konuşturması gerekiyordu. Ve bunun bir plan oluşturmak için yeterli zamanı vermesine dua etmeliydi.

“Biliyorum,” dedi Isla, sesi derin ve çatlaktı. Titrek bir nefes aldı, sırtındaki ağrı omurgasındaki boşluklardan hançer gibi saplandı. “Juniper’ı neden öldürdüğünü biliyorum.”

Cleo meraklı görünüyordu. Isla’ya bir adım daha yaklaştı. Başını iki yana sallarken beyaz saçları ay ışığında parlıyordu. “Sen bir aptalsın.” *Aptal*. Sözcük, selam veren eski bir dost ya da belki de bir düşmandı. Aptalca şeyler yapmış olmasına rağmen Isla aptal değildi. “Ama Centennial’a yetenekleri olmadan gelen cesur bir aptal.” Tek kaşını kaldırdı. “Peki, kalelerimizin korunan bölümlerine girmek için deri eldivenleri kullanmak? Dahice.” Dudaklarını büzdü. “Baka-

lım kendini bu karmaşadan kurtaracak kadar zeki misin?"

Moonling parmaklarını şıklattı ve onu yerinde tutan buz genişledi. Kalınlaştı.

Öfke, buzun onu uyuşturmasını engellemeye yetmese de içini ısıttı. Fısıldadığında dudakları iki buz parçası gibiydi. "Korkuyorsun," dedi Isla. "Çünkü biliyorum... Lanetleri oluşturduğunu biliyorum." Isla buza karşı hiddetlendi, tekrar tekrar vuruyordu. Ama işe yaramadı. "Biliyorum ve eğer bir aptal çözebiliyorsa başkası da çözebilir."

Cleo elini kaldırdı ve buz Isla'nın köprücük kemiklerinden boynuna kadar kristal bir gerdanlık gibi yayıldı. Isla'nın nefesi kesildi, artık her nefesi donmuştu. "Ne yaptığını sandığın şeyi bilmiyorsun, Wildling. Ama bilsen bile..." Güldü. "Cesetler konuşamaz. Ve cesetler lanetleri bozamaz, değil mi?"

Bununla birlikte Cleo buzlu deliğe girmeden önce sıırttı.

Isla, ölürken zamanın farklı geçtiğini fark etti. Saniyeler kilometrelerce, dakikalar ise rüzgârın sonsuz uğultuları kaddı. Saatler geçmiş olabilirdi ya da sadece yarım zil çalmıştı ama çok geçmeden Isla sırtındaki yüzlerce bıçak gibi ağrıyı hissetmeyi bıraktı. Buz, kıyafetinin sağladığı sınırlı ısıyı susturmuş gibi onu dondurmuştu.

Moonling diyarına ilk kez giriş yaptığı zamanı hatırladı. Oradan nasıl da nefret etmişti. Kar, buz ve donmuş her şey güzel görünmüştü ama bir ısırık gibiydi. Vücudunun her yerindeki sivrisinekler gibi. Sadece birkaç dakika kalmıştı ki bu da dolunayın bir gemiyi yutmasını izleyebileceği kadar uzundu.

Soğuk gibi basit ve doğal bir şeyin sonunu getireceğini asla düşünmemişti. Bir lanet ya da kalbe bir bıçak belki. Ama soğuk asla.

Önce Isla üzgündü. Sonra korktu.

Ve sonra yine kızdı.

Cleo haklıydı... O bir aptaldı. Moonling hükümdarını, cevaplar almak için çok çaresiz hâlde plansız takip etmişti. Ve kalp için.

Ve intikam.

Annesine söylediği tüm sözleri geri aldı, onları gökten çağırdı, dualarını kendine çekti. Güçleri olsaydı belki bir parmağını kaldırıp buzun altındaki kayaya erişebilirdi. Veya bir ağaç. Veya ona yardım edip özgür bırakacak bir hayvanı çağırırdı.

Seni suçluyorum, dedi içinden. *Eğer ölürsem seni suçlarım. Nasıl bir Wildling bedelini bildiği hâlde âşık olur?* Annesinin şimdi nasıl görüneceğini merak etti. Kendisinin yaşlı bir versiyonu, diye düşündü. Hükümdarların çocukları olduğunda, daha doğru yaşlanmaya başlayıp aile soyları büyüdükçe daha da yaşlı görünmeye başlarlar. Her ailenin çok fazla güce erişimi vardı. Lanetlerden sonra ada ve diyarlar zayıfladı. Ama bir bakıma bazı insanlar ailelerini kaybederek güçlendiler.

Isla'nın ailesi yoktu. Ve hâlâ zayıftı.

Yalnız.

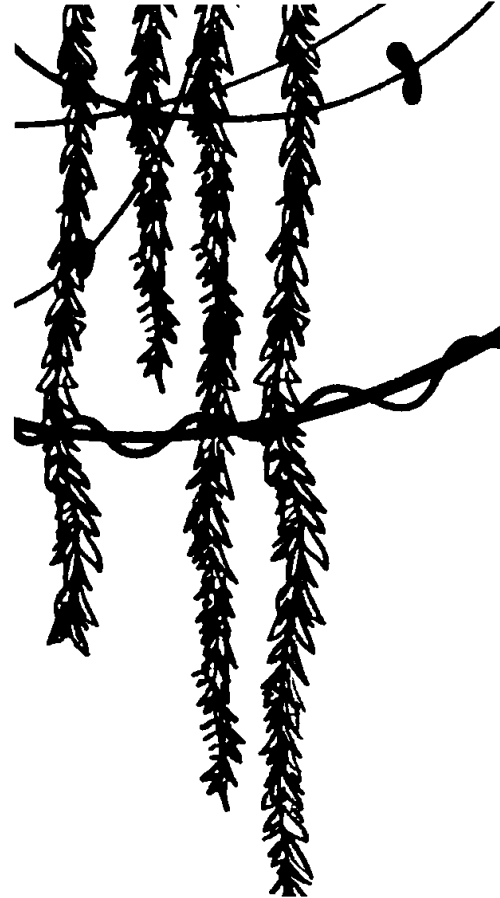
Hayır. Yalnız değildi.

Kolyesi. Grim ona ne zaman ihtiyaç duyarsa ona dokunmasını söylemişti. Onu kurtarabilirdi. Elleri çok uzaktaydı, kurtarma şansı yoktu. Ama çenesi... Belki onu zincire dokundurabilirdi.

Gırtlığının derinliklerinden gelen bir ses, çevredeki dağlarda yankılandı; boynunun dibindeki sinirler acı içinde haykırıyordu. Başını olabildiğince uzağa eğdi, başı zonkluyordu.

Cleo'nun boğazına kadar getirdiği buzdan dolayı yeterli olmadı. Düştü, başı dağın arkasına çarptı. Acıyı zar zor anladı. Bir şekilde kolyeye dokunabilse bile Grim'in geceleri dışarıda olamayacağını fark etti. Sabaha kadar ona ulaşamazdı.

Ve Isla sabaha ölmüş olacaktı.

43. BÖLÜM YALANLAR

Sıcak nefes yanağına çarptı. Buzun yarıldığını duydu, birisi bıçak vuruyordu. Onu çıkarmak için bir heykel yontarmış gibi buzu yarıyordu.

Isla gözlerini açamadı. Geri kalanı gibi kısımları donmuşlardı. Kirpikleri birbirine yapıştı. Göremese de hava soğuduğu için hâlâ gece olduğunu biliyordu.

Dudakları onu serbest bırakan kişiye teşekkür etmek için ayrılmaya çalıştı. Ama kapalıydılar, donarak birbirine örülmüşlerdi. Her kimseler, silahlarını buza sertçe vurdular ve kemiklerinden titreşimler geçti. Dikkatli olmazlarsa ona vuracaklardı.

“Bu o, değil mi?” dedi bir ses. Çok derin ve neşeliydi.

“Şu yüze bak. Tabii ki öyle,” dedi başka bir ses. Yanağında keskin bir şey hissetti. Bir bıçak? Hayır, bir tırnak. Uzun bir tane. “Onun kemiklerinden içimizi güçle dolduracak bir et suyu yapacağız. Saçlarını yakacağız ve dumanını soluyacağız, yeniden güzelleşeceğiz.”

Isla’nın nefesi kesildi.

İlk ses tekrar konuştu. “Uyandı, değil mi? Sence bizi duyabiliyor mu?”

“Umurumda değil. Thrayer nerede? Bu buz kolay kolay kırılmaz.”

Yakınlarda bir Şey huşırdadı. “Ben buradayım. Onu böyle mi buldun?”

İlki ciyakladı. “Bala hapsolmuş bir sıçan gibi.”

“Güzel. Çok güzel...”

Buz ısındı, suya dönüştü. Dağın yamacından aşağı kaydı ve tabarına indi. Vücudu serbest kalmasına rağmen boynuna ulaşmak için bile tek bir kasını hareket ettiremedi.

Birisi omuzlarının altından kavradı ve onu yukarı çekti. Onlar kimdi? Onu şişte kızartıp yanmış etini yiyecek olan yamyamlar mı?

O kadar soğuktu ki sıcağı neredeyse memnuniyetle karşıladı.

Her kimlerse bir Moonling onlara yardım ediyordu. Birisi buzları çözmüştü. Onu ormanın içinden geçirdiler. Varlığını haber veren rezalet kuşu duyabiliyordu. Cleo’nun kuşu. Bir şekilde onu izliyor muydu? Moonling hükümdarının Isla’nın canlı canlı kızartıldığını görmekten büyük zevk alacağını hayal etti.

“Kuşu vur! Kulaklarımı kanatıyor!”

Gece boyunca tıslayan bir okun tanıdık sesini duydu. Bir an sessizlik oldu.

Sonra daha fazla çığlık.

“Lanet bir kuşu vuramıyorsan neden onun kalbini alarsın ki?”

“Onu ben buldum!”

“Belki seni vurup onu kendime saklarım.”

Kuş, neredeyse mutlu bir şekilde ciyakladı.

Orman hareketsiz kaldı.

Havada bir akım, ağzında metal hissetti.

Onu tutsak edenlerden biri çığlık attı ve alevlerin ısısı yü-

zünün yanında kükredi. Yakındaki bir şeyi paramparça eden yıldızların kokusu, tenine sıçrayan kan. Onu tutan kişi onu düşürdü.

Ama yere çarpmadan önce başka birinin kolları onu sarmıştı. Ve havadaydı.

Isla, bir hançere dönüştürülen metaldi, o kadar çok ısıyla doluydu ki çığlık attı ve ses çıkaracak gücü nasıl bulduğunu merak etti.

“Biraz daha,” dedi birisi.

Bu sesi duyunca durdu ve tüm gücüyle tekmeledi, çözülmüş uzuvlarını hareket ettirdi. Bir el gözlerinin üzerine geldi, onları ısıttı ve sonunda açabildi. Oro kaşlarını çatmış, onun üzerinde duruyordu.

“Sen!” dedi Isla dişlerinin arasından, sesi zehirliydi. Elleri onu boğmak için yalvardı. Onun karnını deşmek için tam ortasına bir bıçak saplamak, çıplak elleriyle kalbini sökmek. Onu öldürmek için mi buradaydı? Sonunda Lightlark’ın kalbini bulmuş muydu?

“Hayal ettiğinden emin olduğum her türlü korkunç şeyi yapmadan önce konuşmama izin ver.”

Vücudu hâlâ çok uyuşuk olmasaydı başka bir kelime duymadan ona saldırırdı.

Oro içini çekti. “Sana ihanet etmedim, Wildling.” Isla ağzını açtı ama o konuşmaya devam etti. “Gerçi buna inanman çok yardımcı oldu.”

“Neye yardımcı oldu?” diye homurdandı. Oro yalan söylüyordu. Onun kötü ağzından çıkan tek kelimeye bile güvenmiyordu.

“Ay Adası’nda karanlığın ışıkla buluştuğu yerlerden birine Cleo olmadan ulaşmak imkânsızdı. Yüzyıllar önce başkalarını dışarıda tutmak için bir labirente yerleştirilmişti. Ona ihtiyacım vardı... Bu yüzden eşleri değiştirdim.”

Isla'nın tırnakları avucuna battı. Artık parmaklarını hareket ettirebiliyordu. Belki yeterince hızlı olursa onu boğabilirdi. Elini kaldırmaya çalıştı. Ama zar zor yataktan biraz yükseldi.

Yatak.

Çılgınca etrafına bakındı. Kendi odasında değildi. *Onun odasındaydı.* Duvarlar düzdü ama tavan som altındandı. Yerler taşı. Tüm pencereler kalın kumaşlarla kaplıydı.

Oro, onun bakışlarını ve muhtemelen paniğini fark ederek yataktan bir adım geri çekildi. "Seni bulduktan sonra buraya getirdim. Başkalarının neler olduğunu öğrenmesini istemezsin diye düşündüm."

Hiçbiri mantıklı değildi. Oro onu neden kurtarmıştı? Ona ihanet etmediğini, planlarının hâlâ devam ettiğini iddia ediyordu. Tüm eylemlerinin onların kalbi bulma arayışlarına hizmet ettiğini. Yalanlar. Saymak için çok fazlaydı.

Etrafında yalanlar ve yalancılar var...

Oro devam etti. "Nihayet bu gece beni oraya götürdü. Seni böyle buldum. Ay Ada'da labirentteydim. Kalp orada değildi, bu iyi çünkü Cleo'nun onu almaya çalışacağından şüpheleniyorum. Ama şimdi aranacak sadece iki yerimiz kaldı."

Biz. Artık biz yoktuk.

Isla, başını salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı düştü, ihaneti hâlâ tazeydi. "Bu sadece eşleri değiştirmekle ilgili değil." Sesi çatladı. Bundan nefret ediyordu. "Sana güvenmiştim. Ben... Sen... Sen onlara söyledin. Sen..."

Oro bir anlığına gözlerini kapattı. "Biliyorum. Üzgünüm. Gerçekten. Cleo şüphelenmeye başlamıştı. Bir şekilde önceki gün Ay Ada'yı ziyaret ettiğimizi biliyordu." Isla kuşu düşündü. Onun casusu. Onları fark etmişti. "Bana yardım etmesi için onu ikna etmenin tek yolu seni kenara atmaktı. Açık bir şekilde. Son birkaç haftadaki tepkilerin ve eylemlerin gerçek olmalıydı."

Bu yeterince iyi bir sebep değildi. Bunu ona söylemek için ağzını açtı ama Oro devam etti.

“Ve kaynaklarım bana Cleo’nun ölen kişinin Starling olması gerektiğine giderek daha fazla ikna olmaya başladığını söyledi.”

Ne? Isla, alarm hâlinde fırlama dürtüsüne zar zor direndi.

“Bu hiç mantıklı değil. Benim ölmemi istiyor.”

Oro kaşlarını çatı. “Cleo eğer isteseydi bu gece seni öldürürdü.”

“Neredeyse yapıyordu,” dedi bıkkınlıkla. Oro onu kurtarmasaydı birinin öğünü olacaktı. “Neden Starling’i seçsin ki?”

“Starling’in aramızdaki en zayıf kişi olduğuna inanıyor. En küçük diyar. Lanetleri nedeniyle son beş yüz yılda en az gelişmiş olan onlar.”

Isla sesi titrerken konuştu. “Sen... Katılmıyorsun, değil mi?”

Oro kafasını salladı. “Hayır. Starling çok önemlidir. Sırrını sadece Cleo’nun bana güvenmesi için değil, kararı konusunda kafası karışsın diye de söyledim. Önceden Cleo ve Celeste eşleştğinde onu öldüremezdi. Eşleri değiştirdiğimde-”

“Doğrudan Celeste’in peşine düşebilirdi,” diye bitirdi Isla onun cümlesini.

Oro başını salladı. “Kesinlikle.”

Isla, Cleo’nun kurallara uymayı veya vadedilen gücü kazanmayı umursadığını bile düşünmüyordu. Lanetleri oluşturan oysa, hayır. Yine de Oro haklıysa ve sırrını paylaşması Celeste’i kurtarmışsa... Minnettardı. Söylediği her şey mantıklı geliyordu. Eğer doğruyu söylüyorsa, son iki hafta içinde yaptığı her şey onu ve planlarını güvende tutmak içindi.

Isla başını salladı. “Sana inanmıyorum.”

“Sana hiç yalan söylemedim, Isla.” Bir adım yaklaştı. “Bana defalarca yalan söylemene rağmen.” Bir adım daha. “Bana sırrını söyledin. Şimdi sana yeteneğimi anlatayım. Kim-

se bana yalan söyleyemez.” Onun mağaradaki sözlerini hatırladı. “Çünkü insanların yalan söylediğini anlarım.”

Onun yeteneği.

Isla gözlerini kırptırdı. Centennial boyunca ona sayılamayacak kadar çok yalan söylemişti. Birlikte çalıştıkları süre boyunca. Ve her seferinde biliyordu.

Oro, gözlerini kısarak ona baktı. “Tek yaptığın bana yalan söylemektir ve ben yine de sana kalpten bahsettim. Sana bunun dışında her şeyi anlattım. Çünkü Cleo, ihanete uğramış gibi görünmeni seviyordu. Sonunda beni Ay Ada’da istediğim yere götürmeye istekli olmasının nedeni buydu. Seni ifşa ettiğim ve senin yerine onu ortak olarak seçtiğim için çok heyecanlandım. Böylesine kritik bir sırrı ifşa ettiğim için.” Bir adım ötede durdu. Isla’nın elleri hâlâ yumruk hâlindeydi ve bir an onun suratına tokat atmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündü.

“Beni tehlikeye attın! Cleo beni öldürebilirdi!”

“Senden hiç uzaklaşmadım. Aynalar Mekânı’na taşındığını biliyordum. Girişini korudum. Yakınlarda muhafızlar konuşlanmıştı. Ella’nın zarar görmeden nasıl geçtiğini düşündün? Nereye gidersen peşinden gittim. Ve bunu yapamadığımda, senin yakınında olmadığından emin olmak için Cleo’yu gözetleyen muhafızlarım vardı.”

Isla eğlenmeyerek güldü. “Ve bu gece?”

“Bu gece onunla buluşmaya gittim. Onu takip ederek aradan çıktın. Ama seni buldum, değil mi?” Oro kafasını salladı. “Cleo bir şeyler planlıyor. Gizli bir lejyon kuruyor.” Yani bundan haberi vardı. “Kalp onun adasında. Bizden önce eline geçerse yapacaklarından korkuyorum.”

Haklıydı. Isla, Cleo’nun lanetleri oluşturduğuna ikna olmuştu. Oro teorisinde haklıysa bu onun daha önce kalbi kullandığı anlamına geliyordu. Onu tekrar kullanmaktan alıko-yan neydi?

Oro'nun bakışları acımasızdı. "Sana güvenmemem için sayısız sebep vermene rağmen güveniyorum, Isla. Sen de bana güvenecek misin? İkimizin de halkının iyiliği için."

Halklarımız.

Isla bir daha asla Kral'la konuşmak istemiyordu. Ama bir planı yoktu. Celeste hâlâ çaresizce bağ kırıncının peşindeydi.

Ve halkı ölüyordu.

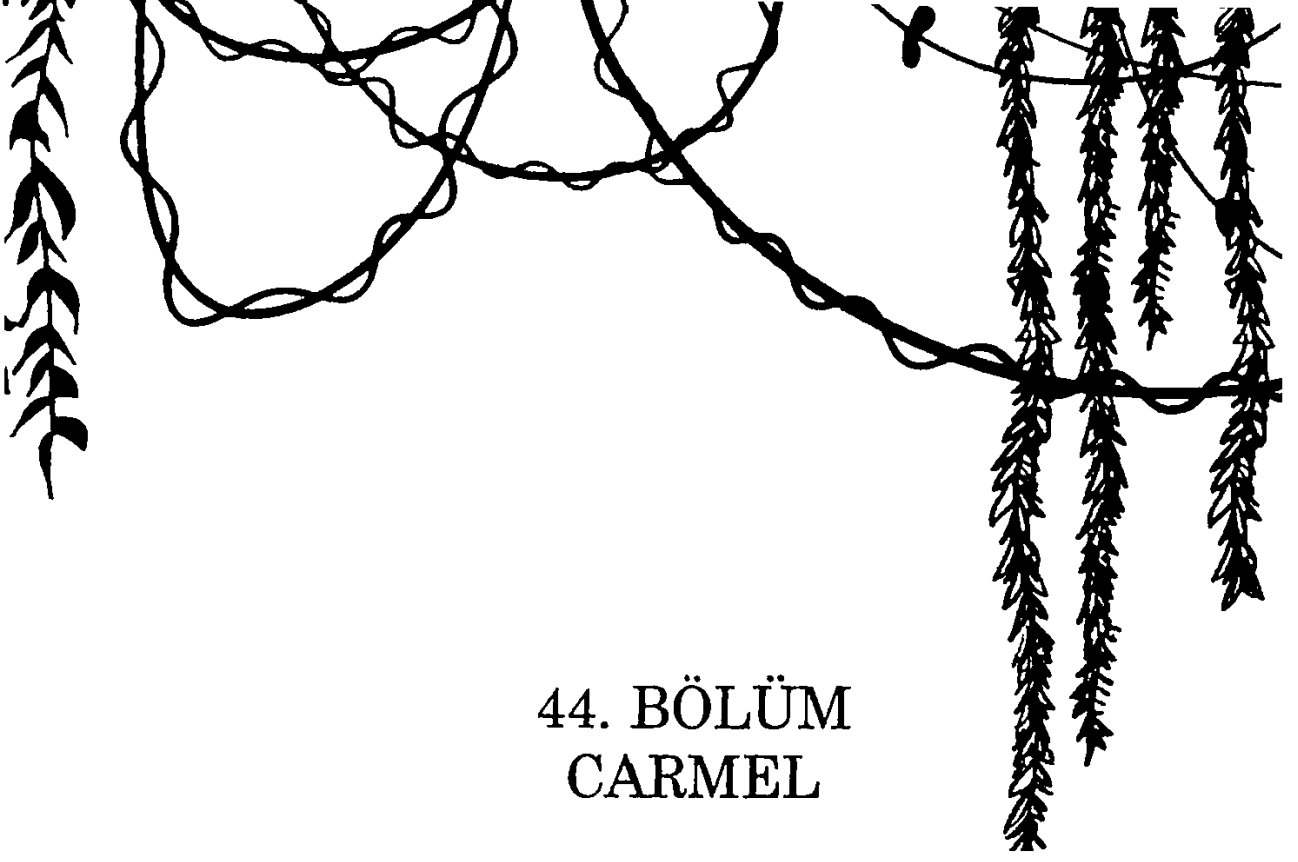
"O hâlde teklifin geçerli," dedi Isla, vücudundaki tüm sinir uçları ona güvenmemesi için bağıırıyordu. Bıçağı sırtına saplayıp nasıl hissettiğini görmesini sağlamak istedi.

Oro başını salladı. "Kalbi bulduğumuzda onu kullanacaksın. Söz verilen gücü alacaksın."

Isla'nın, yaptıklarından sonra ona tekrar güvenmesi aptallık olurdu. Ama bir yanı onun yalan söylemediğini umuyordu, gerçekten halkını ve kendisini kurtarmak için bir şans vardı. Ayrıca Oro'nun onun hayatını kurtardığı gerçeğini de göz ardı edemezdi. Tekrar. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Eğer ona karşı çalışıyorsa neden onun ölmesini istemiyordu? Kehanetin bir kısmını yerine getirmiş olurdu.

Ellerinin yumruklarını açtı ve o konuşurken pantolonunun gizli cebinden çıkardığı hançer takırdayarak yere düştü. Oro şaşırılmış bir şekilde gözlerini yere dikti.

"İyi." Isla atabileceği en soğuk bakışla onu sabitledi. "Artık kalp yemediğimi biliyorsun," dedi yavaşça. "Ama ciddi ya da öbür türlü, bana bir kez daha ihanet edersen..." Oro'ya dişlerini gösterdi. "Senin için bir istisna yaparım."

44. BÖLÜM CARMEL

“Cleo lanetleri oluşturdu,” dedi Isla ertesi sabah Celeste’e. Arkadaşına her şeyi anlattı. Saldırıyı, Moonling’le olan konuşmasını.

Bunun üzerine Celeste kaşlarını çatmıştı. “Ama ne amaçla? Onları oluşturduysa da üzerinde hareket etmedi. Diğer âlemlerin zayıflıklarını onları istila etmek için kullanmış gibi değil. O hiçbir şey yapmadı.”

Isla da aynı şeyi düşünüyordu. “Bilmiyorum. Belki bir şeyler yapmıştır ve biz henüz bunun farkında değilizdir.”

Ayrıca ona Moonling’in Celeste’in ölmesini istediğini de söyledi. Ve arkadaşı sadece omuz silkti. “Sanırım senin dışındakiler buradaki herkes istiyor. Tabii ki daha dikkatli olacağım. Ama ona bir an bile güvenmedim.”

Sonunda Isla, Celeste’e Oro’nun onu kurtardığını söyledi. Ve iddia ettiği şeyi. Kendini Celeste’in yargılamasına, hayal kırıklığına hazırlamıştı. Ama Starling neredeyse memnun görünüyordu.

“Bu güzel.”

“Güzel?”

Celeste başını salladı. "Sana söyledim, gizli kütüphaneyi arıyordum. Ana Kara kalesinde olduğundan eminim. Ve o nerede olduğunu biliyor olmalı. Ona sorabilirsin. Herkese en büyük sırrını anlattı, sana söylemesi gerekiyor. Güvenini tekrar kazanmak için."

Celeste'in bağ kırıcıyı aramaya devam etme konusundaki ısrarı, çılgılık atmak istemesine neden oldu ama Isla, sırf arkadaşını yatıştırmak için doğru zaman geldiğinde soracağına söz verdi.

Balodan beri adalılar kendilerini adalarına çekmişti. Ana Kara'da kullanılan güç eksikliği, parçalanmasını hızlandırmıştı.

Kutlama zamanı değildi. Isla ve Oro'nun mümkün olan en kısa zamanda, süre dolmadan Ay Ada'nın son birkaç yerini araması gerekiyordu. Terra ağaç ve sarmaşıklara dönmenden önce.

Ancak Oro, Centennial'in kurallarına hayatı pahasına bağlıydı. Ve Isla kazanmak istiyorsa onları takip etmek zorundaydı. Yetmiş beşinci günde, Carmel planlandığı gibi devam etti.

Centennial'in son çeyreğini kutlamak için yirmi dört saatlik bir karnaval olan Carmel, sadece soylular için değil, tüm adalılar için krallıkların bir kutlamasıydı. Isla, baloda yaşananlardan sonra kimsenin etkinliğe geleceğini düşünmüyordu ama gerçekten de karnavalın bir gün önce dükkânlar kapılarını bir kez daha açtı. İnsanlar sokakları doldurmaya başladı.

Isla'nın etkinliğin tamamına katılmasına gerek yoktu, sadece bir kısmına katılsa yeterdi. Sabah pikniğini atladı. Ana Kara'nın doğu tarafında öğleden sonra olan şenlikleri de.

Moonling'in kuralları umursamaması göz önüne alındığında, Cleo'nun ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etti. Lanetleri oluşturmuş olsaydı onları sağlam tutmak isterdi, kırmak

değil. Moonling başkalarının da onları kırmasını engellemek isterdi.

Isla bütün gün şatosunda bekledi ve şenliklerin yankılarını penceresinden dinledi. Uzakta çalan müziği. Kutlamalar şatoya, bahçelere doğru ilerlerken bardaklar şingirdadı.

Bu gece Carmel olmasaydı Ay Ada'daki son yerleri arıyor olacaktı. Terra'nın iki bacağı da artık yerin altındaydı. Başının tepesinden çiçekler açmıştı. Ormanın onu tamamen alması uzun sürmeyecekti. Ormanın yok olması çok uzun sürmeyecekti.

Bir dinlenme günü, dedi kendi kendine. Sonra kalbi bulacak ve istediği her şeyi alacaktı.

“Gülünç görünüyorsun,” dedi Celeste.

Alaca karanlıktan hemen sonraydı. Starling, Isla'yı ziyaret etmek için şenliklerden yeni dönmüştü. Yeniden birlikte çalıştıkları için Isla, Oro'nun ısrarı üzerine şatodaki odasına geri dönmüştü. Onu güvende tutmak için önlemler alacağına söz vermişti. Gardiyanlar koridoru sıkı bir şekilde izledi. Kral'ın kendisi de gün boyunca onu kontrol etti.

Celeste ve Isla, krallıklarının özenle hazırlanmış, ışıltılı temsilleri içindeydiler. Starling hükümdarı, boynunun tepesinden uzun eldivenlerine ve ayaklarının dibinde biriken kumaşa kadar kristallerle kaplıydı. Saçları, sadece o gün için galaksiden indirilen yıldızlara benzeyen minik elmaslarla süslenmişti.

O gece Isla açmış bir gül gibiydi. Kendi koyu saçlarının üstüne parlak kırmızı bir çiçek tacı yerleştirilmişti. Pembe yapraklar boynuna bastırılmış ve üç parçaya bölünmüş bir korsajın üzerine işlenmişti. Kalçalarında geniş hâlde çiçek açmadan önce omurgasında çaprazlanan kurdelelerle sıkıca kenetlenen belinde daha ayrıntılıydılar. Birbirine örülmüş sıra sıra yapraklar yere kadar uzanıyordu. Pelerini, iki metre arkasından gelen bir gül dizisiydi.

Carmel'e birlikte giremezlerdi. Oro ve muhafızları onun

hareketlerini izliyorsa muhtemelen arkadaşlıklarından haberdardı. Ancak bu endişe verici değildi. Elbette en genç hükümdarlar arkadaş olacaktı. Yine de ittifaklarının Centennial'dan önce olduğundan kimsenin şüphelenmesini istemiyorlardı.

Celeste yakında olacağına söz verdi. Ve Isla sadece birkaç dakika kalmayı planladı. Satıcılar şatonun dışındaki sokaklarda sıralanmış; turşu lapası, mürver çörekleri, pamuk şeker ve içecek kadehleri satıyorlardı. Gündüz yaşayan tüm âlemlerden eğlence tutkunları, renklerinin ayrıntılı versiyonlarını giyerek şenliklerde dolaştı, felaket olmadan geçen her saniye temkinlilikleri soldu. Starlingler simli giymişti, Skylingler rüzgârda tehlikeli bir şekilde başlarının üzerinde uçuşan şapkalar takıyordu ve Moonlingler beyaz resmî takımlar ve elbiseler giyyordu.

Herkes ona bakıyordu. Güçsüzlüğüne dair haberlerin yayıldığını düşündü. Gerçi çoğu onu düelloda görmüştü. Bir kılıçla neler yapabildiğine tanık olmuşlardı. Parmaklarının arasında bir hançer döndürerek onlara geri baktı. Harekete geçmeleri için onları cesaretlendirir gibiydi.

Isla takip edildiğini hemen fark etti. Ama Cleo tarafından değildi. Oro, bahçelerde onu takip etmesi için yaklaşık yarım düzine muhafız ayarlamıştı. İhtiyatlıydılar ama Isla gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Korumaları onu cesur yaptı. Bir tepsi içki taşıyan bir Starling yanından geçtiğinde kadehlerden birini aldı. Kalbi bulma ve gücünü alma olasılığını biliyordu. Bu onun son kutlaması olabilirdi. Şarap denemek için son şansı. Isla içeceği yuttu. Bal gibi tadı vardı ve boğazını yaktı.

Muhafızlar onu bahçe boyunca takip etmeye devam ettiler. Ağırılıksız hissetmeye başlaması sadece birkaç dakika sürdü. Şarap o kadar güçlü olamazdı, değil mi? Her zamankinden daha güçlü bir kutlama içeceği miydi?

Celeste bilirdi. Kalabalıkta arkadaşını arayarak yanlarından geçerken soylular ona baktı. Onu hiçbir yerde görmedi.

Belki de gitmişti. Belki de Isla'yı bulamamış ve onu odasına aramaya gitmişti.

Gitme zamanı, diye düşündü. Kuralları yerine getirecek kadar uzun süredir Carmel'deydi. Ve içeceğin etkileri sıkı sıkıya tutunuyordu.

Şatonun merdivenlerini çıkıp koridorlara geçtiğinde dünya tökezliyor gibiydi. Ya da belki tökezleyen oydu. Sıcaklamıştı, çok sıcaklamıştı, gülünç kıyafet ona pekmez gibi yapışmıştı. Çiçek tacını çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Boynundan aşağı sarkan yapraklar onu boğuyor gibiydi, onları soydu. Tüm kıyafet tamamen çok fazlaydı. Pelerinini çözdü ve arkasına düşmesine izin verdi. Şimdiden kendini çok daha iyi hissetti. Daha özgür. Daha vahşi.

Isla, gardiyanların onu takip ederken elbisesinin parçalarını bulduğunu hayal etti ve güldü. Bütün endişeleri şampanya baloncukları gibi uçup gitmişti. Denese bile korkularını birkaç saniyeden fazla düşünemiyordu, zihninde kayganlaşmışlardı.

Isla, elbisesinin yapraklarını koparmaya başladığında gülümsedi. "Bahse girerim, bir çiçek kendini hiç koparmamıştır," dedi kendi kendine. Sonra alt tabakayı yırtıp rahatlatarak dışına adım atarken güldü.

Arkasını döndü ve kendini tanımadığı bir koridorda buldu. Odasının önünden geçmiş miydi? Saçma elbisesini mahvetmekle bunu fark edemeyecek kadar mı meşguldü? Omuz silkti ve çiçekli elbise dizlerinin üzerinde sona erene ve arkasında bir yaprak izi bırakana kadar çözmeye devam etti. Çıkmaza gelene kadar yürüdü. Isla kaşlarını çatarak duvara baktı, sonra bir ses duyunca hızla döndü.

"Isla?"

Isla fazlasıyla geniş gülümsedi, heyecan damarlarında şarap kadar hızlı akıyordu. "Oro!" Sözde ihanet etmeme duygusu dünyalarca uzaktaydı. Tek hatırladığı, ona iyi davranması ve sözünü tutacağını umması gerektiği idi. Çıplak ayak-

larıyla ta yapraklarının üzerinden geçerek Kral'ın yanına gitti. Bir ara ayakkabılarını çıkarmış olmalıydı. Isla yapmak üzere olduğu Şey için kendi kendine güldü, ayak parmaklarının üzerinde durup Oro'nun tacına hafifçe vuracak kadar zar zor toparlandı.

Oro gözlerini kırpıştırdı. Sonra kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Isla gözlerini devirdi. "Sen her zaman çok sinirlisin... Neden? Hiç gülümsüyor musun?" *Evet.* Ona bir kez gülümsemişti.

Isla hâlâ parmak ularındaydı ve yer altından halı gibi kayıyordu. Geriye düşmeden önce Oro onu sabitlemek için dirseğinden tuttu ve hemen kolunu bıraktı.

Isla ona kaşlarını çattı. "Ben zehirli değilim," dedi tekrar gözlerini iyice devirerek. Döndü ve kemiklerinde çalıyormuş gibi hissettiği bir müzikle koridorda sallandı.

"Seni odana götüreceğim... Eğer istersen?" diye sordu Oro.

Isla omuz silkti. "İyi. Oraya gidiyordum... Ama koridorlar değişti." Açıklama için ona baktı ve Oro da ona saçma bir Şey söylemiş gibi baktı. Isla ne olduğunu bilmeden gözlerini kırpıştırdı.

Oro birden paniğe kapılmış göründü. "Pus mu içtin?"

Isla heyecanla başını salladı. şarabın adı bu muydu? Bir Şeyler mırıldanıyordu. Hayır, şarkı söylüyordu. Ağzını açtı ve sesi koridorları doldurdu. Yankılanma şeklini beğendi ve daha yüksek sesle şarkı söyledi. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Sanki boğazı, kolları ve yüzü yanıyor, parlıyor, vızıldıyordu. Neden Poppy ve Terra ona bu tür zevkleri yasaklamıştı? Oro konuşana kadar düşüncelerini kısmen yüksek sesle söylediğini fark etmemişti.

"Gardiyanların mı?"

Oro onu yönlendirdiği için şanslıydı çünkü son koridorları veya dönüşleri anlamamıştı. Isla başını salladı. "Senin gardiyanların var mıydı?"

Oro konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Hayır, yoktu. Asla hükümdar ya da kral olmamam gerekiyordu. Gardiyanları olan ağabeyimdi."

"Peki, ne olacağını düşünüyordun?" Kelimeler dilinden o kadar kolay döküldü ki Isla ona bir şey sormanın daha önce neden bu kadar zor olduğunu merak etti.

"Ordularımızı ben yönettim."

Isla koridorda durdu. Ellerini kalçalarına koydu. "Lightlark ordularını komuta mı ettin?"

Oro'nun ona ters ters bakmasını bekliyordu ama o bunu yapmadı. Sadece başını salladı. Yine de mantıklıydı. Bu yüzden düelloda bu kadar iyiydi. Oro tekrar yürümeye başladı, bu sefer daha yavaştı. Onun hızına ayak uydurdu. "Ondan bu yüzden nefret ediyorsun, değil mi?"

Grim'i kastettiğini biliyor gibiydi. Nightshade'in önceki ünvanını duymuş olsa da Terra ona Oro'dan hiç bahsetmemişti. Nedenini merak etti. Acaba kendi biliyor muydu? Sunling kralının lanetlerden önceki itibarının ve tarihinin, lanetlerden sonra gelen her şey tarafından kapandığını düşündü.

"İkimiz de birçok savaşçı kaybettik. Ve savaşma şekline katılmıyorum." Daha fazla açıklama yapmadı ve ardından onun kapısında durdular. "İyi olacak mısın?" diye sordu. Oro, muhafızların onu takip ettiğini doğrulamak için omzunun üzerinden baktı. Koridorun girişini koruyarak duvara karşı yerlerinde durdular.

Isla başını salladı. "İyi olacağım." Oro gitmek için döndüğünde bileğini yakaladı. "Bekle. Hâlâ çok fazla sorum var. İçeri gelecek misin?" Oro, bu yapmak istediği son şeymiş gibi görünüyordu ama Isla caymamıştı. "Çay yaparım," diye ekledi.

Isla içeri girdi. Oro da ısrarı üzerine onu takip etti. Oro biraz su ısıttı ve Isla en sevdiği içeceği, sarı arı adını verdiği çayı oluşturan Wildling baharatları ve çiçekleriyle dolu keseyi buldu.

“Neden sarı arı?” diye sordu Oro bir yudum almadan önce. Hoşuna gitmiş gibiydi.

Isla kanepede onun yanına çöktü ve omuz silkti. “Bu çiçekleri yetiştiren bitki her zaman arılarla kaynıyordu. Çay için onları toplamaya çalıştığım her seferde en az üç kere sokulurdum. Ama buna değerdı.”

Oro ona garip bir bakış attı.

“İyi uyuyamıyorsun, değil mi?” diye sordu Isla ona doğru eğilip, gözlerinin altındaki morluğa bakarak.

Daha önce yaptığı gibi sorusunu görmezden gelmesini bekledi ama Oro, “Hayır,” dedi. “Uzun zamandır uyuyamıyorum.”

“Neden?” Isla’nın sesi şaşırtıcı bir şekilde nazikti. Onunlayken her zaman olduğu gibi yargılayıcı değildi.

Oro, onun ağacına baktı, meyveleri olgunlaşmış, suyuyla şişmişti ve dalları o kadar ağırdı ki aşağı sarkıyordu. “Çok fazla suçluluk duygum var,” dedi sessizce. “Bu beni uyanık tutuyor.”

Suçluluk. Isla bu kelimeyi yakından biliyordu.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu aniden. O geceyi kırık, dağılmış bir ayna gibi paramparça hatırlıyordu.

“Koridordan. Yaprakların izini sürdüm.”

Isla başını salladı. “Hayır... Önce.” *Ay Adası ormanında.*

Hava soğudu, durgunlaştı ve Isla usulca mırıldandı.

“Kuşu duydum,” dedi Oro. “Seni böyle buldum. Kuşu takip ettim.”

Aptal kuş, diye düşündü. Onu neredeyse öldürecek olanın aynısıydı. En azından biraz işe yaramıştı.

Isla aniden yorgun düştü, enerjisi de elbisesi gibi kolayca çözülüyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve gülümsedi. Başını onun bacağına yaslayarak kanepeye uzandı. İçki zihninin gözleri önünde dönmesine neden oldu ve inledi. “Ka-

famda bal var,” dedi çünkü tam olarak böyle hissettiriyordu.

Oro güldü ve bu öyle bir sürprizdi ki gerçekten öyle olup olmadığını görmek için gözlerinin açılmasını diledi.

Isla sıcacık uyandı. Şarap hâlâ aklını bulandırıyor ama önceki fırtınadan çok sis gibiydi. Kutlamayı parça parça hatırladı, Celeste onun için geldi. Gardiyanları fark etti. Şarap içti. Şatoya gitti. Kostümünü yırttı. Gözleri hızla açıldı.

Başı Oro’nun kucağındaydı, yanağı onun bacağına değiyordu. Tam hatırladığı gibi sırtı kanepeye yaslıydı. Hatırladığının dışında uyuyordu.

Şarapta ne olduğunu merak etti. Terra ve Poppy’nin bunu ondan neden sakladıklarını da biliyordu. Isla önceki gece yaptığı konuşmayı hatırladı ve ürperdi, soruları o kadar küstahtı ki. Ama Oro onlara cevap vermişti, değil mi?

Ne kadar süredir uyuyorlardı? Balkona döndü. Perdeler kapalıydı ama hafif aralıklarından güneş ışığı sızmıyordu. O zaman geceydi. Bu, tam o sırada aşağıdaki bahçelerde bir parti verildiği anlamına geliyordu.

Oro, hiç görmediği kadar huzurlu görünüyordu. Göğsünden dürtmek neredeyse ona acı veriyordu. Ama en azından Carmel’in son birkaç saatine katılmak zorundaydı. Adam irkildi, bir elini kendini savunmak için hızla kaldırdı, neredeyse onun boğazına ulaşacaktı. Karanlığın içinde onu karşısında gördüğünde gözleri yarım saniyeliğine iri iri açıldı. Sonra doğruldu ve elini indirdi.

“Uyuyakalmışsın. Teşekkür- Benimle kaldığın için teşekkür ederim. Üzgünüm, sanırım partinin bir kısmını... Kaçırdın.”

Oro’nun kaşları biraz çatıldı ve Isla onun bunu unutup unutmadığını merak etti. Daha iyi görünüyordu. Gözlerinin altındaki mor hilaller daha soluktu, çenesi daha güçlüydü.

Isla uykuya daldığı sesi hatırladı, Oro gülüyordu. Ve her zaman yaptığı gibi kötü niyetli değildi. Daha önce onun ger-

çekten güldüğünü hiç duymamıştı. Ona baktığında, bunu hayal edip etmediğini merak etti. Oro odayı incelerken kaşlarını çatmıştı. Sanki girmeyi kabul ettiğine pişman olmuştu.

Isla kalktı. Karmakarışık ve kalçasının yukarısına kadar yırtılmış olduğunu bildiği elbisesine bakmaya cesaret edemedi. Ayağa kalkarken Oro da bakmıyordu.

“Kutlamaya gitmeliyim,” dedi huysuzca.

Isla başını salladı. “Gitmelisin.”

Hiç düşünmeden Oro’ya uzandı ve o uyurken kayan tacını düzeltti. Bitirdiğinde gözleri onunkilerle buluştu. Ve orada öfke gibi bir şey vardı. Isla şaşırarak topuklarının üzerine indi.

“Ay Ada’da iki yer daha var,” dedi Oro düz bir sesle, onun ifadesinden etkilenmeden. “Yarın onlardan birine gideceğiz. Ertesi gün diğerine. Sonra işimiz bitecek.”

“Güzel,” dedi Isla kısaca balkonuna dönüp, kapıdan içeri süzülürken.

Gece havası bir okşama gibiydi, elbisesinin kalan taç yapraklarını hışırdatıyordu. Aşağıda kutlamayı duyabiliyordu, bardakların şingirtisi, sohbetin tıslaması ve neşeli müziğin sesi.

Bir saat sonra kapısı vurulduğunda hâlâ balkondaydı. Oro’nun yatma yolunda onu kontrol etmek için dönmüş olabileceğini bekleyerek gözlerini devirdi. İçini çekerek kapıyı açtı.

Ve Ella’yı yüzü kıpkırmızı bir şekilde orada dururken buldu. İşte o zaman balkondan duyabildiği partinin sessizleştiğini fark etti. Müzik bitmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Isla, hançerini bir anda çekerken.

Ella nefes nefese konuşurken silah karşısında irkilmedi. “Bir hükümdar saldırıya uğradı!”

“Hangisi?” diye sordu, bir kükreme kulaklarını ve dünyayı doldururken.

Ella’nın gümüş eldivenli parmakları iki yanında titriyordu. “Starling!”

45. BÖLÜM KAYBOLMAK

Isla kalede bir fırtına gibi ilerledi. Gücü olsaydı fırtına her yerde olurdu. Bir şeyden kaçır gibi koştı, hançerini fırlatacakmış gibi kuşandı, dişleri ayaklarının altındaki mermer buzmuş gibi takırdadı.

Bir Starling olan Ella yaşıyordu. Bu da hükümdarının da öyle olması gerektiği anlamına geliyordu. Olmak zorundaydı.

Çıglıklara ve aceleyle bahçelerden çıkmak isteyen adalılara yaklaşıırken maskesini hatırladı. Son birkaç ayın öncesinde Celeste'i tanımıyor olması gerekiyordu. Bu kadar umursamaması gerekiyordu.

Isla ağlamamak için avucunu çimdikledi. Yüzündeki endişeli çizgileri yumuşatmak, metali hareket ettirmeye çalışmak gibiydi ama yaptı. Yine de bahçeye girdiğinde koşuyordu. Nefesi kesildi. Durdu. Celeste, minyatür bir labirentin ortasında uyuyormuş gibi görünerek süzülüyordu. Gümüş renkli sis ve örümcek ağı kadar ince ip, etrafını ince bir örtü gibi sardı.

Oradaki diğer tek hükümdar Oro'ydu. Suratı bitkin hâlde Isla'ya döndü. "Eski bir büyü. Bir süredir görmemiştim. Bu bir zehir."

Cleo. Celeste'in peşinden gitmişti. Tıpkı Oro'nun şüphelendiği gibi.

"Bunu nasıl düzeltiriz?" Isla'nın sesi nefes nefese çıkıyordu.

Oro başını salladı. "Yapamayız. Sadece vücudu kendini onarabilir. Moonling iyileştirme yeteneği bu zehri güçlendiriyor."

Isla'nın dudakları titredi. Celeste'i tabuttaki bir cesedi izliyormuş gibi izledi. Son yetmiş beş gün boyunca kendini güçlü hissetmeye başlamıştı. Adaya ayak basan kararsız, deneyimsiz Wildling kızının aksine. Şimdi tekrar tamamen güçsüz hissediyordu.

Hayır! Onu iyileştirmenin bir yolu olmalıydı. Hiçbir şey yapmadan duramazdı.

"Bunu her kim yaptıysa yarıda kesilmiş," dedi Oro, Starling hükümdarının etrafındaki ağları inceleyerek. "Onu hemen öldürmüş olmalıydı. Tek iyi haber bu."

Isla'nın elleri yumruk hâlindeydi. "Ne zaman uyanacak?" diye sordu. Sesi çok yüksek, çok kabaydı.

Oro ona baktı. "Eğer uyanırsa... Günler olabilir. Haftalar." Ada o kadar uzun süre dayanamayabilirdi.

"Oydu!" diye homurdandı Isla. "Cleo!"

Oro onun gözlerine bakmadı. "Belki."

"Belki?" Isla çığlık atmak istedi. Ağlamak istedi. Ama o bunların hiçbirini yapmadı ve sabırla Oro'nun gitmesini bekledi.

Isla neredeyse öldürülürken Celeste onu kurtarmıştı. Baloda neredeyse tavan tarafından ezilirken Celeste oradaydı. Isla, Oro'nun sözde ihanetiyle sarsılırken, Celeste onu içinde bulunduğu kasvetten kurtarmıştı. O her zaman iyi bir arkadaş olmuştu. En iyi arkadaş. Ve Isla onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Arkadaşının ona en çok ihtiyaç duyduğu anda sarhoş hâlde balkonunda huysuzlanıyor-

du. Riskleri bile bile Celeste'i kutlamada yalnız bırakmıştı.

Grim bahçelere en yakın güvenli odada belirdiğinde havanın değiştiğini hissetti. Nihayet.

"Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var," dedi Isla sonunda kararlı bir sesle.

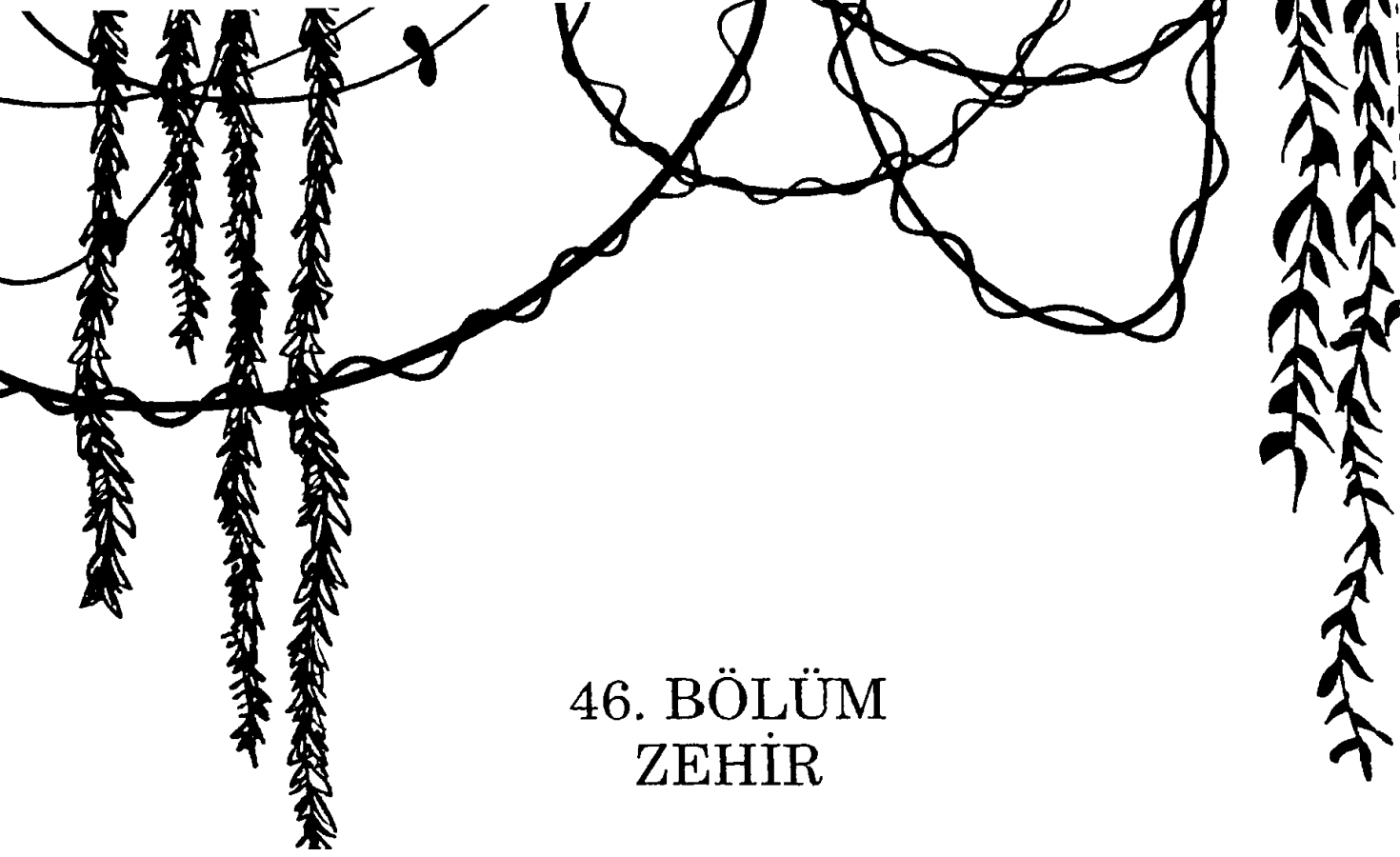
"Her şeyi yaparım."

Isla, ciğerlerinde sızıntı varmış gibi hissettiren bir nefes aldı.

"Ona kim saldırdıysa işi bitirmek için geri gelecek. Uyanana kadar onu ortadan kaybetmeni istiyorum."

İsteğini sorgulamadığı için minnettardı. Grim sadece başını salladı.

Ve bir saniye sonra Celeste'in bedeni ortadan kayboldu.

46. BÖLÜM ZEHİR

Her şey bir anda değişti. Şimdi Isla sadece kendisi, Terra ya da halkı için savaşmıyordu. Celeste için savaşıyordu.

Şafak sökmeden hemen sonra şatodan ayrılırken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Isla, arkadaşını pek çok yönden yüzüstü bırakmıştı ve şimdiye kadar bunu fark edememişti. Terra'nın yavaş yavaş öldüğünü görmek başarılı olmazlarsa arkadaşının da aynı kaderi paylaşacağını ona hatırlatmalıydı. Bunun yerine kısmen krallığına fayda sağlamayacağı için yıllarca formüle ettikleri planı çabucak terk etmişti. Celeste hakkında yeterince düşünmemişi. Geçmişini düzeltemezdi ama şimdi Celeste'e yardım etmeye çalışabilirdi.

Oro, Moonling yeteneğiyle iyileştirilemeyeceğini iddia etmişti ama belki de Wildling ilaçlarıyla olabilirdi.

Kısa süre sonra yabancı otlarla kaplı bir yoldan geçiyordu. Tenini binlerce kez işaretlemeye kararlı görünen bir ormanın içinden. Tehlikeli bir köprüyü aştı. Ta ki çorak ormanda yansımasını görene kadar. Aynalar Mekânı'nın karşısında.

O kasayı açması gerekiyordu. Her şekilde gerekliydi. İçinde eski Wildling ilaçları ya da Celeste'in zehrini çıkarabilecek bitkiler olabilirdi. Oro'nun haftalar önce onu götürdüğü

vahada hiçbirini görmemişti ama belki de onun yerine buraya kilitlenmişlerdi. Isla, kapının ondan açmasını istemesinin bir nedeni olduğunu biliyordu. Belki de buydu.

Kilidi çözmeden gitmeye niyeti olmayarak kararlı adımlarla duvara doğru yürüdü. Garip, uzun bir şekildi. Önce parmaklarını denedi. Boşlukları doldurmak için avucunun bir kısmını içeri sokarak onları acıyla sıkıştırdı. Ama elini kıvrırmaya çalıştığında tek yaptığı, derisi metale takılınca çığlık atmak oldu. Kendini kurtarması yaklaşık bir saatini aldı ve o zamana kadar elinde kanayan kesikler oluştu.

Isla vazgeçmedi. Haftalardır evi olan devasa sarayın her odasını aradı. Garip, kavisli silahlar vardı. Çalmayı bilmediği enstrümanlar. Delikleri olan ince bir tahta kutuyu kilide öyle bir itti ki kutu kırıldı. Bu yüzden kıymıkları çıkarmak için bir süre uğraştı ve bu süreçte parmaklarını tekrar kesti.

Öğlene doğru öfkelenmişti. Geri döneceğine yemin ederek eli boş hâlde kaleye geri döndü.

Isla, Cleo'yu uzun süredir öldürmek istiyordu. Özellikle de limandaki suikast girişiminden sonra. Ama şimdi... Celeste'i cansız, bir hayalet gibi yüzer hâlde, ağlara sarılmış hâlde görmek... Şimdi Cleo'yu öldürmek ve bunun için uzun zaman harcamak istiyordu.

Isla, yanında Oro ile Ay Ada'ya ayak basarken, Moonling hükümdarına nasıl acı çektireceğini düşünüyordu.

İki yer daha, dedi kendi kendine. Celeste artık oyunu oynayamıyordu. Isla her ikisi için de oynamak zorundaydı, kazandığından ve arkadaşının diyarını kurtardığından emin olacaktı. Artık önemli olan buydu.

Bakılacak sadece iki yer kalmıştı.

Yağmur acelesiyle yağın kar, başının tepesini ıslatıp yanaklarından aşağı çizgiler hâlinde damladı. Bu sefer uzun kollu tişörtünün ve pantolonunun üzerine soğuktan korunmak

için kalın bir pelerin giymişti. Yine de pek bir işe yaramadı ve gökten kaymış güneş gibi ısı yayan Oro'dan uzaklaşmadı.

Kısa süre sonra bir kar dağından çıkan bir kuleye geldiler. Oro tek girişinden, bir pencereden tırmandı ve bir kulede olmadıklarını anlayana kadar onu içeri, aşağı ve sonra bir koridor boyunca takip etti.

Bir saraydaydılar. Terk edilmişti ama yine de süslüydü ve tamamen beyaz mermerden inşa edilmişti. En yüksek zirvesinden girmişlerdi, geri kalanı buza gömülmüş, Ay Adası denen sonsuz kışa hapsedilmişti. Büyük bir merdivenin tepesine ulaşana kadar Oro'yu kat kat takip etti.

Geniş basamaklar, bir zamanlar giriş kat olması gereken yere iniyordu. Artık tamamen sular altındaydı. Her nasılsa mobilyalar bağlı kalmıştı, aşağıdaki odadaki her şey mükemmel bir şekilde yerinde görünüyordu. Sadece batmışlardı.

Oro giysilerini çıkarmaya başladı. Isla onunla yüzleşmek için döndü. "Ne yapıyorsun?"

Oro ona baktı. "O suda yüzleşmesi kolay olmayacak yaratıklar var. Ağırlaşmama ya da onlara beni boğacak bir şey vermeme gerek yok." Pelerini şimdi yerdeydi. Kısa süre sonra gömleği de ona katıldı.

Isla, zihnindeki her şeyin ona yapmamasını söylemesine rağmen baktı. Oro, Ay Ada'daki mermer heykellere çok benziyordu, bir savaşçı gibi kaslı göğsü ve kolları bıçak kadar keskindi.

Yarısından fazlası şimdi mavimsi griye yenik düşmüştü. O yarı altın, yarı buzdan bir heykeldi. Güçlerini kaybetmenin yavaş yavaş, santim santim ölmenin acı verip vermediğini merak ederek onu inceledi. Başka sebeplerden dolayı da baktı.

Oro şaşkınlıkla ona bir bakış attı. "Eminim daha önce bir sürü vücut görmüşsündür," dedi düz bir sesle.

Isla kıkırdadı. Bunu kabaca değil, daha gerçekçi bir şekilde

de söylemişti ve onun varsayımını suçlayamayacağını düşün-
dü. Gerçek bir Wildling, hatta güçsüz bir tanesi bile, sayısız
çıplak vücut görürdü. Romantik fetihleriyle ünlüydüler.

Bir bilgiydi, daha fazlası değil.

Isla yutkundu. "Elbette gördüm," dedi biraz fazla hızlı
bir şekilde.

Oro, onu halkından ayıran tek şeyin lanet eksikliği ol-
madığını hissederek kaşını kaldırdı. Öne doğru bir adım attı,
hâlâ gömleksizdi. Altın kafasını ona doğru eğdi. "Söyle bana,
Wildling... Kaç kişiyle birlikte oldun?"

Isla'nın yüzü kızardı. Ona tokat atma dürtüsüne zar zor
direndi. "Ne tür bir soru bu?" diye sordu. Onun krallığında
aşk yasaktı. Ancak samimiyetten uzak durulmuyordu. Bu
kutlanırdı.

Oro bunu biliyor gibiydi ve ifadesi daha da şaşırmışa
döndü. "Meraklı bir soru." Omuz silkti. "Ben birçok kadınla
birlikte oldum. Bu inkâr ettiğim bir şey değil."

Isla ona alayla baktı. "Ne kadar gergin ve çekilmez oldu-
ğuna bakılırsa, bu çok uzun zaman önce olmalı."

Oro'nun ağzının kenarları seğirdi. Hoşuna gidiyordu.
"Öyle olabilir. Ama soruma cevap vermedin."

"Ve vermeyeceğim," dedi Isla ona dik dik bakarak. Oro
sırıttı. Ona mı gülüyordu?

Nedense onun yanıldığını kanıtlamak zorunda hissetti.
Yüzündeki sırtışı silmek için. Gözlerini Oro'nun gözlerinden
ayırmadan pelerinin düğmelerini açtı ve yere düşmesine izin
verdi. Büyük beden tişörtünü ve pantolonunu çıkardı, sadece
iç çamaşırının üzerine giydiği kıyafetler kalana kadar. Göbe-
ğinin biraz yukarısına gelen minicik bir bluz ve uyluğunun
ukarısında biten yüksek belli, dar bir şort. Üzerinde iç çama-
rı yoktu, sadece kumaş parçaları vardı, onun önünde kendi-
cıplak hissediyordu.

Oro hareketsiz kaldı. Isla kaygısız görünmek için elinden

geleni yaparak omuz silkti. "Sadece ten," derken biraz nefes nefeseydi.

"Sadece ten," diye tekrarladı Oro, ağzı zar zor hareket ediyordu.

Isla yanından geçip merdivenlerden aşağı indi. Ta ki ayakları suya değene kadar. Su dizlerine ulaşana kadar. Isla, Oro'nun pantolonunu, çoraplarını, sonra da ayakkabılarını çıkardığını duydu. Titredi, soğuk teninin her bir santimini ısırdı.

Bir an sonra Oro yanındaydı, sadece boxer ile. Isla bu sefer uzağa baktı. Biraz isteksizce.

"Burada nilüferler yetişir," dedi Oro da ona bakmadan. "Dağda işaret ettiklerin." Isla, dünyalar kadar uzaktaymış gibi görünen o günü hatırladı. "Kalp gibi bir şeyin köklerine yapışabileceğini söyledin, değil mi?"

Oro ona baktı ve Isla sadece başını salladı.

"Bu sular kadim, vahşi yaratıkları barındırıyor. Dikkatli ol."

Kral içine daldığında su dalgalandı. Isla derin bir nefes aldı ve onu takip etti. Oro hızla ana salondan çıkıp koridora yüzdü. Isla merdivenlerin yanında kaldı. Tavan yirmi metre yüksekliğindeydi ve o tavanın tepesindeydi. Bir zamanlar suda kıvrılan bir manzara şeridi olan, içinden kesikler geçen bir tablo dışında neredeyse mükemmel görünen bir odaya doğru dalıyordu.

Bakışları, mobilyaların altındaki zeminin kenarlarında gezindi. Herhangi bir bitki belirtisi yoktu. Farklı bir oda demek için döndü ve şoktan neredeyse bir ağız dolusu su yutacaktı.

Sevimli ve kâbus kadar acımasız bir surat önünde yüzüyordu. Kızın yüzünün yarısı pul puldu, saçlarının yarısı bir koi balığının kuyruğunun şeffaf ipeksiliğine sahipti. Kolları ve bacakları da pulluydu, bu da uzuvlarının etra-

finda suya batmış ipek etkisi yaratıyordu. Büyüleyiciydi.

Isla gözlerini kıstı. Zihni birdenbire su gibi bulanıklaştı. Bir şey için oradaydı ama bunun ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Kız gülümsedi ve pullarla kaplı, tırnakları bıçak kadar keskin olan elini uzattı. *Yardım etmek için*, diye fark etti Isla.

Nedenini bilmiyordu ama elini tuttu. Ve kız onu derinlere götürdü. Yatak odasından geçerek bir koridora çıktılar. Isla o zaman nilüferleri gördü; batık, kökleri metrelerce aşağı inen örgüler gibiydi. Onlarla ilgili bir şey önemli görünüyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Şans eseri onu yönlendirecek bir kız vardı. Onu *nereye* yönlendirecekti? Isla merak etti.

Göğsü kasılırken bir şey kulaklarında çınladı, bir yankı ya da kükreme. Acı, yüzeyin uzakta olduğu kadar sessizdi. Ama çarpıntı devam etti. Çarpıntı, tıpkı şey gibi...

Kalp. Isla bunun için orada olduklarını hatırladı.

Takip etmeyi bıraktı ve kız etrafta dolandı. Kolunu çekti. Isla başını salladı, bu hareket onun başını döndürdü. Gözleri kapanmaya başlamıştı. Bir şeye ihtiyacı vardı... Belki havaya...

Kız ısrarcıydı. Kolunu çekerken Isla'yı da çekti. Bir şeyler doğru değildi. Isla kızın elinden kurtuldu. Yaratık bundan hoşlanmadı. Döndü ve jilet gibi keskin tırnaklarıyla Isla'nın karnını kesti. Kızıl bulutlar suyu mürekkep gibi lekeledi.

Isla, kaçması gerektiği dışında bir şey bilmeden tekrar odanın dışına yüzmeye başladı. Merdivenleri görene kadar kapıdan çıkıp yatak odasından geri döndü. Ama basamaklar çok uzaktı ve bacakları tutulmuştu. Yine de burada yalnız olmadığını fark etti, zihnindeki sis seyreliyordu. Ona seslenebilirdi.

Bir şey ayağını o kadar sert çekti ki nefesi kesildi, su yuttu ve tekrar battı. Boğazında bir ateş vardı, denizden gelen tuzlu su ciğerlerini yakıyordu. Ayaklarına, onu bir kez daha sahip-

lenen kıza bakmak için döndüğü sırada organları hava almak, rahatlamak için yalvarıyordu.

Göğsünün ortasına sakladığı, sütyeninin tellerine sıkıştırdığı hançeri aldı ve düşürdü. Serbest ayağının parmaklarıyla yakaladı. Ve karanlık figürü tam gözünden bıçakladı. Tısladı ve aniden çok aşağıda kayboldu.

Bir anda taş merdivenlerin başındaydı, ciğerlerindeki suyu öksürerek çıkardı. Havayla kafası tamamen temizlendi. Ne olduğunu merak etti. Neden kıızı bir aptal gibi takip etmişti?

“O bir gece yaratığıydı,” dedi Oro yakınlarda bir yerde. Sesi gergindi. “Aklını işgal edebilirler. Tamamen kapatabilirler.”

Adam onun yanında diz çöktü ve Isla çığlık atmaya başlarken kadar nedenini merak etti, acısı tüm gücüyle ona hücum etti. Yan tarafında, kızın onu kestiği yerde uzun bir yarık vardı. Oro, hantal varlığıyla tamamen çelişen nazik, sakinleştirici bir ses çıkardı. Dizlerinin üzerindeyken bile ondan fazlasıyla uzundu.

Soğuk taş zeminde titredi ve elini çıplak karnına koydu. Bir anda içini bir ısı bastı, ardından bir acı geldi, Oro onu iyileştiriyordu. Isla irkilince bir kez daha sakinleştirici ses çıkardı ve Isla ona baktı, gerçekten baktı, derisi yeniden birleşirken yüzünü buruşturdu. Oro da onun bakışına karşılık verdi.

Belki onun yakınlığı ve üzerindeki elleri veya büyük olasılıkla kan kaybedişi başının dönmesine neden oldu. Isla tekrar inledi, iyileşme teninde elektrik gibi hissettiriyordu. İki elini de onun yarasına bastıran Oro, ellerine Isla’nın eli değince irkildi. Parmaklarının altı kor gibi sıcaktı ve kocamandı, neredeyse karnının tamamını kaplıyordu. Çok geçmeden hareket etti. Parmak boğumlarının kaburgalarından aşağı inip yaranın kenarlarını iyileştirmesini izledi.

“Bitti,” dedi Oro, tam Isla kendini yeni bir batma hissine hazırlarken.

Kral'a gözlerini kırptırdı. Nefes nefese kalmıştı, yarısındaki tuz tenine değen alevler gibiydi. Şimdi nefesi düzene girdi. Oro ellerini yavaşça onun çıplak teninden çekti. Bunu yapar yapmaz Isla titremeye başladı, soğuk geri döndü. Bunun üzerine Oro ona tekrar dokundu ama bu sefer dizine.

Isla doğruldu, garip düşüncelerinden kurtulmak istedi, en başta neden bu sefil sarayda olduklarını hatırladı. "Buldun mu?" diye sordu gözleri iri iri. Çaresizce.

Oro'nun bakışları karardı. "Hayır, orada değildi."

Isla gözlerini kapattı, hayal kırıklığı neredeyse yarası kadar acıyordu. O, Celeste'in ve halkının tek umuduydu. Tekrar başarısız olamazdı. Gözlerini açtığı anda, hissettiğinden daha kendinden emin görünmek için kendini zorladı. "O zaman sadece tek bir yerde olabilir, değil mi?"

"Evet. Ama orası, kaçınmayı umduğum bir yerdi."

"Neden?"

"Vinderland bölgesinin tam merkezinde."

Kafası karışırken Isla yüzünü buruşturdu.

"Seni öldürmeye çalışan grup."

Ah.

"Onlar kimdi?" diye sordu. Onları görmemişti ama sesleri... Ona yapmak istedikleri...

Oro gözlerini kırptırdı. "Bildiğini düşündüm."

Neyi bildiğini?

"Onlar Wildlinglerdi."

Ne? Isla'nın yüzü buruştu. "Adada hiç kalmadı ve onlar da erkekti..."

"Hiç kalmadı. Onlar *Wildlinglerdi*. Grupları, lanetlerden bile önce diyarınızı terk etti. Güçlerinden çoktan vazgeçmişlerdi, bu yüzden kendi türleri etkilenmedi."

Yani kalpleri ve etleri arzudan yiyorlardı, bir lanet yüzünden değildi. Ürperdi. Wildlingler hakkında bilmediği

çok şey vardı. Grup neden en başta diyarlarını terk etmişti?

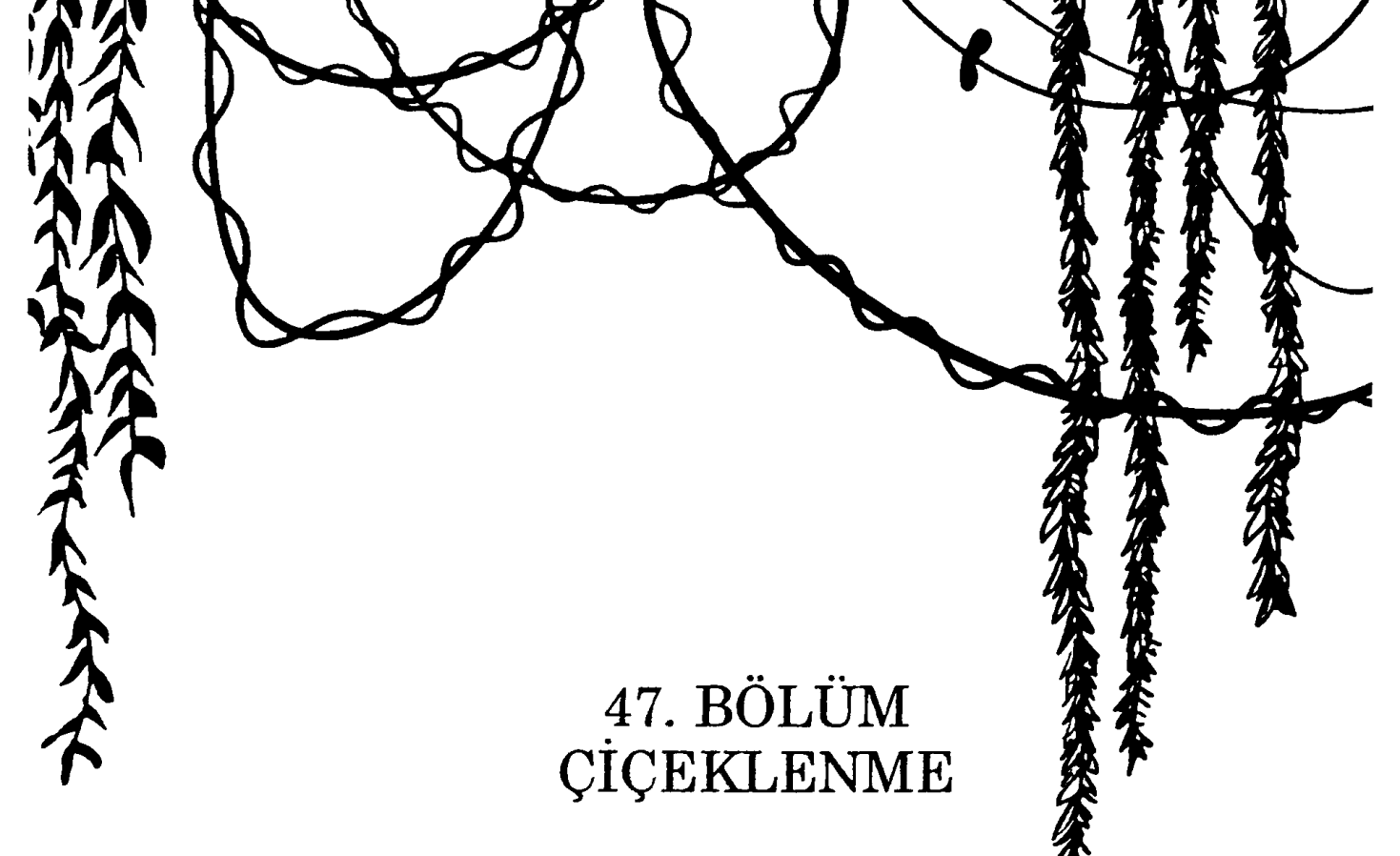
“Yalnız gidebilirim,” dedi Oro. Daha önce benzer sözler söylediği her seferin aksine, sesinde hiçbir sertlik yoktu. “Eğer riske girmemeyi tercih ediyorsan.”

Ama Isla buraya kadar gelmişti. Kazanacaksa, en sevdiği insanları kurtaracaksa kalbi bulduklarında yanında olması gerekiyordu. “Geliyorum,” dedi Isla.

Aynı gece, Oro onu asla davet edilmeyi beklemeyeceği bir yere, şatonun eski silah deposuna götürdü. Oklar, yaylar, bıçaklar, fırlatma yıldızları, kılıçlar gibi birçok şey aldı. Aklında Celeste ve Terra vardı, tanıdığı en güçlü insanlar.

Depodan ertesi gün için hazır hâlde ayrıldı.

Onu neredeyse parçalayacak olan eski Wildlingleri alt etmeye hazırdı.

47. BÖLÜM ÇİÇEKLENME

Ertesi gece Ay Adası'na ayak basar basmaz lacivert kuş onları buldu. Yüksek sesle inledi ve Isla okunu ona doğrulttu. "Bir ses daha çıkarırsan yahni olursun!" dedi kabaca. Bizzat Moonling hükümdarıyla konuşup konuşmadığını merak ediyordu. Celeste'e yaptıklarından dolayı Cleo'nun kuşunu tam göğsünden vurmalıydı. Bir kez daha ciyakladı, sonra okunun keskin ucundan uzağa uçup gitti.

"Sinirlisin?" diye sordu Oro. Üzerinde silah yoktu. Ve Isla bunun stratejik olduğunu düşündü. Eski Wildlingler, Lightlark kralının onları bir tehdit olarak gördüğünü bilemezdi.

En önemlisi, Cleo'ya bir mesajdı. Ay Adası'nda nerede olursa olsun, lacivert kuşu casusu olarak kullansa da kullanmasa da onların tekrar topraklarında olduklarını bilecekti. Oro adasına birçok kez silahsız girerek en büyük mesajı göndermişti.

Centennial bir oyundu. Ve Oro hâlâ en güçlü oyuncuydu.

Isla, karda son yere doğru ilerlerken beyaz saçlı hükümdarı düşünmemeye çalıştı. Onun yerine kalbi düşündü.

Çuha çiçeği kadar güzel açar mıydı? Lightlark kralının kalbi kadar soğuk olur muydu?

Çok yakındı.

Çok fazla yakınlardı.

Oro'ya döndü ve onu kendini izlerken buldu. İfadesi kararlıydı, yanlarındaki buz kütleleri kadar sertti. Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bir kez başını salladı.

Bir yer daha. Sonra her şey bitecek.

Vinderland bölgesi, Cleo'nun kar krallığının fazla uzatılmıştı. Kuzeydoğu köşesi o kadar haince soğuktu ki neredeyse yaşanmaz bir arazi uzanıyordu. Isla, Oro'dan bir kalkan gibi çiçeklenen sıcaklığa güveniyordu. Isıyı tamamen Isla'nın içine geçecek şekilde yaydı ve o, soğuğu burnunda zar zor hissetti.

Buz, diş gibi keskin, yerden belli bir açıyla çıkan bir kılıç demeti. Isla, gözleri tetikte, kabzasını sıkıca tuttu. Her şeyi inceledi. Karla kaplı iskeletler ve ölü ağaçlardan oluşan bir ormana girdiler.

Bir dalga hâlinde geldiler.

Bir an sessizlik oldu. Sonra birdenbire bedenler ağaçlardan atlayarak yollarına çıkarken gece çığlıkları bölündü. Diğerleri sandıkların arkasına saklanmıştı ve şimdi boyunlarına doğrultulmuş oklarla kendilerini gösteriyorlardı.

Ama Isla hazırды. Gülümsedi, sadece biraz. Ve serbest bıraktı.

Oklarından üçü aynı anda uçtu ve her biri hedefini buldu. Yüksek dallardan cesetler düştü. Uçan bir bıçaktan zar zor kaçarak eğildi ve sonra döndü, kılıcı şimdi avucundaydı. Kalbine hançer doğrulmuş olan adamın içini deşti, döndü ve aynısını şakağına paslı bir baltayla nişan almış uzun boylu bir kadına yaptı.

Diğer eliyle cebindeki yıldızları fırlattı ve kılıcını Oro'nun sırtına saplamaktan yarım saniye uzaktaki bir adamın boynuna uçtu. Boğazına ürkütücü bir kolye gibi mükemmel bir çizgi hâlinde indiler.

Oro'nun ateşi ıslık çalarak kükredi ve aynı anda beş kişiyi öldürdü, metal silahları varla yok arası ses çıkararak kara düştü. Oro birini bir ağaca karşı dondurdu. Bir diğerini Starling enerjisi patlamasıyla geri gönderdi.

Isla, bir topaç kadar hızlı döndü, bıçağı eti bulup dilimledi, tıpkı Wildlinglerin dişlerinin bir kalbin yumuşak dokusuna batması gibi. Silahı fırlatıp, onu kullanan kişiyi kesmeden önce metali diğer metallere çarptı. Aynısını diğerine yaptı. Ve diğerine.

Isla bir homurtu ile sırtüstü yere yığıldı. Yer buzla kaplıydı ve nefesi kesildi ama rahatlama hissetmedi, ciğerleri taşa dönmüştü. Bir adam onun üzerinde yükseldi. Dişleri bıçak kadar keskindi, silah şeklinde sivriltilmişti. Yemek yeme aletleri, diye fark etti Isla.

Adam elini onun boynuna doğru uzattı. Kırmak için. Temiz bir şekilde öldürmek ve böylece etin yaralanmadan ziyafet çekmeye uygun olması için.

Isla donmuş bir şekilde izledi. Titreyen elini yerden kaldırdı, nefesi kesildi, vücudunun çarpmanın şokunu atmasını dileyerek-

Ve adamın göğsünden bir kılıç geçti. Bir guruldama sesi çıkardı, sonra karın üzerine düşmeden önce kendi kanıyla boğuldu.

Oro elinde bir kılıçla orada duruyordu. Ama öncesinde silahlı değildi ya da o öyle sanmıştı. Gümüş kılıcın bir kıvılcım patlamasıyla gözden kaybolmasını hayretle izledi. Onu Starling enerjisiyle oluşturmuştu. Böyle bir şeyin yapılabileceğini bilmiyordu.

Isla'nın nefesi geri geldiğinde, bir daha uyanmayacak bedenlere bakarak ayağa kalktı.

Ölüydü. Hepsi ölmüştü.

"Dahası var," dedi Oro hemen. "Araştırmaya gelecektir. Hadi gidelim."

Isla onun elini tuttu, hâlâ nefes nefeseydi. Dokunuşlarıyla onu ısıttı ve koştular, Oro onu o kadar hızlı çekti ki neredeyse uçacaktı, ancak görüş alanına girdiği anda durdu.

Buzdan çiçeklenen beyaz tüylü bir ağaç.

Elbette. Kalp için mükemmel ev sahibiydi. Zaman içinde donmuş تنها bir ağaç. Tüylerinin, hatta köklerinin arasına gizlenmiş olabilirdi.

Isla öne adım attı. Bir kere. İki kere. Sonra koştu.

Nihayet. Her şeyin ardından...

İşte oradaydı. Kurtuluşları. Sevdiği insanlara hak ettikleri hükümdar ve arkadaş olma şansı.

Tam arkasında Oro'nun sesini duydu. Isısı büyüdü, her şey bittiği için rahatlamıştı. Aylar süren araştırmaları.

Asırlar süren acı.

Isla ağaca ulaştı ve dallarını aramaya başladı. Tüyleri kar kadar yumuşaktı. Rüzgârda sessizce dans ettiler, birlikte hışırdadılar, minik tüy parçaları aşağı düştü. Dallarında bir şey bulamayınca köklerine baktı. Buz, kalın ve örgüler hâlinde bükülmüş her santimini görmesine izin verdi.

"Isla."

Ağacı tekrar inceledi. Ve tekrar.

"Burada olmalı!" dedi ellerini öfkeyle tüylerin arasından geçirerek. Çaresizce.

Aşağıya daha yakından bakmak için kabaca dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse görüşünü kör eden acının verdiği sancıyı bastırdı. Ellerini buza yasladı ve daha yakından baktı, her düğümü inceledi. Ama köklerinin içinde hiçbir şey yoktu.

"Burada değil," dedi Oro. Sesi, o ilk akşam yemeğinde gözlerinin baktığı kadar boştu.

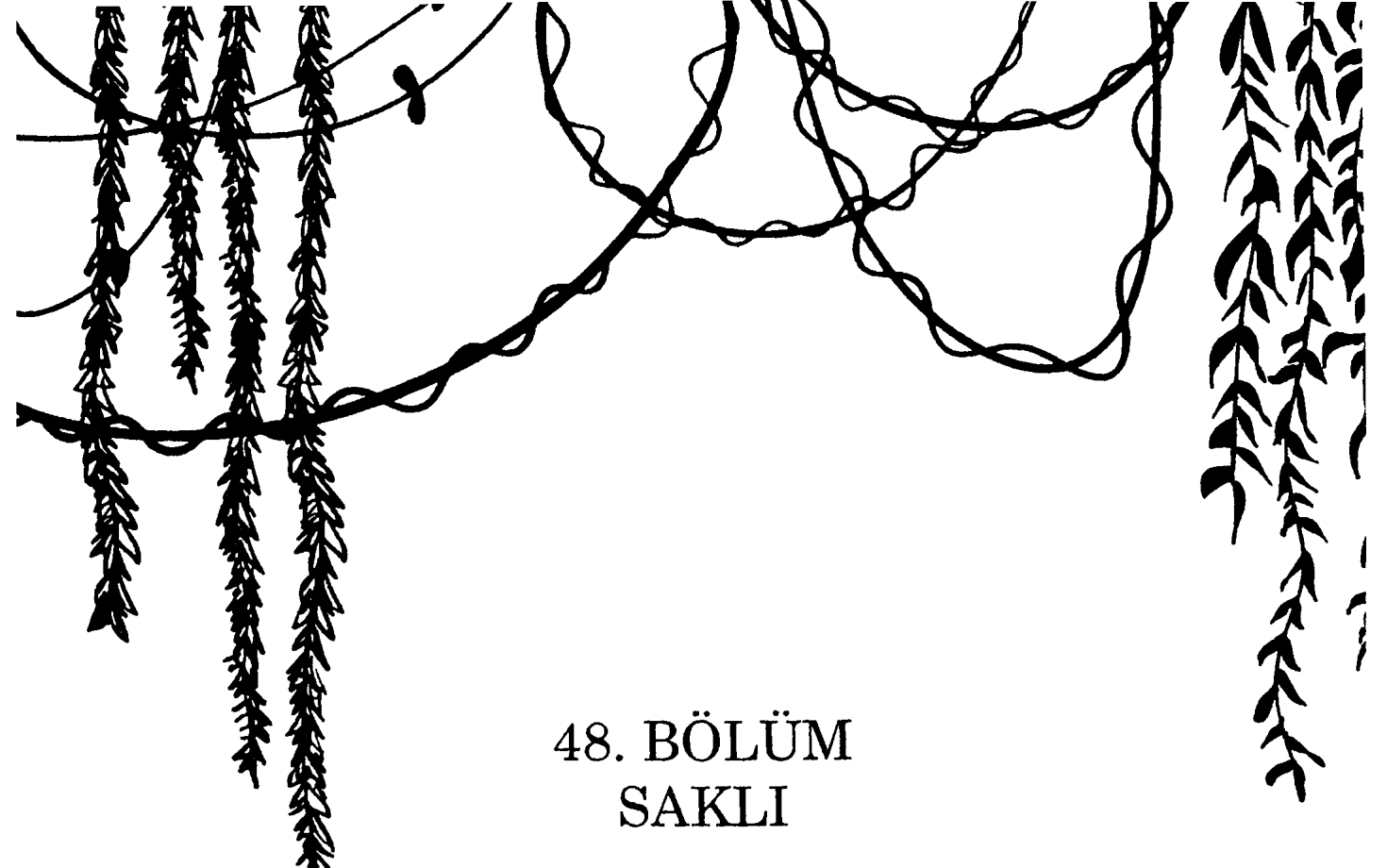
Yanılmışlardı.

Ya da doğrudular ve Cleo oraya daha önce varmıştı. Bel-

ki de adaya ilk ayak bastıklarında Cleo kuşunu onlarla dalga geçsin diye göndermişti.

Isla sustu. Cleo kalbe sahipse...

Başını buza dayayıp ağlarken daha önce görmezden geldiği Celeste'in uyarılarının ve şüphelerinin zihninde yankılandığını duydu.

48. BÖLÜM SAKLI

Centennial'dan geriye yirmi gün kalmıştı. Ve Isla, adanın on gün bile dayanamayacağını düşünüyordu. Terra beş gün bile dayanamazdı. Oro ve Isla tüm adada kalbi aramalarının ardından başarısız olmuşlardı.

Isla son seksen günde sayısız hata yapmıştı. Yanlış insanlara güvenmişti. Yanlış planlar yapmıştı. Yanlış ipuçlarını takip etmişti. Onu seven insanları korumak için her şeyi yapması gerekirken, körü körüne gücün peşinden koşmuştu.

Ama pes etmeyi reddetti. Bu sefer değildi. Celeste yapmasını talep ettiğinde değil.

Isla, Ay Ada'ya yaptıkları son yolculuktan üç gün sonra Oro'nun kapısını yumrukladı; kesik tenine defalarca Wildling iksiri sürdükten sonra bile parmak boğumları Vinderland soğuşundan hâlâ hassastı.

Tüylü ağaçta, Isla onun gözlerindeki ışığın söndüğünü görmüştü, o ilk gece tanıştığı kral olmaya hazır şekilde kendi içine kapanışını izlemişti. Kendi lanetli adasından daha kapalı ve korunaklı olmuştu. Kalp olması gerektiği yerde olmadığında bir parçası kaybolmuştu, tıpkı başarısız olurlarsa Li-

ghtlark'ın başına gelecekler gibi. Bu sefer belki sonsuza kadar kaybolurdu.

Isla'nın yumruğu geniş bir açıyla inerken kapı açıldı. Oro onun kolunu göğsüne çarpmadan yakaladı. Bileğini tuttu ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı. Isla onu geçerek odasına girdi ve Oro da izin verdi.

"Bu daha bitmedi!" dedi Isla, sanki hâlâ buna kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi burun delikleri genişledi ve sesi yarım çatladı.

Oro ona baktı. Hiçbir şey söylemedi. Isla ona doğru bir adım attı. "Reddediyorum!" dedi başını sallayarak. "Bunun böyle bittiğine inanmayı reddediyorum!" Parmağını onun göğsüne bastırdı. "Sen, tüm diyarlardaki en güçlü kişi olan Lightlark kralısın." Oro tek kaşını kaldırdı, onun hakkında *sefil* ve *çekilmez* sözcükleri içermeyen bir şekilde konuşmasına şaşırılmış görünüyor. "Başka bir yolu olmalı. Başka bir son."

Parmağı hâlâ göğsündeydi ve onun suratına bakmadan önce parmağına baktı. "Sen ne önerirsin?" diye sordu Oro.

Çok basit ama daha önce hiç sormadığı bir soruydu. Bağ kırıcıyı ararken bile Celeste'in planını takip ediyordu. Isla ilk kez kendi planını yaptı.

"En baştan başlıyoruz," dedi Isla kararlı bir şekilde, dönüp odasını incelerken. "En temel gerçeklerden, tüm bunların kökünden." Düşünerek dudağını ısırды. Ona söylediği ilk şeyi, tüm araştırmalarının temelini düşündü. Daha önce sorduğu ama yanıtlamadığı bir soruyu. Ona döndü. "Kalbi nasıl öğrendin?"

Oro kaşlarını çatı. "Hakkında bir şeyler okudum."

"Nerede?"

"Bir kitapta."

"Ne kitabı?"

"Eski bir kitap. Gizli bir kütüphanede buldum."

Dünya sessizleşti. Isla'nın tüm duyuları solmaya başladı.

Gizli kitaplık. Tıpkı Celeste'in dediği gibi.

Neden arkadaşını dinlememişti?

Çok alçak sesle şaşkınlığını gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapıp, suçlulukla ezilirken, dizleri rahatlık hissiyle titrerken sordu. "Ne kütüphanesi?"

Oro odanın ilerisine geçip, balkonunun kapısını açarken tereddüt etmedi. Kapıyı, odasının en büyük duvarına dayanuncaya kadar geri çekip kolu çevirdi, bu sefer ileri doğru iterek sert taşa dayandı.

Açıldı.

Isla onu kule kadar yüksek, Kral'ın odası kadar geniş bir odaya kadar takip etti. Kitaplar ve büyülü nesnelerle ağzına kadar doluydu.

Bir kütüphane.

Isla güçlükle nefes alıyor, zar zor hareket ediyordu, göğsünde çok yüksek sesle atan hain kalbinin onu ele vermemesini umuyordu. Tek gördüğü kitaplardı. Bağ kırıcı iyi gizlenmiş olmalıydı. Artık önemi yoktu.

Celeste ölümün eşiğindeydi. Isla, o bu hâldeyken onu kullanamazdı. Ve yapabilse bile bağ kırıcı Terra'yı kurtaramazdı. Sadece aşırı bir güç kurtarabilirdi. Sadece lanetleri bozan kişiye vadedilen güç kurtarabilirdi.

Oro, sanki daha önce sayısız kez yapmış gibi kendinden emin bir şekilde raflardan birine yürüdü. Bir kitap aldı ve açtı.

Sayfa boyunca anlamadığı eski bir dil mürekkeple yazılıydı.

"Bunu okuyabiliyor musun?" diye sordu.

Oro başını salladı.

"Her şeyi oku," dedi Isla. "Kalp hakkında her şeyi. Lütfen."

Oro kabul etti. Ama sayfaya bakmak yerine ona baktı. "Ben okumadan önce bilmen gereken bir şey var, Wildling." Oro ciddiye, ifadesinde alay ya da kabalık yoktu.

İçgüdüsel olarak Isla'nın midesi bulandı. Hayal kırıklığına hazırlandı.

"Seni en başında bilgilendirirdim. Ama Grim'in sana anlattıklarından sonra... Kendisinin açıklamasını bekledim." Isla yutkundu. Neyi açıklayacaktı? Bu kadar önemli olan neydi? "Sanırım hiç açıklamadı."

Isla ona sadece baktı. Bekliyordu.

"Adayı benim atam Horus Rey ve Grim'in atası Cronan Malvere oluşturdu."

Isla başını salladı. Bunu biliyordu.

"Seninki de öyle."

Isla gözlerini kırptırdı. Hayır. Bu doğru değildi. Isla sabit bir şey hissetmek için elini masaya koydu. Wildlingler artık adada gerçekten kabul edilmiyordu bile, oluşturulmasına yardımcı olmuş olamazlardı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Lark Crown. Üzerinde durduğumuz toprakları yaptı. Adaya onun ismi verildi."

Lark Crown. Bu ismi bilmiyordu.

"Yalan söylüyorsun. Eğer bu doğru olsaydı bunu herkes bilirdi. Bu bir sır olmazdı."

Oro'nun gözleri karardı. "Sana hiç yalan söylemedim. Ve bu bir sır değildi, uzun süre için değil. Ta ki bilgilerimizin çoğu gibi zaman içinde kaybolana kadar. Binlerce yıl geçti. Sunlingler o kadar uzun süre hüküm sürdü ki aday kimin oluşturduğu unutuldu. Ama herkes tarafından değil."

Oro ciddiye. Ve Isla, onun böyle bir yalandan kazanacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu. Eğer bu doğruysa, adanın oluşumunu konuştukları sırada Grim ona neden söylememişti? Grim'e cana yakın hükümdar dedikten sonra Oro'nun söylediklerini hatırladı.

Düşündüğün kadar cana yakın değil.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Hayır, yalan değildi. Oro'nun neden onunla bir anlaşma yapmak istediğini

şimdi anlıyordu. Neden ona gerçekten ihanet etmediğini.

“Bu yüzden bana ihtiyacın vardı,” dedi Isla, sesi çok gergindi. “Kalbi bulmak için.”

Oro’nun ifadesi başını sallarken değişmedi. “Sadece birimiz tarafından bulunup kilidi açılabilir. Sunling, Wildling veya Nightshade. Düşündüm ki... İkimiz beraber...”

Sadece birleşmek lanetleri geri çevirebilir.

Oro sadece kehaneti takip ediyordu. Isla’nın içinde açıklanamaz bir parça küçüldü. Oro’nun tüm sözlerinin kenarları vardı ve onun zihnini kesiyorlardı. Oro, haftalar önce, asıl suçun Lightlark’ın kalbini lanetler için kullanmak olduğuna inandığını doğrulamıştı. Artık yalnızca bir Sunling, Wildling veya Nightshade’in kalbin güçlerine erişebileceğini iddia ediyordu.

Bu, onların krallıklarından birinin lanetleri yaptığı anlamına geliyordu.

Cleo değildi. Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Isla’nın atası lanetleri yapmak için kalbi mi kullanmıştı? Yoksa Oro’nun kardeşi Kral Egan mıydı?

Yoksa Grim’in rahmetli babası mı?

Hayır. Cleo olmalıydı.

Isla, onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebilse de kitaba dikkatle baktı. Bu yeni bilgiye olan tepkisini inceliyordu.

“Kitap ne diyor?” diye dişlerinin arasından sordu, zihninin sakinleşmesini isteyerek. Hiçbir şey belli etmek istemiyordu.

Sonunda Oro’nun gözleri yüzünden ayrıldı. Ve okumaya başladı.

İki çan sesi sonra Isla ve Oro kütüphanede kamburlaşmış hâlde oturuyorlardı, aralarında sayısız kitap ve hüsrana dolu bir sessizlik yayılıyordu.

Kitabın ayrıntısı azdı. Saf, filtrelenmemiş Sunling, Wildling ve Nightshade yeteneği içeren bir kalpten bahsediyordu. Kendilerinden daha büyük bir enerji, sadece binlerce yıl önce var olan türden bir güç.

Kalp, çiçek açana ve en çok ihtiyaç duyulduğu anda Lightlark'ın bir parçası hâline gelene dek gizlidir. Oro'nun ona yaptığı çeviri buydu.

Isla tekrar ayağa kalktığında bacaklarına kramp girdi ve Oro'nun perdelerinin altından sızan ışığı görünce şaşırdı. Okumak için saatler harcamışlardı ve kalbe eskisinden daha yakın değillerdi. Ama Isla umudunu kaybetmemişti. Hatta bir süredir olduğundan daha umutluydu.

"Onu bulmanın anahtarı bu," dedi Isla kitapları işaret ederek.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Oro başını salladı ama gözleri her zamankinden daha yorgundu. Mor halkalar ve kırışik kenarlar. Isla tekrar buluşmadan önce biraz dinlenmelerini önerdiğinde sadece bir kez reddetmişti. Sonrasında şükür ki yumuşadı.

Isla bir hayalet kadar sessiz hâlde koridorlarda yürüdü, şato açılıyor ve şafağın kırmızımsı parmakları uzun, açık pencerelerden içeri sızıyordu. Oro'nun odasından uzaktaydı. Kendisinininkinden de uzak.

Isla, Grim'in onu sakladığı odaya girer girmez Celeste ortaya çıktı. Isla'nın ziyaret ettiği her gece gibiydi. Hâlâ bir heykel gibi duruyordu. Huzur içinde havada süzülüyordu.

Gözyaşları gözlerinin kenarlarını yaktı. Celeste en başından beri, başka bir hükümdarı öldürmeden lanetlerini bozmak için bağ kırıcıyı bulmaya kararlıydı. Birbirlerinden başka kimseye muhtaç olmadan.

Isla haftalarca bunun peşindeydi.

Celeste onu duyamasa da Isla sonunda konuşurken sesi titredi. "Haklıydın, Cel. Gizli kütüphane hakkında."

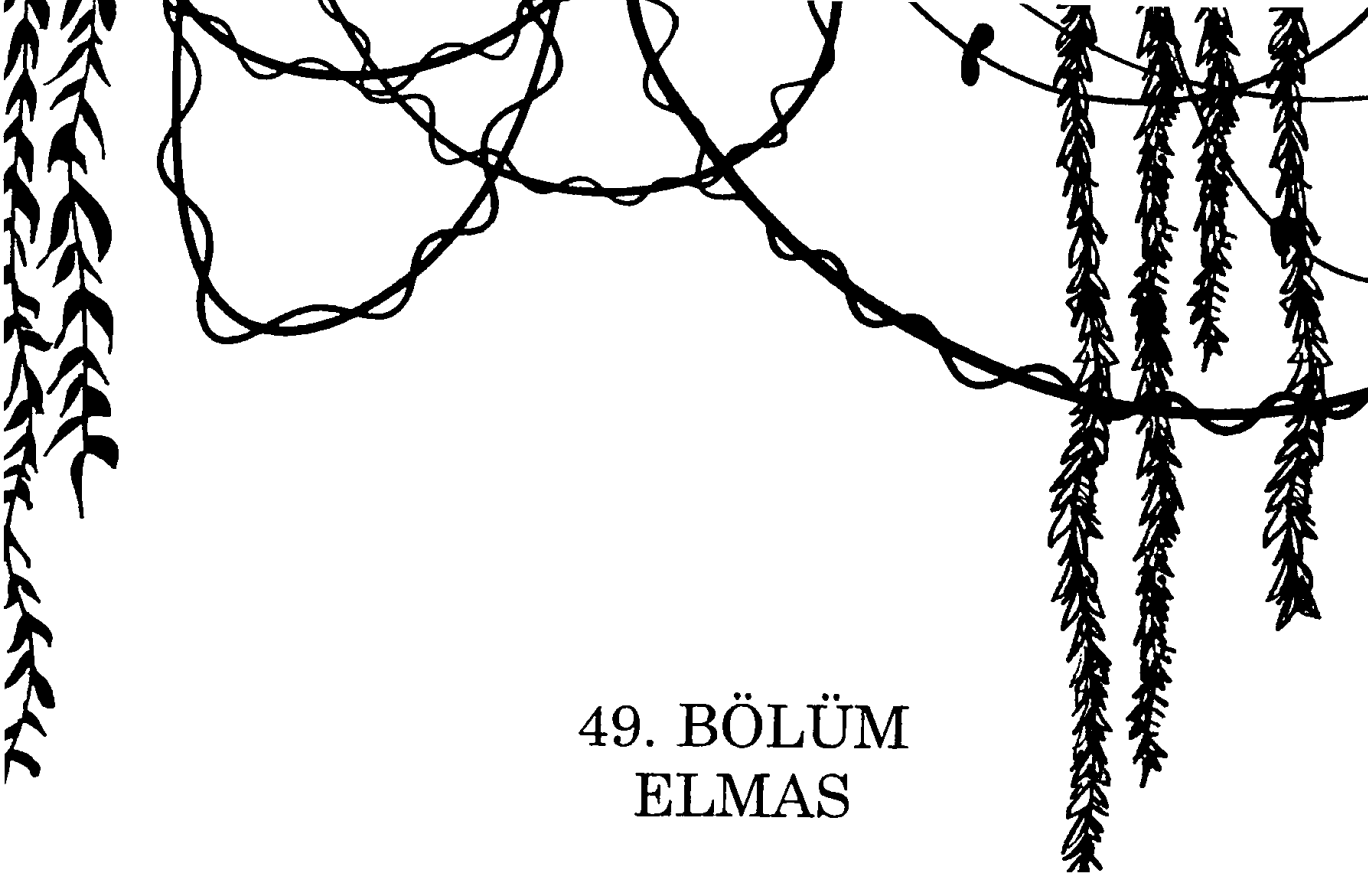
Uyandığında ne kadar heyecanlanacağını bildiği için arkadaşının ellerini tuttu. İşte o zaman Isla birinin yumruk şeklinde kıvrıldığını fark etti. Sanki zehir onu hareketsiz bırakmadan hemen önce savaşıyormuş gibi.

Isla, arkadaşının parmaklarını dikkatle çekerken, *savaşmak değil*, diye düşündü.

Bir mesaj göndermek. Isla'ya.

Celeste'in avucunda, Isla'ya bunu ona kimin yaptığını söylemek için yakalamayı başardığı bir şey vardı. Bir ipucu. Sonunda arkadaşının solgun elini tamamen çekip açtı.

Ve Azul'a verdiği elmas yüzük yere düştü.

49. BÖLÜM ELMAS

Azul, Celeste'i zehirlemişti. O; Isla'yı müziğiyle büyüleyen neşeli, tekinsiz hükümdar değildi. O, planı olan çıkarıcı bir hükümdardı.

Haftalar önce kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırladı. Oro, krallıklardan birini sona erdirme stratejisi için Azul ile kavga ediyordu. Kral, Isla'nın güvende olduğuna dair güvence vermişti. O ise Azul'un Moonling diyarını yok etmek istediğini varsaymıştı.

Şimdi onun Starling'den bahsettiğini anlıyordu. Celeste. Daha da kötüsü, Isla arkadaşına kulak misafiri olduğu konuşmadan bahsetmemişti bile. En azından en iyi arkadaşı, Skyling'le eşleştirildiği zaman onu uyarmalıydı ama Oro'nun ihanetine fazla odaklanmıştı. Kendine odaklanmıştı, her zaman kendine.

Azul'un Starling'i hedef alma olasılığını nasıl düşünmemişti?

Ama neden?

Planı neydi?

Pek çok soru, anlam oluşturmeyan parçalar. Ne zaman

bir şeyi kesin olarak bildiğini sansa gerçek yön değiştiriyor ve dağılıyordu. Uzun sürmüyordu.

Isla kâhinin söylediklerini hatırladı.

Senin... Birçok sorun var. Sana söyleyebileceğim çok şey var. Yine de yapmamalıyım.

Her şey çok yakında ortaya çıkacak.

Isla, Aynalar Mekânı'nda sırtı dik bir şekilde duruyordu. Ölü yapraklar ayaklarının dibinde tembel tembel uçuşuyor, camdaki bir kırıktan rüzgâr esiyordu. Bir zamanlar dolu ve şimdi boş olan, kahkaha ve müzik yerine örümcek ağları ve kırık aynalarla dolu odalara çıkan büyük merdivenlere baktı.

Boğazına yaslanan dev siyah elmasa uzanıp çekerken neredeyse onları duyabiliyordu, sesleri kendisinininki kadar güzeldi.

Bir dakika geçti. Gücü Aynalar Mekânı'nda işe yaramıyordu. Vahşi Ada'daki ormanın kenarında ortaya çıkıp yürüyerek gelmesi gerekecekti.

Kapı o kadar sert bir şekilde çarpılarak açıldı ki neredeyse kırılacak gibiydi ve arkasını döndüğünde çılgınca koşan Grim'i gördü. Grim'in gözleri genişçe açılmıştı, korkuyla doluydu. Nefesi vahşiydi. Yanında bir kılıç vardı. Bir anda karşısındaydı.

"Kalp... İncindin mi?"

Devasa elleri yüzünün iki yanını kavradı, başparmakları dudaklarının kenarlarındayken herhangi bir hasar var mı diye onu inceledi. Sanki o kan ve kemikten değil de buz ve sisten yapılmış ve kaybolmasına bir an kalmış gibi ona baktı. Koştuğundan nefes nefeseydi.

"Ben iyiyim."

Ses tonunu fark ederek Grim ellerini indirdi.

Isla'nın onu buraya çağırma sebebini geçiştirmesine ge-

rek yoktu. “Bana neden adayı Wildling’in Sunling ve Nightshade ile birlikte oluştuğunu söylemedin?”

Grim’in ifadesi değişmedi. Isla’nın olacağını düşündüğü gibi değildi. Bir an için Grim’in tek yaptığı onu incelemek oldu.

Sonunda Grim konuştu. “Bazı şeyleri kendimiz ortaya çıkarmamız daha iyidir.” Bakışları sabitti. “Başkalarının bana kendi başıma öğrenmeyi tercih edeceğimi söylediği birçok şey vardı. Zamanı gelince. Her şeyi daha iyi anlayacağım.”

Ne gibi şeyler? diye sormak istedi Isla. Ama odaklanmaya devam etti.

“Bana hiç söyleyecek miydin?”

“Tabii, zamanı gelince. Seni buraya getirdim, sorularını yanıtladım ama her şeyi bir anda sana yüklemek istemedim.” Grim kafasını salladı. “Yeni bir yere geldin. Çok şey bilmiyordun. Tüm krallığını temsil etmek için lanetlerin yükünü taşımaya zorlandın. Güçsüzdün. Çok korkmuştun. Daha kötü hâle getiremezdim. Getirmek istemedim.”

Isla, Centennial boyunca onun korkusunu hissedebildiği için şoke olmamalıydı. Kafa karışıklığını da. Yine de bu bir mazeret değildi.

“Benden sakladığın başka bir şey var mı?” diye sordu. Kimseye güvenemezdi. Azul, Celeste’i zehirlemişti. Cleo onu birçok kez öldürmeye çalışmıştı. Isla kâhinin uyarısını hatırladı.

Etrafında yalanlar ve yalancılar var, Isla Crown.

Grim onlardan biri miydi?

Grim’in gözleri bir şeyle parladı. Artık onu, parıltıyı tanıyacak kadar iyi tanıyordu.

Isla geri adım attı. “Var, değil mi?”

Grim gerildi. Başını salladı.

“Nedir?” Bir yanı kızgındı. Diğer yanı korkuyordu. Ve Grim hepsini hissetti.

Grim bir adım yaklaştı. Isla geri adım attı ve neredeyse basacağı yeri kaçıyordu. "Sana söylemediğim birkaç şey var," dedi Grim. "Açıkça değil." Bir adım daha.

Söyle artık, diye düşündü Isla. Bir an daha merak etmeye dayanamıyordu.

Grim kaşlarını çatı. Yüzünde tanıdık olmayan bir ifade vardı. Diğer insanlara çokça kaşlarını çatardı ama ona asla. Onunlayken her zaman sırtıyordu. "Bana ne yaptığını sana söylemedim."

Isla gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Sana beni harap ettiğini söylemedim."

"Harap?"

Grim onu onayladı. "*Harap*. İşkence. Seni ilk gördüğüm andan beri bana eziyet etmekten vazgeçmedin."

Isla ağzını açtı. Kapattı. Özür dilemeyi bile düşündü.

Grim devam etti. "Seninle olan birkaç konuşma ardından en dezavantajlı takası yapmaya bile hazırdım, bağışlamak isteyeceğin herhangi bir parçan karşılığında tüm varlığım." Kafasını salladı. "Aklımı işgal ettin. Akıl sağlığını sorguladım. Her zaman seni düşünüyorum."

Her zaman deyişindeki imayla yanakları yanıyordu. "Her zaman?" diye tekrarladı Isla, sesi nefes nefese gibi çıkmıştı.

"Gece geç saatlerde senin için sancıyorum. Senin için her zaman sancıyorum," derken yüzü gerçekten işkence görmüş gibi görünüyordu. Sanki bu sözleri söylemek için çok beklemişti. Sanki diğerlerinden daha kötü bir lanetmiş gibi.

Sonra Isla'yı öptü.

Isla irkildi ve Grim geri çekildi. Hayır. O daha uzaklaşmadan, kollarını boynuna dolayarak kendini ona bastırdı. Bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. Tüm öfke uçup gitmiş, yerini Grim'in gözlerini karartan duygular almıştı.

Grim'in sırtmasına fırsat vermeden dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam taş gibi soğuktu ve Isla'yı cama yasladı-

ğında daha da soğudu. Öpüşmeleri derinleştirdi, ağızları açıldı, ısı onun merkezinden aşağı doğru yayılıyordu. Isla'nın başı geriye düştü ve Grim boynunu öptü, dişleri kolyesinin oturduğu yerin altında, boğazını hafifçe sıyırdı.

Grim, onun pelerinini kenara çekti ve dudaklarını çıplak omzunda gezdirdi. Isla bir ses çıkardı; soğuk, tenini karıncalandırıyordu. Grim'in elleri belini kavradı, onu duvara daha çok bastırdı. Isla onun pelerininin düğmelerini açmak için uzandı ve pelerin sessizce yere düştü.

Gözleri onunkilere takıldı. Ama Isla çoktan onun gömleğini çekiştiriyordu. Hızlı bir hareketle çıkarmasına izin verdi. Sonra durakladı. Ve Grim'e baktı.

Savaş için inşa edilmişti. Tamamen kaslıydı. Üzerinde yükselen acımasız bir savaşçı. Göğsünün ortasında büyük bir yara izi vardı. Kalbinden birkaç santim uzaktaydı. Elini oraya bastırdı ve Grim onun hareketini izledi, nefesi biraz düzensizdi, sanki yerinde durmak için çok uğraşıyormuş gibi.

"Bu neyden?" Isla'nın nabızı şimdiden hızla atıyordu. Onunki de öyleydi.

Grim, o pürüzlü yara izini takip ederken ürperdi. "Sadece beni öldürmeye çalışan birinden." Elini onun elinin üzerine koydu. "Kalp Yiyici..." Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme vardı. *İsim geri dönmüştü.* "Şu anda beni *sen* öldürüyorsun." Sesi, son haftalarda gördüğü rüyalar kadar derindi. Onun gönderdikleri. Şimdi gerçekleştirmek istedikleri.

Isla onun tacını parmaklarının arasına aldı. Yüksek bir taktıyla yere düşmesine izin verdi. Aynısını kendininkine de yaptı.

Karanlığın hükümdarı ve vahşi doğanın hükümdarı, ikisi de biraz fazla hızlı nefes alıyordu. Isla tacının üzerinden ona doğru adım attı ve adam onu kollarının arasına aldı. Bu sefer öpücüğü çaresizdi, sanki güneş batıyormuş ve sadece birkaç dakikaları kalmıştı, sanki cam odanın paramparça olmasına bir dakika vardı. Sanki kafessiz bir kuş

gibi uçup gitmesinden korkuyormuş gibi Isla'yı sıkıca tuttu.

Bacakları Grim'in merkezine kenetlenmişti ve onu *hissedebiliyordu*, elbiselerinin kumaşından bile onun her santimini kendisine karşı hissediyordu. *Bana ne yaptığını sana söylemedim.* Kelimelerin anlamlarını bulduğunda sözleri zihninde yankılandı. *Senin için her zaman sancıyorum.* Grim şimdi onun için sancıyordu. Isla kendini yavaşça ona doğru sürttü ve Grim'in dudaklarından kısık bir hırıltı kaçtı. Kontrolsüz bir arzu patlamasıyla onu kalçalarının arkasından kavradı, parmakları derisine keskin bir şekilde saplandı ve kendisine daha da yakınlaştırdı. Isla'nın gözleri sürtünmeyle kapandı, başı geriye düştü. Grim ellerini onun elbisesinin önüne götürüp bağlarını ve askılarını hızla çözerken onu cama dayadı. O farkına bile varmadan kumaş gitmişti ve Grim'in ağzı göğsünün üzerindeydi.

Dünya paramparça olabilirdi ve o bunu bile fark etmezdi. Tek odak noktası Grim'in dilinin ve dişlerinin rotasıydı. Onun için, onun tadı, dokunuşu, tenine yıldırım çarpmış gibi hissettirishi için yanıyordu.

"Daha fazla..." dedi Isla ya da inledi, bilmiyordu, tek bildiği onun sunacağı her şeyi istediğiydi. "*Lütfen.*"

Adam onu kendine yakın tuttu, o da kollarını kavradı, adam onu daha yükseğe kaldırırken daha fazla ses çıkarmamak için omzunu ısırды ve sonunda eli tam istediği yere ulaştı. Kumaşın üzerine. Sonra kumaşın altına. Grim'in nasırlı parmaklarının ilk dokunuşunda inledi ve parmaklar yavaşça, istikrarlı bir şekilde gezinmeye başladılar.

Daha fazla. Grim bunu ona verdi ve parmaklarını daha derinleri keşfetmek için kullanırken Isla ağzına doğru inledi. Daha derin. İhtiyaç diğer her şeye üstün geldi ve Isla onun eline doğru hareket etmeye başlayınca Grim küfretti. "Bu kadar!" Grim'in sesi, sanki bundan onun kadar zevk alıyormuş gibi, ikna edici ve gergin bir hırıltının ancak üzerindeydi.

Bundan sonra ne yapabileceğini merak etmesine fırsat

kalmadan Grim, Isla'nın başını yukarı kaldırdı ve konuştu. "Bana bak, Kalp Yiyici. Çözülmeni izlemek istiyorum."

Tırnaklarını adamın ensesine geçirdi. Alınları birbirine yapıştı ve kendisini hiç bu kadar canlı ve çıplak hissetmemişti, zihnini sonsuz hisler kaplarken o seyrediyordu. Her duygusunun mümkün olduğunu düşündüğünden daha yoğun, doygun hâle gelmesiyle Grim, gözlerinin içine baktı.

Ve bununla ilgili bir şey çok tanıdıktı, uykuya dalmak, yağmura mırıldanmak ya da nefes almak gibi. Rüyasında binlerce kez yapmış gibi.

50. BÖLÜM UYKUSUZ

Isla uyumadı. Günlerini ve gecelerini kütüphanede geçirdi. Günler, Grim’le onu saatlerce cam kutuya hapseden fırtına sırasında Aynalar Mekânı’nın yüz penceresinden aşağı hızla inen yağmur kadar kolay kayıp gitti.

Sayfaları çevirirken onun ellerinin hatırasını teninde, dudaklarını da omzunda hissetti. O anda yapmak istediği her şeyi yapmamışlardı ve bir yanı, adamın kendi giysilerini çıkarmak için herhangi bir harekette bulunmak yerine onu kucağına çektiği için rahatlamıştı. Onun yerine yağmuru izledikleri, başını onun göğsüne yasladığı için. Grim’in çenesi, tacının olması gereken yerde duruyordu. Ayrılmadan önce, nerede saklanıyorsa Azul’u bulacağına dair ona söz verdimişti. Ve onu kendisine getireceğine dair.

Oro, Grim’in dokunduğu yerleri hissedebiliyormuş gibi onu izledi. Onun hayallere dalmış gözlerini fark etmiş olabileceğini biliyordu. Ama tek kelime etmemişti. Bir yanı onun bilmesini istemiyordu. Şüphelenmesini.

Isla tırnaklarını avucuna geçirerek kendini odaklanmaya zorladı. Lanetleri bozmak ve kazanmak artık her zamankinden daha önemliydi. O; kendisinin, Terra’nın ve Celeste’in tek umuduydu.

Ayrıca kalp, her zaman istediği hayatın kilidini açmanın anahtarıydı. Sadece güç değil, aynı zamanda belki de sabırsızlıkla beklenecek bir gelecek... Grim ile.

“Herhangi bir şey var mı?”

Oro’nun sesi, kafasında kaynayan düşüncelerin üzerine dökülen bir kova su gibiydi. Metne hiç odaklanmadığını bilerek gözlerini kırıştırdı ve onun ifadesine dikkat etti. İsla kitabı kapatıp boğazını temizledi. Aynı paragrafı on kez okumuştı ve hiçbir cümlelerin kalple ya da lanetle bir ilgisi yoktu.

“Hayır,” dedi sandalyesine yaslanarak. “Sen?”

Oro başını iki yana salladı ve sanki parmağının bir hareketiyle tüm yığını yakmasına sadece saniyeler kalmış gibi önündeki eski kitap yığınınına baktı.

Isla elleriyle yüzünü, gözlerini ve şakaklarını ovuşturdu. İçini çekti. “Bu işe yaramıyor.”

Oro sadece onu izledi.

Isla bitkindi. Boynu ve sırtı kambur durmaktan, okumaktan ağrıyordu. Zihni yaptığı tüm işlerden, düşünmekten, plan yapmaktan ve ayrıca hayal kurmaktan yorulmuştu.

“Konuş benimle,” dedi İsla başını kollarının arasına alarak. Tahta masa tenine karşı serindi ve çam kokuyordu. “Bana bildiğimiz her şeyi anlat.”

Oro, aylar önce kesin yapacağı gibi emir karşısında tereddüt etmedi. Bunun yerine sandalyesine yaslandı ve parmaklarını kızın kafasına yakın olan masaya vurdu. “Kalbin Ay Adası’nda olduğunu biliyoruz. Wildling, Sunling ve Nightshade’den ölçülemez bir güç içerdiğini biliyoruz. Lanetleri oluşturmak için kullanıldığını biliyoruz. Düzenli olarak ihtiyaç duyulduğunda farklı yerlerde çiçek açtığını biliyoruz. Ve karanlığın ışıkla buluştuğu yerde olduğunu.”

Karanlığın ışıkla buluştuğu yer.

Isla’nın göz kapaklarının ardında sadece karanlık vardı. Karanlığın ışıkla buluşmasını hayal etti. Neye benzeyeceği-

ni. Hangi renkleri oluşturacağını. Koluna karşı kaşlarını çat-tı. Hayal etmesi gerekmiyordu. Bunu hayatı boyunca sayısız kez, binlerce kez görmüştü.

Isla'nın başı o kadar hızlı kalktı ki alnında bir acı zonk-ladı.

Oro'nun gözleri hafifçe genişledi. "Ne oldu?"

Isla ayağa kalktı, volta atıyordu, zihni çok hızlı çalış-ıyor, sözcükler çok yavaş çıkıyordu. "Ya bir yer değil de bir zamansa?"

"Ne?"

Isla ona baktı. "Şafak. Gün batımı... Karanlık ışıkla bu-luştuğunda."

Oro gözlerini kısarak bunu düşündü. "Remlar, karanlığın ışıkla buluştuğu yer olacağını söyledi." *Kanatlı adamın adı bu olmalı*, diye düşündü Isla.

"Ya ikisi birdense? Ya karanlığın ışıkla buluştuğu bir yer-deyse, ancak yalnızca şafak vakti veya gün batımında ortaya çıkıyorsa?"

Oro, örümcek ağlarını temizler gibi yorgunluğunu sildi. Düşünüyordu. O kadar odaklanmıştı ki Isla neredeyse zih-ninin gözlerinin arkasında çalıştığını, olasılıkları döndürdü-ğünü görebiliyordu. Elini masaya yasladı ve baktı. Kafasını salladı. "Adayı onlarca yıl aradım ve asla bulamadım... Belki de bu yüzdendir."

Lanetli Sunling kralı gün batımında da şafakta da dışarı çıkamazdı, ikisi de güneş ışığına çok yakındı. Kalbi hep ge-celeri, güneş kaybolduktan çok sonra aramışlardı. Bu, kalbin neden kontrol ettikleri hiçbir yerde bulunmadığını açıklıy-or-du. Belki de bulunuyordu ama saklanmıştı. Oro ona baktı. "Isla, sanırım haklı olabilirsin."

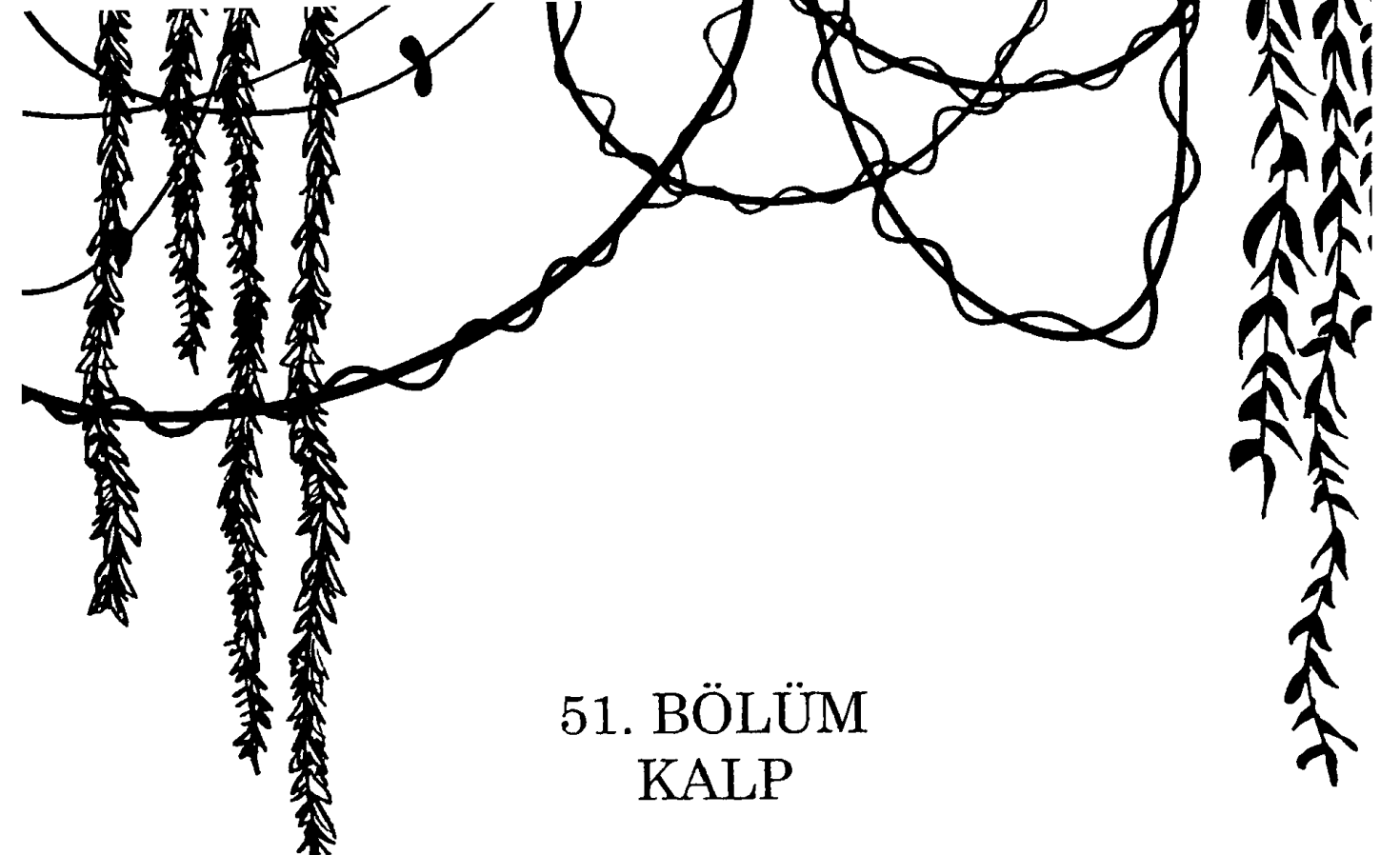
Isla ayağa kalktı. Oro da öyle. Yüz yüze geldiler ve Oro gülümsedi. *Gülümsedi*. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Gülümsemesiyle ilgili bir şey ona başka bir mutlu anı hatırl-

lattı. Alevlerin donmuş teninde acıyla karıncalandığını hissettiği an, rahatlama bir ağız dolusu baldan daha tatlıydı. Etrafı Vinderland ile çevriliyken kurtulduğunu anladığı an. Oro tarafından.

Oro her şeye rağmen onu bulmuştu. *Kuşu takip ettim*, demişti. Isla sırttı. Neredeyse ölümüne damgasını vuran aynı yaratık hayatını kurtarmıştı. Oro, onun düşüncelerini merak ederek ona tek kaşını kaldırdı. Isla dondu. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve tam kendini masaya yaslarken Oro onu sabitlemek için elini kaldırdı.

Kuş, Ay Adası'na her ayak bastıklarında acımasızca onu takip etmişti. Cleo'nun gözleri ve kulakları olduğunu varsaymıştı ama ya yanılıyorsa? Ya ona bir şey anlatmaya çalışıyorsa?

"Kalbin nerede olduğunu biliyorum," dedi Isla.

51. BÖLÜM KALP

Isla'nın adımları kara karşı sessizdi. Nefesi düzenliydi. Tüm dünyası bir tünele daralmıştı. Normalde sonsuz olan düşüncelerinin yerini yırtıcı bir sakinlik almıştı; öldürmeden hemen önceki his gibi, bir yayı salmadan önceki ipin gerginliği gibi.

Bu sefer haklıydı. Bunu tüm kemikleriyle biliyordu.

Oro o gece kalenin girişinde onu bekliyordu. Oda, ondan dalgalar hâlinde yayılan görünmez bir enerjiyle vızıldamıştı. Oro heyecanlıydı. Umutluydu.

Isla, kendine rağmen gülümsemişti. Çünkü o da heyecanlı ve umutluydu. Isla ona doğru yürüdü, parmak uçlarında yükseldi ve tacına hafifçe vurdu. Aylarca birlikte çalıştıkları adamın ona olan küçümsemesini nasıl evcilleştirmiş olabileceğini görerek, onu test ederek sırttı.

Oro kaşlarını çattı. Sonra tacını çıkararak onu şaşırttı.

Ve onu, Isla'nın başına, onun tacının etrafına yerleştirdi.

"Bu konuda haklıysan, Wildling," dedi Oro. "Benden bile güçlü olabilirsin."

Sözleri neredeyse dizlerini bükecekti. Ona gerçekten gali-

biyeti veriyordu. Hayır, onun galibiyeti olduğunu kabul ediyordu. Kral bile çözemezken Isla çözmüştü.

Isla kendi tacını çıkardı ve onun altın saçlarına yerleştirdi. Kafasında gülünç derecede küçüktü ve Isla'nın dudakları seğirdi. "Wildling sana yakışıyor, Kral," dedi kapıdan çıkmadan önce.

Başının üzerindeki taç hâlâ sıcak ve ağırdı. O kadar büyüktü ki alnının ortasına kadar iniyordu. Ama bundan rahatsız olmadığını fark etti.

Şafak sökmesine bir saatten az kalmıştı. Oro'ya sığınak aramak için yeterli zamandı. Onu bulduklarında tek yapmaları gereken beklemektir. Isla'nın teni kaşındı, tüm vücudu kıvılcımlarla kaplıydı. Yine de tüm enerjisini diğer tarafa odaklayarak tüneline kaldı.

Kalp. Sevdikleri. Geleceği.

Güç, aklındaki en son şeydi. Celeste ve Terra'yı kurtarabilirse tatmin olurdu. Yeteneklerden çok daha fazlasını ifade ediyorlardı. Bunu artık biliyordu. Sadece bunu çok geç fark etmemiş olmayı umdu.

"Ne yapacaksın?" Ay Adası'nda ilk adımlarını atarken Isla ona sordu. "Lanetleri bozduğumuzda?"

Oro, gözleri göğe dikilmiş, düzenli adımlarla yürüyordu. "Yeniden kurarım. Geçen yüzyıllarda odak nokta lanetler oldu. Onlar nasıl bozulur? Onlarla nasıl yaşanır? Onlarla nasıl hayatta kalınır? Bunların hepsi silindiğinde Lightlark'ı eski ihtişamına kavuşturmakta özgür olabilirim."

Isla ona tek kaşını kaldırdı. "Hüküm süren krallık olarak Sunling ile mi?"

Oro başını salladı. "Hayır. Bundan öncesi. Diyarların birleşik olduğu zamanlar."

Isla uzun bir iç çekti. *Birleşik*. Bu, Wildlinglerin Lightlark'a dönmesi anlamına gelirdi. *Kalanlar*, diye düşündü, midesinde korku dans ediyordu. "Wildlingler geri döner-

se Lightlark halkının mutlu olacağından emin değilim.”

“Olmayı öğrenmek zorunda kalacaklar,” dedi Oro. Ve sesi o kadar sertti ki Isla ona baktı. Bakışları buluştu. “Ve belki sen de kalmak istersin.”

Isla gözlerini kırptırdı. Lightlark’ta kalmayı hiç düşünmemişti. Sonrasını, lanetleri bozmayı başarırca hayatının nasıl görüneceğini hayal etmesine izin verdiği sınırlı zamanlarda, ufak tefek hayaller kurmuştu. O ve Celeste, Starling yeni topraklarında. Bütün arkadaşlarının doğum günlerini üzülmeden ve korkmadan kutlamak. Wildling yeni topraklarına güvenle liderlik ederken, Terra ve Poppy’nin onun yanında güçlü durması. Ve daha yakında... Nightshade’i ziyaret etmek. Grim’le vakit geçirmek.

Geleceklerinin hiçbirisi adayı içermiyordu.

“Belki,” dedi Isla. Ama bu bir yalandı. Ve yeteneği sayesinde Oro bunu biliyordu.

Sonraki yarım saati sessizce Ay Adası’nda yürüdüler. Rüzgâr yanaklarını o kadar şiddetle kırbaçlıyordu ki bundan Azul’un sorumlu olup olmadığını merak etti. *Azul*. Celeste’i zehirlediğinin kanıtından Oro’ya bahsetmemişti. O anda ona söyledi.

Oro kaşlarını çatı. “Bir yanlışlık olmalı. Azul asla başka bir hükümdara zarar vermek istemedi. Bir ittifak kurmaya bile çalışmadı.”

Ona Skyling’in Celeste’i nasıl zehirlediğini anlatmıştı. Bu onun masum olmadığının kanıtı değil miydi? Oro neden onu savunuyordu? Bir açıklama talep etmek istedi ama kulağında bir şey cırlarken geri çekildi.

Koyu mavi kuş.

Kanatlarını, sanki tüyleri küçük gövdesi için fazla ağırmış gibi yavaşça çırpıyordu. Tekrar ciyakladı. Bu sefer Isla onu tehdit etmedi.

Onu takip etti.

Isla ve Oro karda hızla koştular ve karanlıkta kuşu kaybetmemeye çalışarak gözlerini kısıtı. Ormanda, sanki yavaşlaması için yalvarırcasına giysilerine takılan iskelet gibi dallarla kuşun peşinden giderken soğuğu, ayaklarının altında eğilen tepeyi ya da başka hiçbir şeyi hissetmedi.

Devam etti. Nefes nefeseydi.

Kuş kalp değildi. Bunu biliyordu.

Ama ona götürecekti.

Buz dağları göründü. Kâhinler uzakta değildi. *Karanlığın ışıkla buluştuğu yer.* Kâhinin söylediği sözleri hatırladı... Kalbin onun buzunda olmadığını ama *yakın olduğunu, bildiğinden daha yakın olduğunu.* Ağaçlar burada birbirinden uzaklaştı ve kar için daha fazla alan oluştu. Aralarından bir nehir kıvrıla kıvrıla geçiyordu, suyun sesi yarılarak odunların küçük çatlakları gibi yeniden donuyordu.

Gece boyunca başka bir çılgılık duyuldu. Kuşu aşağı inip bir ağaca doğru uçarken buldu.

Bir yuvaya.

“İşte!” dedi Isla. Kalbin oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Tek yapmaları gereken sabaha kadar beklemektir.

Ağacın görüş alanında, buz dağlarından birine oyulmuş bir mağara buldular. Oro, ateş yakmadan ikisini de ısıtabileceğini bildiği hâlde ateş yaktı. Sanki çok yavaş hareket eden zamandan ve birkaç metre ötedeki kuştan dikkatini dağıtmak için elleriyle yapacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ya da belki onları ısıtamamıştı. Mavimsi grinin artık tenini ne kadar kapladığını görmüştü. Adanın her geçen gün daha da soğuduğunu ve karardığını hissetmişti.

Alevleri patladı ve güzel bukleler hâlinde zirveye ulaştı. Oro’nun ateşi hâlâ turuncu ve kırmızıydı ama aynı zamanda farklı bir şeye de bulanmıştı, koyu mavinin garip bir tonu. Onun bir imzası gibiydi.

Isla, tehlikeli bir şekilde başının üzerine tünemiş olan taccının etrafında parmağını gezdirdi. Kaşlarını çatı ve kaşlarının hemen üzerindeki kenarını görebilmek için gözlerini kıstı. "Mantıksız bir şekilde keskin," dedi uçlarından birinin kestiği parmak ucunu emerek.

Oro güldü. Muhteşem bir sest, anında gülümsemesine neden oldu. Samimiyetle. Belki de gördüğü kadarıyla onu güldürebilen tek kişi o olduğu içindi.

Ama sonra Oro acıyla katlandı.

Ay Adası sallandı. Buz sarkıtları mağaranın ağzından hançer gibi düşüyor, kimi paramparça oluyor, kimi de toprağı deliyordu. Isla, koluna isabet edecek bir darbeden kıl payı kurtuldu. Oro'nun elleri yumruk hâlindeydi ve homurdanarak eğildi, yüzü acıyla buruştu.

Dağlardan kayan kar, mağaranın girişini kapamakla tehdit etti. Kuş öfkeyle ciyakladı, sesi o kadar yüksekti ki Isla yüzünü buruşturdu. Bir buzul yarılrken gök gürültüsü gibi bir çatırtı duyuldu.

Şoklar başlar başlamaz sona erdi.

Ada parçalanıyor ve ben de onunla birlikte.

Oro nefes nefese kaldı, parmakları taşa saplandı. Sanki hâlâ titremeleri hissediyormuş gibi sırtı titriyordu, her yeri hâlâ ağrıyordu. Isla ona doğru dikkatli bir adım attı. Tam önüne gelene kadar diz çöktü. Oro sırtını duvara yasladı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

"İyi misin?"

Oro, sanki yıldırım çarpmış gibi tüm vücudu yeniden ele geçirildiğinde başını salladı. Elini yere vurdu ve vurduğu yerde uzun çatlaklar oluştu, Starling enerjisi mağarayı kıvılcım kokusuna boğdu. Isla acıyı hayal edemiyordu. Adayla olan bağlantısı, onun gücünü hissettiği anlamına geliyordu ama aynı zamanda onun yok oluşunu da.

Isla elini dikkatli bir şekilde onun omzuna koydu ve

adam kaskatı kesildi. Hızla geri çekti. Oro tekrar bağırdı, parmakları taşın daha derinine saplandı, avuçlarında ateş oluşup söndü, buz donup eridi, kıvılcımlarla kapladı ve sonra yok oldu.

“Ne... Ne yapabilirim?” diye sordu Isla panikle. Yapabileceği bir şey olmalıydı.

Oro’nun gözleri hâlâ kapalıydı. Oro yutkundu ve Isla hareketi izledi, onun bir kez daha yüzünü buruşturmasını izledi. Elinden gelse onun acısına katlanıp katlanamayacağını merak ederken buldu kendini.

“Benim için şarkı söyle, Wildling,” dedi Oro sonunda.

Isla onu yanlış duymuş olabileceğini düşündü. Ama titrek bir nefes aldı ve verdi. Sessizlik. Bekledi. Balkonunda geçirdiği o geceyi hatırladı. Kimsenin dinlediğini bilmeden şarkı söylüyordu. Oro alkışlamıştı. Ve o, bunu kaba olmak için yaptığını varsaymıştı.

Belki de hoşuna gitmişti.

Bir Wildling şarkısı söylemeye başladı. En sevdiği şarkıyı. Kendi sesinin yankılandığını duymak istediğinde söylediği şarkıyı. Odasında yalnızken ve uzaktaki birinin onu duymasını umduğunda. Diyarlar ötede dinleyen birinin olup olmadığını merak ettiğinde.

Isla şarkıyı söyledi.

Sesi bal kadar kalın, çanlar kadar yüksek, gök gürültüsü kadar derindi. Bununla çılgınca şeyler yapabiliirdi ve dizleri onun bacaklarını sıyırırken topuklarının üzerinde oturarak yaptı. Sesi mağarada yankılandı, ezgiler birbirine örüldü.

Oro’nun gözleri bir noktada açıldı. Düzenli nefesler alarak onu izledi. Yavaş yavaş yumrukları açılmaya başladı. Avuçlarını soğuk taşa dayadı ve dinledi.

Omuzları düştüğünde Isla ona gülümsedi. Oro’nun ifadesi değişmedi. Şarkı söylemeye devam etti çünkü ona durmasını söylememişti ve güneş doğmamıştı. Sesi kısılana ve

değişene kadar şarkı söyledi. Böyle dumanlı ve farklı olmasını seviyordu.

Bir yanı, kibar olmak için söylemeye devam etmesine izin verip vermediğini merak etti. Ama ağzını kapattığında Oro kaşlarını çatı.

“Neden durdun?” diye sordu.

Isla nefes nefese mağaranın ağzını işaret etti. “Bu yüzden!”

Karanlık gökyüzü aydınlanıyordu. Ay soluyordu. Oro bir anda ayağa kalktı. İkisi de girişe koşarak izlediler. Beklediler. Yükselen ışıktaki Isla bir şey fark etti. Gözlerini kıstı. Yuvarın hemen altında, havada yer çekiminden bağımsız bir şey süzülüyordu.

“Bu bir yumurta mı?” diye sordu Isla.

Sözler ağzından çıkar çıkmaz yumurta yere düştü. Yavaşça, çok yavaş, yere indi.

Ve kırılarak açıldı.

Kabuğundan parlak, altın sarısı çıktı. Uçurumun hemen karşısında, ufuktan yükselen güneşle birlikte yerden yükseldi.

“Tam yumurta ayı temsil ediyordu,” dedi sesi şarkı söylemekten kısık hâlde. “Sarısı da güneş.” Dolunayın yumurta gibi görüldüğünü kaç kez düşünmüştü? Ya da güneşin yumurta sarısı gibi görüldüğünü?

Kocaman gözleri ile Oro’ya döndü. “İşte bu!” dedi heyecanla. “Bu kalp!”

Kalp çiçeklenip Lightlark’ın bir parçası olana kadar gizlidir. Oro bunun bir bitki olduğunu varsaymıştı. Ama bu sefer kalp hayatın temeli olarak geri dönmüştü. Bir yumurta.

Oro yüzen yumurta sarısını ve onun atılan kabuğunu öyle bir hayranlıkla izledi ki Isla, dizlerinin üzerine çöküp çökmeyeceğini merak etti. Bakışlarıyla buluştu ve Oro, o kadar parlak gülümsedi ki sanki güneşin kendisi teninin içinden parlıyordu.

Oro, Isla’yı kollarının arasına aldı ve etrafında döndürdü.

Isla güldü, ağlamak üzereydi, gözleri karıncalandı, ciğerleri yandı. Anında kemiklerine kadar onun sıcaklığıyla doldu. Bir an sonra tekrar ayakları üzerindeydi.

Oro inanamayarak başını salladı. Başındaki taca uzandı ve Isla, onu alıp almayacağını merak etti. Bunun yerine gülümseyerek düzeltti. "Hadi, Wildling. Kalbimizi al."

Isla da ona sıırttı.

Nihayet.

Zayıf değildi. Kehanetin bilmecesini çözmüş, kalbi *kendi yoluyla* bulmuştu. Haklıydı. Sevdiklerini kurtaracaktı. Gardiyanlarının bile onun yapamayacağını düşündüğü şeyi yapacaktı.

Centennial'ı kazanacaktı.

Isla ağaca doğru yola çıktı. Kuş sevinçle ciyakladı. Yumurta sarısı güneş kadar parlaktı, avucunun ortasına sığacak kadar küçüktü. Saf altın gibi parlıyordu. Tüm Lightlark gücünün kaynağıydı. Onun kalbiydi.

Uzandı. Onu kavradı. Gücünün teninden, kemiklerinden geçtiğini hissetti; güç bir soğuk su, başının tepesinde bir gelgit dalgası ve her santimini yalayan alevler gibiydi.

Ve göğsüne bir ok saplandığında her şeyin koptuğunu hissetti.

Isla boğularak dizlerinin üzerine düştü. Çenesi eğildi ve gözleri tam kalbine saplanan okun uzun ucuna bakakaldı.

Mükemmel bir vuruş.

Arkasında bir yerlerden bir kükreme koptu. Ateş ormanı yutup insanları yakmadan hemen önce Oro olabileceğini düşündü... Orada *insanlar* vardı.

Vinderland. İntikam almak için buradaydılar. Oklar hâlâ çekilmişti. Ona tekrar vurmak için ipleri geri çektiler ve öldüler. Oro hepsini bir anda öldürmüştü.

Bir saniye bir ömür gibi geldi. Başı omzuna yuvarlandı, Kral'ın büyük tacı başından düştü. Oro oradaydı, sadece bir-

kaç metre ötede ona uzanıyordu ama onu iyileştirmek için mağaradan dışarı adım atamadı. Gündüz yapamazdı. Yüzü tuhaftı, kazınmış ve milyonlarca şekilde çizgilenmişti. Kral çaresiz bir sarsıntıyla daha uzağa uzandı, ancak yeniden acı içinde kükredi, güneş tenini ikiye böldü. Isla'nın altında kıp-kırmızı bir birikinti oluştu. Sıcaklığı, soğukta neredeyse bir rahatlık veriyordu.

Zaten çok uzun süre hayatta kalmıştı, şüphesiz kalp gücünün ona bahsettiği saniyeleri çalmıştı.

Isla, Lightlark'ın kalbini bir eliyle kavradı, kendi kalbi son atışlarını yapıyordu. Diğer eliyle uzandı ve kolyesini çekti. Grim, onun parmakları elmadan ayrılmadan ortada belirdi. Onun kanlar içinde olduğunu görünce gözleri büyüdü. Bir anda onun kollarındaydı.

"Lütfen!" dedi Oro mağaradan ve Isla onun sesini güçlkle tanıdı. Neden yalvarıyordu? Kalbi bırakmasını mı istiyordu? Eli gevşedi ve yumurta sarısı yere düştü.

Gördüğü son şey, Oro'nun her biri bir öncekinden daha şaşırtıcı olan bir avuç duyguya bölünmüş suratıydı.

Ve Isla gitmişti.

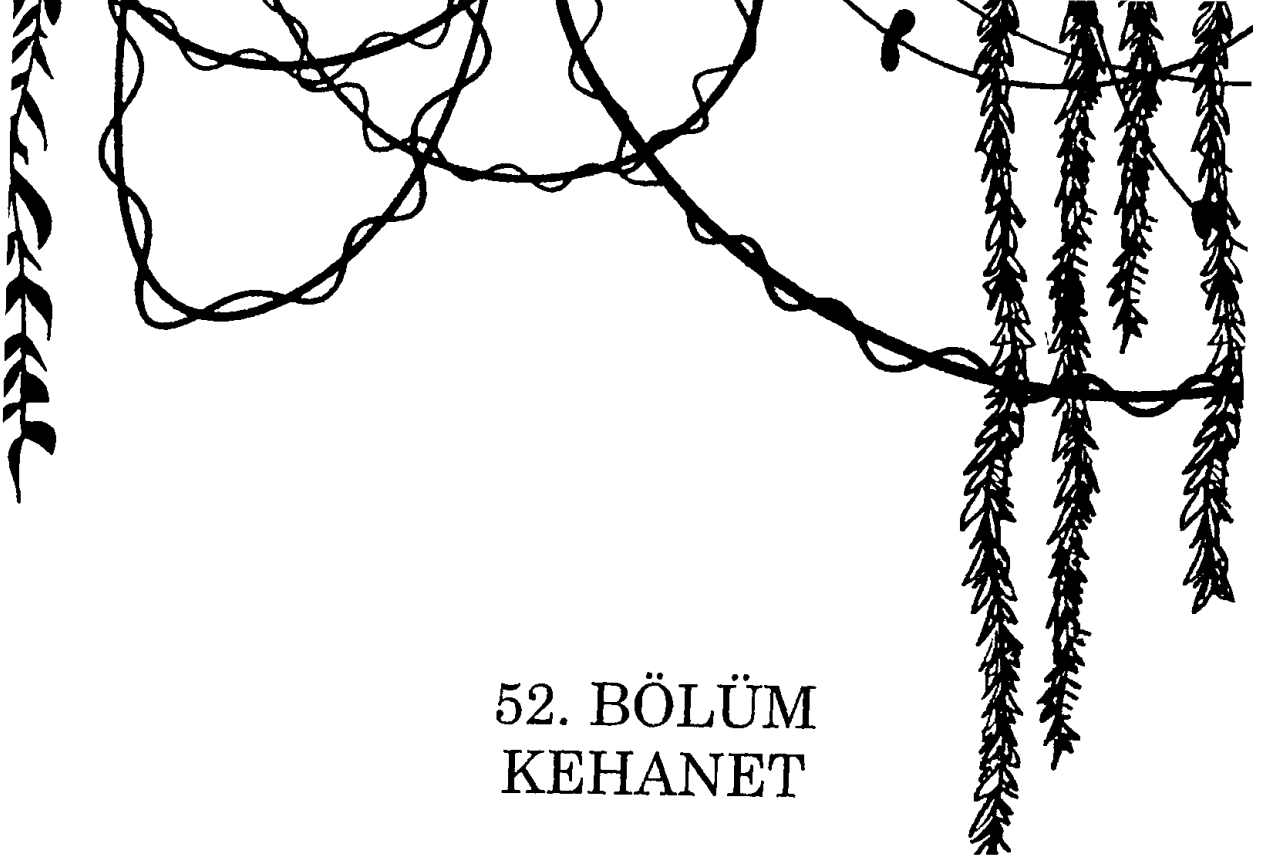
Kalp onu hayatta tutuyordu. Onu elinden düşürdüğünde bunu kesinlikle biliyordu ve dünya kararmıştı.

Ve sonra sonsuz bir yıldız birikintisinden düşüyordu.

Diyarlar sadece bir tekerleğin parçalarıydı, dönüyor, dönüyor ve dönüyordu. Aralarında bir yerdeydi, boğuluyor, nefesi kesiliyor, soluyordu.

Anne. Sonunda onunla tanışabilecek miydi? *Baba.* Ya da ölüme, lanetli bir çocuk doğurmaya değen adamla?

Ölüm sessiz değildi ve hızlı da değildi.

52. BÖLÜM KEHANET

“Kalp Yiyici!”

Söz, uzaklarda bir yerde bir çandı. Bir gök gürültüsü. Bir kapının hızla kapanması.

“Bana geri gel!”

Geri gel. Gerçekten hiç gitmiş miydi?

Titrek bir iç çekiş. Acıyla ıslanmış sözler. Izdırap. Bir fı-sıltıya dönüştü. “Bana ne yaptın?” dedi adam yalvarırcasına. Yüzünün yanında bir parmağın gezindiğini hissetti. “Beni ta-mamen senin insafına bırakacak ne yaptın?”

Isla gözlerini açtı. Kendi odasındaydı. Grim bir kolunda kalan Wildling şifa iksiri şişelerini tutuyordu. Isla bir nefes daha alamadan Grim’in kollarındaydı. Isla’yı göğsüne çekti, başını kucakladı, eli onun dizlerinin arkasındaydı. Gözleri umutsuzca onunkileri aradı. Alnını Grim’in ağzına bastırdı. Grim taş gibi soğuktu ve bu acıyı dindiriyordu. O çok sıcaktı; alevlerle, enerjiyle, kıvılcımlarla kaplıydı.

Ok.

Bir el göğsüne gitti. Hiçbir şey yoktu. Keskin ucu gitmişti. Aşağı baktı ve parçalanmış tişörtünü gördü. Yarayı tedavi et-

mek için yırtılmıştı. İç çamaşırını kenara çekti ve gördü. Kızgın bir iz, tam kalbinin üzerinde. Okun saplandığı yerde.

Ölmüş olmalıydı.

“Nasıl... Nasıl...”

“Bilmiyorum.”

Grim bir cammış gibi dikkatli bir şekilde onu tekrar tuttu. Ama Isla biliyordu. Kalp onu kurtarmıştı... Enerjisi, onu iyileştirmek için harcadığı anlarda onu hayatta tutmaya yetmişti. Oro’nun sözlerini hatırladı. Sadece Wildling, Nightshade veya Sunling’dekiler kalbi alabilirdi. Kullanabilirdi. Isla’nın güçleri yoktu... Buna rağmen onu tanımış mıydı? Onu gerçekten kullanabilmiş miydi?

Isla yutkundu. Kalbi kullanmış olsaydı Oro’nun yorumladığı kehanetin bir kısmı tamamlanmış olurdu.

Sadece asıl suç tekrar işlendiğinde.

Isla, Grim’in elinden kurtuldu ve göğsünde zonklayan acıyla yüzünü buruşturdu. Güneş hâlâ parlaktı ama soluyordu. Bütün gün iyileşmişti, çok fazla zaman kaybedilmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Grim’e, elini boynundaki görünmez zincire götürerek. Küçük bir patates büyüklüğünde olan elmasa. Isla kollarını ona doladı, ellerini ensesinde kenetledi.

“Bir şey daha var,” dedi Grim. O kadar ciddiydi ki Isla’nın midesi bulandı. O iyileşirken ne olmuştu? “Çarşıda bir Moonling dükkânı var, uzun süredir terk edilmiş gizli bir dükkân. Sen uyurken daha fazla çare bulmak için oraya gittim. Ve yüzlerce yıllık bir şey buldum. Moonling şifasının yapamadığı şeyi yapan nadir bir Wildling iksiri.”

Isla içine çok fazla hava çekti. Bakışlarında bir soruyla gözlerini kırıştırdı.

Ciddiyetle başını sallayan Grim yere baktı, ona değil. “Celeste uyandı.”

“Gitmem gerek!” dedi Isla çabucak, hem sevinmiş hem de paniğe kapılmıştı. Ya Celeste artık saklanmadığına göre

Azul gidip işini bitirirse? Grim, Skyling hükümdarını bulsaydı ona çoktan söylerdi.

Grim önce göğsündeki ize baktı, sonra ona. "Dinlenmen gerek."

Isla, başını salladı. Hayır.

Isla gitmek için arkasını döndü ama onun sesini duyunca durdu. "Kalp Yiyici..." Sözcük üzerinde sesi çatlamıştı. Isla onun yüzüne baktı. "Öldüğünü sanmıştım."

Ben de öyle, diye düşündü Isla. Ama bunu söylemedi. Bunun yerine başka bir şey dedi. "Yaşıyorum. Senin sayende." Aralarındaki boşluğu kapattı. Başını, onun burnu kendi boyununu sıyrarak şekilde hareket ettirdi. Ağzı onun kulağındaydı. "Ve seninle binlerce şey yapmak istiyorum," dedi göğsü yanarken, yarası hâlâ hassasken titreyerek. "Ama önce yapmam gereken bir şey var."

Grim başını salladı. Isla onun yanından geçerek odasından çıktı. Olabildiğince hızlı bir şekilde arkadaşının odasına koştu. O kapıyı çalamadan kapı hızla açıldı. Celeste, gözleri iri iri açılmış hâlde orada duruyordu.

Hareket etmek Isla'nın canını hâlâ yaksa da kollarını arkadaşına doladı. Acı tüm kemiklerini sardı, organları kasıldı ve kelimelerinde boğuldu. "Ben seni... Celeste, sen..."

"Biliyorum," dedi Celeste sessizce. "Azul'du."

Isla, onunla göz göze gelmek için geri çekildi. "Biliyorum. Mesajını aldım." Elini kaldırdı ve parmağındaki elması ortaya çıkardı. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir şeyler planlıyor olmalı."

Isla, arkadaşıyla oturup konuşmak, birkaç saniyeden fazla rahatlamak için kendine izin vermek istedi. Ama tekrar yer değiştirmek zorundaydı.

"Ben yaptım," dedi Isla, sesi çatlayarak. "Uzun, korkunç bir hikâye ama... Kalbi buldum. Ve onu kullandım."

"Ne?" dedi Celeste, onu doğru duymamış gibi.

Isla gülümsedi. "Sana her şeyi sonra anlatacağım ama şimdilik... Saklan ve benden haber bekle." Arkadaşına bir kez daha hızlıca sarıldı. "Bütün bunlar yakında sona erecek."

Isla gitmek için döndü, sonra durdu. Söylemesi gereken bir şey vardı.

"Üzgünüm, Celeste. Her şey için. Ben berbat bir arkadaş oldum. Korkunç bir ortak. Ama her şeyi daha iyi yapacağım. Söz veriyorum."

Isla arkadaşının elini son bir kez daha sıkarak koridor-da koştu. Celeste çılgınca arkasından seslendi ama durmadı. Alaca karanlıktı. Güneş batıyordu.

Odasına geri döndü. Grim gitmişti. Bir dakika sonra balkon kapıları açıldı. Oro uçarak girdi, halısının ortasına indi, teni lekelenmişti ve tam onun önünde iyileşti. Güneş hâlâ zar zor parlarken adamın azalan ışığın içinden geçtiğini fark etti. Onu yakmaya yeterdi ama öldürmeye değil.

Isla donup kaldı, Oro'ya baktı.

"Yaşıyorsun!" dedi Oro sertçe, suçlar gibi. Göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Gözleri kocamandı.

Isla başını salladı. Bir duraklama oldu.

"İyi." Oro doğruldu. Yutkundu. Parmakları açıldı, kalp avucunun içinde oturuyordu, sanki Oro elini güneşe uzatmış ve parlaklığından bir avuç almış gibi parlıyordu. Artık yumurta sarısından çok küreye benziyordu. Altın. Ateşli.

"Başardık!" dedi Isla nefes nefese, eli ağrıyan kalbine giderek. Göğsü ikiye bölünmüş gibi hissetse de gülümsedi.

Oro kalbi ona verdi. Avucunda parlıyordu.

"Yıkan, Isla," dedi Oro. "Giyin." Saçındaki kurumuş kanı, giysilerindeki kiri ancak o anda fark etti. "Ardından benimle kütüphanede buluş."

Isla tek kelime edemedi Oro balkonundan geceye uçtu. Oro'nun ona bu konuda nasıl güvenebileceğini merak ederek kalbi elinde tuttu. Herkese güvenmeyen Lightlark kralı,

adanın en değerli varlığını ona teslim etmişti. Lanetleri bitirmenin anahtarını. Geleceğinin anahtarını. Adanın anahtarını. Isla bile bunu yaptığı için aptal olduğunu düşündü.

Isla ondan ayrılmadı ve göğsündeki daha fazla iyileşmiş ama cildinde hâlâ pembe görünen iz üzerinde çok fazla oyalanmadan, hızla kendini ovalarken o da banyodaydı. Kalıcı bir morluk olacaktı.

Bir elbise giydi. Döktüğü kan gibi kırmızı.

On gün.

Kalbi on gün kala bulmuşlardı. Ama yine de bir acele vardı. Ada her an yok olabilirdi. Terra o gün ölebilirdi. Isla, Oro ile kalbi bulmaya gitmeden önce onu yıldız birikintilerinin arasından izlemişti. Terra'nın orman zeminine yenik düşmeyen tek yeri yüzünün sağ yarısıydı, bir gözü hâlâ kocaman açıktı. Diğeri kapalıydı.

Isla, kütüphaneye yürürken kalbi sıkıca tuttu ve kalp elinde atmaya başladı. Parladı. Onunla garip bir dilde konuşan, güç vadeden bir siren çağrısı gibiydi. Mucizevi iyileşmesi herhangi bir göstergeyse, güç ona çoktan işlemeye başlamıştı.

Oro, düşüncelere dalmış hâlde kütüphanede oturuyordu. Bir metne bakıyor ama okumuyordu. Isla içeri girer girmez Oro ayağa kalktı. Başını salladı. Tekrar oturdu ve ona da aynı-sını yapmasını işaret etti.

Oro garip bir şekilde ciddiydi. Lightlark'ın kralı (pek çok maceradaki arkadaşı değil) onun karşısına oturuyordu. Hayatı pahasına güvenebileceği kişi değildi. Isla oturdu ve kalbi dikkatlice aralarına yerleştirdi.

"Sanırım kullandım," dedi Isla kararlı bir şekilde. "Sanırım beni kurtardı."

Oro sadece başını salladı.

Kehaneti ezberden tekrarladı.

"Sadece birleşmek lanetleri geri çevirebilir.

Sadece altı kişiden biri kazandıktan sonra

*Asıl suç tekrar işlendiğinde
Ve bir hüküm çizgisi sona erdiğinde
Tarih ancak o zaman düzelebilir."*

Isla yutkundu. "Birleştik işte. Centennial boyunca. Ve adadaki tüm hükümdarlar katıldı. Bu ilk kısım. Sonra asıl suçu kalbi kullanarak işledim."

Oro arkasına yaslandı, tacının sivri uçları kitaplığın arka köşesine doğru bakıyordu. Güneş battıktan sonra onu kalple birlikte geri almış olmalıydı. Onun tacını geri vermemiştir. O olmadan kafası boş ve ağırlıksız hissettiriyordu. Tekrar giymek için acele etmediğini fark etti.

"Söz verilen gücü alacaksın. Resmî olarak kazanan sen olacaksın," dedi Oro, bu durumdan rahatsız görünmüyordu. "Kehanetin son bölümünü tamamladığında."

Isla başını salladı, çenesi yukarıdaydı.

"Öyleyse son adım, hangi diyarın yok olacağı meselesi." Oro sandalyesinde arkasına yaslandı. "Söz verildiği gibi... Hangi âlemin kurtarılacağı senin seçimin."

"Starling," dedi Isla hemen. Omuzları biraz düzeldi. O güvendeydi ve en iyi arkadaşı da öyleydi. Oro'nun kaşları şaşkınlıkla çatıldı. *Neden?* diye merak etti.

Sonra kanı soğudu.

"Kim ölür?" diye sordu hemen, korkusunu gizleme zahmetine girmeden. Artık değil.

Oro'nun gözleri yumuşadı. Ama ifadesinin geri kalanı kararlıydı. Bir kralın yüzü. "Nightshade, Isla," dedi nazikçe.

Isla'nın ciğerlerine bir şey saplanmıştı, belki de başka bir ok. Nefesi kesik kesik olmaya başladı. İçten dışa boğuluyordu.

"Ama onun ölemeyeceğini söylemiştin! Onun bizimle daha büyük bir tehlike arasında duran tek şey olduğunu söyledin!" O andan itibaren, Grim'in güvende olduğunu varsaymıştı.

Oro başını salladı. "Bu doğrudu. Kalbi bulana kadar."

Farkındalık, göğsüne bir kaya parçası gibiydi. Kalp, benzersiz Nightshade gücüne sahipti. Bununla Kral'ın artık Grim'e ihtiyacı yoktu. Onu öldürebilir ve yine de adayı gizemli tehlikeye karşı koruyabilirdi.

"Peki ya Cleo?" diye sordu Isla, sesi kızgındı. Parmakları kıvrıldı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama lanetleri o oluşturdu. Kalbi kullanabilen başka biriyle birleşmiş olmalı. Bütün bunların sebebi o." Sesi titredi. Gözleri akmayan yaşlarla zonkluyordu. "Beni öldürmeye çalıştı. İki kere."

Oro'nun ifadesi değişmedi. "Bu olabilir. Ve eğer lanetleri oluşturduysa yargılanacak."

"Eğer oluşturduysa?" diye bağırdı Isla ayağa kalkarak.

Oro da onun üzerinde yükselerek ayağa kalktı. "Bu ada da binlerce Moonling var. Hükümdarlarının yaptıklarından dolayı hepsini ölüme mahkûm etmeyeceğim."

Isla'nın kolları titriyordu. Ama Oro tüm Nightshade krallığının ölmesine izin vermekte sorun görmüyordu. Elleri yumruk oldu ve açıldı. Başı zonkluyordu. "Peki ya Azul? Celeste'i neredeyse öldürüyordu. Lightlark'taki gücü ele geçirmek için bir tür planı olduğu açık. Ona güvenilemez."

Oro başını salladı. "Sana söyledim. İkinci Centennial'da Azul'un kocası öldü. O zamandan beri her Centennial, lanetleri bozmak, ittifaklar kurmak veya herhangi bir şeyi ele geçirmek için uğraşmıyor. Sadece sevdiğiyle son bir kez konuşmaya çalışıyor."

"Peki ya planı?" diye sordu Isla. "İkinizi de duydum!"

Planın delilik, demişti Oro. Binlerce kişiyi ölüme mahkûm edeceksin.

Bir krallığın ölmesi gerekiyor, Oro, diye cevap vermişti Azul.

"Planı mı?" dedi Oro, ona doğru bir adım atarak. "Planı kendini feda etmektir. Lanetlere son vermek için ölen hükümdar olmak için kendini feda etti. Denememden sonra adanın günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Diğer herkesi kurtar-

mak anlamına geliyorsa, kendisini ve halkını feda etmeye hazır-
tırdı. Demokratik bir yönetime sahipler. Krallığı onunla aynı
fikirdeydi. Buna oy verdiler.”

“Bu doğru değil! Celeste’i öldürmeye çalıştı!” diye ho-
murdandı.

“Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Eminim bir nedeni
vardır.”

Bir neden. Kral’ın sonsuz mazereti ve empatisi varmış gibi
görünüyordu ama sadece kendisine uygun olduğunda.

Azul ve Cleo’nun kendi gündemleri vardı, bunu biliyor-
du. Ama Isla o zaman yardım almış olmaları gerektiğini an-
ladı. Cleo, Isla’nın onunla buluşmayı planladığını bir şekilde
 ğrendikten sonra Juniper’ı öldürmüştü. Celeste, sanki oraya
götürülmüş gibi, bahçelerdeki Carmel kutlamasından uzakta
bulunmuştu.

Juniper’ın Isla ve Celeste’e yazdığı mektubu yalnızca bir
kişi daha biliyordu. Celeste’in zehirlendiğini herkesten önce
bir kişi biliyordu. Bir kişinin şatoya tam erişimi vardı ve nere-
deyse fark edilmeden serbestçe hareket edebiliyordu.

Ella.

Isla’nın gözleri yandı, boğazı kurumuştu. Artık hiçbir şey
bilmiyordu. Yanılıyor muydu? Yoksa doğru muydu?

Kalbi bulmak için yorulmadan çalışmıştı.

Tüm bu zaman boyunca, sadece Grim’in ölümünü garan-
ti ettiğini bilmiyordu. Isla onu öldürmeyi reddederse Oro ya-
pardı. Bunu biliyordu.

Onu seçebilirsiniz, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses,
kurtarmak için onun krallığını seç. Bakalım Oro, Starling ye-
rine Moonling’i mi yoksa Skyling’i mi seçecekti?

Hayır. Isla o zaman Oro’nun Starling’i seçeceğini biliyor-
du. Lanetleri nedeniyle Lightlark’ın diyarlarından en zayıfı,
en küçük nüfusa sahip olanıydı. Celeste, Isla’nın yanı sıra en
genç hükümdardı.

Seçim açıktı. Ya Celeste ya da Grim.

Gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Kızgın, sıcak gözyaşları.

“O olmaz,” diye talep etti. “Lütfen!”

Neden Cleo’yu seçeceğini düşünmüştü? Moonling hükümdarı ona suikast düzenlemeye çalıştığı için miydi? Oro onu kurtardığı için miydi?

Onun umursadığını düşünmesi, bir şekilde Oro’nun Lightlark’ın kralı olmaktan başka her şey olduğuna inanması aptallıktı. Halkına hizmet etmek için kötü şeyler yapan zalim bir hükümdardı.

Ve Nightshade onların düşmanıydı.

Oro’nun yüzü ifadesizdi. Yemek masasında onun ıslak saçlarıyla alay eden, tabağına bir kalp koyan ve onu yemesini talep eden kral oydu.

“Onun yeteneğini gördüm, Isla. Bir anda Lightlark ve Nightshade arasında seyahat edebilir. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Lanetler bozulduğunda ve Nightshade, biz hâlâ savunmasızken, hâlâ iyileşirken tekrar saldırmaya karar verdiğinde, göz açıp kapayıncaya kadar tüm ordusunu buraya taşıyabilir. Uyarmadan.”

“Ama şimdiye kadar onun yeteneğinden haberin bile yoktu! Bu da savaşta tam olarak aynı şeyi yapabileceği anlamına geliyor. Ve yapmadı, değil mi?”

Oro öfkeyle başını salladı. “Ne yaptığını bilmiyorsun!” dedi dişlerini göstererek. “Ve bu uzun zaman önceydi. Hükümdar olmadan ve muazzam bir gücü miras almadan önce.”

Isla’nın elleri iki yanında titriyordu. Gözleri parlayarak ona baktı. Yalvarıyordu. “Lütfen... Yeniden gözden geçir!”

Oro kafasını sallayarak reddetti.

Isla dişlerini gösterdi. “Bu kararı tek başına veremezsin! Kendin söyledin! Seçim önemlidir! Öldürmenin kendisinden daha zor!”

Oro'nun ifadesi üzgündü, hatta ona acıyordu. "Kararı tek başıma vermiyorum, Isla."

O hâlde Cleo ve Azul'un desteğini almış olmalıydı. Hükümdarların çoğunluğu.

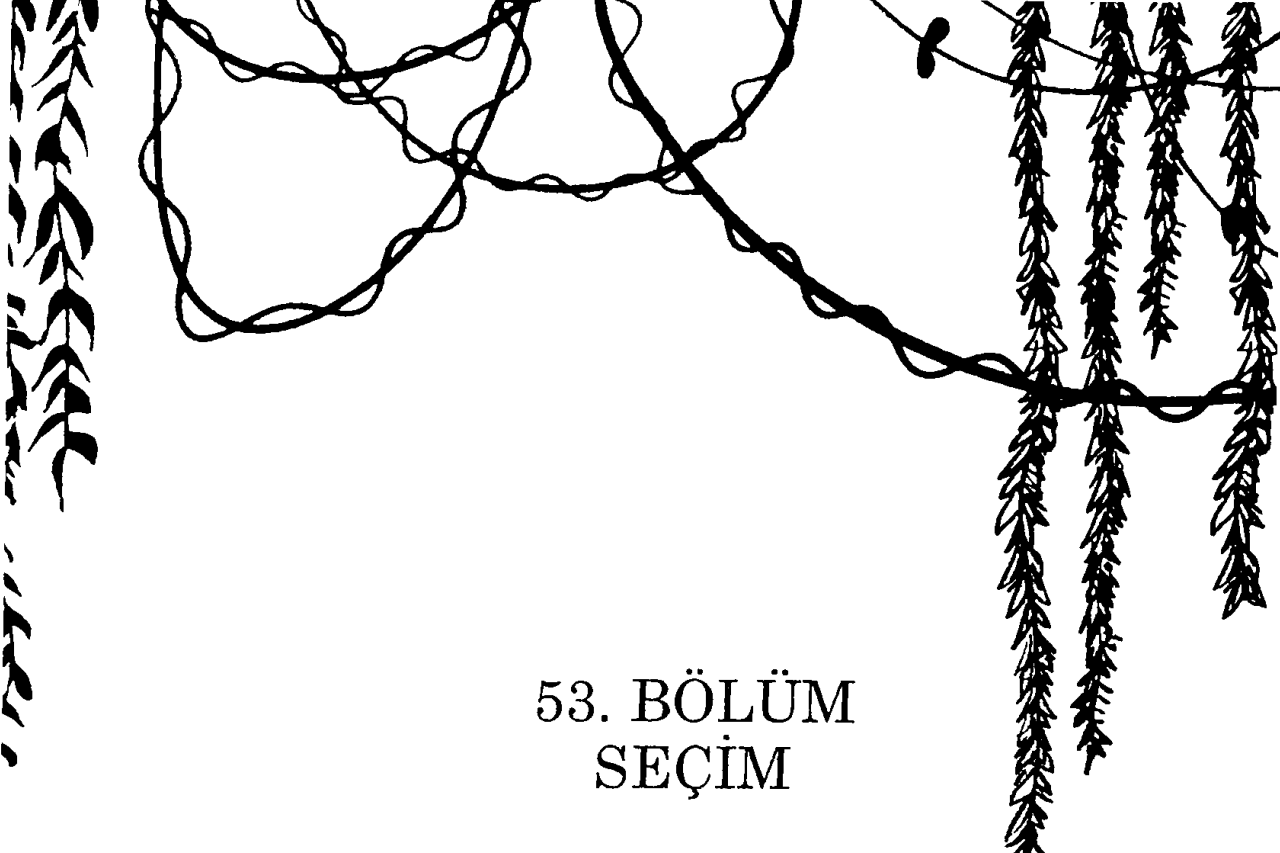
Seçiminin onayını onun arkasından almıştı.

Isla'nın hançeri bir anda elindeydi. O hareket edemeden ona doğru hamle yaptı ve hançerini boğazına dayadı. Oro buna izin verdi. Biraz düşünceyle yapabileceğini bildiği şekilde onu ateşiyle savurmadı, hatta ateşi zayıflattı.

Oro bal peteği gözleriyle ona baktı. Bomboş. Duygusuz. "Yap!" dedi meydan okuyarak. Adadaki tüm insanlarla olan bağlantısı, onu öldürmesini engelliyordu. Ama kanını akıtabilir, canını yakabilirdi.

Isla'nın eli titriyordu, hançeri boğazında titriyordu. Uzun bir süre Oro'ya baktı.

Sonra hançerini aldı ve gitti.

53. BÖLÜM SEÇİM

Isla'nın bir planı vardı. Mükemmel değildi ve onu bir yalancı, hırsız ve ikiyüzlü yapıyordu. Ama bunlar son doksan gün içinde olmadığı hiçbir şey değildi.

Celeste kapıyı açtı ve Isla konuşmaya başladı. "Arkadaşım olduğunu söyle! Ve beni bağışlayacağını!"

Starling omurgasını düzeltti. İfadesi kararlıydı, her şeye hazırdı. "Arkadaşınım. Ve seni affedeceğim," dedi Celeste. Yine de Isla, sesinde her şeyin ters gittiğine dair bir miktar korku duydu. Ve doğruydı.

Isla'da her şey vardı. Kalp. Güç vaadi. Krallığını kurtarma şansı. Ama hepsinin bir bedeli vardı: Grim'in hayatı.

Isla kendini bildi bileli en çok istediği şey özgürlüktü. Sonra Centennial ilerlerken güç istedi.

Oro, Nightshade'in öleceğine karar verdiğinde, Terra ve Celeste tehlikedeyken Isla, ikisinden de fazla istediği bir şey olduğunu fark etmişti. Bir gelecek, mutluluk. Değer verdiği insanlarla bir hayat. Terra ve Poppy; sahip olduğu, bir aileye en yakın şeylerdi. Celeste onun en iyi arkadaşıydı. Grim, ona bir Wildling hükümdarı olarak yasaklandığını düşündüğü şeyleri hissettirmişti. Her zaman özgürlüğün, hatta gücün her şeyi de-

ğıştireceğini, onu düzelteceğini düşünmüştü. Ama değıştirme-
mezlerdi. Artık kendisinin düzeltmeye başladığını biliyordu.

Böylece bir plan yaptı. Hâlâ diyarını kurtaracaktı. Hâlâ
Celeste'i kurtaracaktı. Bu, ona vadedilen gücü vermeyecekti.
Terra ve Wildlingler için kalıcı bir çözüm olmayacaktı. Ama
ona Grim'i verecekti.

"Sanırım bağ kırıcının nerede olduğunu biliyorum," dedi
Isla. "Ve onu kullanmamız için bir planım var. Ama sadece biz
değil." Sakinleşmek için bir nefes aldı. "Grim'in asıl planımıza
dâhil olmasına izin ver. Bağ kırıcının kan bedelini üçe bölelim."

Onu kurtaracaktı. Ve karşılığında, Grim'in de onun insan-
larını kurtarmaya yardım etmeyi kabul etmesi gerekecekti.
Aşkın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu ama bu fedakârlık...
Âşık hükümdarlar güçlerini paylaşabilirdi. Eğer o da onu se-
viyorsa, krallığını kurtarmak için paylaştıkları gücü toprakla-
rına götürebilirdi.

Ya da bu mümkün değilse, Isla laneti bozduğunda elde
edeceği Wildling yeteneklerini Terra ve yer tarafından ele ge-
çirilen diğer Wildlingler karşılığında takas etmeye çalışırdı.
Yeni topraklardaki ormanın anlaşımlar yaptığı biliniyordu ve
bir Wildling hükümdarının güçleri reddedilemeyecek kadar
değerliydi. Her şeyi düzeltmek için yapmaya hazır olduğu bir
fedakârlıktı.

Centennial'ı kazanmak istedi, vadedilen o muazzam gücü
istiyordu, ona bir âşık gibi hasretti. Doğduğunda mahrum bı-
rakıldığı Wildling gücünü istiyordu. Ama bunları Grim'e ter-
cih etmezdi. Ya da umursadığı başka birine.

"Ona güvenmediğini biliyorum. Ama lütfen... Benim
için," dedi Isla. "Sana yalvarıyorum, Celeste. Fazla zamanı-
mız yok."

Celeste'in bir şey söylemesi bir dakika sürdü. Isla bekle-
di, her şeyin yanlış olması için daha fazla neden, daha fazla
zorluk bekliyordu. Ama arkadaşı, Isla'nın çaresizliğini duy-
muş, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamış

olmalıydı. Çünkü sonunda “Bağ kırıcı nerede?” diye sordu.

Yeni bir planları vardı. Son bir çaba. Celeste, Oro’nun gizli kütüphanesine gizlice girip, bağ kırıcıyı bulmasına yetecek kadar bir süre Oro’yu odasından dışarı çekmek için kalenin bir kısmını yıkacaktı.

“Onu kullanmak için bir yere ihtiyacımız var,” dedi Celeste. “Bizde olduğunu öğrenirse Oro’nun müdahale edemeyeceği bir yer.”

“Aynalar Mekânı,” dedi Isla. Oro’nun güçleri orada etkisiz hâle gelecekti ama bağ kırıcı gibi büyüler yine de işe yarayacaktı.

Celeste başını salladı. “Bağ kırıcıyı alacağım. Kan döküldükten sonra yaralarımızı sarmak için elinde ne kadar şifa ik-siri varsa getir. Sadece bu kadar. Kimsenin şüphelenmemesi için yanımıza tüm alacaklarımız bunlar.” Arkadaşı yutkundu. “Eğer biri öğrenirse...”

İçlerinden biri ölürdü. Isla bunu biliyordu. Oro çok soğuk görünüyordu. *Klasik Oro*, diye fark etti. Dayanılmaz, güvensiz Kral’ın; Oro’nun kendisini ve adasını korumak için taktığı bir maske olduğuna inanmaya başlamıştı. Şimdiyse asıl, göz ucuyla gördüğü kişinin, aylardır birlikte çalıştığı ilgili ve güvenilir ortağın, kostüm olup olmadığını merak etti.

Isla odasına koştu. İçinde oraya geri dönmeyeceğine dair bir his vardı. Lanetlerini bozmak için bağ kırıcıyı kullandıktan ve Oro bunu öğrendikten sonra Grim ile birlikte kaçmak zorunda kalacaktı. Ve Celeste. En azından yüz gün bitene ve Oro, ya lanetleri bozmak için başka birini öldürmeyi seçene ya da ada tekrar ortadan kaybolana kadar. Belki de bu sefer sonsuza dek.

Isla yatağının ayakucunda durmuş, her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Yapraklardan bir duvar. Beyaz mermer banyo.

Oro’nun oturup ona bir anlaşma teklif ettiği sandalye.

Başını Oro’nun kucağına koyduğu ve güldüğünü ilk kez duyduğu kanepeler.

Şarkı söylediğini duyduğu ve hayatını kurtardığı balkon.

Kaşlarını çatarak anıları silkeledi. Tek umursadığı halkı ve lanetleri bozmaktı. Isla'yı umursamamıştı.

Yakınlarda bir şey paramparça oldu. Sarsıntı sarayı dalgalandırdı. *Celeste*. Bağırışlar koridorları doldurdu, yankılandı. Kendini gardırobuna yasladı, arkadaşının bağ kırıncıyı alıp Aynalar Mekânı'na gitmesinin çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Isla'nın hızlı olması gerekiyordu. Kalp avucundaydı ve bir parça güneş ışığı kadar güzeldi. Bir yanı onu çalmayı ve onun yeteneklerini Terra'yla krallığını iyileştirmek için kullanmayı düşünmüştü. Ama onu almak Lightlark'ı ve adada yaşayan binlerce kişiyi mahvetmek demekti. Güç istiyordu ama o kadar da bencil değildi. Ve o an Oro'dan ne kadar nefret ediyor olsa da ona zarar vermezdi.

Oro'ya mektubu yazarken eli titriyordu. Elinden geldiğince açıklamaya çalışıyordu. Bitirdiğinde göğsü ağrıyordu, yarası hâlâ acıyla nabız gibi atıyordu. Bu onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve acı, inlemeden hareket etmesine yetecek kadar hafifleyene kadar bir süre orada kaldı.

Celeste'e yeterince zaman verdiğini düşünerek kolyesini çekti. Grim hemen ortaya çıktı. Isla, onun hâlâ yaşadığını görünce neredeyse rahatlamayla yere yığılacaktı. Oro'nun gözlerindeki kararlılık açıldı. Fazla zamanları yoktu. Zayıflamış olsa bile Oro'nun gücü sonsuzdu. Ve burası onun bölgesiydi. Nightshade hükümdarının ölmesini istiyordu ve muhtemelen bunun için binlerce yolu vardı.

Grim'e doğru yürüdü. Elini tuttu. "Bana güveniyor musun?"

Grim ona baktı. Gözlerini kırptırdı. "Elbette, Kalp Yiyici."

"Oro, lanetlere son vermek için seni öldürecek. Celeste ve ben birbirimizi tanıyoruz, üçümüze de yardımcı olacak kadim bir yadigârımız var. Bu gece bağlarımızı koparacağız. Ve ardından... Kaçmak zorunda kalacağız."

Grim'in yüzünü dikkatle inceledi. Yüz hatlarının bükül-

mesini izledi. Ama şaşırnış görünmüyordu. Oro'nun kendisine suikast düzenlemeye çalışacağını tahmin etmiş miydi?

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu Grim, elini daha sıkı tutarak.

Centennial kadar acımasız bir oyunda diğerk oyunculara değerk vermek aptalcaydı. Ama hissettiklerine engel olamıyordu. "Evet. Ve senin de bana yardım etmen gerekecek. Krallığı-mı kurtarmak için gücüne ihtiyacım olabilir. Ben-"

"Sana her şeyi veririm," dedi Grim anında. "İhtiyacın olan her şey. Benim olan her şey. Hepsi senin."

Isla gülümsedi.

"Isla-"

"Zamanımız yok," dedi onun parmaklarını sıkarak. "Gitmemiz gerek. Şimdi. Bizi Aynalar Mekânı'na olabildiğince yaklaştırmalısın."

Grim'in gözleri, karanlığın her şeyi örttüğü pencereye takıldı. Yüzyıllardır geceleri dışarı çıkmamıştı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Isla.

Grim cevap vermedi, sadece elini onun kalbine bastırdı. Isla titredi, parmakları soğuktu, içini bir telaş kapladı. "Kalbin," dedi Grim kaşlarını çatarak. Kafasını salladı. "Yalnızca sana ait değil."

Isla bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Sormasına fırsat kalmadan bir yerden başka bir yere düştü. İndiler ve Grim kendini hazırladı. Isla yanılıyorsa teni tıpkı Oro'ya güneş altında olduğı gibi yarılmaya başlayacaktı ve o ölecekti.

Ama hiçbir şey olmadı.

Wildling'in kadim gücüyle büyülenmiş ve onu Wildlinglerinki dışında tüm yeteneklerden koruyan Vahşî Ada ormanının kenarındaydılar. Wildling ormanının biraz kendisine benzeyebileceğine dair bir teorisi vardı. Güçlerin bastırılması aynı zamanda diğerk âlemlerin lanetlerinin de geçersiz olabileceğı anlamına geliyordu.

Ve haklıydı.

Grim'in çenesi gevşedi. Ağaçların arasından hayretle gökyüzüne baktı. Damarlarında uğuldayan karanlık güce erişemiyordu ama yukarıdaki karanlık gökyüzünün görüntüsü yeterli görünüyordu.

Isla, onun bileğini kavradı. "Çabuk!" dedi Celeste'in çoktan içeri girmiş olmasını umarak.

Isla ölü ormana daldı ve Grim bir santim kıpırdamadı. Onu izliyordu. Gözleri, umutsuzluk gibi bir şeyle doluydu.

"Kalp," dedi Grim.

Isla durdu. Bu kelimeyle ilgili bir şey vardı. Söyleyişi...

"Beni affedecek misin?" diye sordu, uzanıp kızın saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken.

Isla'nın kalbi bir kez attı. İki kez. "Ne için?" diye sordu geri adım atarak. Bir adım daha.

Grim başını salladı. Kaşlarını çatı. "Sadece birkaç dakika önce bana sana güvenip güvenmediğimi sordun. Bana güvenip güvenemeyeceğini sorman gerekiyordu."

Orman ses çıkarmadı. Ölü yapraklar hışırdamadı. Tıpkı onun gibi sersemlemişçesine.

Isla tökezledi. "Ne?" O kadar sessizdi ki Grim'in duyduğundan şüphe etti.

Grim, "Kalp," derken bir adım yaklaştı. "Rüyaların, bana sordukların... Rüya değil."

"Ne?"

"Onlar hatıraların."

Hatıralar.

Grim'in zırhıyla karşısında duruşu. Bacaklarının ona dolanışı. Dudaklarının onun boynunda, köprücük kemiklerinde, dizlerinin yanlarında gezinişi.

Haftalardır gördüğü, Grim'in gözlerine bakmayı zorlaştıran rüyalar.

“Neden bahsediyorsun?”

Grim kafasını salladı. Ona uzandı, Isla irkilince geri çekildi.

“Bir yıl önce şatoma geldin. Ve pek çok defa geri döndün. Nightshade yadigârını kullanarak.”

Isla boğuluyordu, bundan emindi. Yer ayaklarının altından kaydı. Dengesini sağlamak için çürümüş bir dalı kavradı. “Nightshade topraklarına hiç gitmedim,” dedi başını sallayarak. Bir adım daha geri çekildi.

Grim yutkundu. “Gittin. Sadece hatırlamıyorsun. Anılarını senden almak zorunda kaldım. Benimle olanların hepsini.”

Isla nefes nefeseydi. *Daha önce Juniper’a yapmayı teklif ettiği gibi.*

Doksan gün önce adaya ilk ayak bastığında ağzından çıkan ikinci cümlelerin anısı zihninde dolandı.

Daha önce tanışmış mıydık?

Grim daha sonra onun omzuna dokunmuştu ve o bunu tamamen unutmuştu. Onu görünce anılarının üzerine örttüğü perdenin ardından bir şey sızmış olmalıydı. Ve o, dokunuşuyla onu söndürmüştü.

Isla gözlerini hızla kırıştırdı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kafası çorba gibiydi, söylediği en önemsiz şey olmasına rağmen odaklanabildiği tek şey asa oldu. “Benim yıldız asam bir Starling yadigârı...”

Grim’in gözleri üzgün bakıyordu. İçi parçalanıyor gibiydi ve bunu belli etmemek için büyük çaba harcıyordu. “Hayır, değil. O, Nightshade.” Isla tekrar başını salladığında Grim kaşlarını çatı. “Gücünün kimden geldiğini düşünüyorsun?”

Isla nefes alamıyordu. Grim’in yeteneği, gitmek istediği her yere ışınlanmaktı. Yıldız asasıyla aynı güç.

“Hayır... Ben Nightshade topraklarına hiç gitmedim,” diye tekrarlardı. Zihni dönüyor, sesi titriyordu. Terra’nın uyarılarının ardından buna cesaret edememişti.

Grim'in sesi nazikti. "Kalp," dedi kararlı bir şekilde. "Centennial için odana geri dönmeden önce nerede olduğunu sanıyorsun?"

Isla, Terra ve Poppy odaya girmeden hemen önce, yıldız birikintisinin arasından odasına girdiğini hatırladı. Tacını başına takıp halkına hitap etmeden hemen önce. Ama nerede olduğunu hatırlamıyordu. Zihnini yokladı, kazdı, anıların ortaya çıkması için yalvardı. Ama çıkmadılar.

Eğer Grim'in söylediği doğruysa... O sabah onunla birlikteydi.

Grim anılarını almıştı. Sonra, sadece birkaç dakika sonra, onu tanıımıyormuş gibi davranmıştı. Isla ona tanıdık bir yabancı gibi bakmıştı.

Bu doğru olamazdı. Hiçbiri mantıklı değildi. Hiçbiri.

Etrafında yalanlar ve yalancılar var.

Ne yapacağını, ne düşüneceğini, kime güveneceğini bilmiyordu. Ama kesinlikle kendine güvenmiyordu.

Ya da ona.

Böylece atalarının oluşturduğu ormana koştu. Grim onun peşinden gitmeden önce birkaç dakika bekledi. Ve ormanın dışında olsalardı onu yakalamış olabilirdi. Ama Isla kalbini delen ok kadar hızlıydı. Bir sinek kuşu kadar sessiz. Daha önce aynı ormanda yanağını ve kollarını kesmişti. Bugün, tüm doğru sarmaşıkların üzerinden atladı. Bütün ağaçların altına eğildi.

Ta ki kendi benliğinin yansımasını görene dek.

Koşarak Aynalar Mekânı'na ilerledi, dışarıdan çatırtılar duydu. Camdan, ölü ağaçların birleşerek bir duvar oluşturup onu içeri hapsedmelerini izledi. Orman büyülüydü. Korkusunu mu hissetmişti? Sonunda kendini koruyamayan Wildling hükümdarını mı koruyordu? Isla'nın bunu sorgulayacak zamanı yoktu. Grim burada güçlerini kullanamazdı ama o bir savaşçıydı, çalılar arasından geçmek için bıçağını birkaç kez iyi savurması yeterliydi.

Celeste'i içeride, gözleri iri iri görünce neredeyse rahatla-
ma hissiyle yere yığılacaktı.

"Sorun ne?" diye sordu ve Isla hâlâ nefes nefese olduğu-
nu fark etti. Celeste elinde bir Şey tutuyordu.

Hançer kadar uzun, dev bir dikiŐ iğnesine benziyordu.
Her iki ucu da keskin bir Şekilde sivriydi. Altın ve kısmen
camdı, tıpkı kalp gibi parlak bir Şekilde ıŐıldıyordu.

Bağ kırıcı.

"Hiçbir Şey," dedi Isla ve ardından başını salladı. "Her Şey."

Celeste başını salladı, Grim'in onlara katılmayacağını
anlamış gibi görünüyordu. "Ondan neye ihtiyaın olduğunu
bilmiyorum. Ama ne olursa olsun sana yardım edeceğim.  -
zeceğiz. Birlikte."

Birlikte. Her Şeyi mahvetmişti. Ama bir çözüm bulacakla-
rını söylediğinde Celeste'e inandı.

"O hâlde acele etmeliyiz," dedi Isla.

Celeste iğneyi ona doğru uzattı. "Hızlı bir Şey. Sadece bu-
nunla tenimizi deliyoruz."

Bağ kırıcının, bir hükümdara en az dört litre kana mal
olacağı söylenirdi. Isla, iğnenin bu kadarını nasıl tutacağı-
nı bilemiyordu. Ama belki de tutmak zorunda değildi. İğne
muhtemelen gerekli miktarı kaybedene kadar kapanmayacak
bir delik açacaktı. Isla, işleri bittiğinde yaralarını kapatmak
için kalan Şifa iksirini getirmişti.

Gece boyunca bir çatırtı duyuldu. Isla hızla döndü ve
Grim'in ağaç gövdelerinin arasından beklenenden daha hızlı
Şekilde yol açtığını gördü. Camdan doğru yüz yüze geldiler.
İğneyi görünce Grim'in gözleri büyüdü.

"Şimdi!" diye fısıldadı Isla ve Celeste yüzünü buruŐtura-
rak iğneyi kendi eline sapladı.

"Kalp, hayır!" diye bağırdı Grim, o aynısını yapamadan
onun duraklamasına neden olacak kadar yüksek bir sesle.
Olabildiğince hızlı koşarak kapıdan içeri girdi.

Ama Isla avucunun içinden keskin bir sızı hissetti. Olmuştu.

Isla haykırdı, içinden önemli bir şey akıyordu; ciğerlerinde duman, boğazında tuz, midesinde kıvılcımlar gibi yanıyordu. Ama kan değildi. Görebileceği bir şey değildi.

Isla, Celeste ile yüzleşmek için döndü. Arkadaşının gözleri değişmişti. Daha koyuydular, gri yerine koyu gümüş renge deydiler.

Pis pis sıırttı.

Isla dondu. Bu gülümsemeyi tanımıyordu. Celeste'in gümüş rengi saçları başının etrafında uçuşmaya başladı. Isla iki büklüm olduğunda aniden başı döndü, sırtı kamburlaştı, cildi çok ince hissettirdi ama Celeste'in cildi fazlasıyla parlaktı. Bağ kırıcı ondan bir şey alıp Celeste'e veriyordu. Önemli bir şey.

Grim, Isla'nun diğer elini tuttu ve onu iğneden çekmeye çalıştı.

Ve cama doğru fırlatıldı. Celeste tarafından. Ama onun güçleri burada işe yaramazdı ki.

Nightshade, asma gibi görünen zincirlere şiddetle vurdu. Kolları gergindi. Tam o sırada kapı bir kez daha çarparak açıldı. Oro içeri girdi. Onu nasıl bulmuştu? Kehribar rengi gözleri doğrudan bağ kırıcıya gitti ve rengi soldu.

"Isla!" dedi yumuşak bir sesle, onun hiç görmediği kadar panikleyerek.

Sonra Oro iki büklüm oldu, dizlerinin üzerine düştü. Ada yine kötüye mi gidiyordu? Ama bu farklıydı. Grim de aynı anda yere yığıldı. İkisi de tıpkı onun gibi saniyeler içinde zayıfladı. Nasıl?

Isla aniden iğneden uzağa, doğruca taşa doğru savruldu. Kafası mermere çarptığında yere düştü. Gözlerini kırptırdı, görüşü bulanıklaştı ve Celeste ona doğru bir adım attı. Starling hükümdarının avucundaki delikten kan damlıyordu.

Altı damla.

Biri cızırdadı. Biri havada süzüldü. Biri patladı. Biri mürekkep gibi karardı. Biri dondu. Biri yere çarptı ve kıpkırmızı bir güle dönüştü.

Celeste'in kanı altı diyarın hepsinden yetenekler içeriyordu.

İmkânsız.

Sanki Oro ve Grim'in tüm güçlerini çekmiş gibiydi. Ama onlara dokunmamıştı bile ve altı damlacığın *hepsini* açıklamıyordu.

Celeste gülerken başı geriye düştü. Gözleri Isla'nınkilerle buluştu ve onunla alay etti. "Kurallara uyma konusunda pek iyi değilsin, değil mi?"

Isla, donmuş hâlde yerdeydi, ağzı açıktı. Bin tane sorusu vardı fakat biri dışında hiçbirini oluşturamadı. "Ne?"

"Grim'den *uzak* durman gerekiyordu, unuttun mu? Seni uyardım. Ve Lightlark kralı! Onu baştan çıkarmaman gerekiyordu, bu senin planın değil, koruyucularınınındı." Sırıttı. "Kuralları çiğneyeceğine güvenmem iyi oldu, küçük Wildling."

Oro, yüzünün rengi tamamen çekilmiş olmasına rağmen bir şekilde ayağa kalkmayı başarmıştı. İleriye doğru bir adım attı, elini kaldırdı. Grim'in yanına, cama doğru fırlatıldı. Vahşi bir kök tarafından. Celeste, Starling yeteneklerini Aynalar Mekânı'nda kullanamazdı. Wildling gücü kullanıyordu.

"Nasıl?" dedi Isla. Rüya görüyor olmalıydı. Ya da bir kâbus. Mantıklı değildi, onun en iyi arkadaşıydı.

Isla, Celeste'in ayaklarının dibindeydi, ona bakıyordu. Çıkış bulmak için odayı aramıyordu. Kalçasındaki hançer için uzanmıyordu.

Bu gerçek olamazdı.

Celeste'in gülümsemesi sadece daha yılsansı bir hâl aldı. Centennial büyük bir oyundu, o ve Celeste bu kelimeleri sayısız kez tekrarlamıştı.

Ve Isla oyuna getirilmişti

“Neden onlara sormuyorsun?” dedi Celeste, yüz yıllık uykuya dalmaktan bir an uzaktaymış gibi görünen, kasları gevşemiş, göz kapakları sarkmış Oro ve Grim’i işaret ederek. “Lightlark’ta aşk tehlikeli bir şey, değil mi?”

Isla bunu biliyordu. Âşık olmak, bir başkasının yeteneklerine tam erişim sağlaması anlamına geliyordu.

“Gerçekten daha zor olacağını düşünmüştüm ama kendi kısmını iyi oynadın. Bu iki eski, ünlü hükümdar, kesilmiş buğday sapları gibi ayaklarının dibine düştü.” Celeste alaycı bir şekilde onlara doğru yürüdü. “Grim kolaydı. O seni zaten seviyordu, ikinizin *epey* bir geçmişi var, gerçi sanırım hiçbirini hatırlamıyorsun, değil mi?”

Celeste onay için ona döndü ve Isla bir santim kıpırdamadı. Arkadaşını tanıyamadı. O olamazdı. Isla bunu kabul etmeyi reddetti. Celeste cevap alamayınca omuz silkti ve Oro’nun önünde durdu. Kral’ın burun delikleri genişledi. Güçleri olsaydı tek bir bakışı hepsini ateşe verebilirdi. Ama Aynalar Mekânı’nda sadece Wildling gücüne izin veriliyordu.

“Güvensiz, zalim Kral... Bir Wildling’e mi âşık oldun?” Celeste gülümseyerek başını salladı. “İşkenceydi, değil mi Kral? Ona karşı koymaya çalışıyordun. Onun büyüü altında olduğuna inanıyordun, ta ki sana sırrını, Wildling güçlerine sahip olmadığını söyleyene kadar.”

Oro’nun bakışları Isla’ya çevrildi. Paniklemiş görünüyordu, bu onda daha önce hiç görmediği bir ifadeydi. Isla ona baktı, ona gerçekten baktı. Âşık olmak? Celeste yanılıyor olmalıydı.

Starling, Oro’ya yaklaştı. Yanağında gümüşe boyanmış tırnağını gezdirdi. “Tabii ki, sen hiçbir büyüünün etkisinde değildin.” Omuz silkti. “En azından bu, sahip olduğun her damla gücü kaybetme konusunda kendini daha iyi hissetmeni sağlamalı.”

Oro zincirlerini çekiştirdi. Grim onun yanında hareketsiz duruyor, Isla’ya bakıyordu. Isla, onun bakışlarını üzerinde

hissetti. Ama nereye bakacağını bilmiyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Oro, onu sevemezdi. Isla onun kendisinden hoşlandığını bile düşünmüyordu. En azından böyle başlamıştı. Ama yaşadıkları onca şeyden sonra birlikte geçirdikleri zaman arttıkça...

Celeste dilini şaklattı. "Düşünsene, tüm bu gücü sana teslim ettiler." Hâlâ yerde yatan Isla'ya baktı ve içini çekti. "Ve şimdi sen de bana verdin."

Hâlâ mantıklı gelmiyordu. Oro ve Grim, ona âşık olsalar bile... O gücü öylece Celeste'e veremezdi. Bağ kırıcı...

Celeste, Isla'nın yüzündeki şaşkınlığı okumuş olmalıydı ki konuştu. "Bağ kırıcı hiç yoktu, minik kuş. Bu bir bağ yapıcı. Yetenek transferine izin veren tek büyümlü cihaz. Sunling krallarının ölmek zorunda kalmadan güçlerini mirasçılara aktarmalarına yardımcı olmak için oluşturuldu. Öyle değil mi, Kral?"

Oro hurlayarak sarmaşıklardan öylesine yırtındı ki neredeyse kıracaktı.

Isla'nın bağ yapıcı tarafından iğnelenmesi Celeste'in, Isla farkında olmasa bile erişebildiği tüm gücü, Oro'nun ve Grim'in güçlerini, almasına izin vermişti.

"Celeste. Sen benim arkadaşısın. Bunu yapamazsın." Arkadaşlıkları için savaşıacaktı. Sevdiği kişi için savaşıacaktı.

Celeste kaşlarını çatı. Isla'nın hâlâ durduğu yere eğildi ve daha önce defalarca yaptığı gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. Isla ona izin verdi. Starling hükümdarı içini çekti, parlak gözlerinde bir acıma ifadesi yüzüyordu. Sonra ağzı seğirdi. Gülümsedi, geniş ağzı yüzünü kapladı. "Anlamıyor musun seni güzel aptal? İstediğim her şeyi yaptın ve seni zorlamam bile gerekmedi."

Starling dönüştü. Burnu kısaldı. Gözleri renk değiştirdi. Yanakları çöktü. Dudakları daha kırmızı oldu.

Farklı bir yüz. Farklı bir insan.

İmkânsız bir güç, bir yetenek.

Celeste, hiç Celeste değildi.

Oro sonunda yıkılmak üzere gibi görünüyordu. Gözleri acıyla parladı. “*Aurora.*”

Aurora. Isla bu ismi biliyordu. Lanetlerin oluştuğu gün ölen Starling hükümdarı. Kral Egan ile evlenmesi planlanan kişi.

“Ölüşünü izledim,” derken Oro’nun sesi titriyordu.

Aurora döndü ve Oro ile yüzleşti. “Korkarım bir yanılşamaydı.”

“Neden?” Oro’nun sesi gırtlaktan geliyordu. Sonra farkındalık ifadesini sertleştirdi. “İntikamdı, değil mi?”

Aurora sadece gülümsedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Isla. Kafası karışmıştı. Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

Her kelime ona acı veriyor gibiydi ama Oro açıkladı. “Ağabeyimin Aurora ile evlenmesi gerekiyordu.” Oro’nun ağzının kenarından kan damlıyordu. “Ama o başka birine âşık oldu. Onun en iyi arkadaşına.”

Ne?

“Senin atana.”

Onun atası. Lanetlerin olduğu gece ölen kişi. Adı Violet’ti. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Özellikle de bunu.

Aurora duygusuz bir şekilde güldü. Her şey yüzyıllar önce olmuştu ama acı, suratında tazeydi. “Çoktan benim parmağımda olan bir yüzükle evlenme niyetindeydiler. Çok sinirliydim. Güzel bir Wildling’e dönüşmek için şekil değiştirme yeteneğimi kullandım ve bu aptalı ikna ettim.” Anlamalı bir şekilde Grim’e baktı. “Adanın en güzel çiçeğini verirse o gece bana sahip olacağını söyledim. Haftalar öncesinde Gece Ada’nın kalıntıları üzerinde açtığını bildiğim çiçeği. Light-lark’ın kalbini. Egan’ın bana çocukken anlattığı şeyi. Düğün hediyesi olması niyetiyle takip etmiştim. Bunun yerine Grim

bilmeden kullanmam için kalbin kilidini açtı. İş aceleye geldi. Kendim bulmadığım için etkili bir şekilde kullanamadım. Gerçekten istemeden tüm diyarları lanetledim. Kendiminkini bile. Lanetleri oluşturan kişi olarak sadece ben etkilenmedim.

Sonra paniğe kapıldım. Benim dışımda tüm yöneticilerin ölü olması beni baş şüpheli yapardı. Bu yüzden kalbi kullanarak bir Nightshade illüzyonu ile sahte ölüm numarası yaptım. Öldüğümü gördün. Ama aslında can veren kişi benim vârisimdi, aptal kız kardeşim. Kimliğini, yüzünü sahiplendim. Sonra Starling yeni topraklarını kurduğumda, şatodaki görevlileri yasakladım. Uzaktan yönettim. Herkesin yirmi beş yaşında öldüğü bir diyarda sır saklamak kolaydı. Her Centennial'da yeni bir Starling hükümdarı oldum. Tüm bunlar boyunca zamanımı kolladım. Planladım. Bekledim."

"Ne için?" diye sordu Isla. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Bu gerçek olamazdı. Hâlâ buna inanmayı reddediyordu.

"Mahrum bırakıldığım her şeyi alacağım doğru zaman için. Ancak bu sefer altı diyara da hükmetmek istedim. Ama Lightlark'ın tüm güçlerine erişmenin zor olduğu ortaya çıktı." Oro'yla alay etti. "Her Centennial'da yeni bir yüz, yeni bir kişilikle bile beni hep reddettin. Gerçekten de güvensiz bir kral. Egan bana bağ yapıcıdan bahsetmişti. Her Centennial'da onu aramaya başladım. Ama seni kandırabilseydim bile Kral, altı yetenekten sadece dördünü alırdım. Bir hükümdar, bağ yapıcıyı yalnızca bir kez yetenek kazanmak ve bir kez yetenek kaybetmek için kullanabilir. Tek seferde altı gücün tümünü elde etmek için bir yola ihtiyacım vardı."

Isla'ya döndü. Hâlâ yerdeydi, hayatındaki her şeyin, bildiğini sandığı her şeyin paramparça olmasını izliyordu.

"İşte burada devreye sen giriyorsun, minik kuş." Isla yutkundu. "Aslında hepsi şanstı."

Grim'in sesi odanın öbür ucundan yükseldi. "Aurora," dedi uyararak. "Yapma!"

Aurora sadece gülümsedi. Ve devam etti. "Yıllar önce,

Grim'in güçlü, meraklı generallerinden biri yadigârlarından birini çaldı ve onu Wildling yeni topraklarını ziyaret etmek için kullandı. Orada güzel bir Wildling ile tanıştı. Ve her yönden yasak olmasına rağmen âşık oldular, buna inanabiliyor musun? Nightshade generali güçlüydü, o kadar güçlüydü ki Wildling'in lanetini bastırabileceğini, uzaklaştırabileceğini düşündü. Ve yaptı." Isla'ya gülümsedi. "Sana sahip olmalarına yetecek kadar."

Isla öfkeyle sarsıldı. "Hayır!"

"Evet, Isla. Sen sadece Wildling değilsin, aynı zamanda da Nightshade'sin."

Isla başını salladı. "Güçsüzüm."

Aurora güldü. "Tam tersine, minik kuş. Sen çok güçlüsün. Wildling yeteneklerin, Nightshade güçlerin tarafından gizlendi. Görünmez oldu. Yetenekli bir Nightshade onları çözmedikçe kullanılamaz hâle geldi. Güçlerin tezahürü çok garip, değil mi?"

Güç.

Isla her zaman güce sahipti.

Ve onu kaybetmişti. En iyi arkadaşına... Onunla hiç arkadaş bile olmamış olan kişiye...

"Altı gücün hepsini alma şansımı gördüm ve buna göre plan yaptım." Aurora dudaklarını büzdü. "Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Diğer hükümdarları da ziyaret ettiğini bilmiyordum. Görünüşe göre Grim'e benim hakkımda şüpheli bir şeyden bahsetmişsin ve hemen ertesi gün odama geldi."

Aurora, Grim'le yüzleşmek için döndü.

"Ve o zaman benim suç ortağım oldu."

Isla sustu. Grim'in yüzü bembeyaz olmuştu. Isla'nın gözlerine bakmadı.

"Görünüşe göre bir insanın duygularının renkleri varmış. Celeste ile benimki aynı tondur. Kimliğimi hemen anladı ve beni öldürmek üzereydi, hayatta kalmamın lanetleri oluş-

turduğum anlamına geldiğini biliyordu. Ama o bunu yapmadan, ona Centennial'a yeni bir yüzle dönmeye devam etmemin tek sebebinin, Egan'ın aile soyu tamamen yok olana kadar dinlenemeyecek olmam olduğunu söyledim. Ona adadaki herkesi ölüme mahkûm etmeden Kral'ı öldürecek, lanetleri bozacak ve Lightlark'ın kontrolünü ona verecek bir plan sundum. Tek yapması gereken bana yardım etmektir."

"Kalp Yiyici," dedi Grim, onun dikkatini çekmeye çalışarak. Ama Isla ona bakamıyordu bile. Bağlarını çılgınca çekiştirerek hırladı. Ama faydasızdı. "Bana asıl suçun, Sunling hükümdarının bir Wildling hükümdarına âşık olması olduğunu söyledi, Egan'ın Violet'i sevmesi." Grim nefes almakta güçlük çekiyordu. "Lanetleri bozmak ve kehaneti gerçekleştirmek için asıl suçun tekrarlanması gerekiyordu. Oro'yu kendine âşık etmen gerekiyordu. Ama biz çoktan âşıktık. Reddederdin. Bu yüzden birlikte olduğumuz anılarını almak zorunda kaldım."

Isla zar zor nefes alıyordu. Bu yüzden Isla, Oro'yla çalışırken Grim haftalarca ondan uzak durmuştu. Kendisini baloda Oro ile dans etmeye teşvik eden garip yorumunu düşündü.

Isla hâlâ onun gözlerinin içine bakmayı reddederken Grim'in sesi çaresiz bir hâl aldı. "Hayatımda verdiğim en zor karardı, Kalp Yiyici. Başarmanın başka birini kandırmak anlamına geldiğini bilmek. Sana hikâyemizi unutturmak. Aşkımızı..."

Isla sonunda onun gözlerine baktı. "Senin için mi zor?"

Grim'in sesi kararlı çıktı. "Anıları geri verecektim. Oro sana âşık olunca ve sen beni sevdiğini hatırlayınca... Lightlark'ın tüm güçlerini alıp birlikte yönetebilirdik."

Aurora dudaklarını büzdü. "Ve Oro'nun yetenekleriyle adaya bağlantısı tükendiğinde onu öldürmekte özgür olacaktım."

Grim tekrar konuştu. "Bunu kendi krallığım için yaptım. Senin krallığın için. *Bizim için, Kalp.*"

Kehanete tam olarak uyuyordu. *Hükümdarlar birleşiyor. Muazzam bir güç kazanılıyor. Bir hükümdar ve soyu ölüyor.*

Aurora içini çekti. “Kabul etmelisin, harika bir plandı.” Sırıttı. “Her şeyin bir yalan olması ne kötü.”

Grim dizginlerini savurarak öfkeyle haykırdı. Anında onu bağlayan sarmaşıklardan çıkan dikenler tenine saplanarak kan akıttı. Grim yüzünü buruşturdu, zaten güçsüz düşmüştü. Ve şimdi Isla nedenini biliyordu. Hem kendisinin hem de Oro’nun gücü tükenmişti. Isla’nın da öyleydi. Onlar kadar zayıflamamasına rağmen. Çünkü o hiçbir zaman güce bel bağlamamıştı. Sahip olduğunu hiç bilmediği bir şeyi özleyemezdi.

“Sana teşekkür etmem gerekiyor,” dedi Aurora, Isla’ya bakarak. “Benim için sadece bağ yapıcıyı bulmadın, aynı zamanda bana altı gücü birden verdin.”

Isla titriyordu. Her şey planlanmıştı. Oynadığını düşündüğünden çok daha büyük bir oyundu. Isla sonunda kalktı. Grim her şeyi, Isla’nın Centennial’ı kazanmaya çalışmasıyla aynı sebepten yapmıştı: sevdiklerini kurtarmak ve krallığına gücü geri getirmek için. Isla onu anladı. Aradaki fark, Isla’nın Grim için her şeyden vazgeçmeye hazırlarken onun, tüm bu zaman boyunca Isla’yı bir piyon olarak kullanmasıydı. Grim’e doğru tükürdü.

Isla, Oro’ya baktı ve gözlerindeki özrü okumasını umdu. Isla yüzünden bir Wildling’i sevecek kadar aptal olduğu için en büyük korkusu gerçek olmuştu. Gücünü kaybetmişti. Oro ona güvenmemekte haklıydı. Kimseye güvenmemekte... Isla da aynısını yapmış olmalıydı.

Isla bıçağını çıkardı ve Aurora ile yüzleşti. Artık her şey korkunç bir anlam kazanmıştı. Aurora, Juniper’ı lanetleri kimin oluşturduğunu bildiğini yazdıktan sonra öldürmüştü. Cleo veya Ella değildi. Azul, Celeste’in Aurora olduğunu bir şekilde anlamış ve Carmel sırasında onu durdurmaya çalışmış olmalıydı.

İşi bitirmesi gerektiğini bilen Isla yutkundu. Seriydi, yıldırımından daha hızlıydı, hançeri bir anda Aurora’nın gırtlığına dayamıştı. Ama daha etine saplayamadan bıçak paramparça oldu.

Isla ve Aurora göz göze geldi. Anlamsızdı. Aurora yeteneklerini burada kullanamazdı. Starling hükümdarı güldü. "Starling dükkânında seçtiğin hançer, onu oraya ben yerleştirmiştim. Planımı öğrenirsen beni asla onunla öldürememen için büyüledim. Tabii ki üzerinde yılan olanı seçtin, çok öngörülebilirdi, minik kuş. Çok zayıf, çok aptalca."

Aurora kollarını kaldırdı ve sarmaşıklar Aynalar Mekânı'nın camını patlatarak her yere kırık parçalar saçtı. Odayı doldurdular, yılanlar gibi kıvrılarak onlara doğru uzandılar. Oro ve Grim anında baskı altında kaldı. Cam duvarın kalınlıklarına sıkıca hapsedildiler. Aurora, güçleri tükenmiş olsa bile sırf diğer otorite iddialarını susturmak için onları yok ederdi. Isla bunu biliyordu.

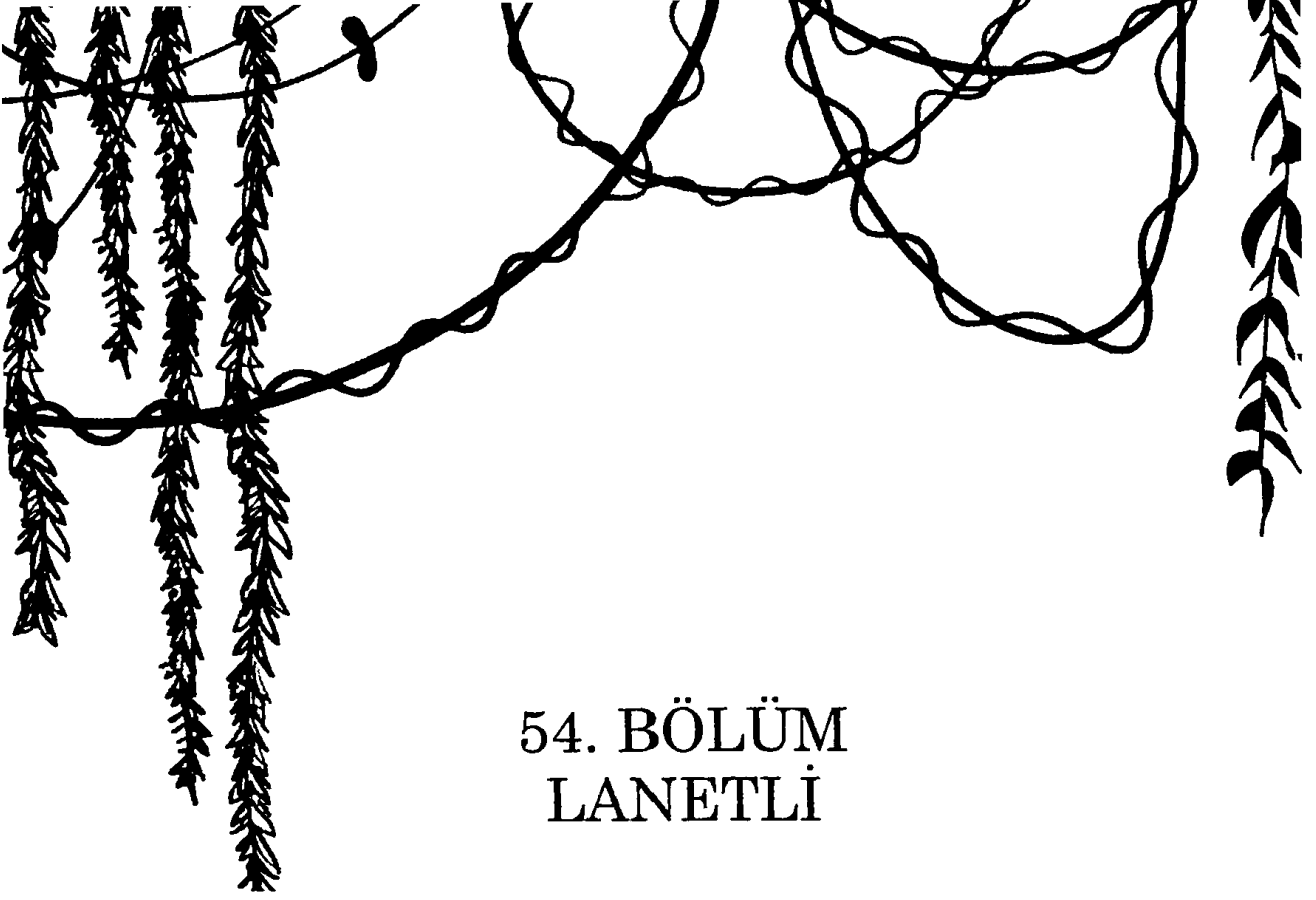
"Kendi yeteneklerin tarafından öldürüleceksin," diye düşündü Aurora, ellerini kaldırdı, ormanın tüm sunduklarıyla Isla'yı yerle bir etmeye hazırdı. Bir an için durakladı. "Senden hoşlandım, Wildling. Ama bugün tüm yöneticiler ölmeli. Tekrar."

Aurora sarmaşıkları ve kökleri gönderemedi. Isla en sevdiği saklama yeri olan omurgasına uzandı. Parmakları hafifçe vızıldayan bir şeye dolandı. Parıldıyordu.

Aurora'nın gözleri büyüdü. "Sana hiçbir şey getirme dedim, aptal!"

Isla pis pis sırıttı. "Kurallara uyma konusunda iyi değilim, unuttun mu?"

Sonra yıldız birikintisine daldı.

54. BÖLÜM LANETLİ

Dışarısı çorak olmasına rağmen odası tıpkı bıraktığı gibi görünüyordu. Pencerelelerinin yakınında ağaç yoktu. Çim yoktu. Sert bir şekilde düşmüş, taşın üzerine yığılmıştı, dizleri acıyla çığlık atıyordu.

Kapısı telaşla ardına kadar açıldı. Tıpkı üç ay önce olduğu gibi.

Poppy'nin üzerinde pijama vardı. Kadın onu görünce sevinç çığlıkları attı. Koruyucusu onu kucaklamak için koştu, kollarını boynuna doladı. Tarçın ve kan kokuyordu. Beslenme günü olmalıydı.

"Başardın, minik kuş!" dedi Poppy. Isla'nın erken gelişinin, gardiyanlarının planında başarılı olduğu anlamına geldiğini varsaymıştı. Bunun ilk adımı, Kral'ı baştan çıkarıp güçlerini ele geçirmektir.

Ve gerçek planı başından beri farklı olsa da Isla öyle yapmış olduğunu düşündü.

Onu geri kucaklamadı. Sonunda Poppy onu bıraktı. Isla, "Biliyordunuz. İkiniz de," dedi doğrudan. Poppy kafası karışmış gibi görünme cüretini gösterdi. Isla dişlerini birbirine bastırdı. "İkiniz de gücüm olduğunu biliyordunuz, değil mi?"

Celeste (*Aurora*) ona şimdiye kadar sadece velilerinin kullandığı bir isimle seslenmişti. *Minik kuş*. İşte o zaman Isla, Starling'in planının yardım gerektirdiğini anlamıştı. İçeriden insanlara...

"Ve onları siz öldürdünüz, değil mi?" dedi Isla.

Bu odalara yalnızca Poppy ve Terra'nın erişimi vardı. Isla; Lightlark, ailesi ve lanet hakkındaki tüm bilgileri onlardan almıştı.

Yalanlar.

Ve yalancılar.

Poppy'nin eli, taşıdığı tek bıçağa gitti. Isla, kendi hançerini ondan önce çekti, makyaj masasının altına sakladığını.

"Neden?" diye sordu.

Poppy solgun göründü. "*Senin için yaptık. Starling hükümdarı bize bir seçenek sundu: anneni ve sevgilisini öldürerek güçlerinin bir sonraki Centennial'a kadar sana aktarılmasını sağlamak ve bir gün Kral'ı baştan çıkarabilmen için seni yetiştirmek ya da tüm Wildling soyunu öldürerek krallığımızın sonunu getirmesi. Yeteneklerini kullanmaya bile çalışmadan için seni onlarla doğmadığına ikna etmemizi istedi. Güç karışımının tehlikeli olduğunu, seni öldürebileceğini söyledi.*"

Isla öne çıkarak hançerini Poppy'ye doğrulttu. "Ailemi öldürdünüz!" Kelimeler zar zor duyuluyordu. Lanetler değildi. Annesinin kuralları çiğnemesi değildi. Onlardı. Annesinin en çok güvendiği insanlardı. Kafası sisle doluydu. Uzuvarları gevşetti. Göğsü hâlâ zonkluyordu. "Seni öldürmeliyim," dedi diğer elini açıp, Wildling şifa iksiri şişesini ortaya çıkarmadan önce. "Terra'yı çürümeye terk etmeliyim."

Önlerindeki birkaç dakika boyunca henüz almadığı yaralar için de işe yarayacağını umarak şişeyi kafasına dikti. Bıçağını yere attı. "Ama benim yapacak daha önemli bir işim var."

Isla, Poppy'nin yanından geçerek kılıç duvarına doğru ilerledi. Tüm zırhını giymek için acele etti; omuz zırhları, yük-

sek metal çizmeler, göğüs zırhı, uzun metal eldivenler ve son olarak da miğferi. İki de kılıç aldı.

Sonra yıldız birikintisini bir kez daha oluşturdu.

Lightlark'ı terk etmişti. Şimdilik güvendedeydi. Kaçabilirdi. Gidebilirdi.

Henüz.

Onları geride bırakamazdı.

Grim ona her seviyede ihanet etmişti, Aurora'nın gazabını ve onun ellerinde yavaş bir ölümü hak etmişti.

Ama Oro değil. Doğru söylenmiş sözlerini hatırladı: *Sana asla yalan söylemedim, Isla. Bir kez bile.* Güvenebileceği tek kişi oydu. Ona gerçekten ihanet etmeyen tek kişiydi. Onu terk etmeyecekti.

Poppy onun bileğini tuttu. "Geri mi dönüyorsun? Kurtuldun! Aptal olma!"

Isla tısladı. Koruyucusunun elinden kurtuldu. "Ben bir aptal olabilirim! Ama en azından onurum var!" diye tükürdü. "Wildling için güçle döneceğim. Bu diyarı ve Terra'yı kurtaracağım. Ama sonrasında ikinizi de asla görmek istemiyorum."

Kollarını tavana kaldırdı, iki uzun kılıcı başının üzerinde birbirine yaslıydı.

Ve portalla uzaklaştı.

Isla, daha Aynalar Mekânı'na inerken hareket ediyordu. Aurora'nın kontrol ettiği sarmaşıklar refleks olarak tepki verdi, dikenleriyle ve diğer şeyleriyle her yönden ona doğru atıldı. Isla'nın gücü olmayabilirdi. Ancak diğer yöneticilerin aksine onsuz savaşmaya alışıkta.

Kılıçları birbirinden ayırıp her ikisini de yanlarında, önünde, arkasında geniş daireler hâlinde döndürürken dilimleme sesleri eşliğinde bitkiler düşüyordu.

Aurora, Isla'nın gücünü çalmıştı ve ölü bile olsa büyü

orman, Starling hükümdarını korumaya çalışıyordu. Çürüyen doğa, Isla'nın tehdidine yanıt olarak, ağaç kabuğundan yapılmış yaratıklar olan muhafızları oluşturdu. Vahşi hayvanların kemiklerinden ve boynuzlarından yapılmış silahlarla camdaki deliklerden ona doğru fırladılar. Isla kükredi ve atıldı, onlarla herhangi bir düşman kadar şiddetli bir şekilde savaştı, topuğu üzerinde döndü, kılıçlarını çevirdi, kollarındaki metalle onların dikenlerinden ve kemik hançerlerinden korundu.

Dünya sessizleşti. Her adımı dans kadar narindi, kılıcının her hareketi hedeflenmişti, kolları acıyla değil, güçle atıyordu. Küçüklüğünden beri Centennial'dan önceki her gün antrenman yapmıştı. Oyuncak bebeklerle değil, bıçaklarla oynuyordu. Saçlarını değil, kalkan yapmak için sarmaşıkları örüyordu.

Bir an için, dışarıda nadir bir eğitim gezisi için çıktıkları Wildling ormanına geri döndü. Terra yukarıdaki bir ağaçta oturmuş, kılıcı havayı yararken Isla'nın hareketini izliyordu. Okları ağaçlara oyulmuş hedefleri vuruyordu. Fırlatma bıçakları, her açıdan hep hedeflerini buluyordu.

Ve bir yerlerden alkış sesleri duydu. Terra, yalnızca Isla bir dövüş tekniğinde ustalaştığında alkışlardı. Ona duvarında sergilemek için yeni bir kılıç kazandıracak olan teknik.

Ama alkış Terra'dan gelmemiştir.

Aurora'nın elleri birbirine çarptı ve ince bir sarmaşık camı deldi, o kadar küçüktü ki Isla'nın havadaki kılıçlarının arasından geçti.

Ve boynuna sarıldı.

Isla'nın nefesi kesildi. Boğulurken boynunu ve gırtlaklarını kesen dikenleri sıkıca kavradı.

Aurora onun önünde durmuş, gülüyordu. Bir kez daha alkışladı. Eğlenmişti. "Geri mi geldin? Özgürdün, minik kuş." Dilini şaklattı, aniden hayal kırıklığına uğramıştı. "Ve hemen kafesine geri uçtun."

Isla yumruğunu sıktı ve sarmaşık daha da sıkılaşıp Isla'yı

dizlerinin üstüne çöktürdü. Isla bitkiyi kökünden dilimledi ve serbest kaldı. Ama boynuna dolanan parça yerinde durdu.

Oro ve Grim, ikisi de zincirlerine karşı savaşıırken, kordudan kocaman açılmış gözlerle onu izlediler. Onların şakaklarından, uzuvlarından aşağı kan akıyordu. Aurora o dikenlerle onları binlerce kez yaralamıştı. Görünüşe göre Isla, iki hükümdara yaptığı yavaş işkenceyi yarıda kesmişti.

Durdurma şansları bile olmamıştı. Aurora, Isla yüzünden güçlerini çalmadan önce güç havuzlarına erişememişlerdi çünkü Aynalar Mekânı'nda buluşmalarını önermişti.

Yine de burada olmanın bir avantajı vardı. Grim ve Oro tuzığa düşmüş olabilirdi ama Aurora yalnızca Wildling gücüyle sınırlıydı. Bu yerin dışında yeni güçleri sınırsızdı. Altı âlemin tüm yeteneklerini kullanabilirdi. Tarihte kimse bunu başaramamıştı.

Daha da kötüsü, lanetleri oluşturan kişi olarak hiçbirine bağlı değildi. Diyarların geri kalanını zayıf, fethedilmesi kolay hâlde bırakmıştı.

Hayır. Aurora, Aynalar Mekânı'ndan ayrılamazdı.

Bu, Isla'nın da ayrılamayacağı anlamına gelse bile.

Isla bir anda kılıcıyla havayı yararak boynuna savurdu. Onu boğan sarmaşık sadece iki santim kalınlığındaydı. Bir santim kaçırsaydı kendi boğazını keserdi.

Ancak Isla'nın kılıçları onun bir parçasıydı, kullanacağı herhangi bir güç olmadığı için tüm hayatı boyunca yalnızca onlara odaklanmıştı.

Asma boynundan düştü. Aurora'ya doğru fırladı, kılıçlarını kaldırdı. Starling hükümdarı camdan içeri ağaç gövdeleri gönderdi, ağaç kabuklarından sivri mızraklar yaptı ve onları Isla'ya fırlattı.

Isla hepsini kesti. Su gibi akışkandı. Şimşek kadar kesindi. Dünyaya düşen bir yıldız kadar hızlıydı. Kılıçları birbirinden bağımsız, uyum içinde, damarlarında nabzı atan kan

gibi, cam kubbenin çınlaması gibi, Aurora içeri daha fazla ağaç gönderirken dilimleme ve parçalamayla yankılanan bir ritimle hareket ediyordu.

Isla yaklaşırken yanaklarında sıcak gözyaşları hissetti. En büyük ihanet Grim'inki değildi. Terra ve Poppy'ninki değildi.

Celeste'inkiydi. Arkadaşı gibi davranmıştı. *Kız kardeşi gibi.*

Isla yalnızdı. Ve Celeste, onun yalnızlığının peşine düşmüştü.

Yine de her şeye rağmen kalbinin hain bir köşesi hâlâ arkadaşını seviyordu.

Aurora, Isla'nın yüzünün kıvrımlarına kazınmış acıya sırtıttı. "Yapabilirdin... Lanetleri kırabilirdin. Oro'nun kalbi öğreneceğini tahmin etmemiştim. Yöneticilerden birinin ölmesine izin verecek kadar güçlü olsaydın, ikiniz onları gerçekten kırabilirdiniz. Ve tabii ki kehanetin asıl suçu meselesi var."

Isla bir gövdenin çarpmasıyla döndü. Yere düştü, geri kalkmadan önce bir anlığına ciğerlerinden hava çekildi, az önce aldığı iyileştirici sıvı kanında dolaşmaya devam ederek ona yardımcı oldu. Aurora'nın dikenli sarmaşıklarından biri yanını kesip, kanını akıtınca çığlık attı ama bir an sonra derisi yeniden birbirine örüldü.

Nefes nefese kalan Isla, kılıçları çekilmiş hâlde Aurora'ya doğru ilerlemeye devam etti. Isla, bacağına dolanmış, kolu kadar kalın bir sarmaşığı keserken homurdanarak, "Asıl suç kalbi kullanmak değildi," dedi dişlerinin arasından. Bir başkası o bitkinin yerini almaya, onu cama dayayarak, dikenlere rağmen hâlâ savaşıyor ve bu sırada kan döken Oro ve Grim'in yanına göndermeye çalıştı ama Isla onu kendine ulaşmadan kesti. "Ve bir Sunling'in Wildling'e âşık olması da değildi. Değil mi?"

Hayır, bu kadar acımasız lanetler ancak gerçekten uğursuz bir hareketle döndürülebilirdi. Asıl suç, aşk ya da büyük güç kullanmak olamazdı. Bu kadar büyük bir kötülük için kan dökülmesi gerekiyordu.

Ve herhangi bir kan değildi.

Altı hükümdarın lanetleri bozacak kehanet karşılığında kendilerini feda ettiklerini küçük yaşta öğrenmişti. Poppy ve Terra, fedakârlığa kendi atasının öncülük ettiğini ve önce kendi hayatından vazgeçtiğini söylemişlerdi.

Ama Isla şimdi hiç atasının kendini feda edip etmediğini merak etti.

Belki de diğer hükümdarlar lanetleri öğrenmeden ölmüştü.

Starling'in gözleri parladı. Sanki bir an için acı hissetmişti. Onu sonsuza dek değiştiren, beş yüz yıl süren lanetlerin temeli olan eylemi hatırlamıştı. Yüzü bir saniye sonra zalim hâline döndü ve ellerini kaldırdı.

Bir düzine ağaç aynı anda içinden geçerken tavan paramparça oldu. Isla cam kırıklarıyla kaplıydı. Çığlık attı, derisinin parçalandığını sonra kapandığını, yırtılıp sonra tekrar iyileştiğini, yani Wildling şifa iksirinin ona yetişmek için verdiği savaşı izledi.

Ağaçlar ona çarparak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Onu tamamen ezemeden Aurora parmaklarını büktü ve dallarını etrafına bir kafes şeklinde ördü.

Isla, Aurora'ya bakarken hâlâ cam yağıyordu.

Kafesindeki boşluklardan.

"Minik kuş," dedi Aurora odanın karşı tarafından başını sallayarak. "Vahşi doğada kalmalıydın."

Ama Isla hapsolmemişti. Tam olarak değildi. Şatosunda kilitliyken bile her zaman dışarıya açılan bir kapısı olmuştu.

Yıldız asasını, kafesinden dışarı çıkmaya hazır bir şekilde omurgasına sıkıştırdığı yerden kavradı. Ve bir sarmaşık tarafından kırbaçlanarak elinden uçtu. Odanın öbür ucuna, Grim'in ayaklarına doğru yuvarlanmasını izledi. Grim, ona baktı. Şakaklarından aşağı kan aktı. Sanki nefes almak acıtıyormuş gibi nefes nefese kaldı ve yüzünü buruşturdu. Grim,

“Kalp,” demeyi başardı. Nefesi kesildi, sözcükleri zar zor çıkıyordu. “Kalbin, Kalp Yiyici.”

Onun kalbi? İçinden geçen oku hatırladı, saplanan şimşek gibi şok edici acıyı. Ölmüş olmalıydı. Wildling iksiri bile, Cleo bile ok saplanan bir kalbi iyileştiremezdi.

Sadece bir kalp yapabilirdi.

Isla elini göğsüne bastırdı ve yandı, yarasından dolayı değildi. Şimdi fark etmişti. İçinde tuttuğu şeyden dolayı yanıyordu. En saf hâliyle güç... Kalp onu iyileştirdiğinde ona damgasını vurmuştu.

Kalbin. Sadece sana ait değil. O zamanlar Grim’in sözlerini anlamamıştı. Ama şimdi anlıyordu.

Isla, adanın diğer tarafından çekişini hissetti. Odasında, bıraktığı yerde, Oro’ya yazdığı notla birlikte. Kalp ona şarkı söyledi, adaya ayak bastığı anda duyduğu şarkının aynısını. Kuşun kulağında ciyaklaması gibi, Ay Adası’nda dilini uyuşturan ayaz gibi bir çağrı.

Isla bunu hissetti ve çağırdı.

Kolu açıldı. Parmakları esnedi.

Ve güneş ışığı gibi bir şey camdan içeri girdi. Kalp avucunun içine indi ve parladı.

Eli kapandı ve kafesi paramparça oldu. Wildling gücü, sonsuz bir akışla kalpten çıktı. Dallar çatırdadı, odanın içinde uçtu. Ayağının dibinde bağ yapıcı parladı ve diğer eliyle onu yakalayıp cebine soktu.

Bir an sonra Aurora’nın önünde koşuyor, zıplıyordu.

Aurora’nın gözleri fal taşı gibi açıldı, şaşırdı, bir anda değişti, yüz hatları buruştu, ta ki Celeste olana kadar.

Celeste.

Isla, Aurora’nın umduğu gibi tereddüt etmedi. Bağ yapıcıyı cebinden çıkardı. Keskin uçlarından birini avucuna soktu.

Ve diğer ucunu en iyi arkadaşının kalbine sapladı.

Isla'nın çığlığı, vahşı ve gırtlaktandı, Aynalar Mekânı'nda çınladı. Yüzü acı içinde buruştu. Onun en iyi arkadaşı... Kız kardeşi...

Celeste'in gözleri kocaman açılıp, ardından da kararırken gücün iğneden içine doğru aktığını hissetti.

Asıl suç tekrar işlenene kadar. En iyi arkadaşını soğukkanlılıkla öldüren bir diyar hükümdarı. Bir iktidar çizgisi sona erdi. Ve altı kişiden biri kazandı.

Dünya patladı.

Isla, rüzgârdan daha vahşı, dalgalanmadan daha kuvvetli bir güç tarafından geriye doğru savruldu. Gözyaşları yandı ve görüşünü bulanıklaştırdı, sıcaktı ve şakaklarından aşağı damlıyordu. Geri uçarken yıldızlara bir kez gözlerini kırptı ve daha önce hiç olmadığı kadar parlak göründüler.

O yere düşmeden önce çöktü.

Lanetler kırıldı, Lightlark da öyle. Zemin çatlamıştı ve Isla, çoktan ada tarafından alınmış olan Celeste'in cesedinin ardından çatlaktan düştü. Starling hükümdarı, Lightlark'ın ateşli çekirdeğine düşmüştü. Kalp, Isla'nın elinden kaydı ve Celeste'in ardından bir kez daha adaya dönerek düştü.

Isla takip etti.

Düştü, düştü ve düştü, tıpkı o gece balkonda olduğu gibi. Arkasındaki yer çalkalandı, kaynadı, kemiklerini almaya hazırıldı. Gücün, bağ yapıcıyla geri aldığı her şeyin içinde aktığını hissetti. Ama onu tutmak için uzandığında, enerji parmaklarının arasından kayıp gitti. Onu nasıl kullanacağını bilmiyordu, daha önce kendi yeteneğini hiç kullanmamıştı.

Isla gözlerini kapattı. Kaderini kabullendi.

Sadece bir kişiye veda edecek vakti vardı. Ve o-

Bir şey onu belinden yakaladı. Sırtı acıyla büküldü.

Düşmeyi kesti.

Biri onu kurtarmıştı. Ama bu imkânsızdı. Grim ve Oro, Aurora'nın ölümünden sonra kısıtlamalarından kurtulmuş

olabilirlerdi ancak yeteneklerini lanetler kalkmış olsa bile Aynalar Mekânı'nda kullanamazlardı. Isla güçlerini geri verse bile.

Tabii eğer-

Isla, etrafına sarılan şeyin sarmaşık olduğunu görmek için gözlerini açtı. Onu yakalamıştı ve şimdi onu tekrar yüzeye çekmeye başladı.

Wildling gücü.

Ama onu kullanan kişi o değildi.

Lightlark'ta aşk tehlikeli bir şeydir.

Sevdiği biri yeteneklerini kullanıyordu.

Kalın bitki onu Aynalar Mekânı'nın tam ortasında açılan çukurdan yüzeye çıkardı. Zirveye ulaştığında, Isla nefes nefese kendini uçurumun kenarından sert bir taşın üzerine çekti. Saçları suratının önünde dağınıktı. Saçlarının arasından Oro'nun yumruğunu açtığını gördü.

Ve belinin etrafındaki sarmaşık gevşedi.

Oro, Isla'nın gücünü kullanıyordu. Ve Grim'in yüzünde bunun ne anlama geldiğini bildiğini görebiliyordu. Yüzündeki ifade, ızdırabın eriyerek şaşkınlığa ve sonunda öfkeye dönüşmesi, onun da yeteneklerine erişmeye çalıştığını gösteriyordu. Ve erişemediğini anladı.

Isla ağzını açtı. Saatler önce hisleri farklıydı. Saatler önce birlikte bir gelecek kurmak için Grim'le kaçmaya hazırdı. Onun için istediği her şeyi feda etmeye. Ama Grim ona her şekilde ihanet etmişti. Onu planına dâhil etmek yerine anılarını elinden almıştı. Kendi kararını vermesi için ona güvenmek yerine seçimi onun için yapmıştı.

Ve Oro... Centennial boyunca onun gerçek ortağı olmuştu. Yalanları karşılığında ona gerçekleri vermişti. Isla onun önünde ağlamıştı. Gülmüştü. En büyük korkularını yenmişti. Birçok tehlikeyle karşı karşıya kalmıştı. Oro, onu adadaki herkesten daha iyi tanıyordu, kaybettiği arkadaşı hariç.

Isla tek kelime edemedi Grim camdaki açık delikten çıktı ve gecenin içinde kayboldu.

Celeste'in kanı hâlâ sıcaktı. Kolunun altındaydı. Dizlerinin üzerine düştü ve öğürdü. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Çığlık attı.

Lanetler kırılmıştı.

Isla da öyle.

55. BÖLÜM KIRIK

Birleşmişlerdi. Altı kişiden biri kazanmıştı. Bir hükümdarın aile soyu sona ermişti. İlk suç yeniden işlenmişti.

Ve Centennial'ın yüzüncü gününde ada fırtınanın altında kaybolmamıştı.

Isla odasından çıkmamıştı. Wildling diyarına yalnızca bir kez döndü, toprağa güç aktarıp onu ve halkını tamamen mahvolmaktan kurtardı. Henüz gücünü nasıl kullanacağını bilmiyordu ama kolay olmuştu. Ellerini yere koydu. Bir parçasını toprağa bıraktı. Değişiklik hemen oluşmuştu. Şok ediciydi.

Sonra yıldız asasını kullanarak Ana Kara kalesine dönmüştü. Günlerini küvetinde kıvrılarak geçirdi, sıcak su gözyaşlarının yerini aldı çünkü hiç gözyaşı kalmadığını fark etti. Isla boştu.

Çöküktü.

Celeste. En iyi ve tek arkadaşı. Aslında hiç arkadaşı olmamıştı.

Grim. Bir yıllık unutulmuş anılar. Ve hatırladığı bazıları. Yağmurda birbirlerine sarılmaları. Daha sonra paramparça olan ve onu binlerce yerinden kesen aynı cama yaslanmış vücudu.

Artık Ella'nın ona aleyhine çalışmadığını biliyordu. Starling, odasının kapısından ona haberler verdi. Onun aracılığıyla, Cleo'nun kendi bölgesini Ana Kara'dan ayırarak Ay Adası'na giden köprüyü kestiğini öğrendi. Isla bunun ne anlama geldiğini ya da ne planladığını bilmiyordu ama iyi olamazdı.

Azul, kumsalda lanetli fırtınanın nihayet dinmesini izlerken görülmüştü. Görünüşe göre fırtına, lanetler tarafından öldürülenlerin ruhlarını tutuyordu. Bunlar bir zamanlar duyduğu fısıltılardı. İçerisinde mahsur kalan cesetlerin, kıyıya ulaşmadan ve huzurlarına kavuşmadan önce hayalet olarak sadece birkaç adım yürüdüğü söyleniyordu.

Isla, Skyling'in kocasını son bir kez görebildiğini umuyordu.

Azul onun için hiçbir zaman tehlike oluşturmamıştı, Oro bu konuda haklıydı. Artık sadece Aurora'yı durdurmaya çalıştığını ve Celeste'den şüphelenmeye başladığını biliyordu.

Odasının karanlığında, perdeleri çekili olarak geçen iki haftadan sonra, sonunda kendini saçlarını tarayacak kadar güçlü hissetmişti. Bir elbise giyecek kadar. Ve dışarı çıkacak kadar. Balkonunda durmuş, tıpkı Lightlark'ın kalbi gibi altın sarısı olan güneşin denizdeki yansımasına bakıyordu. Uzun zamandır aradıkları büyü herkesi kurtarmıştı. Onu ise bir kereden fazla kurtarmıştı.

Eşsiz bir güce sahipti.

Ve Isla da öyle.

Hâlâ yeteneklerine, bir kısmını Wildling diyarına vermenin ötesinde dokunmaya çalışmamıştı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Onlardan sadece bir iplik çekmeye kalkarsa, sonunda yıkıcı bir şekilde çorap söküğü gibi devamının gelmesinden endişeleniyordu.

Yani onları kendi hâline bırakmıştı. Serbest bırakması gereken zamanın geleceğini bilmesine rağmen.

Grim yara bere içinde Nightshade'e dönmüştü. İhanet içinde...

Isla, onun adının aklına gelmesiyle midесinin bulandığını inkâr edemedi. Odasındaki gölgelere çok yakından bakmamaya çalışıyordu. Nightshade'in iletişim kurmak için kullanabileceğini bildiğinden, ne olur ne olmaz diye aynalarını havlularla kapadı. Bazen artık anı olduğunu bildiği rüyalara dalmamak için gece geç saatlerde kahve içiyordu.

Özellikle de beş gün önce, gözlerini açmadan hemen önce zihninde yankılanan bir ses duyduğundan beri.

Bizi hatırla, Kalp. Hepsini hatırla.

Hatırlayacaksın.

Ve hatırladığında...

Bana geri döneceksin.

Grim'in sesi o kadar net konuşmuştu ki sanki onun odasında oturuyormuş gibiydi. Yatağının kenarında. Ama sonunda gözlerini kırpıştırıp, terleyen teninden örtüyü kaldırdığında odasını boş bulmuştu.

Lanetleri kırıldığında, Nightshadeler beş yüz yıldır olduğundan daha güçlüydü. Grim'in yağmurda yaptığı güç gösterisini yutkunarak hatırladı. Sırtını ürperten sözleri hatırladı, şimdi de farklı bir nedenle olsa da yine ürperiyordu.

Sahilleri yutacak bir kara delik açabilirim. Denizi mürekkep gibi karartabilir ve içindeki her şeyi öldürebilirim. Bulunduğumuz yerden kaleyi tuğla tuğla yıkabilirim. Seni hemen şimdi yanımda Nightshade topraklarına geri götürebilirim.

Daha önce onun sözlerini övünme olarak düşünmüştü. Açıklama olarak.

Şimdi tehdit gibi görünüyorlardı. Kendini parmaklığa yasladı, içini ısı basarken aklı çıktı. Arkasından geliyordu.

Oro.

Kaleye dönmesine yardım ettiğinden beri konuşmamışlardı. Onun kollarındayken titreyen, ağlayan, çığlık atan bir

karmaşa yumağıydı. Kapısına yemek, çay, su, rahat kıyafetler bırakmıştı. Ama o kapıyı ancak Oro koridorda uzaklaşırken açmıştı.

Isla'nın omuzları gerildi. Altında çalkalanan denize baktı, bembeyaz köpükleri ve safir girdapları vardı.

"Tekrar atlamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Isla arkasına döndü ve ona baktı. "Atlamadım. Senin yüzünden düştüm."

Oro'nun gözleri ciddiye. Ama ses tonunda sahte bir endişe vardı. "Ben mi?"

"Evet. Sen ve gizli gizli gözetlemen."

Oro tek kaşını kaldırdı. "Seni odamdan duyabiliyordum. Ne olduğuna bakmak için dışarı çıktım. Ben buna gözetleme demezdim."

Isla bakışlarını yerinde tutmaya çalıştı. Ama onun yüzünü incelerken gözlerini kırıştırdı. Onu hiç güneşte görmemişti. Oro'nun kehribar rengi gözleri kalp kadar parlaktı. Saçları güneşle örölmüş ipek gibiydi. Yüzünün keskin hatları ışıktaki belirginleşiyordu. Cildi parlıyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar kaybolmuştu. Yanakları çok daha az solgun görünüyordu. Grimsi mavi tamamen kaybolmuştu.

O ışıltı ışıltıydı.

Isla yutkundu. "O gece çekilmez biriydin," derken sözcükleri kendini tutmadan söylemişti.

Oro ona doğru bir adım attı. "Sen de öyleydin. Sırlıklam hâlde, saçlarından sular damlarken akşam yemeğine geldin. Ve tek duyabildiğim, zihnimde bir lanet gibi cınlayan sesindi. Yeteneklerini beni cezbetmek için kasten kullandığını düşündüm. Sonrasında o kadar somurtkandın ki planın bu olamazdı." Kaşlarını attı. "Bana sırrını söylediğinde, ben... Afallamıştım." Esprisiz güldü. "Yüz yıllar boyunca anlamı olan herhangi bir bağ kurmaktan kaçındım. Ve ilk kez bir şeyler hissetmeye başladığımda..."

Bu beni kandırmaya bile çalışmayan bir Wildling içindi.”

Oro o kadar yakındı ki onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırması gerekti. Bir an birbirlerine baktılar. Oro ağzını açtı, sonra kapattı. Isla da aynısını yaptı. Ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

“*Isla,*” dedi Oro, adı dudaklarında çok yumuşaktı. Isla, onun gözlerinde kendi duygularının yansımalarını gördü.

Kafa karışıklığı. Nasıl olduğunu bilemiyordu.

Sadece olduğunu biliyordu.

Aşk garip bir şeydi. Isla, Oro’yu birçok yönden istiyordu. Bunu inkâr etmek için elinden geleni yapmasına rağmen bir süredir istiyordu. Her şeyden çok ona güveniyordu.

Aşkın temeli bu muydu?

Hâlâ emin değildi.

Hiçbir şeyden emin değildi.

Isla elini onun göğsüne götürdü. Bir yerlerde onun gücünü hissedebiliyordu, nabızı atıyordu. Sonsuz bir nehir, altın rengi ve pırlıl pırlıl. Sunling, Skyling, Moonling ve Starling. Isla bağ yapıcıyı kullandığında her hükümdarın gücünü, en başta yeteneklerini almasına izin veren aynı köprü aracılığıyla geri vermişti. Yine de hâlâ erişimi vardı.

Onunla Oro’nun sonsuz havuzu arasında hiçbir zırh yoktu çünkü bu her iki yönde de gidiyordu. İstese elini daldırıp hepsini alabilirdi. Ve aynısını o da ona yapabilirdi.

Oro, sanki onun parmaklarının, kendi enerji nehirleri boyunca gezindiğini hissedebiliyormuş gibi kısa bir süre gözlerini kapattı.

Onun hareketini yansıtıyordu. Ve onun, bağ yapıcıyla Aurora’yı öldürdüğünde ne hissettiğini merak etti. Çünkü Isla ne yaptığını tam olarak biliyordu. Sadece kendi gücünü ve Oro’yla Grim’inkileri geri almakla kalmıyor, aynı zamanda ondan bir şeyler *alıyordu*. Tüm Starling hükümdarı yeteneklerini. Starling diyarını korurken, bir hükümdarı ve soyunu

öldürüp, kehaneti gerçekleştirerek lanetleri sona erdiren bir boşluk bulmuştu.

Artık Isla bir Starling hükümdarının gücüne sahipti. Ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordu.

Oro iki parmağını onun kalbine bastırdı. Sonra daha aşağı, göğsünün ortasına doğru indirdi.

Balkondan bir sarmaşık kıvrılarak yaklaştı ve kırmızı bir gül açtı.

Oro onu kopardı. Isla'ya sundu.

Isla çiçeğe baktı. Tıpkı onun gibi dikenli bir gül. Güzeldi. Haince.

Isla alıp omzunun üzerinden attı, balkondan düştü. Ve alını onunkine değsin diye parmak uçlarında yükseldi.

Oro durdu. Gözleri kehribardı ve alev alev yanıyordu, Centennial'ın ilk gününde gördüğü boş bakışlara hiç benzermiyordu. Uğruna adayı parçaladıkları, bunca yıldır çaresizce bulmaya çalıştığı kalp, sonunda onu kendine getiren şey, Isla'ymış gibi ona baktı.

Isla titrek bir nefes aldı. Sonra yüzünü denize döndü. *Grim*. Onu mahvetmişti. Ve pervasız davranmıştı. Hiç düşünmeden bir şeylere acele etmişti. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Oro'ya güvenmesine ve ondan başka kimseye güvenmemesine rağmen...

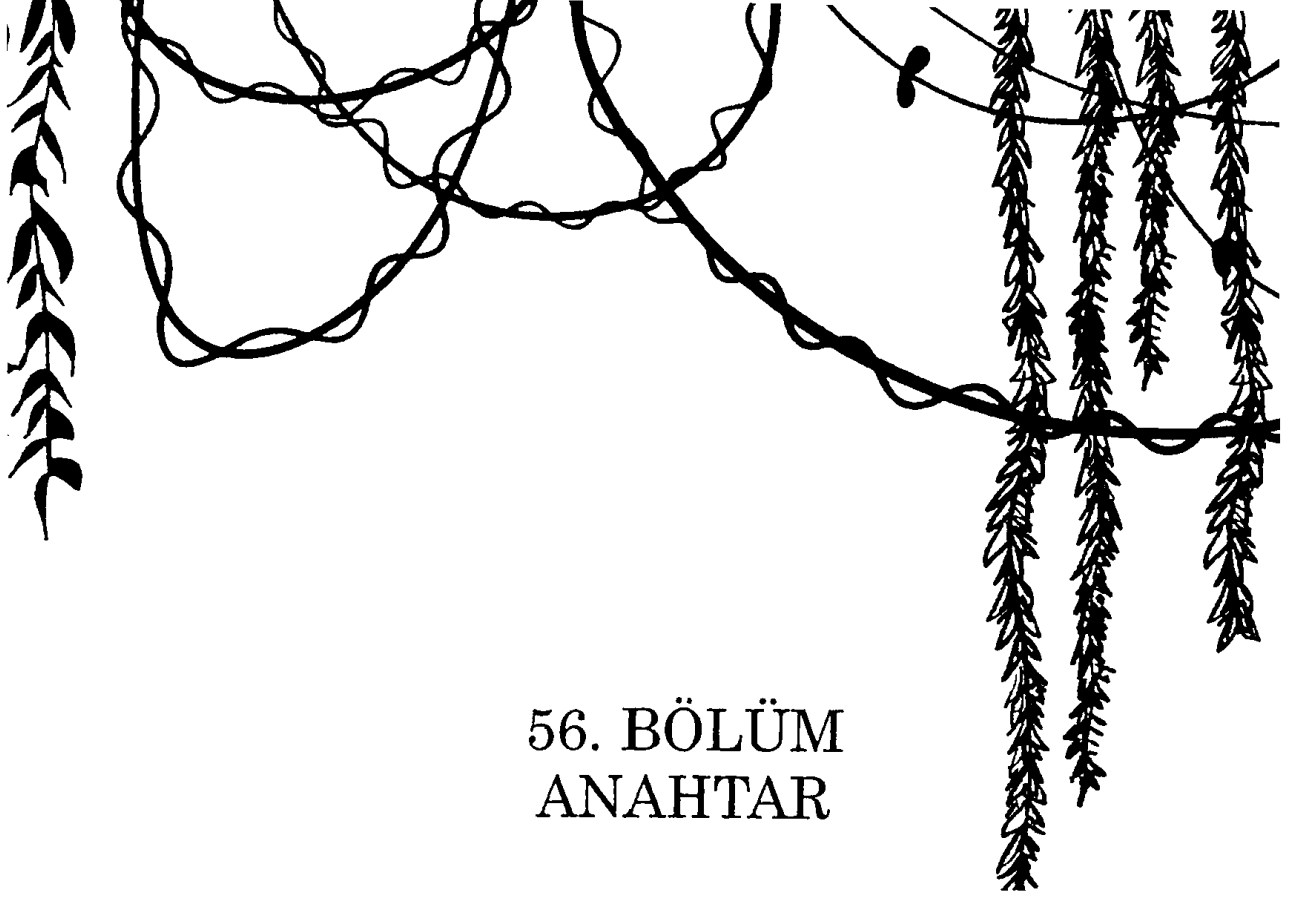
Isla, Centennial'ın ilk gününde, Oro'yu balkonuna çeken şarkıyı söylediği zamanki gibi korkuluklara tırmandı. Oro arkasında sonsuz bir ısı kaynağıydı, o kadar yakındı ki başını geri attığında onun göğsüne yaslandı.

Ayakları, çalkalanan denizin çok yukarısında havayı tekmeledi. Kafasını kaldırıp ona baktı. "Düşmeme izin verme."

Oro'nun gözleri onunkilerle buluştu. "Asla!"

Isla ona ters ters baktı ve Oro düzeltti.

"Bir daha asla!"

56. BÖLÜM ANAHTAR

Aynalar Mekânı camlarını kaybetmişti. Bir yapının iskeletiydi, zemini bıçak gibi keskin kırıklarla kaplıydı. İçeri girerken Isla'nın ayakkabılarının altında çıtırdadılar.

Oro, ödünç aldığı gücü kullanarak yerdeki çatlağı kapatmaya çalışmıştı ama yine de oda boyunca uzanan bir yara izi vardı. Burada yaşananları hatırlatıyordu. Aşağıda gömülü olan hükümdarın bir hatırasıydı.

Oro yanındaydı, her hareketini izliyordu. O olmasaydı geri dönmeye cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Hayır, ederdi. Çünkü artık daha güçlüydü. Ve bunun, yeni keşfedilen gücüyle hiçbir alakası yoktu.

Başını dik tutarak duraksamadan ilerlemeye devam etti. Oro tacını geri vermişti. Kalbi bulduktan sonra güneş hâlâ parladığından ona gidemiyorken hatta hayatta kalıp kalmadığını bile bilemiyorken mağarada geçirdiği ızdıraplı saatlerde tacı nasıl elinde tuttuğunu ona anlatmıştı.

İşte o an seni sevdiğimi anladım, demişti. O ok senin kalbine girdiğinde benimkinden de geçmiş olsa yeriydi.

Isla tacının yokluğunu lanetlerin kırılmasından sonraki günlerde hissetmişti. Desenlerini kâğıda çizmiş, annesinde

nasıl göründüğünü merak ederek zihninde canlandırmıştı. Ve ondan önceki Wildling hükümdarlarını. Violet de dâhil.

İşte o zaman ne olduğunu anlamıştı. Onu atalarına bağlayan tek şeydi. Yüzyıllardan o güne kadar kalan tek önemli nesneydi.

Mahzenin önünde, Aynalar Mekânı'nın arkasında duruyordu. Oro yanındaydı, gözlerini tuhaf şekilli anahtar deliğine dikmişti.

Isla tacını deliğe geçirmeden önce sakinleşmek için bir nefes aldı. Her kenarı yerine oturdu. Onu anahtar çevirir gibi çevirdi.

Ve kapıyı çekerek açtı.

TEŞEKKÜRLER

Bir zamanlar, nasıl yayımlanacağını bulma umuduyla odamda kitaplar yazan ve bunun gibi teşekkür yazılarını okuyan on iki yaşında bir çocuktum. Tek hayalim oydu. Amansızca peşinden koştuğum bir hayal. Yüzlerce retten sonra nihayet kendim için "Lightlark"ı yazdım. Ziyaret etmek istediğim yer, okumak istediğim hikâyeydi.

Potansiyelini görüp hayatımı değiştirenler olmasaydı sadece benim kalacaktı.

Her galibiyeti mümkün kılan ekibime teşekkür ederim. Edebiyat danışmanım Katelyn Detweiler'a, önce bu kitaba âşık olduğu ve ona bir yuva bulduğu için. Desteğin bir zırh gibi. Beni işe aldığı ve gelmekte olan her şeyin olasılığını gördüğü için eğlence avukatım Eric Greenspan'a. CAA'daki film/TV temsilcilerim Berni Barta ve Michelle Weiner'a. Jill Grinberg Literary Management'tan Sophia Seidner, Sam Farkas ve Jill Grinberg'e. Geri bildirimleriyle kitabın bugünkü hâline gelmesine yardımcı olan Aimee Lim'e.

Rakipsiz editörüm Anne Heltzel'e, Lightlark viral olmadan önce ona inandığı ve Abrams takımına beni savunduğu için. Bende başkalarının göremediğini gördün ve beni bu ki-

tabı daha da güçlü hâle getirmeye ittin, bunun için sonsuza kadar minnettarım. Bana ve gelecek her şeye inandığı için Andrew Smith'e. Abrams'tan Kim Lauber, Hallie Patterson, Brooke Shearouse, Elisa Gonzalez, Melanie Chang ve Megan Carlson'a, yanımda olduğu için şanslı olduğum yüce grup. Lightlark'ı olabildiğince çok kişiye ulaştırmak için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim.

Bir yazara yakın olma zevkini yaşayan aileme (göz kırp-mak). Hayallerimin peşinden gitmemi mümkün kıldıkları için ebeveynlerim Claudy ve Keith'e. Baba, bana her zaman çalıştığın kadar çok şanslı olunacağını söyledin ve ben de bunun doğru olduğunu anladım. Anne, sen tanıdığım en güçlü insansın ve şimdi kendimde, sana dair çok fazla şey görüyorum. Yazmaya devam etmemin sebebi olan ikiz kardeşim Daniella'ya teşekkür ederim. Daha fazla bölüm istemen beni yeni dünyalar oluşturmaya itti. Sen benim ilk okuyucumdun ve her zaman en iyi arkadaşım olarak kalacaksın. İşimin ilk hayranlarından biri olan Sean'a, coşkun ve yardımın için çok minnettarım. Hayatıma çok fazla neşe kattıkları için Leo ve Bear'a. Yıldızım ve ayım oldukları için JonCarlos ve Luna'ya. Sizin de hayallerinizin peşinden gitmenizi izlemek için sabırsızlanıyorum. Her zaman yanımda olduğu için Angely'ye. Sınırsız sevginiz ve desteğiniz için Rose, Alfonso, Carlos ve Maureen'e. Kalbime, Rron, bu kitap sana ithaf edilmiştir. Gerçek dünyayı kurgusal bir dünya kadar iyi hâle getiriyorsun.

Bu yeni dünyada gezinmeme yardım eden arkadaşlarıma. Desteğiniz, tavsiyeleriniz ve dostluğunuz, bildiğinizden çok daha fazlasını ifade ediyor. Birçok yönden diğer ikizim olan Chloe Gong'a. Brunch'larımız gelenekselleşti, değil mi? Adam Silvera'ya, beni her zaman heyecanlandığı ve gülümsettiği için. Marie Lu, Sabaa Tahir, Zibby Owens ve Brigid Kemmerer'e. Nasıl sizi tanıyacak kadar şanslı oldum?

Beni sosyal medyadan takip eden herkese. Bu kitap için olan mesajlarınız ve heyecanınız benim her teslim tarihinin

üstesinden gelmeme ve beklentilere değmesini sağlama konusunda kararlı olmamı sağladı.

En önemlisi BookTok'a teşekkür ederim. *Lightlark* sizir sayenizde burada. Orada edindiğim her video, her yorum, her paylaşım, her arkadaş için teşekkürler. Bildiğinizden daha güçlüsünüz. Sadece yüzyılda bir ortaya çıkan ada konseptiyle ilgili o videoyu yayımlarken ne düşündüğümü hatırlayamıyorum ama milyonlarca insanın benimle bu yolculuğa çıkmak istemesinin şokunu asla unutmayacağım. Başardık!

